

Giới thiệu Xin Chào, Chàng Trai Trẻ

Truyện Xin Chào, Chàng Trai Trẻ của tác giả Y Phương nói về một cô gái lớn tuổi phóng khoáng muốn bỏ rơi người đàn ông bao nuôi mình để kết thúc cuộc sống làm nhân tình.

Cô vốn là muốn gả cho một người đàn ông tốt, kết quả lại bị kim chủ hèn hạ quay đầu lại ăn cô, không biết rằng, ngay sát vách nhà cô có một chàng trai trẻ phúc hắc. Bất ngờ cô thành kẻ gặm cỏ non, mà cô này hình như rất ngon.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Hôm nay họp đến đây thôi, tan họp.”

Tổng giám đốc vừa nói xong, Hạnh Cần Ngôn nhìn thấy vị quản lý đang ngồi giống như lấy được đặc xá của Hoàn để đại thần bình thường về mặt như rơi nước mắt cảm ơn, nhưng không dám phô trương quá mức, chỉ đành phải vui vẻ chịu đựng, vừa đứng dậy vừa nhỏ giọng trò chuyện với nhau, phòng họp to như vậy vang lên nhiều giọng nói ồn ào khác nhau, Cần Ngôn nhìn thấy Nhiệm Sĩ Duệ vẫn ngồi tại chỗ nhíu mày.

Tâm tình của anh ta không tốt, gần như là khẳng định.

Bắt đầu từ mùa đông tới nay là tháng đầu tiên, tập đoàn Hoàn Đức dưới cờ công ty xây dựng xuất hiện hai sự cố ở hai công trường, thời gian trước là ở khách sạn Duy Cảnh xuất hiện chuyện khách uy hiếp, hôm nay đột nhiên tổng giám đốc Nhiệm tự mình đứng ở cửa công ty điều tra nhân viên đi làm, vốn là mùa đông, lại có tuyết rơi, người đến trễ có thể nghỉ việc, thời điểm cô vào công ty quẹt thẻ thì thấy sắc mặt anh ta giống như trư can*

(*) đại loại như heo ấy.

Cần Ngôn muốn cười trên nỗi đau của người khác, đúng rồi, cần phải cộng thêm một chuyện, tối hôm qua bọn họ thiếu chút nữa là sẽ tranh cãi.

Vốn nghĩ rằng tổng giám đốc Nhiệm rất bình tĩnh, không bao giờ nổi giận, ai ngờ giữa buổi trưa bắt gặp một quản lý lấy việc công làm việc tư làm anh ta tức giận tới đỉnh điểm, buổi chiều vừa đi làm đã thông báo các quản lý đi họp, vừa vào phòng họp chính là hung ác mắng, lúc này tất cả quản lý đều nơm nớp lo sợ, nhìn bộ dáng anh ta đáng sợ lạnh lẽo như băng.

Anh ta ngồi tại chỗ không nhúc nhích, Cần Ngôn ngồi tại chỗ cũng không nhúc nhích, thời gian bọn chung đụng đã hơn năm năm, năm tháng dài như vậy, lâu ngày sinh tình có thể là lừa gạt thiếu nữ ngây thơ, cũng không thể tránh khỏi quen thuộc, một cái ánh mắt của anh ta, anh ta nhíu mày, một động tác nhỏ của anh ta truyền đạt nhiều ý tứ, bản thân cô gần như là biết rất rõ, rất lâu, Cần Ngôn đang suy nghĩ, cô hiểu rõ anh ta như vậy có phải là bất hạnh của cô hay không, bởi vì cô thấy rõ, cho nên rõ ràng anh ta rất vô tình, cũng may sau đó cô tỉnh táo lại, cô không giống bất kỳ cô gái nhỏ nào bị anh ta mê hoặc, coi như trong bất hạnh có may mắn vậy.

Một lúc sau trong phòng họp không có ai, Cần Ngôn đứng dậy khóa kín cửa phòng họp, không gian to như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ, máy điều hòa không khí nhiệt độ có chút cao, nhìn người đàn ông cách đó không xa, chợt đã cảm thấy thở không thông khó chịu, giống như là bụi bặm quá nhiều, chặn cổ họng lại, cô lẳng lặng đứng nghiêm một bên, chờ anh ta phân phó.

“Tôi đây xoa bóp cho tôi.”

Giọng nói lạnh nhạt của anh ta truyền đến bên tai, Cần Ngôn khéo léo đi tới, để tay trên vai anh ta, xoa bóp bả vai anh ta, đèn ở phòng họp cũng không có mở toàn bộ, tây trang của anh ta có vẻ sẫm màu, tay đặt trên bả vai anh ta, tầm mắt của cô dừng ở trên tay của mình đặt trên vai anh ta, mảnh khảnh như vậy, giống như chỉ bằng một phần mười bả vai của anh ta, vai rộng như vậy, lại không thể chịu nổi kỳ vọng hạnh phúc của cô.

Năm năm qua, cô đã sớm chấp nhận sự thật này, không phải là không có thể, mà là không muốn, khác nhau một trời một vực, trước kia anh ta đã nói với cô rồi, tâm chết từ lúc nào, cô cũng không biết nữa.

“Hôm qua, cô gái đó.” Đột nhiên, anh ta mở miệng: “Đó là con gái một người bạn của mẹ tôi, vừa mới về nước.”

Cần Ngôn khe khẽ ừ một tiếng, thật ra thì anh ta không cần phải giải thích với cô, mấy năm qua cô cũng không hỏi, bởi vì thật lâu trước kia anh ta từng giận dữ nói: “Hạnh Cần Ngôn, ai cho cô cái quyền chất vấn chuyện riêng của tôi, tốt nhất cô nhớ kỹ thân phận của mình cho tôi.”

Thân phận của cô là gì, không phải vợ, không phải bạn gái, cũng không phải là Tiểu Tam, chỉ là người tình của Nhiệm Sĩ Duệ, đúng vậy, bên cạnh Nhiệm Sĩ Duệ chỉ có một người phụ nữ là cô, mà cô chỉ là người tình, sẽ không công khai, cũng sẽ không có kết quả, họp đồng mới bắt đầu, đã quyết định nghĩa vụ của cô, trong mấy năm qua, cô đã từng nghĩ tới, Nhiệm Sĩ Duệ có bạn gái, thì cô đã bỏ đi lâu rồi, nhưng năm năm đã qua, anh ta không có kết hôn, cũng không có công khai thừa nhận bạn gái, ngay cả truyền ra tình huống mập mờ, hình như cũng không nhiều.

Ở phương diện tình cảm này, anh ta vẫn là bạc tình lại lạnh nhạt, anh ta ghét những phụ nữ nữ tới làm phiền mình, thậm chí ghét mùi nước hoa trên người của những phụ nữ đó, cho nên, chỉ có cô, để cho anh ta giải quyết nhu cầu sinh lý, đại khái như vậy là đủ rồi, đến đúng thời điểm, tìm một cô gái môn đăng hộ đối kết hôn, cô sẽ mất hết tác dụng, cuộc sống của anh ta tiếp tục hướng phía trước.

Cuộc sống của anh ta tốt, mà cuộc sống của cô, sớm bị anh ta cắt đứt, nhưng thời gian này, đã dạy cô học được cách tiếp nhận sự thật.

Từ sau khi anh ta nói câu nói đó, anh ta thấy những cô gái, và những danh viện có mập mờ, thậm chí có nhiều lần truyền ra tin tức anh ta sắp kết hôn, cô đều không hỏi, chưa bao giờ hỏi, cũng không muốn, bởi vì không muốn, cũng sẽ không đau, hợp đồng năm năm, 1825 ngày, hôm nay rốt cuộc đến ngày cuối cùng.

Giải thoát, cô nên cảm thấy vui mừng.

Thế nhưng anh ta lại không vui mừng chút nào, quay đầu sang, hung dữ nhìn cô chăm chăm: “Hạnh Cần Ngôn, xoa bóp lâu như vậy, trong lòng em cũng không muốn hỏi tôi chuyện gì sao?”

Cần Ngôn giặt mình, không hiểu mình có trêu chọc gì anh ta không, muốn hỏi anh ta cái gì? “Muốn giảm lực đạo một chút hả?” Cô hỏi.

“Tùy em” Anh càng phát ra nổi giận, ánh mắt nhìn chăm chăm cô như muốn nuốt cô vào trong bụng vậy, bắt đắ dĩ Cần Ngôn giảm lực đạo để nhẹ một chút, tính tình Nhiệm Sĩ Duệ càng ngày càng kỳ quái, chỉ là tình cô gặp cảnh anh ta và cô gái kia đang ăn cơm, chuyện gì cô cũng không làm, thậm chí thức thối giã bộ như không nhìn thấy anh ta, phản ứng của anh ta giống như cô phá hư cuộc hẹn, vô cùng tức giận.

Thậm chí tới hôm qua, anh ta còn tranh cãi âm ỉ với cô chuyện này.

“Em đi đâu?”

Vừa về đến nhà anh ta đã tra hỏi, nụ cười trên mặt Cần Ngôn cứng lại, vào phòng ngủ thay quần áo, cũng không hiểu tại sao hôm nay Nhiệm Sĩ Duệ đến sớm như vậy, trước kia, thời điểm anh ta đến đây, phải hơn mười một giờ, cô nhìn đồng hồ trên tay, mới chín giờ, thậm chí cô nhàm chán đi ra ban công nhìn xem có mặt trăng hay không, hay mặt trời hiện lên rồi.

“Em đi xem phim với bạn.” Tâm trạng Cần Ngôn không tệ, nghĩ đến một ngày có thể rời khỏi anh ta, cho dù anh ta càng thêm xấu tính khó chịu như thế nào thì cô cũng chịu đựng được, cô vào bếp rót chén nước xong đi ra thấy anh ta đứng đối diện nhìn mình.

“Vậy sao, nhìn em rất vui vẻ đấy.” Giọng anh ta kỳ quái khi nói: “Bạn trai.”

Là nam hay nữ có liên quan gì với nhau chứ, cô không nghĩ Nhiệm Sĩ Duệ ghen, đã từng có lúc cô ngây thơ nghĩ như vậy, tìm một người đàn ông dò xét anh ta, nhưng kết quả chứng minh, cô chỉ rước nhục mà thôi.

Sai lầm phạm lần thứ nhất có thể tha thứ, phạm lần thứ hai là ngu ngốc.

“Ừ.” Cần Ngôn gật đầu một cái: “Chính là người cùng ăn cơm đó.”

“Phim có hay không?” Lòng mày Nhiệm Sĩ Duệ nhảy lên, trong nháy mắt giống như dâng lên ngọn lửa.

“Rất hay.” Cần Ngôn có chút kích động, không hổ là danh gia năm năm mài một kiếm tác phẩm, không có làm cho người ta thất vọng.

“Em” Con giận của anh ta giống như muốn giết cô. Thế nhưng anh ta lại giận đến dường như muốn giết cô, anh ta nảy lên, rồi chán nản ngồi trở lại, Cần Ngôn không hiểu đến tột cùng anh ta đang tức giận cái gì, xoay người đi vào thư phòng mở máy vi tính, cô còn công việc chưa làm xong, không đêm xia tới anh ta.

Anh ta theo vào, không ngừng hỏi cô: “Tại sao em lại đến nhà hàng đó ăn cơm . . . Không có chuyện trùng hợp như vậy chứ, có phải em có ý hay không.”

Cô không có thủ đoạn trêu chọc đùa giỡn thú vị như vậy, Cần Ngôn lắc đầu một cái, nhìn anh ta, lời giải thích đều dư thừa.

Thấy Cần Ngôn không có ý muốn giải thích, anh ta thô bạo□ cô và máy vi tính: “Nói.”

Cần Ngôn bắt đắ dĩ dời tầm mắt: “Sau khi xem phim xong, em đói bụng, cho nên – em với bạn đi đến nhà hàng đó ăn cơm.”

“Thật sự chỉ là trùng hợp, hay là” Anh ta có phần mong đợi nhìn cô, mình có có chút cảm thấy không hiểu, anh ta mong đợi cô tức giận nhiều một chút, kịch liệt một chút, hai năm qua, cô sống quá quá yên tĩnh rồi, bình tĩnh và hoảng hốt giống như không bao giờ tồn tại vậy, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, anh ta nhớ nhất lúc mới bắt đầu, Hạnh Cần Ngôn là một cô gái là rất hay tranh cãi âm ỉ.

Nhưng nghĩ lại, không đúng, người đó là đàn ông, xem phim rồi ăn cơm, rõ ràng là nghĩ như vậy, tức giận bùng bùng nổi lên.

“Hạnh Cần Ngôn.”

Cần Ngôn không có ngăn đầu, cho dù anh ta không tin, anh ta gặp cô gái đó, cô gái đó có thân phận như thế nào, cũng không liên quan đến cô, cô cũng lười đáp lại, thậm chí cô còn vui sướng khi có người gặp họa, chẳng lẽ cô gái kia biết điểm kỳ lạ giữa hai người bọn họ, cho nên tìm Nhiệm Sĩ Duệ

gây phiền phức, cho nên, anh ta mới đến gây sự với cô.

Nhớ lại tình hình tối hôm qua, Cẩn Ngôn nhủ nhủ mảy, tiếp theo nghe tiếng gắt gỏng của anh ta vang lên.

”Hạnh Cẩn Ngôn, em nghĩ tôi ngu hay là bị điên, mà nói những lời đó với tôi..”

Bên tai là giọng nói gắt gỏng của anh ta, Cẩn Ngôn chỉ thấy anh ta mơ hồ nhìn cô chăm chăm, hình như muốn thiêu cháy lông mày rồi, Cẩn Ngôn tiếp tục im lặng, nói gì chứ, anh ta rất tức giận, vừa rồi không khách khí mắng cô một trận, có lẽ là xấu hổ nên mới mắng như vậy, nhưng nhân viên đến trễ, làm sao cô có thể không chế được, làm quản lý của bộ phận nhân sự, chế độ của công ty đã đủ hà khắc rồi, nhưng

”Ừ, em sẽ viết bản kiểm điểm.” Cô nói, ngày cuối cùng, tranh cãi chỉ vô vị thôi, nếu chia tay, cũng để lại hình ảnh đẹp một chút, từ khi bắt đầu gặp gỡ không tính là tốt, kết thúc cũng nên làm một việc tốt đi, nhưng cô vừa nói xong, chỉ cảm thấy trên vai có thêm đôi bàn tay, sau đó nghe tiếng thở dài nhàn nhạt của anh ta.

Còn không vừa lòng? Cô cũng không có cách nào, qua hôm nay, những chuyện này cũng không cần cô buồn phiền, từ chức là quyết định sáng suốt, chỉ là cô không muốn rời đi khi anh ta đang gặp rắc rối, qua hôm nay, rời xa người đàn ông này, rời đi công ty này, cô nghĩ, cô sẽ sống một cuộc sống bình thường như mọi người.

”Đúng rồi, buổi tối cùng nhau ăn cơm thôi.” Cẩn Ngôn nhàn nhạt mở miệng, giọng nói giấu giếm mấy phần hưng phấn, cũng không biết anh ta đồng ý hay không, năm năm qua làm người tình, nhưng thời gian ăn cơm chung với anh ta cũng không nhiều, thói quen của anh ta là đem cô làm ấm giường, nhưng không có thói quen ăn thức ăn mà cô nấu, thậm chí là có chút coi thường, cho nên, cô nghĩ, bữa ăn tối cuối cùng này, hay là ăn ở bên ngoài.

”Như vậy có được không?” Cô chủ động mời, Nhiệm Sĩ Duệ cảm thấy khó hiểu, kỳ lạ, nhưng cũng không có cảm giác nguy cơ: “Được thôi đi đặt bàn.” Nhìn cô mỉm cười, anh ta cũng tự giác dịu dàng.

Trước khi tan sở, nhận được điện thoại của anh ta, nơi hẹn ăn cơm cách chỗ ở của cô không xa, phòng ở, dĩ nhiên là Nhiệm Sĩ Duệ mua, Cẩn Ngôn sờ cái chìa khóa trong túi xách, buổi chiều Tiểu Mỹ đến nhà thu dọn đồ đạc rồi, sau khi cơm nước xong, sẽ trả chìa khóa lại cho anh ta, ngày mai gởi đơn xin nghỉ việc, cô và người đàn ông này, sẽ không còn quan hệ gì nữa.

Nhiệm Sĩ Duệ ghét xi căng đan, cho nên anh ta chưa bao giờ ngồi xe của anh ta đến chỗ ở của cô, bữa ăn tối cuối cùng này, cô cũng không hy vọng xa vời, đón taxi đến nơi hẹn thì anh ta đã đến, có lẽ là chờ lâu, tâm tình không được tốt lắm, mở miệng nói: “Tại sao đột nhiên em lại đi trước, gọi điện thoại cũng không nhận.”

Cẩn Ngôn lấy điện thoại ra ngoài nhìn, hết pin rồi.

”Em đói bụng.” Cẩn Ngôn không muốn ngồi ở đây nói chuyện này.

Nhiệm Sĩ Duệ buồn bực trong lòng, gọi phục vụ.

Ngồi xuống, chọn món ăn, lúc ăn cơm Nhiệm Sĩ Duệ không có nói nhiều, cực kỳ ưu nhã, ăn tốc độ*, góc độ cầm đồ ăn, thời gian nhai kỹ, giống như quân nhân nghiêm khắc không chế đi nghiêm, tự hạn chế chính là như vậy, làm cho người ta rất khó chịu.

(*) Mức độ nhanh chậm.

Cũng may, qua hôm nay, cô cũng không cần nhìn, tầm mắt Cẩn Ngôn từ trên tay anh ta thu lại, cắt nhỏ miếng thịt bò bít tết, có lẽ hôm nay tâm tình phức tạp, cô cũng bất chấp lễ nghi, thanh âm đồ ăn đụng nhau phát ra thanh thúy, chọc Nhiệm Sĩ Duệ ngẩng đầu lên, nhưng cũng không nói gì.

Cô không biết Đạt Phân Kỳ về bữa tối cuối cùng – Jésus và 12 môn đồ có tâm tình gì, thậm chí cô không rõ bây giờ mình đến tốt cùng có tâm tình gì, trong đĩa thức ăn, rất nhanh đã không còn dư lại bao nhiêu, bữa ăn tối cô ăn không nhiều, ăn như thế này, đã có thể rồi, liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, bây giờ mười phút, vừa đúng.

Thời khắc cuối cùng, cô lại không nói lời gì đặc biệt với anh ta, năm năm chung đụng, đàn ông và phụ nữ, tình cảm và dục vọng, kết luận đến cuối cùng, vẫn chỉ có hai chữ xa lạ, Cẩn Ngôn sững sốt, đầu vẫn trống rỗng, thở dài——

”Nhiệm tiên sinh.” Cô để xuống đồ ăn, Nhiệm Sĩ Duệ bởi vì cách gọi xa cách này mà nhủ mảy, Cẩn Ngôn làm bộ như không nhìn thấy, tiếp tục nói: “Không biết anh còn nhớ hay không, năm năm trước vào lúc bây giờ đồng hồ như hôm nay, tôi và anh ký hợp đồng trong năm năm, bây giờ là bây giờ mười phút, đến gần hai ngàn ngày, hợp đồng đã hết hạn, Nhiệm Tiên Sinh, tôi đã ăn no, tôi nghĩ, quan hệ của chúng ta, đến đây chấm dứt, không cần gặp lại.”

Anh ta ngạc nhiên, vội vàng không kịp chuẩn bị, mũi dao hơi lệch, xẹt qua tay trái, máu đỏ tươi rỉ ra, như trên bàn ăn hoa hồng bình thường đẹp đẽ.

Cẩn Ngôn cầm túi xách lên, đứng dậy, thậm chí không có nhìn về mặt của anh ta, bước chân mặc dù chậm, nhưng không quay đầu lại.

Rời đi một người, cũng không khó khăn như trong tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Thời điểm về nhà mới, vừa vào cửa thì thấy Tiểu Mỹ không có hình tượng nằm dài trên ghế sa lon xem ti vi, một chân đặt trên ghế sa lon, một chân đặt trên bàn trà, đầu tóc rối bời, trong miệng còn nhai bông ngô, thấy cô về, không có động tĩnh gì lớn, chỉ giương mắt lên nói: “Nói rõ ràng.”

Cần Ngôn gật đầu một cái.”Ngày mai mình sẽ gọi đơn thôi việc, mình và anh ta sẽ không còn quan hệ gì nữa.”

”Không cần nói trước một tháng cho Nhiệm Sĩ Duệ biết hả?” Tiểu Mỹ vẫn có chút bận tâm: “Cậu làm nghề này, nên biết quy củ, còn nữa, Nhiệm Sĩ Duệ không để cho cậu dễ dàng đi như thế?”

”Không cần, Nhiệm Sĩ Duệ không phải là người liều chết quán người như vậy đâu, huống chi.” Cần Ngôn dừng một chút.”Mình chỉ là nhân viên cấp dưới mà thôi, thôi việc, so với làm tình nhân thì tốt hơn rất nhiều.”

”Thật sự là quá tốt.” Tiểu Mỹ từ trên ghế salon nhảy dựng lên, ôm cổ của cô nói: “Cậu rút cuộc đã thoát khỏi khổ ải chạy về phía cuộc sống mới rồi, Mao chủ tịch vĩ đại vạn tuế, anh Hồ vĩ đại vạn tuế, Tiểu Mỹ vĩ đại vạn tuế.”

Tiểu Mỹ bày tỏ phương thức vui vẻ chính là như vậy —— không cho người nào nói ——, Cần Ngôn cười cười, thật ra Tiểu Mỹ thì cũng không còn nhỏ, cũng đã già vì □ rồi, chẳng qua năm đó mấy chị em ở túc xá, cô ấy nhỏ tuổi nhất, cô ấy cũng ở lại nơi thành thị này, cho nên mấy năm này hết sức gần gũi, Tiểu Mỹ đã sớm mong cô có thể thoát khỏi Nhiệm Sĩ Duệ, tìm một người đàn ông tốt sống qua ngày, Tiểu Mỹ không chỉ một lần nói với cô, Nhiệm Sĩ Duệ nhìn qua vừa đẹp trai vừa có tiền lại là đàn ông có khuôn mặt lạnh như băng, cho tới bây giờ đều chỉ thích hợp để các cô gái nhỏ YY.

Có thể những cô gái nhỏ không biết, thời điểm lần đầu gặp Nhiệm Sĩ Duệ, Tiểu Mỹ đã YY ngay, mấy năm qua như vậy, giống như đối ngẫu, đối với người đàn ông, cũng nhìn thấu rồi, người thủy chung muốn lớn lên, thủy chung *là phải học nhìn về phía trước, những năm tháng còn trẻ, đã từng trả giá cao, có lẽ nhớ lại bọn họ mới thuộc về nơi đó.

(*)thủy chung: từ đầu đến cuối, trước sau.

”Đã thu dọn xong?” Cần Ngôn khẽ lướt nhìn quanh bốn.”Vất vả cho cậu rồi.”

”Chị em mà, khách sáo làm gì, cũng không còn bao nhiêu thứ, không cần dọn dẹp nữa.” Tiểu Mỹ tiếp tục nhìn TV chăm chăm.

Cần Ngôn về phòng ngủ thay quần áo ở nhà ra, nửa năm trước mua căn nhà nhỏ này khoảng sáu mươi mét vuông, khi đó cô chuẩn bị để rời khỏi Nhiệm Sĩ Duệ, nhà ở trước đây của cô rất lớn, hơn ba trăm mét vuông, trống rỗng, rất lâu, cũng chỉ có một người là cô ở, cùng với cô, cũng chỉ có cô đơn, Cần Ngôn đã từng đã làm một chuyện rất nhàm chán, chính là nhìn phòng khách lớn tiếng rống, sau đó nghe âm thanh phản hồi lại hay không.

Cho nên thời điểm chọn nhà lần này, cô cũng không có chọn nhà lớn gì, sáu mươi mét vuông, một phòng ngủ, một thư phòng, một phòng khách nhỏ, như vậy, như vậy đủ rồi.

Thời gian lắp đặt thiết bị tốn hơn một tháng, thiết kế giao cho công ty sửa chữa, yêu cầu của cô chỉ có hai chữ, ấm áp, lúc trước căn nhà của Nhiệm Sĩ Duệ đơn giản, thực dụng, thậm chí có chút âm u lạnh lẽo, đồ dùng trong nhà nguội lạnh, phong cách lắp đặt thiết bị đơn điệu, màu sắc tối tăm, hình như năm năm qua cô chỉ là người vô hình, cô không có quyền can thiệp, càng không quyền hỏi, cũng không có quyền thay đổi.

Cho nên, đây là nhà của cô, phải theo yêu thích của cô, yêu cầu của cô, màu sắc ấm áp xinh đẹp, đồ dùng đáng yêu lại có chút ngây thơ, nòi chén bồn bầu toàn mới, cô nghĩ, cô có thể nói ở đây có một gia đình, cô sẽ nghênh đón cuộc sống mới của mình.

Thời điểm hơn chín giờ ông xã Tiểu Mỹ - anh Trang tự mình tới cửa đưa vợ về, Tiểu Mỹ ra đón người lớn bảo cô nghỉ ngơi thật tốt, còn nói chờ mấy ngày nữa sẽ dẫn cô đi gặp những người đàn ông ưu tú.

Cần Ngôn cười cười, Tiểu Mỹ đối với chuyện cô gả ra ngoài trở thành một công việc để làm, mỗi khi có người đàn ông tốt, vội bảo cô đi xem một chút, nhưng mỗi lần đều bị cô từ chối, tình huống như vậy, không thể làm cho cô yên tâm thoải mái đi gặp những người đàn ông khác, sau nhiều lần, Tiểu Mỹ cũng ý thức được mình phạm sai lầm gì, không nói đến chuyện này nữa, nhưng một tháng qua, tro tàn lại bắt đầu cháy rồi.

Cần Ngôn đoán được cuộc sống sau này của mình ngày ngày sẽ không quá tốt.

Tiền Tiểu Mỹ và anh Trang đi ra ngoài, Tiểu Mỹ còn không chịu bỏ qua chuyện này, anh Trang lớn hơn Tiểu Mỹ bảy tám tuổi, rất biết thương người, mỗi lần Tiểu Mỹ đều nói trường hợp của mình cho tự mình Cần Ngôn nghe, mỗi lần Cần Ngôn cũng chỉ là nghe, vào tai trái, ra tai phải.

Tiểu Mỹ không hiểu, cũng không phải là một cô gái giống cô, có thể may mắn tìm được ông xã cho mình, đây là duyên phận, cầu còn không được.

Giống như cô cho tới bây giờ cũng không có ngờ tới trong cuộc đời sẽ xuất hiện một Nhiệm Sĩ Duệ, cuộc đời của cô cứ như vậy bị anh ta thay đổi, cô nghĩ đây cũng là duyên phận, chỉ là bất đồng với Tiểu Mỹ, đây là nghiệt duyên.

Cả đêm ngủ ngon, ít nhất so với thời điểm khi cô ngủ ở nhà Nhiệm Sĩ Duệ, đây là nhà của cô, phòng ở của cô, hết kì hạn cũng sẽ không có ai đuổi cô đi,

cũng không có ai tìm tới cửa nói cô đoạt ông xã của người khác, càng không cần lo lắng nửa đêm lại đột nhiên có một thân thể áp sát trên người của cô, cảm giác an toàn này, đủ để chống đỡ cô mộng đẹp cả đêm.

Khi tỉnh lại thì đã trễ giờ đi làm, Cẩn Ngôn bốt đồng nghĩ, đã trễ rồi thì cho trễ luôn đi, mấy năm qua, vô luận là mệt mỏi, cho dù Nhiệm Sĩ Duệ dầy đưa với cô, cô không muốn rời giường thế nào, cô đều không có bị trễ, cô cố gắng làm việc, chỉ vì không muốn Nhiệm Sĩ Duệ coi thường cô, không muốn người khác nói cô bởi vì có Nhiệm Sĩ Duệ mới bỏ đến vị trí này, mặc dù không có người biết quan hệ của bọn họ.

Sau này mới dần dần hiểu, vừa bắt đầu có lẽ là bởi vì có thái độ kiêu ngạo, sau lại chỉ muốn mình chịu trách nhiệm, không vì bất luận kẻ nào, không vì bất kỳ tâm tình, cuộc sống của mình, không phải của người khác, cô làm việc vui vẻ trong công ty, khẳng định chính mình, thỏa mãn này, là Nhiệm Sĩ Duệ mua bao nhiêu túi xách hàng hiệu, bao nhiêu quà tặng đắt tiền cũng không đổi được.

Hôm nay là ngày làm việc cuối cùng ở Hoàn Đức, cô cho phép mình đến trễ, từ từ mặc quần áo, thậm chí thời gian trang điểm so với bình thường nhiều hơn một chút, nhìn xem thời gian đã không còn sớm, định kì kéo ở nhà một lát, rồi ra ngoài ăn cơm trưa, trên đường đến công ty nhìn thấy cửa hàng bán gối ôm bằng vải không dệt, Cẩn Ngôn đi vào xem một lát, lúc này mới từ từ lái xe đến công ty.

Vừa vào công ty cô cảm giác không khí bị ép đến thấp nhất, đi tới phòng làm việc của mình trước, ngay cả thư ký của cô không có ở đây, người chạy đi đâu, Cẩn Ngôn nghi ngờ mở cửa phòng làm việc của mình ra, ngẩng đầu đã thấy Nhiệm Sĩ Duệ đang ngồi trên ghế của cô, mặt âm trầm nhìn chằm chằm người vừa mới đi vào, cũng chính là —— cô.

Sao anh ta lại ở đây, Cẩn Ngôn ngạc nhiên.

”Bảng báo cáo tôi cần đâu rồi, ngày hôm qua đã giao cho cô làm. Mọi người không tìm được, thái độ làm việc của cô thế hả.”

Đột nhiên vang lên giọng nam có mấy phần bất ngờ, Cẩn Ngôn cười cười, làm sao cô biết được suy nghĩ trong đầu của Nhiệm Sĩ Duệ chứ, Nhiệm Sĩ Duệ chưa bao giờ đợi cô, trước kia cô không tin, có ý đến trễ, nhưng kết quả bị trễ chính là, bị lỡ cuộc hẹn, tự gánh lấy hậu quả.

Đã có nhiều lần dạy dỗ như vậy, nhưng vẫn sẽ loạn tướng, Cẩn Ngôn nhắc nhở mình không cần phải phạm sai lầm, đi tới, gọi tài liệu trong máy vi tính đến hộp thư của anh, cuối cùng xác nhận.

Dường như Nhiệm Sĩ Duệ vội vàng nhìn cô, hoặc giả nói hung ác nhìn cô chăm chăm, chỉ sợ một khi không chú ý, cô sẽ bỏ chạy, không thấy, tối ngày hôm qua, cô ấy hỏi kết thúc quan hệ giữa bọn họ, anh ta phục hồi tinh thần lại, thời điểm đuổi theo, đã không thấy bóng dáng của cô đâu nữa, điên cuồng lái xe về nhà, mới phát hiện không có người trong nhà, người đã đi - nhà trống, ngay cả quần áo của cô, mỹ phẩm còn có nhiều vật nhỏ lộn xộn lung tung, tất cả đều không thấy.

Hoàn toàn biến mất như thế, giống như từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện như vậy, anh có chút sợ, vội vàng lấy điện thoại gọi cho cô, cũng không thông, vẫn không có đã thông, có lẽ cô không muốn nhận, Nhiệm Sĩ Duệ không thể nào không nghĩ như vậy, sau đó liều mạng nhớ lại, cô có thể đi chỗ nào, những nơi cô quen thuộc, nhưng trong đầu trống trơn một mảnh, mấy năm qua, anh ta quen thuộc nơi cảm giác qua đêm ở đây, nhưng không có quen thuộc chủ nhân của thân thể kia.

Anh ta cũng không hiểu, giữa bọn họ không phải thật tốt, sống chung vô cùng tốt, cô nói đi là đi, thậm chí không nói trước cho anh ta biết, cô tìm anh ta nói chuyện một chút, có lẽ chuyện sẽ chuyển biến tốt hơn, anh ta từ nhận mình là người rất được phụ nữ chào đón, còn cô thì không nói một tiếng, hay là cô đang thử dò xét anh ta, giống như những phụ nữ khác vậy, một ít thủ đoạn đùa bỡn, tự cho là đúng nghĩ rằng trong lòng anh ta cô là nhất.

Trước kia Hạnh Cẩn Ngôn, không phải làm như vậy sao, ngây thơ, cho nên, lần này cô lặp lại chiêu cũ, mấy năm, vẫn còn làm mấy thủ đoạn nhỏ, nhầm chán.

Cho nên cô có ý đến trễ, nghĩ như thế, Nhiệm Sĩ Duệ trong lòng liền xông ra mấy phản tức giận, nhìn chằm chằm ánh mắt của cô cũng bộc phát lạnh lẽo, đột nhiên anh ta cảm thấy người phụ nữ trước mắt đáng ghét như thế, cũng không rõ ràng lắm là ghét cô rồi đi hay là ghét cô sống quá bình thân.

”Em nào đủ chưa, có tình già vò như vậy, em nghĩ như thế nào thì nói rõ ràng đi.”

Cẩn Ngôn nắm con chuột trong tay ngưng, chậm rãi ngẩng đầu lên, cô lại cảm thấy thoải mái, giống như trước kia trong nhà có chú chó nhỏ, sau khi chết, cô ảo tưởng chó nhỏ có thể tỉnh lại chạy đến bên cô gọi Uông Uông, đợi thật lâu, rốt cuộc tuyệt vọng. Trước mặt người đàn ông này, có lẽ cô đã sớm tuyệt vọng, cho nên cảm thấy thoải mái, ngay cả cảm giác tức giận cũng không có, rốt cuộc cô có thể không lưu luyến rồi đi.

”Dạ, tôi nào đủ rồi.” Cẩn Ngôn thần nhiên nói. ”Cho nên tôi quyết định rời đi, rời đi anh, rời đi Hoàn Đức, tôi sẽ có cuộc sống mới, công việc mới, người đàn ông mới, ông xã mới, tất cả tất cả, đều mới.”

”Em Em Em có ý gì.”

Có lẽ cô làm anh ta tức giận, Cẩn Ngôn nhìn có chút hả hê, nếu không cao cường như vậy xem ra mặt làm sao sẽ co quắp, ngay cả nói đều nói không liên quan rồi, Cẩn Ngôn cười lạnh một tiếng, thông minh như Nhiệm Sĩ Duệ, bây giờ tại sao lại trở nên hồ đồ như thế rồi, mở một bên ngăn kéo ra, từ trong lấy ra một lá thư, ném tới trên mặt anh ta, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Ý tứ chính là, tôi nghỉ việc, tôi không làm, Nhiệm Sĩ Duệ, anh cứ sang một bên cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Thôi việc? Hai chữ bình thường chui vào lỗ tai của anh ta, Nhiệm Sĩ Duệ ngẩn ra, anh ta nhìn Cẩn Ngôn, phát hiện Cẩn Ngôn cũng không có yếu thế chút nào nhìn anh ta chăm chăm, ánh mắt nghiêm nghị, hình như bên trong cất giấu hai ngọn lửa, bộ dáng đầy ý chí chiến đấu, trong chốc lát anh ta hoảng hốt, bộ dáng này của Cẩn Ngôn, hình như đó chính là bộ dáng lúc đầu của Cẩn Ngôn, có dũng khí, có suy tính, không chịu thua, nhưng ánh sáng trong mắt cô bây giờ rất kiên định lại làm cho anh ta hoảng hốt một lúc, loại cảm giác này thật sự không tốt.

Tối ngày hôm qua trở lại căn nhà đó, trống không, công nhân vệ sinh làm thêm giờ đã đến tổng vệ sinh sạch sẽ, sạch sẽ đến mức không còn một chút hương vị của cô nữa.

Cô tàn nhẫn, túi ga giường hình chữ nhật cũng đưa đi thanh khiết rồi, trong phòng giữ quần áo cũng không có quần áo của cô, trong tủ lạnh cũng không có đồ ăn vặt mà cô thích, ngay cả trong máy vi tính, cô thích nghe nhạc, thích xem điện ảnh, cất giấu chèn lẫn bên trong trang web tình yêu, tất cả đều được dọn dẹp sạch sẽ.

Khi đó anh ta còn chưa có cảm giác gì, phụ nữ mà, là động vật kích động, cho dù cô chạy thế nào, thì cô vẫn là nhân viên của anh ta, cô vẫn là quản lý nhân sự của công ty anh ta, vô luận như thế nào, mỗi ngày anh ta vẫn có thể nhìn thấy cô, thậm chí còn có thể trêu chọc cô, tâm tình không tốt tìm cô gây phiền toái.

Sáng sớm hôm nay anh ta có ý đi sớm mua đồ ăn sáng cho cô, anh ta cũng không biết được Cẩn Ngôn thích ăn cái gì, anh ta là một đại nam nhân, đường đường là tổng giám đốc, sao có thể nhớ chuyện vụn vặt như vậy, chỉ đi nhà hàng Duy Cảnh bảo đầu bếp làm thức ăn nhanh một chút, rồi đem đến công ty, nhưng cô còn chưa đến.

Đã trễ, anh ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, Hạnh Cẩn Ngôn thật là cánh đã mọc cứng cáp rồi, kết thúc hiệp ước đã bắt đầu vô pháp vô thiên, trước kia cho tới bây giờ cô không bao giờ đi trễ, nhưng mới rồi đi anh ta có một ngày, lại tới trễ.

Được rồi, mỗi tháng phụ nữ đều có mấy ngày tính tình cổ quái, anh ta nhìn cô, trở về phòng làm việc làm việc, ném mọi chuyện qua một bên, chín giờ gọi điện thoại đến chỗ thư ký của cô hỏi.

Không tới.

Mười giờ gọi điện thoại hỏi.

Cũng chưa tới.

Mười một giờ gọi điện thoại hỏi.

Vẫn không tới.

Tiểu thư ký mỗi lần nghe điện thoại cảm giác được giọng nói của Nhiệm Sĩ Duệ giống như cảm thú chưa thỏa mãn dục vọng, tổng giám đốc Nhiệm tức giận, không có tổ chức, không có nguyên tắc, không có kỷ luật, rõ là. Anh ta móc điện thoại ra, tự mình gọi điện thoại cho cô, chỉ trong nháy mắt chờ cô nghe đó dừng lại chửi rủa —— “Hạnh Cẩn Ngôn, em không cần công việc này rồi hả, không cần dựa vào quan hệ bí mật của chúng ta, mà có thể muốn làm gì thì làm”

Nhưng vang lên một tiếng, vang lên hai tiếng. Vang lên n tiếng.

Lời nói đã chuẩn bị sẵn không có cơ hội mắng ra.

Thật xin lỗi, số điện thoại ngài gọi tạm thời không gọi được, xin ngài gọi lại sau.

Còn TMD Trung Anh vẫn tất cả tới một lần, Nhiệm Sĩ Duệ tức giận thiếu chút nữa là ném điện thoại luôn rồi, phần thức ăn trên bàn cũng thế, rất chướng mắt, cầm lên ném vào thùng rác.

Thư ký đẩy cửa đi vào nhìn thấy bộ dáng anh ta mà hoảng sợ, lập tức đóng cửa lại lui ra ngoài.

Mãi cho đến lúc ăn cơm, điện thoại cũng không gọi được, chịu đựng lửa giận, buổi trưa tiếp hai khách hàng, trước khi thư ký đi ra thì nói: Gọi điện thoại của quản lý Hạnh, gọi khi nào cô ấy nghe máy mới thôi.

Cơm nước xong trở lại, đi vòng qua bộ phận nhân sự, anh ta thấy thư ký của Hạnh Cẩn Ngôn hỏi ngay.

“Cô ấy đi đâu.”

“Điện. Điện thoại. Không có gọi được.”

Một khắc kia, Nhiệm Sĩ Duệ cảm giác lửa giận của mình hình như thay đổi bản chất, không lẽ xảy ra chuyện gì sao, anh ta nghĩ, thái độ làm việc của Hạnh Căn Ngôn rất nghiêm túc, anh ta thăng chức cho cô, tuyệt đối không có quá nhiều tình cảm riêng tư ở bên trong, vậy tại sao còn chưa đến. Có phải là bị bệnh hay không, hay là trên đường đi xảy ra chuyện gì, hay cô đã cao chạy xa bay rồi. . . .

Lòng có chút loạn, quyết định ở phòng làm việc của cô đợi cô.

Tốt lắm, buổi chiều cô đến công ty sớm xấp xỉ nửa giờ, cô lại tự nhiên đẩy cửa ra đi vào, hình như còn rất vui vẻ, khó hiểu nhìn anh ta, vẻ mặt như muốn hỏi tại sao anh ta ở đây. Nhiệm Sĩ Duệ nhíu mày, theo thói quen quát: “Bảng báo cáo tôi cần đâu rồi, ngày hôm qua đã giao phó cho cô. Mọi người không tìm được, thái độ làm việc của cô là gì.”

Lại không có ngờ tới, chờ anh ta, lại là tin cô nghỉ việc.

“Tại sao em muốn nghỉ việc.” Trong lòng của anh ta giống như có cảm giác sợ hãi, bản năng anh ta biết, lần này Hạnh Căn Ngôn không phải là đùa giỡn, cô rời đi, dọn dẹp sạch sẽ, bây giờ còn muốn nghỉ việc, vậy về sau anh ta thế nào, cũng không thể gặp cô. “Công việc này không phải thật tốt sao? Em không hài lòng chuyện gì, có thể nói với tôi, Căn Ngôn.” Không tự chủ, giọng nói của anh ta rất dịu dàng.

Căn Ngôn vốn cũng không phải là người có tính khí hay nổi nóng, thấy anh ta hòa hoãn lại, tự mình cũng hòa hoãn lại, dù sao đây cũng là lần cuối cùng, không nên để lại ấn tượng xấu.

“Sĩ Duệ.” Cô nhẹ nhàng nói. “Nghỉ việc là chuyện sớm quyết định, tôi muốn sống cuộc đời mới, cuộc sống mới.”

“Cho nên.” Tính tình của anh ta khi nghe cô nói ‘cuộc đời mới, cuộc sống mới’ chộc giận. “Tôi đánh em, còn mắng em, em đã không tha cho Hoành Đức, em nói, em nghĩ em đang sống trong xã hội cũ sao, anh giẫm đạp em sao, anh không cho em cơm ăn sao, Hạnh Căn Ngôn, đừng thấy anh nê mặt mũi mà lên mặt, em đi ra ngoài, tìm được chức vị tốt như ở Hoành Đức tốt sao, tiền lương tốt như vậy.”

Xuy. Xuy. Căn Ngôn thật là hận không chặt được đầu óc của mình, cô cũng không nên ôm hi vọng đối với tên khốn Nhiệm Sĩ Duệ này, cái gì là người cần bả, cái gì là tổn thương, đây chính là lời dạy dỗ trần trụi nhất, khuôn mặt không chút thay đổi lạnh lẽo, tại sao cô từng yêu một người như vậy, cô thật là bị đầu heo ngu ngốc lừa gạt trái tim rồi.

“Dạ, tôi đúng là cho mặt mũi mà lên mặt rồi.” Căn Ngôn hận hận nói: “Tôi sẽ không biết xấu hổ cho anh xem, ta ti tiện cho anh xem, Nhiệm Sĩ Duệ, tôi nghỉ việc ngay lập tức, cho dù anh có cầu xin tôi, tôi cũng không trở về Hoành Đức, anh là tên khốn kiếp.” Cô đẩy anh tара, cầm túi xách lên đi ra ngoài. “Anh có cầu xin tôi, tôi cũng không trở lại.” Căn Ngôn vừa đi vừa mắng trong lòng, MD, KAO, nắm cái rãnh, quả thật hận không được vứt toàn bộ những lời thô tục lên trên đầu của Nhiệm Sĩ Duệ.

Nhiệm Sĩ Duệ tức giận nhìn bộ dạng cô tức giận hồ hồ, anh ta. Anh ta. Anh ta thừa nhận, mới vừa rồi những lời kia có chút đã thương người, nhưng. Anh ta không phải vô cùng tức giận ư, thì ra cuộc sống của Căn Ngôn và anh ta không phải là cuộc sống bình thường, không giống cuộc sống của người khác.

“Căn Ngôn.”

Hạnh Căn Ngôn dừng bước, nếu như anh ta muốn nói xin lỗi, đương nhiên phải dừng lại nghe.

“Tôi.”

“Cái gì.” Căn Ngôn xoay người, chăm chú lắng nghe.

“Bảng báo cáo tôi cần đâu rồi, em tìm cho tôi đi.”

Căn Ngôn thở mạnh thở mạnh nữa.

“Trong máy vi tính, tự mình tìm đi.” Đã cánh cửa, không còn một tia lưu luyến.

“Ai.” Thời điểm Nhiệm Sĩ Duệ chạy theo vừa đúng cánh cửa bật ngược trở lại, lỗ mũi anh ta lại cao, đụng một cái, phốc, giống như là đi cả của cha tới, lệ rơi không ngừng, máu chảy thành sông, nhưng mấy chữ kia đến khóe miệng lại không nói ra được. “Căn Ngôn, thật xin lỗi.”

Căn Ngôn tức giận về đến nhà thì nhận được điện thoại của mẹ.

“Tại sao điện thoại lại gọi không được, còn tưởng rằng con bị bắt cóc rồi đấy?”

Căn Ngôn lấy điện thoại ra, điện thoại này có chút vấn đề, luôn thích tự động ngắt nguồn nghỉ ngơi, nói là đi mua máy mới, nhưng cũng chưa có đi đổi, chỉ vì lý do buồn cười đó, đây là điện thoại Nhiệm Sĩ Duệ đưa cho cô.

Lần này mở máy, xuất hiện mấy chục cuộc điện nhắc nhở, đa số là của thư ký gọi đến, điện thoại của anh ta, chỉ có một cuộc thông, đại khái chính là tìm cô lấy bảng báo cáo chết tiệt, Căn Ngôn hít hít mũi, thật may không có kỳ vọng gì lớn, cho nên không có đau lòng nhiều.

“A, điện thoại xảy ra chút vấn đề.” Căn Ngôn giải thích với mẹ. “Mẹ, chuyện gì thế.”

“Cũng không có gì chuyện.” Mẹ Hạnh ở bên kia nói: “Đã lâu rồi không thấy con về nhà, lúc nào thì về nhà thế, mẹ rất nhớ con.”

Mẹ Hạnh nhớ cô, sợ rằng có chuyện quan trọng hơn, hai mươi mấy năm làm mẹ con như vậy, điểm này Cẩn Ngôn rất giác ngộ, suy nghĩ một chút, thật sự lâu rồi cô chưa có về nhà, mấy năm qua, rất ít khi cô về nhà, bởi vì nhìn thấy mẹ, Cẩn Ngôn phát hiện trong lòng mình đã từng không vượt qua cửa ải kia, mẹ xuất từ gia đình dòng dõi Nho học, từ nhỏ yêu cầu cực nghiêm đối với cô, tên của cô, chính là mẹ đặt.

Cẩn Ngôn, Cẩn Ngôn, thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Mà mấy năm này cuộc sống của cô, hoàn toàn có thể xếp vào loại mà mẹ rất khinh thường.

”Cẩn Ngôn, có còn nghe điện thoại hay không, con bé này, để hồn đến nơi nào rồi.”

”Không có, mẹ. Con đang nghe mà.” Cẩn Ngôn phục hồi tinh thần lại, dù sao bây giờ cô cũng đã nghỉ việc rồi, vừa hay được rỗi rảnh, trải qua chuyện này, cũng là kế hoạch trong ghi chép, trở về bên cạnh cha mẹ cũng tốt.”Ngày mai con sẽ về.”

”Được, được. Vậy mẹ đi sắp xếp một chút.” Mẹ Hạnh rất hưng phấn.

”Mẹ, mẹ lại sắp xếp cho con đi xem mắt.” Cẩn Ngôn cười cười.

”Con không cần phải xem mắt làm gì. . . .” Mẹ Hạnh vô cùng bất mãn, giống như lăm nhăm với con gái yêu.”con cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi, ngay cả bạn trai cũng chưa có, con không phải gấp gáp, mẹ đã thay con gấp gáp rồi, không có bạn trai, con còn là lão xử nữ.”

Lão xử nữ? Cô đã sớm không phải, với thân phận thấp kém, nhưng luôn luôn nói chuyện đúng mực mẹ lại có thể nói toạc ra mấy từ này, xem ra thật sự là rất vội rồi.

”Được rồi, con nghe theo sắp xếp của mẹ.” Cẩn Ngôn sáng khoái đồng ý, nhưng cô không biết, còn có người đàn ông ông nào, có thể chấp nhận được đoạn quá khứ này của cô.

Đã từng trải qua quá khứ không vui, bắt đầu cuộc đời mới, cuộc sống mới, cô vẫn luôn hy vọng, nếu như vậy, sẽ phải dừng cảm bước ra bước đầu tiên, cúp điện thoại, Cẩn Ngôn đi thông thả đến bên cửa sổ, lầu dưới có mai vàng, màu sắc vàng óng ánh, mùi hương xông vào mũi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Thời điểm Tiểu Mỹ và ông xã từ siêu thị đi ra bên ngoài thì bị mấy người áo đen ngăn lại, chủ nhật siêu thị hay giảm giá, thời tiết lại lạnh, quyết định đi một vòng mua những đồ cần thiết về tích trữ, trên tay hai người xách nhiều cái túi lớn, cười cười nhón nháo cũng rất vui vẻ, nên không có chú ý, cái túi đựng sữa tươi đã rớt ra ngoài.

Cô vừa mới khom người xuống nhặt lên, nhưng có người mau hơn giúp cô nhặt lên rồi, ngẩng đầu lên định nói cảm ơn, cũng chưa có mở miệng nói chữ cảm, hai mắt đã nhìn thấy, hai người đàn ông một thân tây trang màu đen chặn đường đi của cô, mà sữa tươi của cô, đang ở trong tay của người đàn ông đó.

”Cám. Cám ơn.” Tiểu Mỹ bình thường tùy tiện, cảm thấy hai người kia không phải là người tốt, nhận lấy sữa tươi thì muốn bỏ chạy cùng với ông xã, nhưng một cánh tay lại ngăn cản đường đi của cô, còn nói ——

”Tiểu thư, cô không thể đi, Nhiệm tiên sinh muốn gặp cô.”

Nhiệm tiên sinh, Nhiệm tiên sinh là ai, ngoài Nhiệm Sĩ Duệ, còn có tên khốn kiếp nào tên Nhiệm tiên sinh, mấy ngày nay đã gọi điện thoại nhiều lần tới phiền cô, từ đầu đến cuối Tiểu Mỹ căn răng không chịu nói, làm cho anh ta tức giận, cho nên anh ta mới phải vệ sĩ đến.

Cường bạo cô gái nhỏ, nhà giàu mới nổi kết phái bè cánh, trong lòng Tiểu Mỹ hung hăng mắng.

Anh Trang đi lên nắm tay của cô, nhìn cô nhàn nhạt cười một tiếng.”Nhiệm tiên sinh ở đâu, dẫn chúng tôi đến đó đi.”

Phản đồ, Tiểu Mỹ không khách khí nhìn anh Trang cô giậm chân xuống.

Nhiệm Sĩ Duệ ở một quán trà chờ bọn họ, phòng bao an tĩnh, ngoài cửa sổ là hình ảnh cây cầu nhỏ có dòng nước chảy đầy chất thơ, mai vàng nở vừa lúc, trên cành còn có bông tuyết, hình ảnh ấy thật lạnh lẽo, hình như cứ như vậy rơi vào bên trong lòng của Tiểu Mỹ, nhưng tất cả, cũng thua kém sắc mặt rét lạnh của Nhiệm Sĩ Duệ.

"Cô ấy đâu?" Hai chữ vô cùng ngắn gọn, tựa như tóc của anh ta rơi xuống, rất ngắn, kiểu tóc lưu manh, nét mặt bây giờ của anh ta cũng xứng với hai chữ "lưu manh", con người màu đen giống như là sắt thép lạnh lẽo, vừa lạnh lại vừa cứng, lông mày ngọn núi như kiếm, sắc bén mà kiên cường, ngay cả môi mỏng cũng mím chặt, hình như cũng có khắc hai chữ "lạnh lẽo".

"Tôi không biết." Tiểu Mỹ cắn môi cho mình thêm can đảm, khi còn là thiếu nữ cảm thấy bộ dáng của người đàn ông này thật là khốc, sau khi lớn lên lại chỉ cảm thấy đáng sợ, cảm thấy đau lòng cho Cẩn Ngôn. "Cẩn Ngôn đã chia tay với anh rồi, anh không nên làm phiền cô ấy nữa."

"Không quan hệ?" Anh ta lạnh lùng khê hừ, rõ ràng chế cười cách nói của cô. "Cô ấy đâu rồi, trốn đi nơi nào rồi hả?"

"Tôi sẽ không nói cho anh biết." Tiểu Mỹ cắn răng nói, vừa nhìn Nhiệm Sĩ Duệ thì biết anh ta không phải là người tốt, mấy năm qua cô thấy trong mắt Cẩn Ngôn đầy đau lòng, thật vất vả Cẩn Ngôn mới nháy ra khỏi hồ lửa này, cô sẽ không đẩy cô ấy trở về nhà mẹ ghê lần nữa. "Ông xã, chúng ta đi thôi."

Chỉ nghe thanh âm phía sau lưng hừ lạnh truyền đến, mười phần khinh thường, Tiểu Mỹ xách đồ đi tới gần cửa, hai người áo đen đưa tay ngăn bọn họ, cũng không nói chuyện.

"Cô ấy đâu?" Sau lưng vang lên giọng nói đầy tức giận.

Tiểu Mỹ nghiêng người hít sâu một hơi. "Nhiệm Sĩ Duệ, anh là đàn ông cũng không cần phải đi quấy rầy Cẩn Ngôn như vậy, cô ấy đã quyết định rời đi, anh, cô ấy sẽ có cuộc đời mới, bạn trai mới, ông xã mới, anh là cũng là thương nhân, chữ "tín" viết như thế nào hả, có biết hay không, các người là ký hợp đồng, bây giờ hợp đồng đã hết hạn, cô ấy đã không còn quan hệ gì với anh nữa, cho dù cô ấy đi xem mắt, cô ấy và người đàn ông khác lên giường, cũng không liên quan gì đến anh."

"Tôi hỏi cô ấy ở đâu?" Đột nhiên Nhiệm Sĩ Duệ đập mạnh tay lên bàn, cởi áo khoát ra, nhìn qua giống như là một cảm thú linh hoạt, ánh mắt nhìn thẳng vào cô dường như muốn xé nát cô ra, nhả từng chữ từng chữ một, giống như đạn từ trong súng bắn ra: "Nói cho tôi biết, nhanh lên." Anh ta rống lên.

Mặc dù bình thường Tiểu Mỹ giẫm Nhiệm Sĩ Duệ dưới lòng bàn chân mà mắng, nhưng đó chỉ là mắng sau lưng, hôm nay vừa thấy nét mặt của Nhiệm Sĩ Duệ, cô sợ, phục hồi tinh thần lại sau đó cảm thấy trái tim mình nhảy thình thịch rất nhanh, không thể không chế đại não cho nên tiết ra một loại cảm giác sợ hãi. "Anh Trang." Tiểu Mỹ thả đồ cầm trên tay xuống đất, trốn sau lưng anh Trang, còn kém lau nước mắt mờ khóc. "Anh ta thật hung dữ, anh ta bắt nạt bà xã của anh đó. Ông xã."

Khụ khụ, ông xã của Tiểu Mỹ hào hoa phong nhã, đây chính là luyện Taekwondo, bản lĩnh quạt gió thổi lửa của Tiểu Mỹ, anh Trang biết rất rõ.

"Cô ấy về nhà, nơi cô ấy được sinh ra." Anh Trang ôm bà xã, dè dặt vuốt đang quơ loạn của cô xuống, âm thanh nhát nói. "Nếu như anh muốn đi tìm cô ấy, trước hết anh phải suy nghĩ lại rõ ràng quan hệ mấy năm qua của hai người." Anh Trang nắm tay Tiểu Mỹ, nhặt từng túi đồ vật trên mặt đất lên, đi từ từ tới cửa, lần này, không có bị ngăn trở nữa.

Lên xe, Tiểu Mỹ bắt đầu tính sổ rồi. "Tại sao anh phải bán Cẩn Ngôn, đây không phải là hại cô ấy sao, Cẩn Ngôn nên cách xa Nhiệm Sĩ Duệ ba mét, anh là một con cảm thú nguy hiểm."

Anh Trang vuốt vuốt tóc dài của bà xã. "Phải giải quyết mọi chuyện, cứ kéo dài tránh né như vậy, sẽ không tốt đối với tất cả mọi người, nói cho rõ ràng, vô luận kết quả là gì, hai người bọn họ cũng nên mình dứt khoát một lần."

Tiểu Mỹ hừ hừ.

Những ngày sau đó, Cẩn Ngôn ở nhà rất thanh thản, hơn tám giờ sáng rời giường, sau đó đi với mẹ đi lên phố đi mua điểm tâm, sữa đậu nành ở quán nhỏ nông đậm hơn Đại Thành Thị, còn có mấy nhà bán sữa đậu nành mài bằng tay, mùi thơm nồng đậm, vừa nghe là có thể làm cho tâm tình người ta hưng phấn cả một ngày, còn có bánh tiêu, bánh bao, mua mỗi thứ một ít, sau đó dọc theo đường phố đi từ từ trở về, mùa đông đường phố quang trọi, nhìn có chút tiêu điều, vui mừng nhất chính là gặp được những hàng xóm cũ, bọn họ đều khen cô ngày càng trở nên xinh đẹp, sau đó thì hỏi cô có bạn trai chưa.

Lúc đó, Cẩn Ngôn chỉ mỉm cười, sau đó nghe những hàng xóm nói đến nhà nào có nam thanh niên, mẹ sẽ có một bộ dáng nghiêm túc lắng nghe, đôi khi Cẩn Ngôn có ý nghĩ xấu, nếu như mẹ cầm theo giấy bút ra ngoài, có thể nhất nhất ghi lại những nam thanh niên vừa độ tuổi hay không.

Về nhà ăn điểm tâm xong, cô giúp đỡ mẹ dọn dẹp lại phòng, sau đó lên phòng nghỉ ngơi, máy tính ở trong nhà đã rất cũ kỹ rồi, cô không có đem laptop về, không thể chơi trò chơi, nên lấy truyện cười tiểu lâm ra đọc.

Buổi trưa ăn cơm, buổi chiều ngủ trưa một hồi, buổi chiều, đi dạo với mẹ, sau đó mua thức ăn trở lại làm cơm tối, sau bữa cơm tối mấy người ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, mẹ nhất định sẽ ở bên tai cô câu nhậu chuyện lớn cả đời của cô.

Còn có cha, cô về nhà được mấy ngày rồi, mà cha vẫn không dám nhìn thẳng vào mặt của cô, Cẩn Ngôn biết, chuyện năm đó, nút thắt trong lòng của cha vẫn không cởi bỏ, mặc dù là phụ nữ, mấy năm nay lại xa cách rất nhiều, cô còn nhớ rất rõ khi còn bé cha rất thương cô, mỗi ngày tan sở trở lại cũng sẽ ôm cô, yêu thương cô, sau đó gạt mẹ mua cho cô các loại mùi vị đường.

Nhưng kể từ sự kiện kia, cha lại ít khi gặp cô, mấy năm qua thời gian gọi điện thoại cho cô cũng rất ít, thật ra thì trong lòng Cẩn Ngôn đã không còn trách cha, chuyện qua rồi, thời gian năm năm, chẳng qua là nháy mắt mà thôi, nhưng mà cha, Cẩn Ngôn nghĩ, có lẽ chính bản thân của cha cũng không thể tha thứ cho mình, có lúc, tha thứ cho người khác dễ dàng hơn tha thứ mình nhiều, huống chi, người này, là con gái của mình, cho nên cha tự trách, cũng không có dũng khí nhìn con gái.

Sau khi mẹ Hạnh nhận điện thoại trở về giống như rất hưng phấn.

”Ngôn Ngôn, mẹ nói cho con nghe một chuyện.”

”Mẹ nói đi.”

”Chính là con trai của đồng nghiệp Triệu A Di, ngày mai từ trong nội thành đến trấn chơi, lúc trước mẹ có nói, mới từ nước ngoài trở về, làm việc ở một công ty xây dựng, nghe nói rất được ông chủ coi trọng, người cũng không tệ, tiền lương không tồi, ngày mai con phải đi ăn với người ta một bữa cơm, gặp mặt. Tâm sự.”

Theo bản năng Cần Ngôn muốn từ chối, nhưng nghĩ tới mình muốn bắt đầu cuộc sống mới, nhìn cha một chút, mặc dù cha nhìn ti vi chăm chăm, nhưng ánh mắt như có như không nhìn cô, trong lòng Cần Ngôn đau nhói, những năm qua, đau lòng nhất, khó khăn nhất là cha của cô, cô còn có Tiểu Mỹ có thể tâm sự một chút, trong lòng không vui còn có thể tìm cách phát tiết ra ngoài, nhưng cha đâu rồi, mẹ lại hoàn toàn không biết chuyện này, biết, có thể việc vài thập niên sau mới biết đi, cuối cùng, dưới tình huống này, cha lại không tìm thấy lỗi đi cho mình, cho nên cho tới bây giờ, còn tự trách bản thân mình như vậy.

Có lẽ chỉ khi nào cô thật bắt đầu lại lần nữa, cô thật sự tìm được hạnh phúc của mình, cha, mới có thể thật coi bỏ việc này, nghĩ đến đây, Cần Ngôn cười cười, nói: “Được, mẹ.”

Mẹ Hạnh được con gái phối hợp nên bà cảm thấy được an ủi gấp bội.

Khi Nhiệm Sĩ Duệ đến trấn nhỏ đã là nửa đêm, đoạn đường này gầy vò làm cho anh ta có chút phiền muộn, vốn là anh ta có thể đến sớm, nhưng thời tiết lạnh, tuyết lại rơi, đường cao tốc giao thông hạn chế, bỗng nhiên làm cho anh tốn chút thời gian, đến lúc gọi điện thoại cho Cần Ngôn, nhưng vẫn là giọng nữ máy móc nói cho anh ta biết: Xin lỗi, số máy ngài gọi tạm thời không gọi được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Trong lòng Nhiệm Sĩ Duệ mắng Cần Ngôn mắng một trận, anh ta đành phải tìm nhà trọ ở lại, nhà trọ ở nơi này làm sao vượt qua được khách sạn ở thành phố lớn, trong một đêm mà anh ta hoảng sợ, sáng sớm ngày thứ hai đã rời giường, nghĩ tới đánh nhanh thắng nhanh, đưa người về sớm một chút, còn có một số công việc chờ anh ta nữa, anh ta cũng không có thời gian cùng với Cần Ngôn ở đây làm bộ làm tịch.

Trấn nhỏ cũng không lớn, nhưng không biết làm thế nào mà tìm được nhà của Cần Ngôn, anh ta vừa xuống xe, đã thấy cô, không biết trong lòng có tư vị gì.

Một Cần Ngôn xinh đẹp, áo khoác lông dài màu hồng, phần eo được thắt bởi sợi dây dài nhỏ, vốn là màu sắc của tiểu nữ sinh, nhưng mặc ở trên người cô lại tương đối thích hợp, khuôn mặt nhỏ nhắn giấu ở trong cổ áo, chỉ lộ ra ánh mắt tròn nhỏ, miệng mỉm cười, đôi chân mang giày đi tuyết vừa nhỏ vừa dài.

Trẻ trung lại xinh đẹp.

Ở bên cạnh anh ta cô gái nhỏ này không bao giờ hồn nhiên như vậy, Nhiệm Sĩ Duệ nhớ lại tương đối mọi chuyện nhưng không có cảm giác gì, điều quan trọng bây giờ là, cô mặc xinh đẹp như vậy đi làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Edit: Sun520 – Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Địa điểm xem mắt tốt nhất của một trấn nhỏ là một nhà hàng, Nhiệm Sĩ Duệ lái xe đi theo, cho đến khi Cần Ngôn đi vào nhà hàng, anh ta dừng ở ven đường, không có xuống xe, mơ hồ có thể nhìn thấy Hạnh Cần Ngôn đi tới gần một người đàn ông, bên cạnh xe là một quán nhỏ bán báo, Nhiệm Sĩ Duệ móc thuốc ra, còn chưa có đốt lửa đã nhìn thấy đôi mắt lớn của một thiêm mập mập sáng loáng nhìn xe của anh ta.

”Rất đắt đi.”

Nhiệm Sĩ Duệ lạnh lùng liếc bà ta, không lên tiếng.

Thiêm mập mập có chút xấu hổ.

”Nhà hàng này có gì đặc biệt.” Nhiệm Sĩ Duệ nhóm lửa lên, suy nghĩ một chút hỏi thiêm mập mập.

Thiêm mập mập lạnh lùng nhìn anh ta một cái, quay đầu đi, không lên tiếng.

Phong thủy luân chuyển, Nhiễm Sĩ Duệ có chút xấu hổ, ho khan một cái, nói: “Hai trăm vạn.”

“Khó trách nhìn sang trọng như vậy.” Thím mập mập quay đầu lại, vươn tay sờ sờ phía trước, sau đó vô cùng khinh thường nói: “Vào nhà hàng đương nhiên là ăn cơm.”

Thiếu chút nữa Nhiễm Sĩ Duệ bị nghẹn chết.

“Dĩ nhiên, vào nhà hàng này ăn cơm đều là tình nhân hoặc là sắp thành vợ thành chồng.” Thím mập mập lại bổ sung một câu.

Nhiễm Sĩ Duệ cảm thấy không khí ở trần nhỏ này không hợp với mình, mọi người kỳ lạ, lời nói thật khó hiểu.

“Không phải tình nhân” Nét mặt thím mập mập một bộ nhìn người thật ngốc. “Đa số là tới xem mắt.”

Khó trách Hạnh Căn Ngôn mặc quần áo xinh đẹp như vậy, nhất thời Nhiễm Sĩ Duệ sáng tỏ, đẩy cửa xe ra, sai bước đi nhanh vào nhà hàng.

Căn Ngôn vừa vào nhà hàng thì thấy người đàn ông ngồi ở bàn gần bên cửa sổ đứng lên, vẫy tay với cô, Căn Ngôn mỉm cười, đi tới.

Người đàn ông họ Doãn, là bác sĩ ở nước ngoài mới trở về, công việc ổn định, tuần tú lịch sự, lại có xe có nhà, mặc dù hơi lớn tuổi, ba mươi lăm tuổi rồi, nhưng Căn Ngôn cũng đã hơn hai mươi tuổi, tương đối, số tuổi chênh lệch cũng không lớn.

(*)SS cũng không hiểu ngay đoạn này, chương 3 nói người đàn ông này làm xây dựng mà bây giờ lại nói là bác sĩ, đành phải edit theo RAW và CONVER thôi.

Với những điều kiện như vậy, làm cho mẹ Hạnh hết sức hài lòng, người mẹ nào cũng muốn con gái của mình gả vào chỗ tốt, sau này ít chịu khổ, trước khi ra ngoài, mẹ Hạnh liên tục dẫn dò Căn Ngôn phải nắm lấy cơ hội tốt này, Căn Ngôn cười cười, nhưng trong lòng không có chắc chắn như vậy, người đàn ông tình anh như vậy, thật sự có thể dễ dàng tha thứ mọi chuyện năm năm qua của cô sao, người đàn ông có thể tha thứ cho bạn gái của mình có Ex. Boyfriend, nhưng lại không thể dễ dàng tha thứ cho bà xã của mình bán thân vì tiền.

Nhưng luôn muốn thử một lần, bước ra bước đầu tiên, có lẽ vết thương sẽ đau, nhưng không bước, cũng không thể được. Người đàn ông như Nhiễm Sĩ Duệ quá cao quá xa quá hư ảo rồi, đó chỉ là giấc mộng đẹp, cô dùng ba năm để làm giấc mộng đó, dùng thời gian hai năm để hồi tỉnh lại, hôm nay đã hoàn thành giấc mộng, cô cũng nên vì mình mà tính toán.

Đối với một người đàn ông, điều kiện đầy đủ là bề ngoài - vóc người - gia thế, cô không yêu cầu quá nhiều, chỉ cần một người, có thể bỏ qua quá khứ của cô, có thể tha thứ một đoạn thời gian bất đắc dĩ của cô, cô sẽ làm thật tốt nghĩa vụ của người vợ, giúp chồng dạy con, giống mẹ của cô sống một cuộc sống bình thân.

Bình thân, nhưng cũng phải thật bình tĩnh.

“Hạnh tiểu thư, chào cô.”

Người đàn ông đó mỉm cười với cô, thay cô kéo ghế ra đẩy về quan tâm, mặc dù khóe mắt có một chút nếp nhăn, nhưng phía sau đôi kính là ánh mắt dịu dàng mềm mại, nụ cười nơi khóe môi đều chân thành nghiêm túc, có cảm tình hơn nhiều so với vẻ mặt lạnh như băng không có tinh thần của Nhiễm Sĩ Duệ.

Căn Ngôn vươn tay bắt tay với anh ta, tay của đàn ông có chút thô ráp, đốt ngón tay thật dày đầy vết chai, cũng rất rộng rãi, rất dịu dàng, rất thoải mái. Thật ra thì tay của Nhiễm Sĩ Duệ cũng rất lớn, cũng rất mềm, cũng rất thoải mái, nhưng đầu ngón tay, hơi lạnh, thường thường thời điểm cô vội vàng không kịp chuẩn bị, đầu ngón tay lạnh lẽo này, chạm vào lòng của cô.

“Doãn tiên sinh.” Căn Ngôn cười cười. “Rất hân hạnh được biết anh.”

Doãn tiên sinh rất sắc sảo, nói cà phê có tính kích thích quá lớn, nên gọi trà sữa nóng cho cô, nói chuyện cũng rất hài hước khôi hài, quốc gia đại sự, nhân văn địa lý, thậm chí chuyện cô gái giải phẫu thẩm mỹ, cũng biết một chút, lúc đầu Căn Ngôn có chút khân trang sau đó được anh ta hòa tan từng điểm từng điểm, ngẫu nhiên nói về truyện cười, nụ cười nhàn nhạt, cũng làm cho Căn Ngôn cảm thấy, có lẽ lần này, đúng.

“Doãn tiên sinh.”

“Chí Bình, gọi tôi là Chí Bình, Căn Ngôn.” Anh ta mỉm cười, yêu cầu có chút bá đạo.

“Chí Bình.” Căn Ngôn ung dung đối lời nói. “Đây là chuyện có chút đột ngột, nhưng tôi muốn hỏi anh, anh đối với phương diện đức hạnh của bản thân cô gái, có yêu cầu gì không?”

“Giống như Căn Ngôn như vậy cũng rất tốt.” Anh ta mỉm cười nói tiếp. “Sạch sẽ trong sạch, tôi cảm thấy, một cô gái kiếm bao nhiêu tiền, đáng đáp có xinh đẹp hay không cũng không quan trọng, nhưng nhất định phải trong sạch, nhất định phải sạch sẽ. Nhưng bởi vì liên quan đến nghề nghiệp của tôi, tôi có chút thích sạch sẽ, bao gồm trên tinh thần.”

Bỗng nhiên, tay cầm muỗng của Căn Ngôn run run, cúi đầu, nặng nề nhắm mắt, quả nhiên, chuyện mà cô lo lắng nhất, đã xảy ra, không có người đàn ông nào có thể tha thứ cho vợ của mình đã từng là nhân tình bí mật của người đàn ông khác, bất cứ tình cảm gì, dính đến tiền, đều giống như vi khuẩn (virus) vậy.

Cần Ngôn bung chén lên uống một hớp, vị trà sữa ngọt ngào lại không biết thay đổi thế nào, có chút khô, có chút lạnh, giống như cuộc sống năm năm qua của cô vậy, cô chưa bao giờ hi vọng với đoạn thời gian đã qua này.

Thôi, cứ như vậy đi, duyên phận không thể cưỡng cầu được, không thể gần gũi với người đàn ông này, thì cũng phải lưu cái ấn tượng tốt với người ta chứ, Cần Ngôn ngẩng đầu lên, lại thấy tầm mắt Doãn Chí Bình đang nhìn một phương hướng khác, cô quay đầu lại nhìn theo tầm mắt của anh ta——

Nhiệm Sĩ Duệ?

Không phải chứ, Cần Ngôn nháy nháy mắt, nhìn lại lần nữa, không sai, là Nhiệm Sĩ Duệ, anh ta tới đây làm gì? Đến đây lúc nào, ngồi cách bọn họ không xa, điệu bộ ngồi vô cùng phách lối, dựa lưng vào ghế, đôi tay xoải rộng ra khoát hai bên thành ghế, chân phải gác trên chân trái, từng điểm từng điểm, giống như ác bá vậy, trước mặt bày một ly cà phê còn bốc hơi nóng, nâng ly lên cũng không làm ảnh hưởng gì đến bộ dáng đó.

Mà anh ta nhìn cô chằm chằm như vậy, giống như đòi nợ, đúng lúc cô nhìn người đàn ông đó, vẫn là ánh mắt của người đàn ông lạnh lẽo, ánh mắt đó, tây trang đó, cà vạt đó. Vừa lúc Cần Ngôn nhìn thấy nhiều nữ nhân viên phục vụ nhìn anh ta.

“Người đàn ông đó là ai vậy.” Bên tai vang lên giọng nói nghi ngờ Doãn Chí Bình. “Tại sao anh ta nhìn chúng ta chằm chằm.”

Cần Ngôn quay đầu lại, nhẹ nhàng lắc đầu một cái. “Tôi không biết anh ta.”

Giống như anh ta đã nghe, cười khẽ một tiếng, đứng lên, bước mấy bước đến trước mặt bọn họ. “Cần Ngôn. Hay là Hạnh tiểu thư, em thích nghe tên nào.”

Trên trán Doãn Chí Bình lập tức xuất hiện hai dấu chấm hỏi. “Cần Ngôn, cô nói không biết anh ta, nhưng hình như anh ta biết cô?”

Chỉ nghe Nhiệm Sĩ Duệ hừ lạnh một tiếng. “Em nói không biết anh?” Giọng nói mỉa mai giống như một thanh kiếm lạnh băng. “Anh tin cô ấy sao?”

“Vậy anh.” Sắc mặt Doãn Chí Bình hơi biến đổi.

“Anh không biết đúng không, năm năm qua cô ấy sống chung với tôi, tôi bỏ tiền.” Khóe mắt liếc thấy sắc mặt Cần Ngôn tái nhợt, anh ta ngừng nói, anh ta vô cùng tức giận, cho nên không có suy nghĩ mà nói ra những lời đó: “Tôi là bạn trai của cô ấy.” Nhiệm Sĩ Duệ nghiêng rằng thật mạnh.

Người đàn ông lộ vẻ mặt đã hiểu, đứng lên, lúng túng nói: “Tôi nghĩ hai người nhất định là đang hiểu lầm, như vậy, tôi đi trước.” Anh ta kéo ghế radông tác có chút lảo đảo, Nhiệm Sĩ Duệ nhìn anh ta ra khỏi cửa chính nhà hàng, mới kéo ghế dựa ngồi xuống, đẩy ly cà phê trước mặt qua một bên, nhìn cô, giễu cợt nói: “Còn không mau đuổi theo.”

Đuổi theo ai? Như vậy cũng tốt, dù sao cũng không có kết quả, anh ta muốn tìm một cô gái trong sạch, mà cô, cũng sớm đã không còn trong trắng rồi, Cần Ngôn yên lặng nhìn người đàn ông trước mặt mấy giây, lười phải nói chuyện, cầm túi xách lên, rời đi.

Mới đi ra bên ngoài, không có mấy bước liền bị anh ta bắt được. “Hạnh Cần Ngôn, em có ý gì, thái độ gì, em chạy cái gì mà chạy.”

“Tôi mới muốn hỏi anh đấy?” Cần Ngôn hất tay của anh ta ra. “Anh có ý gì, Nhiệm Sĩ Duệ, quan hệ của chúng ta đã kết thúc, anh không cần quản tôi nữa, anh còn tới nơi này tới làm gì. Trong lòng anh nghĩ gì chứ.”

“Tôi.” Anh ta nhìn cô, nhất thời lại không biết nói gì, anh ta nghĩ như thế nào, anh ta cũng không biết mình nghĩ như thế nào nữa, trước khi đến, ông xã của Tiểu Mỹ đã bảo anh ta suy nghĩ cho rõ ràng, nhưng trước khi suy nghĩ rõ ràng, anh ta chỉ biết mình muốn đi tìm cô, anh muốn gặp cô. “Tôi.”

“Anh nghĩ như thế nào? Hà?”

“Tôi chưa có phê chuẩn đơn nghị việc của em, em phải trở về đi làm.”

Nghe lời của anh ta, trong cô buống lỏng cảm giác, Cần Ngôn cười cười, không nói gì nữa, xoay người rời đi.

“Hạnh Cần Ngôn.”

Cần Ngôn cũng không quay đầu lại rời đi, về đến nhà, cha đi họp bên nhà sát vách, mẹ Hạnh hưng phấn hỏi cô kết quả như thế nào, Cần Ngôn cười cười nói hình như đối phương không thích cô cho lắm, đại khái bất kỳ một người mẹ nào cũng không đành lòng nhìn con gái của mình bị người khác vứt bỏ, an ủi cô mấy câu, nói tất cả tùy duyên đi.

Cần Ngôn gật đầu một cái, buổi chiều trốn trong phòng, tán gẫu với mấy người bạn học thời đại học, bọn họ đều nhao nhao hỏi cô có bạn trai chưa, lúc nào thì kết hôn, chuyện năm đó, ở ký túc xá có mấy người, chỉ có Tiểu Mỹ biết chuyện riêng của cô mà thôi, đối với sự quan tâm này, Cần Ngôn cũng không biết trả lời thế nào.

Vừa nhìn thời gian, cũng chạng vạng tối, sắc trời âm trầm, buổi tối sợ là có mưa, bên ngoài vang lên âm thanh đóng cửa, có lẽ là mẹ mua thức ăn trở về, Cần Ngôn đi ra ngoài, quả nhiên mẹ xách theo thức ăn trở về, nhưng về mặt kia, lại có chút nghi hoặc.

“Có một người đàn ông đang đứng ở dưới lầu.” Mẹ Hạnh mở miệng. “Đứng ở cửa chung cư, một người đàn ông rất đẹp trai, nhưng nhìn có chút

nghèo túng, ôm đôi tay, không ngừng nhảy sưởi ấm, nhưng về mặt của cậu ta cũng hơi tái vì lạnh, đoán chừng là trời chốc cô gái nào đó, đợi nhiều giờ, buổi chiều lúc mẹ đi ra ngoài, đã thấy cậu ta đứng ở đó, đến bây giờ vẫn còn đứng đó, không biết buổi tối có thể chịu đựng được hay không, nếu không bỏ đi, nửa đêm cậu ta sẽ chết rét mất thôi.”

”Anh ta. Trong như thế nào.” Trong lòng Cẩn Ngôn kéo kệt một chút, giả bộ lơ đãng hỏi.

”Đẹp trai, rất tuấn tú.” Mẹ Hạnh có chút hưng phấn.”Cao cao to to, nhỏ như vậy, rất sang trọng, a, con hỏi mẹ trông như thế nào, chính là dạng này, tóc rất ngắn.”

Lời mẹ Hạnh còn chưa nói hết, Cẩn Ngôn đã mở cửa ra chạy xuống, ngay cửa chung cư có một người đàn ông đang đứng, vừa nhìn tầm lưng kia cũng biết là Nhiệm Sĩ Duệ.

”Anh ở đây làm gì?” Cẩn Ngôn cũng không biết trong lòng của mình có đau đớn hay không.”Thời tiết lạnh như thế, anh đứng ở đây làm gì cả một buổi chiều.”

”Cẩn Ngôn.” Hình như giọng nói của anh ta cũng run lẩy bẩy.”Tôi lạnh quá, không có khí ấm, không có điều hòa, ví tiền của tôi bị người ta trộm rồi, điện thoại di động cũng hết pin, xe cũng đã hết xăng, cũng không biết em ở tầng nào. Tôi có hỏi nhiều người có biết Hạnh Cẩn Ngôn ở tầng nào hay không, bọn họ không có nói không biết mà chỉ nhìn tôi với ánh mắt đề phòng kẻ gian.”

Hắt xì! Anh ta hắt xì nặng nề.

”Hình như tôi bị cảm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Nhìn Nhiệm Sĩ Duệ tự thừa nhận mình xui xẻo ở trước mặt Hạnh Cẩn Ngôn là một chuyện rất mất mặt, nhưng ngay cả tiền anh ta cũng không có, cũng không thể trở về thành phố được, hoặc là giống như tên ăn xin treo tờ giấy ở trước ngực vậy, xin mọi người tốt bụng cho anh ta 100 đồng để anh ta về nhà. Nhiệm Sĩ Duệ suy nghĩ một chút, thay vì mất thể diện với tất cả mọi người trên trần nhỏ này, còn không bằng mất thể diện trước một mình Hạnh Cẩn Ngôn.

Lại nói, anh ta cũng là bởi vì cô mới trở nên uất ức như vậy, lần này Hạnh Cẩn Ngôn, phải chịu trách nhiệm, Nhiệm Sĩ Duệ tự suy nghĩ an ủi bản thân mình.

Thật ra thì sau khi từ nhà hàng ra ngoài, Nhiệm Sĩ Duệ đã quyết định mình phải cố gắng lên, bởi vì lúc đó xe hết dầu rồi, anh ta sợ mất dấu Hạnh Cẩn Ngôn, chonên không có quan tâm, bây giờ Hạnh Cẩn Ngôn đang nổi nóng, đoán chừng cũng sẽ không muốn gặp anh ta, cho nên Nhiệm Sĩ Duệ nghĩ, hay là đi trước thì tốt hơn.

Nhưng khi anh ta mở cửa xe, anh ta tròn tròn mắt, ví tiền trên xe, tạp. và chai nước suối đều không thấy.

Ông chủ của quán báo nhỏ cũng đổi người rồi.

”Vợ ông đâu rồi, thím mập mập đấy.” Giọng Nhiệm Sĩ Duệ lạnh lẽo.

”Cái gì. Vợ, tôi đây. Tôi đây. Tôi đây độc thân đã ba mươi năm, cũng muốn có một người vợ. Vợ đấy.” Ông chủ cà lăm

Đã rõ mọi chuyện, Nhiệm Sĩ Duệ cầm điện thoại báo cảnh sát, nhưng. Cuộc sống thật bi kịch, Nhiệm Sĩ Duệ giống như hồ lạc ở lạc Bình Dương một ngày, lại hết pin. Đi nửa giờ đến đồn cảnh sát, chú cảnh sát cũng không biết tổng giám đốc Nhiệm là ai, thời tiết lạnh như thế, ai muốn làm việc chứ, chỉ nói một câu, ghi lại địa chỉ liên lạc, rồi anh có thể đi.

Từ đồn cảnh sát đi tới nhà của Hạnh Cẩn Ngôn lại mất một tiếng đồng hồ, còn phải hỏi tên đường của tiểu khu đó.

”Cẩn Ngôn.” Nhiệm Sĩ Duệ giẫm hai chân, thật ra thì cũng không biết nói gì, nếu cầu xin cô..., anh ta không nói được, lời nói xin cô chứa chấp anh ta một đêm cũng không dám nói ra miệng, anh ta đành phải kêu tên của cô không biết bao nhiêu lần.”Cẩn Ngôn.”

Hạnh Cẩn Ngôn thông minh như vậy, nhất định sẽ chứa chấp anh ta một đêm.

Nhìn ánh mắt đáng thương của anh ta, có nên tin tưởng lời anh ta nói, có quý mới tin lời của anh ta, trong lòng Cẩn Ngôn hiểu vô cùng rõ ràng, một phiên toái nhỏ như vậy, sẽ làm khó được tổng giám đốc Nhiệm Sĩ Duệ sao, bình thường ở trên thương trường, phần lớn là anh ta tính toán người khác, có mấy người có thể tính toán được anh ta chứ, bây giờ ở đây định giờ trò gì, khổ nhục kè? Anh ta trăm cay nghìn đắng chạy đến đây, chỉ vì muốn diễn khổ nhục

kể?

Cô không biết mục đích của anh ta là gì, bất kể là mục đích gì, cũng không liên quan đến cô.

”Anh chờ tôi một chút.” Cẩn Ngôn vuốt cằm, liếc mắt nhìn Nhiệm Sĩ Duệ, mím môi cười cười, xoay người chạy lên lầu.

Nhiệm Sĩ Duệ nhìn bóng lưng của Cẩn Ngôn, nhanh nhẹn như vậy, cô còn quay đầu lại nhìn anh ta mỉm cười, trong lòng dần dần trôi lên âm áp, cô đi lên đó làm gì, có phải xin phép mẹ của cô, cho anh ta được đi lên ăn cơm, để cho anh ta ở lại, xem đi, chuyện sẽ phát phát triển theo chiều hướng tốt.

Rất nhanh Cẩn Ngôn đã chạy xuống, Nhiệm Sĩ Duệ nghiêm túc đứng tại chỗ, tay càng chà xát mạnh hơn, thoát nhìn sắc mặt hình như tái nhợt hơn, hình như thân thể run lợm hại hơn.

”Rất lạnh.” Cẩn Ngôn hỏi.

Nhiệm Sĩ Duệ gật đầu một cái.

”Không có tiền?” Cẩn Ngôn lại hỏi.

Nhiệm Sĩ Duệ lại gật đầu một cái.

”Không có chỗ ở, cũng không có cơm ăn?” Cẩn Ngôn hỏi tiếp.

Nhiệm Sĩ Duệ gật đầu liên tục, tại sao cô lại hỏi mấy chuyện này, cố ý làm cho anh ta khó chịu phải không, khuôn mặt vốn lạnh lùng buồn bã, nhìn đã thấy khóc rồi, nhưng lại gật đầu một cái lần nữa.

”Được rồi.” Cẩn Ngôn đưa tay cầm ví tiền ở sau lưng cô ra trước mặt, lấy toàn bộ số tiền trong ví ra.”Ồ đây có hơn một ngàn đồng, đủ cho anh ở nhà trọ, ăn cơm, đổ dầu cho xe, sau đó trở về. Nhiệm tiên sinh, tôi không biết đến tốt cùng là tại sao anh đến đây, tôi không có hứng thú muốn biết, cũng không muốn biết, tôi và anh, bây giờ đã là hai người xa lạ, Nhiệm tiên sinh, tôi cầu xin anh, không nên tới quấy rầy cuộc sống của tôi.”

Nghe vậy Nhiệm Sĩ Duệ ngẩn ra, anh ta không bao giờ nghĩ đến cô lại có thể biết nói ra những lời này, cô hy vọng anh ta không quấy rầy cuộc sống của cô, nhưng người đã từng trải miền ban đêm với anh, cô dùng cặp mắt trong veo nhìn anh ta, tràn đầy mong đợi nói với anh ta: “Sĩ Duệ, tôi thật sự không có khả năng đi vào cuộc sống của anh.” Vậy mà hôm nay ánh mắt của cô nhìn anh ta, không còn như trước mà sáng rọi khác thường.

Lúc đó anh ta nói như thế nào, đó là hy vọng xa vời, anh ta nói cho cô biết, đây là hy vọng xa vời, gia đình của hai người chênh lệch quá lớn, anh ta nói, cha mẹ của anh ta, sẽ không chấp nhận cô làm con dâu, thật ra thì lúc ấy anh cũng sợ, sợ cô giống như những cô gái khác quần lấy anh ta.

Lúc đó là hy vọng xa vời của cô, hôm nay lại là tiếc nuối của anh ta.

Chợt Nhiệm Sĩ Duệ phát hiện mình không thể nào buông tay như vậy được, anh ta trầm cay nghìn đắng đến đây, như tên lưu manh đe dọa Tiểu Mỹ, cả ngày phải chịu mất mặt, tại sao anh ta có thể không tiến mà lui, cô gái này, anh ta nhất định phải bắt trở về.

”Hạnh Cẩn Ngôn.” Nhiệm Sĩ Duệ bắt được tay của cô, sức lực của anh ta vốn rất lớn, giống như kèm kẹp vậy, cô giấy cũng giấy không ra, hít sâu một hơi.

”Buông tay.” Cô lạnh lùng nói, đã từng, vì tới gần người đàn ông này, cô đã hèn mọn đến tận xương rồi, cô biết bọn họ chưa bao giờ bắt đầu, nhưng mà mỗi khi nằm mơ cô luôn hi vọng không có một kết quả như vậy, nhưng cuối cùng, người bị thương chỉ là cô, ngay cả liềm vết thương, cũng chỉ có thể tìm một góc không có ai, bởi vì, anh ta nói cho cô biết, cô chỉ là một hợp đồng hàng hóa, một hàng hóa, chỉ có thể lộ ra tự nhiên khiến chủ nhân vui mừng mà thôi.

Vậy bây giờ anh đến tìm cô tính toán chuyện gì, mọi chuyện đảo ngược hết rồi sao?

Nhưng mà bây giờ, cô sẽ không tái phạm sai lầm như vậy, nếu đã từng đau lòng rồi, thì biết rõ loại đau khổ này, theo bản năng thì ai cũng chọn lợi tránh hại, cô, không muốn có bất kỳ rắc rối với người đàn ông này.

”Nhiệm Sĩ Duệ, anh chỉ cần trả lời vấn đề này cho tôi.” Cô nói.

”Em hỏi đi.”

”Anh đến đây là vì cái gì, anh thích tôi sao, anh yêu tôi sao, anh sẽ kết hôn với tôi sao? Anh sẽ cho tôi danh hiệu Nhiệm phu nhân sao?”

Mắt Nhiệm Sĩ Duệ trợn to nhìn cô chăm chăm, một lúc lâu, cũng không có trả lời.

Năm đó chính anh ta chê cười cô, hôm nay đổi lại là anh ta không hiểu cùng do dự, Cẩn Ngôn nắm chặt ví tiền trong tay.”Nhiệm tiên sinh, anh cũng không còn nhỏ, tôi cũng vậy, không cần chơi trò ngây thơ này nữa, được không, anh phải làm việc của anh, tôi muốn sống một cuộc sống gia đình bình thường, tôi cũng chỉ là một cô gái lướt qua cuộc đời của anh mà thôi, với thân phận của anh, chỉ cần nhắc tay một cái thì có biết bao cô gái vây quanh, khỗ sở dây dưa như vậy, việc gì phải như thế chứ. Ít đi một người cũng có thể sống tốt, chỉ là anh không quen mà thôi.”

”Cẩn Ngôn. Tôi.”

”Buông tay.”

”Ngôn Ngôn, thì ra là vị tiên sinh này là tới tìm con, cậu ta là ai vậy.”

Trong lòng Cẩn Ngôn đầy phiền muộn, tại sao mẹ lại xuống ngay lúc này, nhất định là vừa rồi khi cô đi lên rồi lại đi xuống làm cho mẹ tò mò, nhưng bây giờ giới thiệu thế nào đây, hỏi đường, hỏi đường mà anh ta lại nắm tay cô sao, hay là người bao người cô, mẹ sẽ bị tức chết. Bạn trai, mọi chuyện sẽ căng thẳng hơn.

”Bác gái, cháu là cấp trên của Cẩn Ngôn.” Nhiệm Sĩ Duệ tự nhiên buông tay ra, giọng nói bình thản lại lễ phép, rất thích hợp, anh ta nhìn sang Cẩn Ngôn, trong đầu vẫn là câu nói của cô, ít đi một người vẫn có thể sống tốt, chợt anh ta cảm thấy mọi chuyện quá tốt đẹp, anh ta không khỏi hỏi mình, đến tốt cùng anh ta đến đây làm gì, làm gì.

”Cấp trên. Cậu là cấp trên của Ngôn Ngôn.” Hình như Mẹ Hạnh có chút thất vọng, lại vội vàng nói: “Xấu hổ quá, thấy cậu đứng đợi ở đây cả buổi chiều, Ngôn Ngôn cũng không nói, mau lên trên ngồi một chút, bên ngoài lạnh lẽo.”

”Mẹ. Không cần thiết.”

”Không có nói với con?” Ánh mắt của Mẹ Hạnh không vui quết tới.”Không có lễ phép, đi, theo tôi lên lầu, trong nhà hơi nhỏ, cậu đừng chê.”

Trước khi Cẩn Ngôn trở lại không có nói chuyện mình xin nghỉ việc, cô nói dối là về nhà nghỉ ngơi nửa tháng, bây giờ cấp trên đã tìm tới cửa, mẹ Hạnh dĩ nhiên là hoảng hoảng hốt hốt, chỉ sợ mình không chu đáo.

”Vậy. Cháu không khách khí, quấy rầy bác gái rồi.” Nhiệm Sĩ Duệ thành khẩn nói xin lỗi, ánh mắt đó, thái độ đó, tại sao người này không đi làm diễn viên chứ, trong lòng Cẩn Ngôn oán hận mắng.

Trở về nhà, mẹ Hạnh ân cần chiêu đãi, còn bảo Cẩn Ngôn gọt táo cho anh ta ăn.

”Anh ta cũng có tay mà.”

Lời vừa nói ra đã bị mẹ cốc lên đầu.”Nói gì đó, người đến nhà là khách.” Mẹ Hạnh có ấn tượng rất tốt với cấp trên đẹp trai của con gái, ngồi xuống sofa, hàn huyên đôi câu còn phải mời anh ta ở lại ăn cơm.

”Mẹ. Anh ta ăn không quen.”

”Nhiệm tiên sinh có ngại khi ăn ở đây không?” Mẹ Hạnh tự động coi thường lời của cô.

”Dĩ nhiên không ngại.” Nhiệm Sĩ Duệ cười đến vô cùng yêu nghiệt, thật ra thì anh ta rất ít cười, nụ cười của anh ta càng phát ra có vẻ sáng rõ động lòng người, nhưng ánh mắt quét về phía của cô, cực kỳ vô tội.”Ăn bên ngoài hoài cũng ngán, món ăn gia đình ngon hơn nhiều, cháu rất thích.”

Cha Hạnh không có ở đây, chỉ có ba người ăn cơm, lúc nấu cơm, Cẩn Ngôn vẫn trốn trong bếp bận bịu giúp mẹ, ngẫu nhiên liếc nhìn người đàn ông ngồi ở phòng khách, chỉ thấy anh ta thành thoi ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, không có một chút cảm giác áy náy, Cẩn Ngôn không thể không cảm thán người đàn ông này rất cố gắng thích ứng, mà cô, hình như cô không được tự nhiên giống như mình là khách vậy.

Lúc ăn cơm, chân của mẹ Hạnh ở dưới bàn hung hăng đạp Cẩn Ngôn mấy cái, Cẩn Ngôn biết ý của mẹ bảo cô gấp thức ăn cho Nhiệm Sĩ Duệ, nhưng Cẩn Ngôn không muốn, tất cả đều làm như không nhìn thấy, cho dù mẹ Hạnh có dằn độn đi nữa cũng cảm thấy giữa hai người có điểm không đúng.

”Nhiệm tiên sinh. Ngôn Ngôn nhà chúng ta, có phải làm việc không tốt hay không.?”

Nhiệm Sĩ Duệ dừng lại, gương mặt chân thành.”Bác gái, thật ra thì chuyện này không trách Cẩn Ngôn, thật ra thì công việc của cô ấy rất tốt, chỉ là ngày đó tâm tình của cháu không tốt, cho nên mắng cô ấy một trận, Cẩn Ngôn cảm thấy bị uất ức, cho nên tự xin nghỉ việc, thành thật mà nói, cháu có rất nhiều việc cần Cẩn Ngôn giúp, cho nên, lần này là vội tới đây xin lỗi cô ấy, mời cô ấy quay lại công ty.”

Tất cả chỗ không đúng đều được giải thích hợp lý, tay mẹ Hạnh nắm chiếc đĩa vung lên.”Không thành vấn đề, mẹ nói này Ngôn Ngôn, đi ra ngoài làm việc ai mà không cố gắng nên chịu tức giận chứ, tính khí của con bé này, nói đi là đi, cũng may mà Nhiệm tiên sinh dễ dàng tha thứ cho con, ngày mai, con hãy quay về công ty với Nhiệm tiên sinh đi.”

Cẩn Ngôn nắm thật chặt chiếc đĩa tay, mẹ của cô, hoàn toàn không biết sự thật, nếu như mà mẹ biết rõ, còn có thể坦然 nhiên đối mặt với người đàn ông này như vậy hay không, còn có thể dốc hết sức buộc cô phải đi theo anh ta, nhưng người đàn ông này chính là như vậy, lời nói vĩnh viễn luôn như thế, lại tự mình quyết định không cần hỏi thăm ý kiến của cô, bởi vì anh ta quyết định đánh cược, cô không dám nói sự thật mấy năm qua cho mẹ Hạnh biết.

”Nhiệm tiên sinh đặt trước khách sạn rồi sao?”

”Vẫn chưa, cháu không biết khách sạn nào tốt cả.”

”Nếu như Nhiệm tiên sinh không ngại, đêm nay ở lại nhà của chúng tôi đi, mặc dù giường trong thư phòng hơi nhỏ, nhưng vẫn có thể ngủ được.”

Mẹ Hạnh nhiệt tình mời mọc, công việc của con gái không tệ, tiền lương không tồi, người trẻ tuổi chính là kích động, chuyện gì cũng làm cho mẹ lo lắng, thỉnh thoảng làm cho cấp trên không vui là chuyện bình thường, nhưng phải nghĩ việc sao, đạo này, công việc rất khó tìm, con gái một thân một mình, cũng không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

”Dĩ nhiên không ngại.” Làm sao mà ghét bỏ được cơ chứ.

”Mẹ, con không đồng ý.” Cẩn Ngôn ngẩng đầu lên, nhìn mẹ Hạnh đầy kiên quyết, hành vi này, quả thật là dẫn sói vào nhà.” Con không đồng ý anh ta ở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

”Mẹ vào bếp lấy thêm canh.” Mẹ Hạnh cầm cái tô trên bàn, ra hiệu bằng mắt với Cẩn Ngôn, Cẩn Ngôn để đĩa xuống, liếc mắt nhìn Nhiệm Sĩ Duệ, rồi đi theo mẹ vào bếp.

Ánh mắt của anh ta, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, giống như muốn khắc thành một khối bia.

”Ngôn Ngôn, con hãy thành thật nói cho mẹ biết, giữa con và Nhiệm tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì?” Trong bếp, mẹ Hạnh ép giọng của mình xuống thật thấp, không có nói hết lời, nhưng biểu đạt rõ ràng ý tứ.

Cẩn Ngôn vừa thấy ánh mắt nghi ngờ của mẹ, mẹ của cô, cũng không ngạc, cho dù lúc đầu tin tưởng Nhiệm Sĩ Duệ là cấp trên của cô, bởi vì chuyện công việc mà đến tìm cô, nhưng từ lúc bước vào nhà đến bây giờ, cô có nhiều hành động khác thường như vậy, bây giờ giọng nói của cô còn kiên quyết như vậy, nếu như mẹ còn im lặng như vậy, đó mới thật sự không được bình thường.

”Mẹ.” Chợt, Cẩn Ngôn phát hiện mình không thể nói dối chuyện này nữa.” Con có thể không nói được không?”

”Không thể.” Mẹ Hạnh từ chối.” Một người đàn ông tự xưng mình là cấp trên tới tìm con, nhưng phản ứng của con lại không ngừng không nóng lạnh, thậm chí không bằng người xa lạ, con nghĩ đuổi cậu ta đi ra ngoài, con nghĩ mẹ không biết hỏi hã, con nói chuyện này có phải hay không quá rõ ràng, nếu như không biết rõ, mẹ làm thế nào mà yên tâm được, con đi ra ngoài mấy tháng không trở về nhà, mẹ lại không biết rõ quan hệ bạn bè của con, con bao nhiêu tuổi rồi, cũng không có nói tới chuyện bạn trai, nếu con bị thua thiệt thì làm thế nào, bị lừa thì làm sao bây giờ.”

”Mẹ, con đã hơn hai mươi tuổi.”

”Hơn hai mươi tuổi cũng là con gái của mẹ, anh ta đã đến đây rồi, mẹ muốn biết rõ, nếu con không nói, mẹ sẽ tự mình làm rõ ràng ngay thôi.” Mẹ Hạnh bưng tô canh lên, nhìn Cẩn Ngôn một cái, Cẩn Ngôn nghĩ đến Nhiệm Sĩ Duệ đang ở bên ngoài, tâm tình lại buồn phiền.

Đi ra ngoài thì đã thấy Nhiệm Sĩ Duệ đã đứng dậy.” Bác gái, nếu Cẩn Ngôn không muốn, cháu nên đi trước thôi.” Anh ta cười, nhìn qua có chút không được tự nhiên.

”Ở đây tất cả khách sạn điều kiện đều không tốt, lúc này cũng không biết còn có thể tìm một khách sạn tốt có được hay không nữa.” Mẹ Hạnh lắc đầu, mỉm cười nhìn anh ta nói.” Sĩ Duệ.” Mẹ Hạnh gọi từ Nhiệm tiên sinh trực tiếp biến thành Sĩ Duệ, Cẩn Ngôn từ trong bếp bước ra kinh ngạc thiếu chút nữa đụng vào cửa, chỉ thấy mẹ Hạnh kiên quyết nói: ”Tối nay cậu sẽ ở đây, đây là nhà của bác, bác muốn cho ai ở thì ở, không ai có thể đuổi cậu đi ra ngoài.”

Trên mặt Nhiệm Sĩ Duệ lộ ra vẻ thật ngại quá, rất xin lỗi, về mặt lại hiệu quả mười phần.” Cảm ơn bác gái, nhưng Cẩn Ngôn không muốn, thôi, cháu đã ở bên ngoài cả một buổi chiều rồi. Cô ấy không chịu quay về công ty đi làm cháu cảm thấy rất buồn bực, cháu không muốn làm cho cô ấy không vui.”

”Cậu cứ mặc kệ con bé đi, cái nhà này, còn chưa tới phiên nó làm chủ.”

”Mẹ, tại sao mẹ lại tin người ngoài như thế, anh ta chính là.” Cẩn Ngôn không thể nhịn được nữa, nhưng vừa mở miệng lại không biết nói thế nào, giải thích thế nào, nói anh ta là người bao nuôi cô, nói anh ta đến nhà là có ý đồ khác.” Một tên vô lại.” Cẩn Ngôn tức giận nói.

”Vô lại đến nhà cũng là khách.” Mẹ Hạnh nhìn Cẩn Ngôn cảnh cáo.

Giải quyết dứt khoát, vì vậy, tổng giám đốc Nhiệm yên tâm thoải mái ở lại, cơm nước xong, Cẩn Ngôn vào phòng bếp rửa chén, chỉ thấy Nhiệm Sĩ Duệ và mẹ Hạnh ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, dáng vẻ trò chuyện với nhau thật vui, Cẩn Ngôn lắc đầu một cái, trong suy nghĩ của mình, Nhiệm Sĩ Duệ không bao giờ nói nhiều, cũng không phải là người biết làm vui lòng người lớn như thế, vậy mà bây giờ ——

Còn có mẹ của mình, bất kể bạn nhỏ nghịch ngợm cỡ nào cũng có thể bị mẹ Hạnh thu phục phải ngoan ngoan ngoan ngoan, hôm nay cô cố ý nói những lời khách sáo với Nhiệm Sĩ Duệ, không biết Nhiệm Sĩ Duệ nói ra những lời ấy với mẹ của cô không nữa.

Có lẽ năm năm chung sống, cô cũng không hiểu ý của anh ta cho lắm, chẳng hạn như cái miệng của anh ta cũng có thể nói ra những lời như vậy, cũng không biết anh ta đến trần nhỏ này, đến tốt cùng là anh ta muốn làm gì, may mà hôm nay không có cha ở nhà, nếu cha mà thấy người đàn ông phá hoại đời con gái của cha thì.

Cần Ngôn cười cười, suy nghĩ lung tung những chuyện gì đâu, chờ khi cha trở về, Nhiệm Sĩ Duệ cũng đã đi rồi, cũng may, chuyện âm ỉ này, có thể tránh khỏi, tình yêu Nhiệm Sĩ Duệ đối với cô mà nói thì quá xa, cô chỉ hi vọng, nỗi đau trong lòng của cha, không cần chịu đựng như thế nữa.

Mùa đông thì thời tiết rất lạnh, thời gian lên giường ngủ cũng sớm, Cần Ngôn nằm trên giường lăn qua lăn lại mà cũng mới mười hai giờ, nhưng vẫn không hề buồn ngủ, sát vách là thư phòng, Nhiệm Sĩ Duệ ngủ ở đó, cô cũng không phải lo lắng chăn mền của anh ta có đủ ấm hay không, những thứ này đã có mẹ Hạnh sắp xếp ổn thỏa.

Trước vẫn không muốn, bây giờ yên tĩnh quá, nhưng vẫn sẽ ảo tưởng, anh ta đến tốt cùng tới đây làm gì, Nhiệm Sĩ Duệ tuyệt đối sẽ không làm chuyện lãng phí thời gian, đến tìm cô, cũng không phải bởi vì công việc, công ty Hoành Đức có nhiều người như vậy, cũng không đến nỗi bởi vì mất đi một người quản lý mà luống cuống tay chân.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy phiền lòng, cô gái thủy chung vẫn là một loài động vật kỳ lạ, rõ ràng tự nói với mình không nên nghĩ đến nữa, rồi lại không nhịn được đi ảo tưởng, sau đó thất vọng khi thấy đáp án, người đau lòng cũng là mình.

Ai. Cần Ngôn thở dài một cái, mơ hồ nghe có tiếng gõ cửa, giật mình, nghe nữa, quả nhiên tiếng gõ cửa lại nhẹ nhàng vang lên.

Là ai, không cần suy nghĩ cũng biết là Nhiệm Sĩ Duệ, hành vi lén lút như vậy, cô không có rời giường, có lẽ vì tình cảm vẫn chưa hoàn toàn buông tay, nhưng trên lý trí, biết mình nên làm như thế nào, Cần Ngôn trùm chăn che kín đầu, nhưng người ngoài cửa hiển nhiên rất kiên quyết, một lần tiếp một lần, âm thanh gõ cửa càng lúc càng lớn.

Không muốn đánh thức mẹ, Cần Ngôn phiền não vén chăn lên, mang dép đi ra cửa mở, một bóng dáng giống yêu ma đi vào, tay phải ôm eo của cô, chân trái thuận thế đóng cửa lại, hôn lên môi cô.

Cần Ngôn giãy giụa mấy cái mới đứng vững, đôi tay đẩy ra anh ta ra, nhưng dường như Nhiệm Sĩ Duệ quyết tâm, không ngừng hôn cô, còn ôm cô, từng bước từng bước đi đến bên giường, đi chưa được mấy bước đã đè cô xuống giường, trong nháy mắt Cần Ngôn như muốn ngất xỉu, phía dưới là nệm mềm mại, trên người là môi đàn ông nóng như lửa, trần trọc mút vào, dường như muốn nuốt cô vào trong bụng.

Cần Ngôn mở mắt ra, xem ra vẻ mặt Nhiệm Sĩ Duệ rất say mê, híp mắt, giống như ăn món ăn thượng hạng vậy, môi lưỡi lửa nóng, giống như núi lửa phun trào nham thạch, muốn nấu cô tan chảy thành nước.

“Cần Ngôn, tôi rất nhớ em. . . .”

Cô chợt đã cảm thấy nghẹn ngào, anh ta nhớ cô, chỉ có mấy chữ này, lại có thể làm cho cô cảm động, cô đợi biết bao lâu mới nghe được lời mềm mại ní non này, thậm chí vô số lần cô ảo tưởng qua vẻ mặt của Nhiệm Sĩ Duệ khi nói ra những chữ này, nhưng mà bây giờ anh ta đã nói rồi, cô lại nhớ không nổi trước kia cô ảo tưởng thì bộ dáng trong mộng của Nhiệm Sĩ Duệ có phải cũng như thế này hay không.

Trong lòng không có gì phải tiếc nuối, đã từng mong đợi như vậy, đợi đến khi có được thì không vui mừng, ngược lại khổ sở trong lòng, năm năm tình cảm đó đã biến mất, bây giờ chỉ nói có mấy chữ, đã làm cho cô cảm động muốn khóc.

Bàn tay nóng như lửa dọc theo dưới áo ngủ đi lên, cô rời đi mới có mấy ngày, vậy mà không thể quên được những cảm giác quen thuộc của thân thể đó, tư vị thân thể anh ta nóng như lửa một tắc một tắc tràn ra, áo ngủ bị đẩy lên trên, anh ta mạnh mẽ chen người vào giữa hai chân của cô, anh ta dựa sát cô như vậy, cô có thể cảm thấy lửa nóng của anh ta càng lúc càng căng cứng, Cần Ngôn rên rỉ một tiếng, đưa tay đẩy mạnh anh ta ra.

Cũng may, thời gian năm năm, đủ để làm cho lý trí của cô thay đổi, có chút sai lầm, không nên tái phạm.

“Sĩ Duệ, anh đến đây tìm tôi sao?” Cô hỏi.

Nhiệm Sĩ Duệ không chút do dự gạt đầu một cái, nói nhảm hả? Ở trần nhỏ này, không có gì cả, nếu như không phải đến tìm cô, chẳng lẽ là tới ngắm cảnh.

“Sĩ Duệ, tại sao anh lại muốn tới tìm tôi? Anh đã nghĩ rõ ràng chưa, có phải là muốn thế này phải không?” Cần Ngôn nắm chặt chần, giống như nắm chặt lòng của mình.

Tại sao anh ta đến tìm cô, anh ta cũng không biết tại sao lại muốn tới tìm cô, trong nhà không có cô, anh ta cảm giác khó chịu, thời điểm trước kia, cho dù cô rất an tĩnh, nhưng ít nhất liếc nhìn cô một cái cũng tốt, nhưng cô nói đi là đi, ngay cả hương vị của cô đều không để lại. “Tôi rất nhớ em” Anh ta nói, đúng vậy, anh ta luôn nghĩ đến cô, muốn nhìn thấy bóng dáng của cô, muốn nghe giọng nói của cô, muốn thấy dáng vẻ mỉm cười của cô, muốn ôm thân thể ấm áp của cô, giọng rên rỉ của cô khi triền miên. Tất cả con người của cô, anh ta đều muốn.

“Vậy.” Tay Cần Ngôn nắm chặt chần dần dần buông ra, mắt không chớp nhìn anh ta: “Tôi hỏi anh một lần nữa, anh có yêu tôi không?”

Yêu là gì, ngay cả bản thân anh ta cũng không biết yêu là gì, anh ta cũng không có người yêu, như thế này không tốt sao, tại sao phụ nữ luôn quan tâm đến chữ “Yêu” phù phiếm này chứ. “Chúng ta sống như vậy không phải rất tốt sao?” Anh ta nói.

”Vây.” Cẩn Ngôn cảm giác mình giống như người đang vùng vẫy trong nước biển, cô tuyệt vọng, nhưng cô còn lại một phần trăm hi vọng.”Anh sẽ cưới tôi sao?” Cô nói để an ủi mình, bây giờ không yêu, anh ta sẽ không đồng ý cưới cô? Nhưng trong lòng cô lại biết, đã sớm không có hi vọng, xem ra chắc chắn là bè gỗ rồi, thật ra thì chỉ là ảo ảnh mà thôi.

”Tôi chưa suy nghĩ đến chuyện đó.” Nhiệm Sĩ Duệ thẳng thắn nói, dựa theo tình hình của gia đình anh ta cho nên anh ta chưa bao giờ đi suy nghĩ đến chuyện này, mặc dù trong nhà có thúc giục, nhưng anh ta thật sự chưa từng nghĩ đến bộ dáng của bà xã mình như thế nào nhưng mà anh ta rất thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng của mình, gia đình Cẩn Ngôn như vậy, sẽ rất khó khăn.”Cẩn Ngôn, nghĩ nhiều như vậy làm gì, có thể sống thật vui vẻ, không phải rất tốt sao, chuyện kết hôn, quá xa. Tạm thời tôi không có ý định đó.”

”Không cần phải suy nghĩ.” Cô chưa sót nói, cô luôn là lần thứ nhất lần thứ nhấthoàn toàn anh ta làm cho mình tổn thương như vậy, sau đó làm cho mình từ từ đau đớn, chỉ có đau đến không còn cảm giác, mới có thể hoàn toàn buông tay, rồi đi anh ta như vậy, bây giờ vẫn là như vậy, cuộc sống của Nhiệm Sĩ Duệ, không thể nào cưới cô, thật ra cô rất rõ ràng, nhưng đau lòng là gì, anh ta cũng chưa bao giờ vì cô nghĩ tới, cũng chưa từng nói qua lời nói hứa hẹn gì, cô ở bên cạnh anh ta cũng không có ý nghĩa gì, chỉ là một công cụ làm ấm giường mà thôi.”Chuyện kết hôn, quá xa.”, cô hy vọng xa vời, đôi lần mấy chữ như vậy, nhưng sự thật là thế, Nhiệm Sĩ Duệ đã ba mươi tuổi, là độ tuổi mà người đàn ông mạnh mẽ nhất, anh ta còn có thể chơi, anh ta còn có thể có rất nhiều phụ nữ khác.

Nhưng cô thì sao, đã hơn hai mươi tuổi rồi, cô đơn nhiều năm như vậy, bây giờ cô chỉ muốn tìm một người, để yêu, để kết hôn, để nuôi đứa bé, sống qua ngày.

”Sĩ Duệ, ngày mai anh nên đi đi, tôi sẽ không trở về với anh.”

Nhiệm Sĩ Duệ nhú nhú mày, chuyện ngày mai, ngày mai nói, nhưng bây giờ, dưới bàn tay là da thịt mềm mại, cũng không thể thấy mà không ăn.

”Ngôn Ngôn, cho anh có được hay không.”

”Không.” Đầu của cô chôn ở trong mền, giọng nói khàn khàn.”Sĩ Duệ, không nên, anh chỉ nên ôm tôi, không nên ép buộc tôi nữa, được không?”

Đột nhiên, cái cảm giác không có sức này làm cho anh ta đau nhói, tất cả nhiệt tình trong đau đớn dần dần làm lạnh, ôm thật chặt cô, gạt đầu một cái.”Cẩn Ngôn, có phải anh sai rồi không.?”

Không có người trả lời anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Ngày hôm sau tỉnh lại, Cẩn Ngôn phát hiện khỏe mắt của mình ướt, cẩn thận nhớ lại, rồi cuộc không biết một đêm qua đã làm những việc gì trong mộng, chẳng qua luôn hoảng sợ chạy trốn không ngừng, làm thế nào cũng không được dừng lại được.

Nhiệm Sĩ Duệ còn chưa có tỉnh ngủ, cô nghiêng đầu nhìn anh ta, bình thường Cẩn Ngôn cũng không có thói quen nhìn anh ta chăm chú, trong tiềm thức vẫn là sợ, nếu như nhớ quá, không thể quên được thì phải làm sao?

Bộ dạng anh ta ngủ nhu hòa hơn với ban ngày nhiều, anh ta có thói quen hơi nhíu lông mày, khuôn mặt của Nhiệm Sĩ Duệ có chút chính trực, mắt và lông mày đều mờ rất đẹp, nhìn qua có vài phần khí thế của anh hùng vậy, chỉ là lúc bình thường trông người thì lại cau mày, trở nên có chút bén nhọn. Sống mũi rất thẳng, nghe nói anh ta có mấy phần huyết thống ngoại quốc, cho nên hình dáng có bóng dáng người ngoại quốc, ngược lại môi lại mỏng, hình như môi của những người trong gia đình anh ta cũng mỏng như vậy, thái độ đối với tình cảm cũng như vậy, tính tình lạnh nhạt bạc tình.

Cẩn Ngôn thờ dài một cái, ai ngờ lại làm cho anh ta thức tỉnh, mở mắt ra khẽ cười cười, môi anh ta tiến lại gần muốn hôn cô, Cẩn Ngôn vén chăn lên ngồi dậy, vẻ mặt cũng không có gì gọi là vui vẻ, Nhiệm Sĩ Duệ nhú nhú mày, trong mắt thoáng qua thất vọng, cũng ngồi dậy.

”Sao thế, Cẩn Ngôn.”

”Sĩ Duệ. Sau khi anh đến đây chúng ta cũng không có nói chuyện rõ ràng.” Về mặt Cẩn Ngôn rất nghiêm túc, cô nhớ lại đêm đầu tiên, sau khi cô vượt qua đau đớn, ngày hôm sau khi cô tỉnh lại, mở mắt loáng cuống, anh ta nhìn cô, nghiêm túc mở miệng. Hạnh phúc, chúng ta nói một chút, có một số việc, tôi muốn cô cần phải nói cho rõ ràng.

Từ một cô gái trở thành phụ nữ, không có dịu dàng an ủi, không có mềm mỏng thương yêu cưng chiều, cô nhìn mặt của anh ta, nhiệt độ trong lòng lạnh dần, đau đớn đêm qua, hình như càng đau hơn, cô cúi đầu, sợ về mặt khi đó của anh ta, sẽ trở thành ác mộng nửa đêm của cô.

Sau khi anh ta lạnh giọng nói xong, xoay người rồi đi, cô kéo thân thể khó chịu, đi tắm, một mình dọn dẹp ga giường bẩn, một mình làm bữa ăn sáng trong bếp, nhìn bàn ăn to như vậy, chỉ có một mình cô ăn, đồ ăn cũng lạnh lẽo, trong bếp của anh ta, không biết có chuyện gì, mà không có lửa, tất cả đều là lạnh lẽo, khi cha gọi điện thoại cho cô, không để cho cô phải làm việc ngốc nghếch, cho dù ông có đi tù, ông ta cũng sẽ không để con gái chịu

khô, cô nói dối tất cả đều không có xảy ra, tuy nhiên sau khi cô cúp điện thoại, đứng ở góc, ôm thân thể của mình, khóc lớn.

Cô hối hận, nhưng mà, đã không có đường lui.

Trong nháy mắt trôi qua, trôi qua hơn một ngàn ngày lặng lẽ, năm năm trước là anh ta nắm giữ quyền chủ động, nói cho cô biết không cần nghĩ đến việc không thực tế, vậy mà hôm nay, cô lại là người nắm giữ quyền chủ động, năm năm, cô gái vừa rời khỏi công trường đã biến thành một phụ nữ thành thực trầm tĩnh, không có thay đổi chính là, quan hệ của bọn họ, vẫn không có kết quả. Giống như vào buổi sáng hai năm trước, cô tuyệt vọng nói cho anh ta biết, giấc mộng đó, cô đã làm, cũng đã tỉnh.

Cần Ngôn chậm rãi mở miệng: “Sĩ Duệ, trước khi tôi nghỉ việc, chúng ta cũng không nói rõ ràng lắm, cho nên, hôm nay, chúng ta nói rõ ràng đi.”

Anh ta là một người rất nhạy bén, lập tức biết lần nói chuyện này, có thể sẽ thay đổi mọi chuyện, anh ta không thích Hạnh Cần Ngôn như thế, quá xa lạ, xa lạ đến nỗi khiến lòng anh ta dâng lên nỗi sợ hãi, trước mắt anh ta hình như xuất hiện một bức ảnh, mình đưa tay ra nắm lấy tay cô, lại xuyên qua thân thể của cô, chỉ nắm được một mảnh hư vô.

Tối ngày hôm qua sau khi anh ta nhắm mắt lại, thật lâu anh ta cũng không có ngủ, trong đầu đều là bộ dáng Hạnh Cần Ngôn năm năm trước cho đến bây giờ, từng điểm từng điểm thay đổi, từng điểm từng điểm xa lạ, từ khi nào mà anh ta sợ cô rời đi.

Này có gì đó không đúng, đây không phải là Nhiệm Sĩ Duệ anh, anh ta phiền não lật người, mờ mắt nhìn, chính là bộ dạng ngủ của cô.

Dưới tay là da thịt mềm mại, anh ta lưu luyến không chịu rút tay của mình đang đặt tại eo của cô.

Từ nhỏ đến lớn, ở bên ngoài cha đều có rất nhiều phụ nữ, mặc dù mẹ anh ta rất lợi hại, phụ nữ ở bên ngoài của cha anh nuôi không bao giờ dám can rõ, nhưng bởi vì người phụ nữ này, trong nhà thường tranh cãi, cho nên sau khi anh ta lớn lên đối với phụ nữ cũng không quá mê luyến, đối với Cần Ngôn, cũng vẫn không có để trong lòng, lúc mới bắt đầu, đã nói rõ ràng tất cả, tránh có phiền toái.

Thế nhưng mấy ngày qua, anh ta thật sự cảm thấy chuyện không được bình thường, Hạnh Cần Ngôn có cái gì không đúng, anh ta cũng không thích hợp, thật ra thì trong lòng đã rất rõ ràng, chỉ là anh ta không chịu thừa nhận mà thôi.

“Cần Ngôn, không cần nói nữa, tôi đều hiểu, chúng ta cũng có thể.” Kết hôn, anh ta mở miệng cắt đứt lời của cô, nhưng hai chữ kết hôn, rốt cuộc cũng không có nói ra. Tầm mắt Nhiệm Sĩ Duệ dừng lại bên ngoài cửa sổ, trên cửa sổ loáng thoáng có thể thấy lông mày của anh hơi nhíu lại, kết hôn, anh ta thật sự không có ý định kết hôn với Hạnh Cần Ngôn, chẳng qua anh ta có cảm giác yêu thích Hạnh Cần Ngôn mà thôi, cô không có om sòm như những phụ nữ khác, cũng không có tâm cơ như những phụ nữ khác, thậm chí sẽ không cố ý đi làm phiền anh ta. Cô thân thể kia, vô cùng mềm mại, vô cùng ấm áp. Mỗi lần đắm chìm ở trong đó, anh ta đều có cảm giác thỏa mãn như muốn chết chìm trong đó.

Nhưng hôn nhân, anh ta hiểu biết rõ ràng, giữa anh ta và Cần Ngôn, làm sao có thể, từ lúc bắt đầu chuyện của bọn họ, chỉ là vì một hợp đồng, mẹ của anh ta điều tra, đã biết rõ ràng mọi chuyện, mà anh ta đầu rối, đồng ý để cho người phụ nữ này làm vợ của anh ta sao, anh ta có bằng lòng vì cô mà chống lại mẹ của mình hay không, Hạnh Cần Ngôn, Cần Ngôn. Anh ta thật sự không biết, đến tận cùng anh ta muốn thế nào.

Cần Ngôn không bắt ngờ gì với suy nghĩ của anh ta, cô bình tĩnh nhìn anh ta: “Sĩ Duệ, sự do dự của anh đã nói rõ tất cả mọi chuyện. Giữa chúng ta, đến đây, kết thúc đi, sau khi ăn sáng xong, anh quay về đi.”

Nói xong cô đi xuống giường đi, Nhiệm Sĩ Duệ vươn đi ra bắt lấy tay của cô lại chỉ đụng một vạt áo của cô, anh ta nhìn tay mình trống rỗng, như thế cũng vô ích, không có gì cả, thật ra thì anh ta cũng không có gì cả, kết hôn, hình như không tồi, với Hạnh Cần Ngôn, hình như cũng tốt vô cùng.

“Cần Ngôn.” Anh ta lấy lại tinh thần, trong phòng đã không có bóng dáng của Hạnh Cần Ngôn, mở cửa phòng, Cần Ngôn đang rửa mặt, Nhiệm Sĩ Duệ ôm eo của cô từ phía sau. “Chúng ta kết hôn. Nếu như em muốn kết hôn. Chúng ta sẽ kết hôn.”

Cần Ngôn ngây người, rốt cuộc cô đã đợi được những lời này, nhưng cô vẫn không có một chút vui vẻ, Nhiệm Sĩ Duệ vẫn không hiểu, hôn nhân chỉ là một loại thủ đoạn, chẳng qua là cô muốn cảm giác ấm áp sau lưng này. Bây giờ, Nhiệm Sĩ Duệ nói như vậy có ý nghĩa gì chứ, cho dù có kết hôn với anh ta, thì vẫn có một số phụ nữ sẽ vây quanh anh ta, anh ta mất hứng, vẫn có thể ly hôn, anh ta có thể tiếp nhận một đoạn hôn nhân thất bại, mà cô, cuối cùng cũng không thể chấp nhận được đoạn tình cảm hư vô này.

“Không cần, tôi đã quyết định rời đi anh.” Cần Ngôn mở miệng. “Anh buông tôi ra, mẹ đi mua đồ ăn sáng rồi, khi mẹ quay về thấy thì sẽ không hay lắm đâu, ăn sáng xong, anh nên đi ngay đi.”

Nhiệm Sĩ Duệ ngây người, hơi nhíu mày, anh ta đã cố gắng hạ mình rồi, không phải cô muốn kết hôn ư, kết hôn thật sự cô lại không chịu, người phụ nữ này, rốt cuộc muốn thế nào đây, cô nghĩ rằng mình là người tài trí hào phóng sao, ai ngờ cô cũng giống như những phụ nữ khác, ngoan cố không đổi, Hạnh Cần Ngôn cũng không nhìn một chút, từ lúc nào thì anh ta nhỏ giọng mềm mại dụ dỗ người khác, từ lúc nào thì thỏa hiệp đồng ý bị người khác uy hiếp, đặt người khác chỗ, đã cho cô mặt mũi không biết xấu hổ mà lại lên mặt, nhìn cô, đáng vẻ lạnh như băng, trên đời này có nhiều phụ nữ xinh đẹp hơn cô, dịu dàng hơn cô nhiều, đừng tưởng rằng cảm cộng lòng già, mà có thể làm ám khí giết người được.

“Tùy em.” Anh ta lạnh lùng nói, xoay người đi ra ngoài, phụ nữ chính là không thể quá cứng chiều, ngày mai, quen thêm một cô gái, sẽ ném Hạnh Cần Ngôn ra Thái Bình Dương, để xem đến lúc đó cô có hối hận không, Nhiệm Sĩ Duệ vừa đi vừa quay lại nhìn Cần Ngôn, cô thật đúng là, một chút cảm giác thương xót cũng không có, thậm chí cũng không quay đầu nhìn anh ta một cái, phụ nữ đều là tâm địa sắt đá.

Vừa ngồi xuống ghế sofa, đã nghe tiếng mở cửa vang lên, mặc dù Nhiệm Sĩ Duệ bức bối với Cần Ngôn, nhưng anh ta là người luôn luôn khôn khéo, phải tôn kính người lớn, đại khái là người ngoài cửa nói đồ quá nhiều, cửa mở ra nửa ngày cũng không mở ra được, Nhiệm Sĩ Duệ đứng lên đi mở cửa, nhưng

cửa vừa mở ra, mới phát hiện người đứng phía ngoài một ông lão.

”Bác là” Nhiễm Sĩ Duệ ngăn ra, đảo mắt lại cảm thấy ông lão này có chút quen mắt.

Anh ta không nhận ra cha Hạnh, nhưng cha Hạnh lại nhận ra anh ta, chuyện năm đó, đều là lỗi của ông, mới có thể khiến Cẩn Ngôn sống khổ cực như vậy, thật vất vả con gái mới trở về, trong lòng ông vừa quên được một chút, lại nhìn thấy người đàn ông này.

”Cậu đến đây làm gì, Cẩn Ngôn đã không có quan hệ gì với cậu. . . .” Cha Hạnh tức giận tròn trừng mắt nhìn anh ta.

”Bác trai.” Nhiễm Sĩ Duệ cũng nhận ra đây là cha Hạnh, lui về phía sau mấy bước tránh cửa ra.

Cha Hạnh không để ý đến anh ta, đi vào tìm con gái, Cẩn Ngôn mới rửa mặt xong, chỉ thấy vẻ mặt cha Hạnh khẩn trương đi vào, hỏi: “Cẩn Ngôn, con và người đàn ông đó, tại sao anh ta lại đến đây, các con sẽ không còn.”

Cẩn Ngôn lắc đầu một cái.”Cha, cha hiểu lầm rồi, con với anh ta đã kết thúc rồi, con đã nói rõ ràng với anh ta Cha đừng lo lắng quá, con biết rõ mình nên làm như thế nào”

Cha Hạnh cảm thán nhìn Cẩn Ngôn: “Ngôn Ngôn, đều là cha không tốt, uất ức cho con”

”Cha, chuyện đã qua rồi.”

Nếu Cẩn Ngôn không còn quan hệ gì với người đàn ông đó, nên khi cha Hạnh đi ra ngoài hùng hồn hơn nhiều. Nhìn thấy cha Hạnh và Cẩn Ngôn cùng đi ra ngoài, Nhiễm Sĩ Duệ đi lên trước.”Cẩn Ngôn. Em lại đây, tôi có lời muốn nói với em”

”Không có gì phải nói.” Cha Hạnh che chở con gái.”Nhiễm tiên sinh, cậu nên rời đi.”

”Cẩn Ngôn.” Nhiễm Sĩ Duệ có chút nóng nảy, bọn họ ở chung một chỗ đã năm năm rồi, rốt cuộc cô còn muốn như thế nào.”Gã cho tôi có điểm nào không tốt.”

”Con gái của tôi, không bao giờ gã cho cậu.” Cha Hạnh đứng trước mặt Cẩn Ngôn nói: “Cho dù con bé đồng ý nhưng tôi không đồng ý.”

Về mặt Nhiễm Sĩ Duệ âm trầm nhìn cha Hạnh.

”Năm năm trước, nếu như không phải tôi phạm sai lầm, di vật của viện bảo tàng làm sao lại thông qua chợ đen rơi vào trong tay cậu, nếu như không phải là cậu cầm di vật đó uy hiếp Cẩn Ngôn, tại sao con bé phải đi theo cậu năm năm, nếu như không phải là bởi vì cậu, Cẩn Ngôn có thể đã sớm kết hôn sinh con rồi, tôi tự tay đẩy con gái của mình vào hố lửa làm nhân tình của cậu, bây giờ, cậu nghĩ như thế nào, cho dù cậu có nghĩ như thế nào, tôi đều sẽ không đồng ý với cậu.”

Năm năm áy náy, giờ khắc này nói ra, giọng nói cha Hạnh rất kích động, cho nên, cũng không có ai chú ý tới người đứng ngoài cửa.

”Lão già, vừa rồi ông nói cái gì. Cái gì mà người tình.”

Tác giả có lời muốn nói: Cuộc đời thật máu chó.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nếu như thời gian có thể quay lại, cho dù có người chia súng vào đầu của cha Hạnh, cha Hạnh cũng sẽ không đồng ý với quyết định của Cẩn Ngôn, sai lầm một lần, nhất thời tham luyến*, một cái chớp mắt do dự, đã hủy năm năm tươi đẹp của con gái, thậm chí là hạnh phúc cả đời.

(*)Tham luyến: tham lam, lưu luyến.

Ông không phải là người cha tốt, mấy năm qua, cha Hạnh luôn tự trách mình.

Mặc dù nhà Cẩn Ngôn không tính là quá giàu có, nhưng cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua coi như không tệ, cha Hạnh là phó giám đốc của viện bảo tàng ở trấn nhỏ, còn mẹ Hạnh, là giáo viên tiểu học ở trấn trên, ở trấn nhỏ này chi phí tiêu xài cũng không cao, người một nhà sống vô cùng vui vẻ, Cẩn Ngôn là đứa bé duy nhất trong nhà, lại rất nghe lời, mặc dù thời kỳ trưởng thành có một chút phản nghịch, nhưng nói tóm lại, cô vẫn làm cho cha mẹ tự hào vì con gái.

Trong nhà có một đứa bé, bình thường khẳng định rất được yêu thương cưng chiều, huống chi, Cẩn Ngôn đi học sớm, tiểu học lại nhảy cấp, thời điểm thi lên đại học mới qua sinh nhật mười sáu tuổi có hai tháng, một đứa bé sẽ phải rời nhà lên thành phố rất xa để học đại học, mẹ Hạnh vừa tự hào lại lo lắng,

chung quy là bà sợ con gái của mình sẽ bị những bạn nam ở trường học dạy hư.

Cho nên năm thứ hai đại học, mẹ Hạnh cũng nghiêm cấm con gái nói yêu thương, chờ lên năm ba đại học mới bỏ lệnh cấm, nhưng Cẩn Ngôn cũng không thích bạn nam nào trong trường đại học, cô cũng không suy nghĩ đến chuyện yêu đương, vậy mà chớp mắt một cái cô lại lên năm tư đại học.

Trong mắt của cha mẹ Hạnh, qua hết bốn năm này, đã đến lúc buông tay con gái ra, cha Hạnh càng cảm thấy đúng, con gái đã nuôi lớn rồi, trong nhà có tiền dư, có thể làm chuyện muốn làm rồi, ngoài ra, giá cả của căn nhà ngày một tăng lên, vì đồ cưới tương lai của con gái, trong nhà có tiền dư, càng nên đầu tư.

Mặc dù cha Hạnh là một học giả nghiên cứu lịch sử, nhưng ông chỉ là hứng thú nghiệp dư, tài chính cũng đang lên, mấy năm này, cũng lục tục đầu tư một chút tiền vào thị trường chứng khoán, ánh mắt không tệ, cũng kiếm được một số tiền, thấy con gái học năm cuối rồi, là gan cũng lớn rất nhiều, lấy tiền riêng của mình, phần lớn cũng đem đi đầu tư vào.

Kết quả là kiếm không ít. . . .

Mất thấy tiền riêng của chính mình càng ngày càng nhiều, thậm chí vượt qua số tiền trong nhà gửi ngân hàng, trong lòng cha Hạnh rất vui mừng, hơn nữa ỷ lại vào mấy năm kinh nghiệm đầu tư cổ phiếu, ông cảm thấy đã đến lúc đầu tư vào thị trường chứng khoán. . . . Phán đoán của ông sẽ không sai. . . .

Người tham lam có lúc thật sự sẽ hại chết người, mà chuyện trên thế gian, thường thường mang theo một chút ý vị châm chọc, cha Hạnh không bao giờ nghĩ đến, một lần đánh cuộc lớn nhất, một lần nghĩ rằng mình làm đúng, và cũng là lần mình thua thảm nhất.

Mất đi tiền gửi ngân hàng, không bao lâu nữa, mẹ Hạnh nhất định sẽ phát hiện, vợ chồng già đã mấy chục năm, tính khí của bà xã ông biết rõ, có lẽ phải xảy ra một cuộc đại chiến. Vô luận như thế nào, phải nhanh chóng kiểm tiền trả lại. . . .

Nhưng xoay người tìm tiền ở đâu đây? Lúc này, bạn già của ông tìm đến, bạn già của ông rút tay sớm, không có thua thiệt, thậm chí còn kiếm được một khoản nho nhỏ.

Bạn già của ông tới phòng làm việc tìm ông, chủ động cho ông mượn tiền, nhưng mà cha Hạnh cũng không có nghĩ tới, bạn bè mấy chục năm, cứ nhiên nhân lúc ông không để ý, trộm mất cái chìa khóa.

Khi cha Hạnh phát hiện có cái gì đó không đúng đã là nửa tháng sau, ông không dám quá tham lam, lấy tiền kiếm được sau khi chơi cổ phiếu, sau đó đi tìm bạn trả tiền, lại phát hiện, chỗ ở của bạn già, người không nhà trống, mặc dù nghi ngờ, nhưng cũng không có để trong lòng, nhưng mà trên đường về nhà lại nghe nói bạn già của ông hoàn toàn không kiếm được tiền từ cổ phiếu, ngay cả quần cũng không có mà mặc.

Ông nghĩ mãi cũng không ra, chỉ coi người đó bịa đặt, kết quả ngày hôm sau ông đã phát hiện, văn vật quan trọng được cất giữ trong viện bảo tàng đã mất.

Cẩn thận nhớ lại, cha Hạnh cũng cảm giác lòng mình giống như như động không đáy, trong lòng đầy hoang mang, sợ hãi, tuyệt vọng, ông tìm đủ mọi cách để liên lạc với bạn già, bạn già đó lại nói cho ông biết, món văn vật đó đã bán thông qua chợ đen, mà người đó, lại ở một nơi khác đến.

Bị bạn bè thân thiết đâm một dao sau lưng như vậy, quả thật cha Hạnh cảm giác mình không nên nhìn thấy ánh mặt trời ngày hôm sau, văn vật mất, cuối cùng nhất định sẽ điều tra đến ông, đến lúc đó, ông phải nói với cảnh sát như thế nào đây, nói với bà xã như thế nào đây, nói với con gái sắp tốt nghiệp như thế nào đây.

Đêm đó uống hơi nhiều, lại nói nhiều. Chủ nhật, Cẩn Ngôn về nhà đã nghe hết những lời ông nói khi say nên cô biết tất cả mọi chuyện.

Cẩn Ngôn nghĩ, khi đó cô thật sự rất ngốc rất ngây thơ, sống trong nhung lụa mấy chục năm, cho nên không biết xã hội đen, cũng không biết năng lực của mình, còn nhỏ hơn so với con kiến.

Đó là một chuyện điên rồ, thật sự là một chuyện điên rồ, bọn họ hỏi qua rất nhiều người mới biết được văn vật nằm trong tay Nhiệm Sĩ Duệ, Cẩn Ngôn không biết Nhiệm Sĩ Duệ là một người như thế nào, chỉ nghe nói anh ta thích sưu tầm đồ cổ đặt một dãy trong biệt thự, cô dừng cảm nghĩ mình sẽ đi trộm đồ của anh ta.

Kết quả, khi cô ở đồn cảnh sát, lần đầu tiên Cẩn Ngôn gặp Nhiệm Sĩ Duệ.

Lúc ấy cô chỉ là sợ, thật sự rất sợ, cuộc đời của cô không có xảy ra chuyện lớn như vậy, vào đồn cảnh sát cũng là một việc hồng bét, cô cảm thấy vô cùng mất mặt, đầu cúi xuống thật thấp, tuyệt không dám ngẩng đầu nhìn anh ta.

Chỉ nghe được giọng nói lạnh băng của anh ta, giống như từ trong nước đá vớt ra ngoài.

“Cô chính là ăn trộm.”

Hai chữ “ăn trộm”, giống như một con dao đâm vào trong lòng của cô, thấu xương rét lạnh từng chút từng chút lan tỏa ra toàn thân, những ý nghĩ dần dần hỗn loạn, cuối cùng đông lại ở khóe mắt cô, hóa thành hai giọt nước mắt.

“Ồ, ăn trộm còn biết khóc đấy.” Rõ ràng khinh bỉ. “Đây không phải vừa muốn làm □ lại muốn lập miếu thờ.” Giọng nói hài hước ngay trước mặt, như mũi nhọn đâm vào da thịt cô, trở thành mười phần âm u lạnh lẽo.

Cần Ngôn giương mắt nhìn anh ta, thấy anh ta ăn mặc chỉnh tề, đứng cách cô mấy bước chân, ôm đôi tay, nụ cười nơi khóe miệng, rất lạnh lẽo.

Một lúc sau, cha chạy tới đồn cảnh sát, sau khi dẫn cô rời khỏi đồn cảnh sát, không có trách mắng cô, nhưng khóe mắt đã rơi nước mắt, làm thế nào cũng không ngừng được.”Ngôn Ngôn.” Cha Hạnh ôm cô vào lòng.”Cha thật sự xin lỗi con, là lỗi của cha, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Cần Ngôn nghẹn ngào, trong lòng tuyệt vọng giống như thủy triều cuốn trôi hết tất cả hi vọng của cô, cô chỉ có thông qua khóc để trút hết tâm tình bị đè nén, hai cha con, đứng ở đầu đường ôm nhau, ngoại trừ khóc nức nở thì không biết làm gì.

Khi đó cô chỉ biết khóc, khóc như thế, vô dụng như thế, hình như trong nháy mắt cô hiểu rõ, đồ đã bị lấy đi thì không lấy lại được, cha của cô, nếu bị bắt đi ngồi tù, cho dù Nhiệm Sĩ Duệ có khai ra sự thật, thông qua cảnh sát đoạt về văn vật, cha cũng chạy không thoát phần trách nhiệm này.

Mà theo bản năng cô biết, Nhiệm Sĩ Duệ không phải là người tốt, anh ta sẽ không chủ động trả đồ cho bọn họ, thậm chí cô còn biết, giống như anh ta xem chuyện cô khóc đầy hối hận là chuyện cười vô cùng bình thường.

Trên mặt đất xuất hiện một đôi giày da của đàn ông, thật lâu cũng không có rời đi, Cần Ngôn ngẩng đầu lên, hai mắt mờ hồ đắm lệ nghe giọng nói của anh ta không có tình cảm”Muốn lấy về vật gì đó.”

Cần Ngôn nhìn anh ta, đã thấy anh ta khẽ cười cười, vươn tay ra, đôi bàn tay rất lớn, rất rộng, rất dày, đầu ngón tay chạm trên mặt cô, cũng lạnh lẽo.

”Đồng ý tôi một điều kiện.” Anh ta nói, nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mắt của cô.

”Điều kiện gì.”

”Làm người phụ nữ của tôi trong năm năm, tôi sẽ trả vật đó lại cho các người.”

”Cậu hảo huyền.” Người trả lời là cha Hạnh, cha Hạnh kéo Cần Ngôn lui xa mấy bước.”Cậu đang nằm mơ hả, con gái tôi trong sạch, làm sao sẽ để cho cậu chà đạp, nếu tôi có đi ngồi tù, cũng sẽ không để Cần Ngôn đồng ý với cậu.”

Anh ta cười cười, bộ dáng nhẹ nhàng, lúc đó Cần Ngôn mới chú ý tới, thật ra thì dáng dấp của anh ta rất đẹp mắt, nhưng trong nháy mắt đó, cô mới phát hiện, hình tượng hoàng tử trong lòng cô hoàn toàn tan vỡ, nếu nói là hoàng tử, chỉ là khoác một cái áo đẹp mà thôi.

Hơn nhiều năm sau Cần Ngôn vẫn suy nghĩ, ánh mắt của Nhiệm Sĩ Duệ quá lợi hại, anh ta đã sớm nhìn thấu bọn họ không thể làm gì, rõ ràng anh ta biết trước cô sẽ đi vào con đường mà anh ta đã vạch sẵn, cho nên anh ta đứng ở chỗ cao, xem bộ dáng bọn họ khổ sở giãy giụa, anh ta chỉ ngồi thoải mái trên sofa lớn, hưởng thụ thắng lợi của mình.

Bởi vì chắc chắn, cho nên ánh mắt của anh ta kiêu ngạo, nhưng không xâm phạm, anh ta chỉ cần, chờ đợi, chờ đợi con mồi tự chui đầu vào lưới.

Cho nên Cần Ngôn chủ động đi tìm anh ta thì bộ dáng anh ta vẫn là một bộ nhàn nhạt, giống như cái gì cũng đều không thể động đến dây thần kinh bình thần của anh ta, anh ta lấy ra hộp đồng, phía trên anh ta đã ký trước, ngón tay thon dài của anh ta chỉ chỉ vào góc trên bảng hợp đồng.

”Ký đi.”

Đã biết không thể lui được nữa, cô cầm bút lên, không có do dự, viết ba chữ:Hạnh Cần Ngôn.

Cần Ngôn, thận trọng từ lời nói đến việc làm!

Cô nhớ đến lai lịch tên của mình, nhưng còn mẹ, cuối cùng cô cũng không thờ ơ được, cuối cùng cô cũng không thể nhẫn tâm làm gia đình tan nát, cuối cùng cô cũng không thể nhìn người cha mà mình tôn kính lâu năm phải ngồi tù.

Thời gian năm năm lặng lẽ trôi qua, mỗi một ngày trong năm năm qua, Cần Ngôn biết, mặc dù thân thể của cha không có ở trong tù, nhưng lòng đã ở trong tù từ rất lâu, Cần Ngôn đã từng cố gắng tìm cha nói chuyện, tuy nhiên cô luôn bị cha cự tuyệt, qua micro, cô nghe giọng nói nghẹn ngào của cha.”Ngôn Ngôn, không được tha thứ cho cha, cầu xin con, không được tha thứ cho cha.”

Sau một thời gian dài, Cần Ngôn không bao giờ nói chuyện này nữa, nếu như cha tự trách mà chuộc tội bằng cách này, cô. Chỉ hi vọng tất cả mọi chuyện nhanh chóng kết thúc.

Năm năm, năm năm trước cha không bao giờ tha thứ cho mình, năm năm sau, càng sẽ không tiếp nhận Nhiệm Sĩ Duệ, bây giờ, mẹ lại biết chuyện này, cái nhà này, sẽ nổi lên sóng gió gì.

Cần Ngôn nhìn chằm chằm Nhiệm Sĩ Duệ cách cô mấy bước , tại sao anh ta lại đến, nếu như chuyện đã bị vạch trần, năm năm qua cô khổ cực, coi như công đã trắng sao.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

“Những lời cha con nói có phải là sự thật không. . . . Con thật sự đi làm nhân tình của cậu ta. . . .” Mẹ Hạnh ném bữa ăn sáng lên một bên giá giày, lớn tiếng hỏi.

Trong mắt của mẹ đầy hoài nghi và thất vọng làm cho cô cực kỳ khó chịu, giống như xung quanh đưa ra vô số cây roi mây cuốn lấy cổ của cô, buộc chặt từng chút từng chút, nơi ngực trái đó, hình như rất đau. Cô nhớ tới khi còn bé cô không nghe lời, mẹ cũng dùng roi mây đánh cô, vừa mìn vừa mềm, vung lên đi xuống, chạm vào da thịt, cảm giác đau đớn đó, giống như vào giờ phút này.

Cần Ngôn cúi đầu, đã nhìn thấy những cái bánh tiêu rơi ra, âm thanh nhẹ nhẹ, trái tim cô vốn đau lòng của cô lại đập loạn hơn, sữa đậu nành đỏ đầy trên sàn nhà, từng chút từng chút lan tràn thành một mảng lớn, trong nháy mắt hình như biến thành màu đen biển cả, đánh về phía cô mãnh liệt, cảm giác hít thở không thông bóp chặt thần kinh của cô, ngay cả hít thở cũng trở nên lực bất tòng tâm, giọng của mẹ rất lớn, nghe giống như cảm giác xa xôi, tim của cô đập nhanh làm cho máu trong người giống như nước sôi trào lên vậy, làm cho mặt cô cực kỳ nóng và khó chịu.

“Mẹ đứa nhỏ, là tôi không tốt. . . . Bà không nên trách Cần Ngôn. . . .” Cha đứng trước mặt cô che chở, giọng nói nghẹn ngào.

“Tôi hỏi cô có phải thật như vậy hay không. . . .” Mẹ Hạnh đẩy cha Hạnh ra. “Cô đi làm nhân tình của người đàn ông này năm năm. . . . Không cần phải nói, là sự thật, khó trách thái độ của cô kỳ lạ như thế, khó trách cô không muốn người đàn ông này ở lại nhà chúng ta, cô cảm thấy nếu không có mặt của anh ta. . . .”

Cần Ngôn từ từ ngẩng đầu lên, cắn môi, nhẹ nhàng nói: “Thật xin lỗi, mẹ. . . .”

Cần Ngôn thừa nhận càng làm cho mẹ Hạnh giận không kềm được. “Hạnh Cần Ngôn, từ nhỏ tôi dạy dỗ cô như thế nào, thậm chí từ lời nói đến việc làm, từ nhỏ cô ngoan ngoãn như vậy, nghe lời như vậy, cũng không bao giờ làm cho tôi thất vọng, cô vẫn là cô gái để cho tôi kiêu ngạo, cô vẫn là tấm gương để dạy dỗ đứa bé hàng xóm sát vách, bây giờ cô lại làm ra chuyện như thế, tại sao cô dễ dàng như vậy, cô không phải là của con gái của tôi, cô cút ra ngoài cho tôi. . . .” Mẹ Hạnh không lựa lời nói, nói xong thì đi lên đẩy cô, Nhiệm Sĩ Duệ kéo Cần Ngôn ra phía sau che chở, nắm tay mẹ Hạnh không để cho bà làm loạn. . . .

“Bác gái, sao bác lại mắng con gái của mình như vậy, có phải quá đáng hay không. . . .” Nhiệm Sĩ Duệ mở miệng, trong lòng có chút không vui, mẹ Hạnh là mẹ của Cần Ngôn thì thế nào, dù sao bây giờ, ai cũng không thể mắng Cần Ngôn, chớ nói chi là mẹ Hạnh còn muốn đánh Cần Ngôn rồi, như thế càng không cho phép. “Còn nữa, bác có thể hỏi rõ mọi chuyện. . . . Nếu bác muốn đánh thì đánh cháu đi. . . .”

Mẹ Hạnh trừng mắt liếc anh ta một cái. “Tôi mặc kệ chân tướng của chuyện này ra sao, cô ấy làm nhân tình của cậu năm năm, cô ấy không để ý đến đạo đức liêm sỉ mà đi làm chuyện như vậy, tôi không có con gái như vậy, tôi còn tưởng rằng cô ấy ở bên ngoài cố gắng làm việc, kết quả đây. . . . Công việc của cô ấy chính là leo lên giường của cậu. . . .” Cảnh tay của mẹ Hạnh bị Nhiệm Sĩ Duệ giữ chặt nên không giãy giụa được, nhưng bà vẫn là tức, ai có thể hiểu sự không cam tâm và thất vọng trong lòng bà.

“Mẹ đứa nhỏ, bà nghe tôi giải thích đi, chuyện không liên quan đến Cần Ngôn, đều là sai lầm của tôi, Cần Ngôn chỉ là bất đắc dĩ. . . .”

“Tôi không nghe, tôi không nghe. . . .” Mẹ Hạnh gào thét như bị bệnh tâm thần, nước mắt cũng nhịn được nữa mà rơi xuống, con gái này, từ nhỏ mặc dù không được nuôi trong ngọc ngà nhung lụa, nhưng về mặt phẩm hạnh, vẫn luôn rất tốt, từ nhỏ đến lớn, trong sân hàng xóm đều nói Cần Ngôn chăm chỉ, hiểu chuyện, cơ trí, là một đứa bé ngoan, mặc dù là con gái, nhưng làm cho người ta yêu thương hơn con trai. . . . Những điều này luôn khích lệ, làm cho người làm mẹ như bà hết sức kiêu ngạo, những năm qua Cần Ngôn không có nói về bạn trai, mặc dù bà vội vã, nhưng cũng không có vội vã ép buộc, bà cũng đang tìm, tìm một người đàn ông xứng với con gái, đây là kiêu ngạo của bà, bà muốn cho con gái tìm một đàn ông tốt nhất. . . .

Thế nhưng năm năm qua, bà cũng không nghĩ tới nguyên nhân như thế này. . . .

Trong phòng khách vẫn còn tiếp tục dây dưa, Nhiệm Sĩ Duệ quay đầu đi chỉ thấy Cần Ngôn cô yên lặng đứng cách anh ta mấy bước chân, rõ ràng khoảng cách gần như vậy, nhưng cảm giác lại xa xôi như vậy, cô đứng một mình, khóe mắt đầy nước, giống như là bị thép lạnh lẽo đập vào trong lòng của anh ta, anh ta muốn ôm cô, để cho đầu của cô dựa vào trên vai của anh ta, anh ta nói với cô: “Cần Ngôn, đem mình giao cho anh, anh sẽ che gió che mưa cho em, anh sẽ cho em sống ngày ngày vui vẻ. . . .”

Lần đầu tiên, anh đau lòng vì một phụ nữ như vậy, chân thành hứa hẹn với cô như vậy.

“Cầm miệng cho tôi.” Nhiệm Sĩ Duệ một tay vỗ vào một bên trên bàn ăn, lớn tiếng gầm thét, cha Hạnh nắm tay mẹ Hạnh ngăn ra, quả nhiên an tĩnh lại. “Người làm mẹ như bà, chưa hiểu rõ mọi chuyện đã mắng người, tại sao bà không nghe, mà giống như người đàn bà chanh chua chỉ biết lồng ‘tôi không nghe, tôi không nghe’, tôi sợ bà nghe được, sẽ hối hận vì mình đã mắng con gái. . . .” Nhiệm Sĩ Duệ cực kỳ tức giận, cũng không nghĩ tới vai vế người lớn tuổi, cho nên anh ta luôn luôn không thích giao thiệp với phụ nữ, một chút rõ ràng cũng không có, cehi biết xử trí theo cảm tính.

“Vậy. . . . Vậy cậu nói. . . .” Mẹ Hạnh bị khí thế của Nhiệm Sĩ Duệ dọa sợ, cậu ta cao như vậy, lại khỏe mạnh, mạnh mẽ thế kia, nếu muốn đánh người, chỉ sợ tất cả người trong nhà bà đều không phải là đối thủ của một mình anh ta.

“Chuyện năm đó, hãy nghe tôi nói hết, nếu như bác còn cảm thấy Cần Ngôn có lỗi, không thể nào tha thứ, tôi sẽ đưa Cần Ngôn đi, để cho bác không nhìn thấy cô ấy nữa, bác làm mẹ cũng không thể tha thứ cho cô ấy, tôi cũng không biết làm thế nào.” Tầm mắt Nhiệm Sĩ Duệ dừng lại ở trên người mẹ Hạnh, chậm rãi mở miệng.

Chuyện vốn không có phức tạp, anh ta tóm lại ngắn gọn nói mọi chuyện đã xảy ra, hoàn toàn khách quan, năm năm qua thái độ anh ta đối với Cần

Ngôn, Nhiệm Sĩ Duệ cũng nói đơn giản, mục đích của anh ta đến đây, làm cho rõ ràng mọi chuyện.

Cuối cùng anh ta nhìn về phía Cẩn Ngôn, một lát sau mới chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Một giây kế tiếp, một cây gậy đã đập lên trên người anh ta, Nhiệm Sĩ Duệ lấy lại tinh thần, cũng không biết từ lúc nào thì mẹ Hạnh cầm cây chổi đi tới, dùng sức lực đánh anh ta mạnh như vậy. "Thì ra, người vô sỉ nhất chính là cậu."

Đánh xong ầm ĩ xong, mẹ Hạnh ôm thật chặt Cẩn Ngôn vào trong lòng.

"Mẹ. . . ." Nước mắt Cẩn Ngôn giống như chuỗi hạt châu không ngừng rơi xuống, cô có thể hiểu được áy náy của mẹ, trong lòng mẹ đau đớn. "Không cần đau lòng, chuyện đã qua rồi, đã qua rồi."

Cha Hạnh đi tới, người một nhà ôm nhau khóc, Nhiệm Sĩ Duệ đứng cách bọn họ mấy bước chân, những chỗ vừa bị đánh vẫn còn đau, nhưng anh ta lại có cảm giác giữa anh ta và Cẩn Ngôn, không có một chút hi vọng nào, trong nhà của anh ta, không bao giờ có cảnh tượng này, mẹ của anh ta đoan trang cao quý, cha của anh ta là thân sĩ bận rộn, hình dung quan hệ của cha mẹ anh ta như thế nào, cung kính như băng (tôn kính ngưỡng mộ lẫn nhau), thật sự là cung kính như băng.

Khi anh ta vẫn còn học trung học, không chỉ một lần mẹ nói với anh ta, phụ nữ, vui đùa một chút thì có thể, nhưng tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện rắc rối gì, cuộc đời của anh ta, sau này bạn đời của anh ta, đều đã lên kế hoạch, anh ta thuận lợi hưởng thụ của cải của gia đình, giống như, từ rất nhỏ anh ta đã biết rõ, anh ta cũng phải vì gia đình này mà bỏ ra trách nhiệm và nghĩa vụ tương ứng, bao gồm hôn nhân của anh ta.

Cho nên anh ta không bao giờ nghĩ tới anh ta phải cưới một cô gái không môn đăng hộ đối làm vợ, nhưng mà bây giờ, anh ta rất muốn xông tới, đưa Cẩn Ngôn đi đến cục dân chính, có lẽ vội vàng, hoặc là đơn giản, nhưng tên tuổi phía trên kia, chỉ là tên của anh ta - Nhiệm Sĩ Duệ, mà không phải một gia tộc họ Nhiệm.

Bình tĩnh lại đã là một giờ sau rồi, mấy người ngồi ở trên ghế sa lon, Cẩn Ngôn vừa ngồi, mẹ Hạnh nắm tay phải của Cẩn Ngôn, cha Hạnh nắm tay trái của Cẩn Ngôn, mặc dù mắt còn có chút hồng, thể nhưng người một nhà, đã hoàn toàn hòa thuận rồi, ngay cả những khúc mắc giấu giếm trong lòng cũng không có, trong lòng Nhiệm Sĩ Duệ vui mừng cho Cẩn Ngôn, nhưng vừa nhìn lại mình, hình ảnh cô đơn, cảm giác có chút thê lương.

"Nhiệm tiên sinh. . . ." Mẹ Hạnh mở miệng. "Tình hình nhà của chúng ta cậu đã rõ ràng, chuyện của mấy năm qua, tôi cũng không muốn nói thêm gì nữa, nhưng mà, mời cậu rời đi nơi này, tôi không muốn Cẩn Ngôn có bất kì quan hệ gì với cậu."

Về mặt mẹ Hạnh rất kiên quyết, Nhiệm Sĩ Duệ nhìn ba người trước mặt, Cẩn Ngôn ngồi ở giữa, nhìn anh ta. "Cẩn Ngôn, tôi muốn nghe em nói, nếu như bây giờ tôi và em đi cục dân chính cục đăng ký, em có đồng ý không?"

"Sẽ không." Cẩn Ngôn lắc đầu một cái, nếu như chuyện đó, đã nói rõ ràng tất cả, tình cảm không đủ vững vàng, thì đến để làm gì.

"Tôi hiểu." Nhiệm Sĩ Duệ gật đầu một cái, đứng lên, vẫn là vẻ mặt bình thản, giống như lời nói vừa rồi, chỉ là nói một lần, anh ta nhìn Cẩn Ngôn mấy giây, sau đó xoay người, nhẹ giọng nói: "Tôi đi trước, hẹn gặp lại."

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai xin phép nghỉ một ngày, tôi đi theo bạn đổ máu hai ngày, ngày mai không hơn, buổi tối gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Lúc Cẩn Ngôn quay về thành phố đã là một tháng sau, mặc dù mẹ nói không để ý đến việc nuôi cô, bà bảo cô muốn nghỉ ngơi bao lâu đều được, nhưng cô sao có thể ngồi không mà ăn chứ, hơn nữa cả ngày cô ngây ngốc ở nhà, quả thật cô cảm thấy rất nhàm chán, cho nên sau khi Tiểu Mỹ gọi điện thoại cho cô, cô quyết định trở về thành phố tìm việc làm lần nữa.

Kết quả một ngày trước khi đi, cô nhận được điện thoại của một người bạn, người này bình thường cô tiếp xúc thấy cũng tính tình cũng tốt, anh ta nói có một công ty lớn muốn tuyển một Tổng giám đốc, hỏi cô có hứng thú hay không.

Đĩ nhiên Cẩn Ngôn nói được, sau khi hai người nói chuyện xong cô quyết định trở về thành phố, buổi tối Cẩn Ngôn nói với mẹ cô muốn trở về thành phố.

Nhìn qua thì Mẹ Hạnh cũng không có gì là vui vẻ, chỉ là trước khi cô đi thì bà làm cho cô rất nhiều món ăn ngon, lại dặn dò cô phải chăm sóc bản thân thật tốt, nếu có gì khó khăn thì gọi điện thoại về nhà, dù sao cũng là người một nhà, không cần phải tự mình chịu đựng.

Cẩn Ngôn gật đầu liên tục, cuối cùng, Mẹ Hạnh nhắc lại chuyện cũ, phải dành ra một chút thời gian đi gặp gỡ với đàn ông, dù sao cô cũng không còn nhỏ, hạnh phúc là dựa vào mình phải biết nắm chặt thế nào, không cần phải bởi vì tên khốn Nhiệm Sĩ Duệ mà mười năm sợ dây thừng.

Cần Ngôn không còn cách nào khác đành phải đồng ý lời căn dặn của mẹ Hạnh, nếu như có người đàn ông nào không ngại quá khứ của cô, dĩ nhiên cô cũng đồng ý thử xem một chút, nếu như không được, cô cũng không thể miễn cưỡng gả cho người khác.

Tất cả tùy vào duyên phận thôi.

Buổi chiều cô rời khỏi trấn nhỏ, đến thành phố đã là chạng vạng tối, Tiểu Mỹ biết cô trở về, kiên trì muốn mời cô ra ngoài ăn cơm, để đón gió tẩy trần, kết quả đến mới biết bản thân Tiểu Mỹ thèm ăn, lại kiểm tra nói có bảo bảo, anh Trang nghiêm khắc hạn chế ăn uống của cô ấy, kết quả mới có chuyện nhiệt tình mời cô ăn cơm lúc này.

Sau khi cô nói chúc mừng với Tiểu Mỹ, cô nhận đứa bé làm con nuôi, rồi Cần Ngôn lại vui đầu ăn cơm, cũng không quản Tiểu Mỹ kiêng kỵ thức ăn gì, anh Trang khăng trương kiểm tra từng món, vợ chồng son liếc mắt đưa tình, rất náo nhiệt.

Cơm nước xong, anh Trang đưa cô về nhà, sau đó Cần Ngôn mở mail ra xem thì thấy tài liệu của công ty tuyển nhân viên mà người bạn gọi đến, cô trả lời qua loa cho anh ta vài câu, sau đó quyết định ba ngày sau sẽ đi phỏng vấn.

Đây là một công ty lớn tuyển HR Tổng giám đốc, ở thành phố này mà nói công ty Hoàn Vũ cũng coi là một công ty lớn rồi, Đồng Sự Trưởng hơn bốn mươi tuổi, là một người đàn ông trung niên rất kiên quyết, chỉ là Đồng Sự Trưởng này lại bị chỉ trích rất nhiều ở trên phố, nói rằng trước kia anh ta độc ác tranh giành chức vị, tai nạn xe cộ của anh trai anh ta là bởi vì anh ta cho người động tay động chân ở trong xe, cho nên đến bốn mươi tuổi rồi mà anh ta vẫn không có lấy được vợ, kết quả cũng không có người thân lo ma chay cho, bởi vì đây chính là báo ứng.

Có người còn nói thật ra Đồng Sự Trưởng này có một đứa con, nhưng không biết xảy ra chuyện gì mà không thấy đứa con đâu nữa, cũng có khả năng xảy ra ngoài ý muốn là chết rồi, phần lớn quần chúng nhân dân, rất nhiều chuyện nói rằng đây chính là báo ứng, bởi vì nhân quả tuần hoàn, sau đó tin tức này càng truyền càng rộng, nghiêm nhiên tin tức đã trải qua công chứng phía chính phủ.

Công ty Hoàn Vũ quy mô rất lớn, cho nên đối với Human Resource Tổng giám đốc yêu cầu rất cao, bản thân Cần Ngôn nghĩ nếu mình làm công việc này, dĩ nhiên cô rõ ràng biết một công ty lớn tuyển người như vậy thì coi trọng cái gì, theo bạn của cô nói HR Tổng giám đốc trước kia cũng là một phụ nữ, hơn ba mươi tuổi mới chịu kết hôn, sau lại bởi vì chăm sóc gia đình mà không chuyên tâm làm việc, cho nên làm sai một chuyện, kết quả là bị đuổi việc.

Cô xem lại điều kiện của mình, không tính là quá tốt, lý lịch cũng không quá đầy đủ, cơ hội nộp đơn thành công chức vị này không tính là quá lớn, nhưng mà, tất cả đều có khả năng, cái gì là đặc biệt tuyển chọn, cô cũng nhờ Nhiệm Sĩ Duệ tiến cử nhưng lý lịch vẫn không đủ, rõ ràng cô là người rất có năng lực, về phần năng lực của cô, dĩ nhiên cô phải tin tưởng bản thân của mình.

Ba ngày nhưng mà cũng chỉ là thời gian trong nháy mắt, trong ba ngày này, Cần Ngôn hiểu rõ sản phẩm của công ty này, về tiêu thụ, chiến lược phát triển và tình hình các mặt khác, buổi sáng khi tỉnh dậy cô rất bình tĩnh, không có cảm giác lo lắng khăng trương như lần đầu tiên đi phỏng vấn, sau khi cô đánh răng rửa mặt, chọn cho mình bộ đồ công sở thích hợp, sau đó ngồi xuống trang điểm qua loa, tám giờ ra cửa, đến nơi vừa đúng thời gian phỏng vấn kém hai mươi phút.

Ai ngờ người phỏng vấn cô là Đồng Sự Trưởng chứ không phải phó đồng sự trưởng như đã nói, Cần Ngôn rất bất ngờ, cũng không thể tránh khỏi thêm mấy phần lo lắng.

Thư ký của Đồng Sự Trưởng là một phụ nữ trung niên phúc hậu, nhìn qua cũng không quá nghiêm túc, khi cô ta đẩy cửa ra, hơi mỉm cười nói: “Hạnh tiểu thư, chúc cô nhiều may mắn.”

Cần Ngôn và Nhiệm Sĩ Duệ chung sống năm năm, mặc dù Nhiệm Sĩ Duệ không phải là một người đàn ông hay nói nhiều, nhưng thủy chung cũng giống với những tổng giám đốc này, cho nên Cần Ngôn hoặc nhiều hoặc ít cũng biết một chút tác phong của Đồng Sự Trưởng Hoàn Vũ, anh ta là người mạnh mẽ, vô tình, ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, Cần Ngôn cũng đã từng nhiều chuyện hỏi Nhiệm Sĩ Duệ về những lời đồn đãi trên phố, kết quả Nhiệm Sĩ Duệ cũng không trả lời trực tiếp với cô, nhưng lời nói lúc đó, hình như cũng tin tưởng, sau đó Cần Ngôn lại nghe nói, mặc dù những năm qua công ty Hoàn Vũ dưới sự dẫn dắt của người đàn ông này mà lớn mạnh không ít, nhưng nhân viên của công ty, cũng không có yêu thích Đồng Sự Trưởng.

Giống như Hoành Đức, cũng có một số nhân viên cũng không thích Nhiệm Sĩ Duệ lạnh lùng, nghiêm khắc, vô tình, hà khắc, cấp trên như vậy, hơn phân nửa cấp dưới sẽ không thích.

“Vào đi.” Giọng trầm ổn của đàn ông trung niên sau năm giây khi tiếng đang gõ cửa vang lên.

Cần Ngôn hít sâu một hơi, đẩy cửa ra, mặt đất được lót đá cẩm thạch rất bóng loáng, phía trên gần như không có một chút bụi bặm, không có dấu chân nào, Cần Ngôn cúi đầu nhìn thấy cái bóng của mình, ngũ quan cũng rất rõ ràng, cô khẽ nhìn bên cạnh, bên cạnh là khu tiếp khách có đầy đủ ghế sofa, khay trà, sạch sẽ sáng bóng, nếu lau thử cũng không thấy một chút xú bụi bặm nào, cô vừa ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy trên bàn làm việc cũng được sắp xếp rất sạch sẽ, ngay ngắn rõ ràng, cảm giác không bừa bộn chút nào, khác với Nhiệm Sĩ Duệ, anh ta cũng là người rất tự hạn chế, nhưng bàn làm việc của Nhiệm Sĩ Duệ, nếu bận rộn, cũng sẽ có chút loạn, nhưng không giống như bàn làm việc ở trước mặt này, bên trái đặt hai màn hình tinh thể lỏng biểu hiện đồ thị giá cả thị trường cổ phiếu, mà người đàn ông đang ngồi trên ghế là người đứng đầu công ty Hoàn Vũ - Lăng Đào.

“Hạnh tiểu thư, mời ngồi.”

Giọng nói nhẹ nhàng, xa cách mà khách khí, có cảm giác khoảng cách rất rõ ràng kéo ra thân phận của hai người, khuôn mặt của anh ta có mấy phần anh khí, đáng tiếc có chút đã hơi già, có lẽ mấy chục năm này làm việc quá mức, mặc dù ánh mắt vẫn còn rất uy nghiêm, nhưng da dẻ của khuôn mặt, rõ ràng đã có nếp nhăn.

Cần Ngôn gạt đầu một cái, kéo ghế ra, tập trung tinh thần và thể lực trả lời câu hỏi của Lăng Đào.

Nửa giờ sau, Cần Ngôn đi ra từ từ trong phòng làm việc của Lăng Đào, thư ký vẫn rất lễ phép, hình như đã sớm nghĩ đến kết quả này, an ủi vỗ vỗ vai của cô.

Cần Ngôn cười cười đi đến thang máy, trong thang máy to mà chỉ có một mình cô như vậy, Cần Ngôn nhìn vẻ mặt của mình trên tường trong thang máy có chút thảm, cô cố gắng mỉm cười cho khuôn mặt vui vẻ hơn.

Cần Ngôn, đây không phải là lỗi của cô, không cần phải để trong lòng. Cô an ủi mình như vậy.

Thật ra thì ngay từ đầu nói chuyện còn là rất hài hòa, mặc dù Lăng Đào mạnh mẽ chủ đạo nói chuyện công việc, nhưng cô có thể trả lời tất cả, nhưng đến phút cuối cùng, chuyện anh ta muốn hỏi đã hỏi xong, đột nhiên anh ta hỏi một chuyện khiến cô không thể trả lời được.

“Hạnh tiểu thư, xin hỏi bây giờ cô có bạn trai chưa?”

Cần Ngôn lắc đầu một cái.

“Hạnh tiểu thư, bây giờ cô có dự định kết hôn hay không?”

Cô lại lắc đầu, bạn trai cô cũng không có, lấy ai để kết hôn.

“Hạnh tiểu thư, từ lúc tốt nghiệp đại học đến bây giờ đã năm năm, cô đã từng yêu ai chưa?”

Trong lòng Cần Ngôn lộp bộp một tiếng, công việc của cô vốn chính là việc mà bây giờ Lăng Đào giao cho, cô cũng đã từng trả lời mọi việc khi nộp đơn như thế, cô biết Lăng Đào quan tâm cái gì, sợ rằng mấu chốt không phải vấn đề năng lực của cô, mà cô là một phụ nữ, còn là người chưa kết hôn, lại là phụ nữ không có nói chuyện yêu đương.

Cần Ngôn biết nếu như cô nói không yêu đương sẽ là kết quả gì, nhưng mà, cô không nghĩ đến việc nếu mình nói dối thì có thể nằm qua mặt được người đàn ông thông minh lạnh lợi này.

“Không có.” Cô nhẹ giọng nói: “Từ sau khi tốt nghiệp đại học, tôi không có yêu ai.” Quan hệ với Nhiệm Sĩ Duệ, không tính là yêu, chỉ là quan hệ không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

“Hạnh tiểu thư.” Lăng Đào hơi nhíu mày, ngửa người dựa vào thành ghế, nói không khách khí: “Tôi biết rõ lúc trước cô làm quản lý nhân sự ở Hoàn Đức, tôi có quen với tổng giám đốc Nhiệm, biết anh ta sẽ không tuyển dụng một người không có năng lực làm việc, cho nên tôi tin tưởng năng lực của cô đủ để đảm nhiệm phần công việc này, nhưng mà, cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, năm năm làm việc, cô không phải cảm thấy cô còn chưa kết hôn, là một chuyện rất kỳ lạ hay sao?”

Cần Ngôn nhíu mày: “Phụ nữ hai mươi lăm tuổi, không kết hôn cũng rất nhiều.” Cô chỉ lúng túng cười cười, như người sắp chết giãy giụa, câu nói tiếp theo của anh ta, như thanh kiếm đâm trúng từ huyệt của cô.

“Hai mươi lăm tuổi mà chưa kết hôn không phải là chuyện kỳ lạ gì, Hạnh tiểu thư, tôi không phải là người phân biệt đối xử với phụ nữ, nhưng cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, ra xã hội năm năm, tính cả lúc đại học bốn năm, nhưng vẫn không có bạn trai, năm năm qua cũng không có nói chuyện yêu đương, đây mới là chuyện tôi không thể tiếp nhận. Tôi cảm ơn sự thành thật của cô, nhưng mà, một phụ nữ nhiều năm như vậy không có nói chuyện yêu đương, chuyện này thật sự là một chuyện làm cho người ta khó hiểu, cô không thể tiếp nhận người đàn ông mạnh mẽ hơn mình thì cô là người giải quyết công việc hay thiếu sót, Hạnh tiểu thư, thật xin lỗi, không phải tôi không tin tưởng năng lực của cô, nhưng mà Hoàn Vũ là một công ty lớn, Human Resource Tổng giám đốc là một vị trí rất quan trọng, so sánh với năng lực mà nói, tôi muốn yêu cầu nhiều hơn, là người có năng lực hơn nhiều, bởi vì chúng ta là một công ty lớn, không phải một sân khấu của một mình cô. Hòa nhập vào tập thể, mới có thể triển khai công việc tốt hơn.”

Thu hồi suy nghĩ, thang máy đã đến tầng dưới cùng. Mặc dù trước khi đi Lăng Đào khách khí nói sẽ điện thoại cho cô, nhưng mà Cần Ngôn đối với cú điện thoại này, đã không ôm bất cứ hy vọng nào rồi.

Cô bước ra thang máy, đã thấy một nhóm người vây quanh người nào đó đi tới bên này, một thoáng không thấy, Nhiệm Sĩ Duệ vẫn không có gì thay đổi, khuôn mặt vẫn lạnh lùng, môi mím chặt, bước chân nhanh hơn, người phía sau, không dám đi quá gần, cũng không dám cách quá xa, anh ta chính là như vậy, mãi mãi là tâm điểm của mọi người, ngay cả tại địa bàn của người khác, anh ta vẫn kiêu ngạo như vậy.

Cần Ngôn lùi lại phía sau, nhìn anh ta đi về phía bên kia, hình như anh ta cũng không có nhìn thấy cô, cúi đầu trò chuyện với người phía sau, sau đó khẽ cười cười, hăng hái.

Cần Ngôn đi về phía cửa chính, bên ngoài ánh mặt trời rất ấm, Cần Ngôn lấy điện thoại ra gọi cho Tiểu Mỹ.

“Ra ngoài ăn cái gì đi, chồng cậu không có ở đây, mình dẫn cậu đi ăn ngon.”

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua thân thể không thoải mái, không có hơn, xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12

Edit: Sun520

Tiểu Mỹ không có cảm thông đối với việc phỏng vấn thất bại của Cẩn Ngôn, theo cô suy nghĩ, tiền lương ở Hoàn Vũ cao thì cao, nhưng áp lực quá lớn, lao động trí óc như vậy không một chết người chết sao, phụ nữ quan trọng nhất là có thể tìm một người như anh Trang của cô vậy, cuộc sống như thế mới là hạnh phúc, năm năm ở Hoàn Đức nhìn Nhiệm Sĩ Duệ giống như mặt than còn chưa đủ, cần gì phải tự làm khổ mình đi đối mặt với Đồng Sự Trưởng của Hoàn Vũ, huống chi đàn ông thời kỳ này kinh Nghĩ một chút mà cảm thấy sợ.

“Ăn đi, ăn đi, chúc cậu thoát khỏi khổ hải.” Tiểu Mỹ tuyệt đối không bắn khoăn.

Cẩn Ngôn cười cười, trước khi cô đi phỏng vấn đã nghĩ đến kết quả này, cho nên thật sự cũng không có buồn gì nhiều.

“Đúng rồi, lần trước không phải mình nói cho cậu biết công ty chúng mình có một đồng nghiệp, bây giờ anh ta đi công tác trở về rồi, nếu không thì lúc nào rảnh thời gian, hai người các cậu gặp mặt một lần, mình không phải là bà già lắm chuyện, người đó thật sự không tệ mà.”

Tiểu Mỹ thật đúng là cố chấp, nhưng cũng chỉ có bạn bè thật sự, đã thất bại nhiều lần như vậy mà lúc nào cũng nhớ chuyện của cô trong lòng, Cẩn Ngôn khuấy gia vị trước mặt, tương đây đủ các vị ngọt bùi cay đắng, hòa lẫn với nhau, cô lắc đầu một cái. “Chờ mình tìm được công việc rồi hãy nói, không nên lo lắng nhiều.”

Tiểu Mỹ suy nghĩ một chút, thờ dài một cái, không cố ép cô nữa.

Cơm nước xong, cô đưa Tiểu Mỹ về nhà, sau đó cô đi dạo trên đường một lát, mua thêm cho mình mấy đồ dùng nhỏ về nhà, lúc trở về quản lý nói có người gửi túi đồ cho cô, Cẩn Ngôn nhìn một chút, là mẹ gửi tới, chắc là đặc sản mẹ làm, sau khi nói cảm ơn cô cầm túi lên lâu, vào thang máy nhấn con số lên tầng lầu của mình.

Sau khi ra thang máy cô dừng một chút, bởi vì cô thấy hàng xóm của cô đứng trước cửa phòng, đó là một người đàn ông. Cũng có thể nói là một chàng trai trẻ.

Thật ra thì lúc cô vẫn còn ở dưới lầu, cô đã phát hiện hàng xóm đã vào ở, bởi vì hơn một tháng trước lúc cô rời đi trên ban công còn trống không, bây giờ đã treo đầy quần áo đàn ông, lúc này trước cửa lại thấy một thanh niên như vậy——

Cẩn Ngôn do dự có nên chào hỏi cậu thanh niên này không, dù sao cũng là hàng xóm, về sau nhất định sẽ giao tiếp với nhau, nếu như có chuyện gì cần giúp đỡ, cũng sẽ không có vẻ lạnh nhạt như vậy.

Gien di truyền của cặp vợ chồng này rất tốt, sinh ra một cậu thanh niên đẹp trai như vậy, dung mạo hẹp dài, cảm giác mơ hồ có chút hoa đào, mũi rất cao, môi mỏng, có lẽ cậu thanh niên này thường vận động ở bên ngoài, cho nên da hơi đen một chút, bây giờ trên người cậu ấy mặc một cái áo khoác da hưu theo phong trào, cậu ta quét ánh mắt về phía cô, Cẩn Ngôn chỉ cảm thấy đôi mắt của cậu ta, quả thực là rất đẹp, giống như bảo thạch, rất thuần túy và tinh khiết.

Nhưng khi nhìn hành động của cậu ấy thì không đẹp một chút nào, có lẽ quên mang theo chìa khóa, đá cửa thật mạnh, quả thật giống như hận không đá hỏng được cánh cửa vậy, một cái lại một cái.

“Mẹ kiếp.Chết tiệt.”

Cẩn Ngôn nghe cậu ấy lớn tiếng mắng, nhất thời bỏ đi suy nghĩ đi lên chào hỏi, cậu ta đang tức giận, không chọc vào thì tốt hơn, Cẩn Ngôn cẩn thận vòng qua từ phía sau cậu, âm thanh đá cửa càng lúc càng lớn, Cẩn Ngôn móc chìa khóa ra, vừa định tra chìa khóa vào ổ khóa.

“Chào. Thím.”

Cẩn Ngôn vỡ mộng một phút, mặc dù cô đã hai mươi lăm tuổi, nhưng ngày thường hay bảo dưỡng, dầu sao tình trạng cũng không đến nỗi trở thành “thím” đi, Cẩn Ngôn muốn an ủi mình không phải cậu gọi cô, nhưng cậu đã đi tới đây, về mặt không thay đổi: “Cho mượn ban công nhà của thím dùng một chút.”

Sẽ không phản hây qua đây chứ, mặc dù hai ban công cách nhau không xa, nhưng vạn lần không cần thận mà té xuống, đây chính là đi muốn đi gặp Phật Tổ.

“Cậu nên gọi điện thoại cho cha mẹ của cậu hay là gọi cho thợ mở khóa.”

“Tôi không có cha mẹ.” Giọng nói của cậu trở nên lạnh lùng, đoạt lấy chìa khóa trong tay của cô, tra chìa khóa vào ổ khóa, xoay xoay, cửa mở ra, cậu đi vào rất tự nhiên.

Cẩn Ngôn vẫn đứng ở ngoài cửa phòng mình nhìn vào trong, cậu thanh niên này, cô mới là chủ nhà, cậu không tiếng động đi vào lấy khí thế khách áp

đào chủ như vậy, cô đi theo vào thì thấy cậu đã đến ban công, còn thuận tay cầm theo cái ghế từ trong nhà cô ra ngoài ban công.

“Không phải cậu muốn nhảy qua đấy chứ.” Cẩn Ngôn nhìn độ cao của tầng lầu thì cau mày. “Này, rất nguy hiểm, tôi sẽ gọi thợ mở khóa cho cậu, cũng không chờ lâu đâu.”

“Thím đừng có nói nhảm.” Cậu nhìn đáng vẻ của cô có chút không chịu được, từ trên ghế leo lên ban công, bước một chân qua trước, sau đó vươn tay bám lấy vách tường, một động tác nữa. khi Cẩn Ngôn tỉnh hồn lại, cậu đã đến ban công bên đó, nhìn lại về mặt lo lắng của Cẩn Ngôn có chút khinh thường.

“Cám ơn thím.” Cậu cười khê, rõ ràng là giọng điệu chế giễu đầy thích thú, Cẩn Ngôn lắc đầu một cái, thật là không sợ trời không sợ đất mà.

Ngày thứ hai quả nhiên sẵn đầu* gọi điện thoại đến tìm cô nói chuyện phỏng vấn thất bại, Cẩn Ngôn đã sớm nghĩ đến kết quả này, cho nên cô an ủi ngược lại sẵn đầu* mấy câu, sau một tháng Cẩn Ngôn đi dạo mấy lần hội tuyển dụng, cũng lên mạng kiểm tra yêu cầu chức vị, nhưng từ đầu đến cuối cô cũng không tìm được một công việc nào thích hợp.

(*)sẵn đầu: có thể hiểu nôm na là người giới thiệu việc làm.

Mấy tháng này cô và cậu thanh niên sát vách kia cũng chạm mặt qua nhiều lần, dĩ nhiên, chỉ là bởi vì nguyên nhân, cậu không mang theo chìa khóa, hình như cậu thật sự không có cha mẹ, thời gian ở lâu như vậy, cô chưa từng thấy người khác ra vào ngoài cậu.

Cậu không có nói nhiều với cô, nhưng mà ứng xử rất tốt, qua lại thường xuyên, cũng có mấy phần quen thuộc, hôm nay, Cẩn Ngôn luôn ở trong phòng sách sắp xếp vật dụng, sắp xếp xong thì đã là năm giờ chiều rồi, mở tủ lạnh ra, bên trong trống rỗng, Cẩn Ngôn sờ sờ bụng, cảm ví tiền đi ra ngoài, ai ngờ vừa mới đi ra khỏi cửa, lại gặp cậu thanh niên sát vách, lại đang đá cửa không ngừng.

“Chào. Không phải cậu lại không mang theo chìa khóa đấy chứ.” Cẩn Ngôn khóa cửa lại nhưng không có đi ngay.

Cuối cùng cậu cũng dừng lại động tác đá cửa, liếc cô một cái. “Sở Chính Minh.”

Cẩn Ngôn nhất thời không kịp phản ứng. “Giờ cơ.”

“Tôi tên Sở Chính Minh đấy thím.”

Cẩn Ngôn đuối lý, một tháng, gặp mặt nhiều lần, cũng không hỏi tên cậu ấy, cho nên gọi thím cũng không có phản bác, nhưng trong lòng vẫn còn có chút xem thường, bọn trẻ bây giờ thật là hư hỏng, tuổi không lớn lắm, đáng vẻ còn lớn hơn, là đứa nhỏ không được dạy dỗ.

“Cần tôi gọi cho thợ mở khóa hay không?”

“Không cần.” Cậu lắc đầu một cái, lui ra chút. “Thím, thím tên gì?”

“Hạnh Cẩn Ngôn.”

“Có cầm theo tiền không?” Cậu lại hỏi.

Cẩn Ngôn gạt đầu một cái, lại có chút không yên tâm. “Cậu hỏi làm gì.”

“Tôi đói bụng.”

“Cho nên.”

“Thím mời tôi ăn cơm đi.”

Nhìn đáng vẻ cậu như là chuyện đương nhiên, quả thật Cẩn Ngôn muốn đánh cậu một trận. “Tại sao.”

“Tôi là hàng xóm của thím.” Sở Chính Minh nói chuyện đương nhiên. “Hơn nữa tôi sẽ trả lại tiền cho thím. Nghiêm chỉnh mà nói, cũng không phải thím mời tôi ăn cơm, mà thím cho tôi mượn tiền ăn cơm.”

“Nếu như tôi không cho cậu mượn thì sao?” Cẩn Ngôn giẫm mạnh bước chân cười nham hiểm.

“Cũng không sao.” Sở Chính Minh tự nhiên đi tới bên người cô, sau đó giờ giờ quả đấm ở trước mặt cô. “Vậy thì tôi sẽ cướp, mặc dù ngực thím lớn hơn so với tôi, nhưng phương diện khác. Chắc chắn. Thím không phải là đối thủ của tôi.”

Lần này Cẩn Ngôn không phản đối, Sở Chính Minh cũng không có khách khí đi theo phía sau cô, vào thang máy, nhấn số tầng lầu, Sở Chính Minh ôm đôi tay liếc mắt nhìn cô.

“Thím.”

“Hạnh Cẩn Ngôn.” Cẩn Ngôn trả lại thái độ của cậu lúc này.

Sở Chính Minh bật cười thành tiếng, dáng vẻ cười cười trong sáng hơn, khoe mắt hơi cong, lộ ra hai lúm đồng tiền nhân nhật, lông mày nhọn như kiếm, tất cả những điểm ấy trung hòa với nhau làm cho khuôn mặt nhu hòa đẹp hơn nhiều, đúng là yêu nghiệt, trong lòng Cẩn Ngôn hung hăng mắng, không biết trong trường học có bao nhiêu cô gái nhỏ nhìn thấy nụ cười ấy làm tổn thương trái tim nhỏ bé của mình rồi.” Quả nhiên phụ nữ là động vật hẹp hòi.” Cậu vô cùng vui vẻ, còn khẽ lắc đầu, bộ dáng này, rất muốn ăn đòn mà.

“Cậu bao nhiêu tuổi mà hiểu rõ phụ nữ như vậy, anh bạn nhỏ.” Cẩn Ngôn học giọng mỉa mai của cậu.

“Còn mấy tháng nữa là đủ mười tám tuổi, cảm ơn.”

Cẩn Ngôn không biết nói gì nữa, quả nhiên có sự khác nhau giữa hệ 8x và 9x, cô im lặng.

Cẩn Ngôn đi lấy xe, vừa lên xe Sở Chính Minh đã bắt đầu chỉ đường.”Queo trái, queo phải, chạy thẳng phía trước.”

“Xin hỏi thiếu gia, ngài muốn dùng cơm ở đâu.?” Cẩn Ngôn bị cậu làm cho tức giận, nhưng cũng không có thật sự tức giận, giọng nói vẫn dịu dàng.

“Đến khách sạn Duy Cảnh. Tôi biết ngày hôm qua ở đó mới đưa vào thực đơn một món ăn ngon, ăn rất ngon.”

Đến Duy Cảnh, Cẩn Ngôn thiếu chút nữa không có đạp thắng xe, cậu nhỏ này thật sự biết chọn, Duy Cảnh chính là khách sạn dưới quyền quản lý của Nhiệm Sĩ Duệ - Tổng giám đốc của công ty Hoàn Đức, cô cũng biết thức ăn ở đây rất ngon, và giá tiền của món ăn cũng ngon không kém, lại còn rất đẹp mắt, huống chi cô là một người đang thất nghiệp.

“Không được.” Cẩn Ngôn kiên quyết cự tuyệt. “Quá mắc.” Cô không có tiền, ăn không nổi cũng không cảm thấy xấu mặt.

“Đâu phải là thím mời, tôi nói sẽ trả tiền đưa cho thím mà, thôi, tôi mời thím.” Dáng vẻ Sở Chính Minh xem thường Cẩn Ngôn không phóng khoáng. “Thím, kiếm tiền là vì cái gì, có phải là vì cuộc sống, càng là vì hưởng thụ, để ăn một bữa ăn đầy chất lượng và hưởng thụ cuộc sống vui vẻ hay sao. Kiếm nhiều tiền như vậy, lại không thể mang vào quan tài. Rõ là. Phụ nữ hẹp hòi.”

“Cậu.” Người nói thì vẻ mặt không có hồng, nhưng người nghe mặt lại đỏ. “Chẳng thèm nói với cậu.” Cẩn Ngôn lộ vẻ tức giận, nhưng vẫn mở cửa xe ra đi vào Duy Cảnh, cậu nói mời cô, cô không cần phải khách khí, nếu như cậu dám không trả tiền, cô sẽ dùng nhựa cao su nhét vào ổ khóa nhà của cậu. Cẩn Ngôn tức giận nghĩ.

Thời gian một tháng, Duy Cảnh vẫn là Duy Cảnh, lúc cô và Nhiệm Sĩ Duệ đi chung với nhau, đã từng tới chỗ này ăn cơm rất nhiều lần, quản lý khách sạn Duy Cảnh biết cô, về phần có biết quan hệ của cô và Nhiệm Sĩ Duệ hay không, đó không phải là trong phạm vi cô quản.

“Hạnh tiểu thư.” Quản lý vừa thấy cô thì đi ra chào đón.

Cẩn Ngôn lên tiếng chào với quản lý, sau đó dưới sự hướng dẫn của phục vụ đi phòng bao, ngồi xuống, chỉ thấy đôi mắt của cậu nhỏ kia nhìn cô chăm chăm, nhìn, thế nhưng bên môi lại lộ ra nụ cười sâu xa.

Cẩn Ngôn thấy cậu như thế cũng ngửa ngáy: “Cậu cười cái gì.”

“Hạnh tiểu thư, xem ra tôi thật sự nhìn nhầm thím rồi.” Ánh mắt Sở Chính Minh cũng giống như cái miệng của cậu đầy bén nhọn, thậm chí giọng nói kia, chột lạnh đi rất nhiều.”Có thể khiến quản lý Duy Cảnh nhớ được lại rất cung kính với thím, không có một chút phân lượng nhưng không được ah....”

“Bởi vì lúc trước tôi làm việc ở tập đoàn Hoàn Đức.” Cẩn Ngôn giải thích đơn giản.

“Vậy sao?” Cậu bùng ly trà trước mặt khẽ nhấp một hớp, không nói gì.

Quản lý rất nhanh đi vào chọn món ăn, Cẩn Ngôn nhìn cậu chọn món ăn với rượu quen thuộc đến nỗi cảm thấy cậu thanh niên này phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, ở một mình, không có cha mẹ, còn thường ra vào nơi cao cấp như vậy, cậu ta có bối cảnh như thế nào.

Quản lý cảm thực đơn đi ra ngoài, kết quả vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy ông chủ và Đồng Sự Trưởng của công ty Hoàn Vũ - Lăng Duệ đi tới.

“Nhiệm tiên sinh, thật là khéo, một tháng nay anh không có đến đây dùng cơm, Hạnh tiểu thư cũng vậy, bây giờ anh đến rồi, đúng lúc cô ấy cũng vừa đến.”

“Cẩn Ngôn cũng ở đây?” Nhiệm Sĩ Duệ có chút kinh ngạc, cô ấy trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Nhiệm Sĩ Duệ nhìn sang người đàn ông đang nói chuyện với trợ lý, nói: “Tổng giám đốc Lăng, mời anh vào phòng bao trước, tôi có người bạn cũng ở đây, đi qua chào hỏi một chút.”

“Tổng giám đốc Nhiệm, xin cứ tự nhiên!” Lăng Duệ cũng không quan tâm

Bước chân của Nhiệm Sĩ Duệ đi về phía phòng bao có chút gấp gáp. Thôi đi, chờ đến khi anh ta ý thức được, bước chân ngừng lại một chút, đã dừng ở trước cửa bao phòng, trước mắt chính là cửa phòng khắc hoa tinh xảo, anh ta nhú nhú mồm, giờ tay lên lại có chút khinh bỉ bản thân mình, đáng về phụ nữ như thế chưa từng thấy qua sao, vui mừng cái gì, càng nghĩ càng không có cảm giác, Hạnh Căn Ngôn cũng thế, coi như kết thúc quan hệ bao nuôi, nhưng vẫn là bạn bè mà, trở lại cũng không gọi điện thoại, thật là.

Nhưng nghĩ như vậy thôi, anh ta nhẹ nhàng thở dài một cái, hai tháng qua mỗi ngày anh ta trở lại căn nhà đó, sẽ vô cùng nhớ nhung một người phụ nữ, bộ dạng của cô an tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon đọc sách, bộ dáng cầm quần áo cho anh ta tắm, đáng về làm cho anh ta động tình nở rộ, ngay cả vẻ mặt mặt lạnh nhạt hờn dỗi, cũng rất nhớ.

Anh ta không phải là người như vậy, đó là cảm giác hụt hẫng sau khi mất đi thói quen, anh ta cũng chẳng còn nhạy bén nữa, người đó, sẽ không ngồi một chỗ đợi anh ta nữa.

Anh ta nhìn tay của mình, ảo tưởng có một cánh tay mảnh khảnh nắm lấy, đưa mắt nhìn chính là khuôn mặt mỉm cười của cô.

Hóa ra ngày đó anh ta nói “Gặp lại” lại tự nhiên như vậy.

Khó chịu một hồi, đưa tay gõ lên cửa. Đẩy cửa ra đi vào, trong phòng ngoài Hạnh Căn Ngôn còn có một cậu thanh niên, có người ngoài ở đây, làm cho Nhiệm Sĩ Duệ giật mình, lời nói vừa tới khóe miệng đành phải nuốt trở vào, nụ cười trên mặt cũng thu lại mấy phần.

“Căn Ngôn, đến ăn cơm hả?” Anh ta hỏi.

Căn Ngôn cũng không ngờ đến đột nhiên anh ta đi vào, ngược lại cũng không khó chịu, đây vốn chính là nơi anh ta làm việc, gặp phải cũng coi là bình thường. “Đúng vậy, anh thì sao?”

“A, tôi đến bàn công việc.” Anh ta nói, nói xong cũng không biết nói gì nữa, đáng về rất giống mấy năm bọn họ chung sống, anh ta luôn luôn không nói nhiều, có lẽ sau này Căn Ngôn cũng cảm thấy quen, anh ta không mở miệng nói chuyện, cô cũng rất ít mở miệng nói chuyện, đến cuối cùng đoạn thời gian đó, hình như phát triển đến anh ta hỏi tình hình còn cô trả lời, bây giờ nghĩ đến, ngoài việc tưởng nhớ đến tài năng của anh ta trong năm đầu tiên đó, lú lú giống như con chim sẻ, mặc dù tồn tại hợp đồng như vậy, cô cũng không cảm thấy mình mất mát gì cả, nhưng sau lại. Bản tính của cô, cô sắc bén, lại bị anh ta nhò sạch rồi, cô trở thành Hạnh Căn Ngôn thành thực hiểu chuyện, nhưng mà, bọn họ rốt cuộc cũng không quay lại với nhau.

Nước đổ khó hốt, có lẽ anh ta đã đi vào đã sai lầm, bởi vì cô bây giờ, đã không cần anh ta đau lòng vì cô.

“Vậy các người từ từ dừng đi, ký sổ cho tôi.” Anh ta nói xong xoay người, gần như bối rối mà chạy.

“Không cần.” Căn Ngôn cười cười, chỉ tay người thanh niên bên cạnh. “Hôm nay không phải là tôi mời khách, không cần tiết kiệm tiền thay tôi.”

“Vậy sao?” Anh ta dừng bước đứng cạnh cửa, nhìn theo hướng tay cô chỉ, cậu thanh niên đó, đang mỉm cười nhìn anh ta, nụ cười giấu cợt, ánh mắt của cậu giống như một thanh dao găm sắc bén, đâm vào nơi bí mật nhất trong trái tim của anh ta, bọn họ có quan hệ thế nào, ánh mắt của cậu thanh niên đó, Căn Ngôn đã nói chuyện của hai người cho cậu ấy biết, không hiểu sao trong lòng anh ta đầy chua xót. “Được rồi, các người ăn vui vẻ.”

Tiếng đóng cửa vang lên, Căn Ngôn thu hồi tầm mắt, lập tức nghiêng đầu, lại thấy nụ cười thích thú của Sở Chính Minh, Căn Ngôn giật mình, cô cảm giác ánh mắt của cậu quá lợi hại, giống như mũi kiếm, sắc bén vạch ra sương mù dày đặc thấy rõ sự thật, mà khóe miệng, nụ cười giấu cợt đó, giống như đã thoát khỏi cái thế giới này, thờ ơ lạnh nhạt.

Cái bộ dáng này của Sở Chính Minh, hoàn toàn không có một chút ngây thơ của một học sinh mười tám tuổi.

Căn Ngôn rũ mắt xuống, bụng ly trà trước mặt lên khẽ nhấp một hớp.

“Nhiệm Sĩ Duệ, là tổng giám đốc của Hoàn Đức, là ông chủ của Duy Cảnh, là cấp trên trước kia của thím. Chị Hạnh, đúng không?”

Căn Ngôn nhú nhú mồm, giọng điệu như vậy, giống như là biết hết mọi chuyện, Căn Ngôn không vui nhìn chằm chằm cậu. “Tôi nói tôi đã từng là quản lý nhân sự của Hoàn Đức, có gì kỳ lạ sao? Cậu nghi ngờ chuyện gì, cậu hãy nói ra.” Căn Ngôn có chút phiền não.

“Thật xin lỗi nha, chị Hạnh. Tại sao chị lại tức giận như vậy, chẳng lẽ đi cả của chị lại đến, cho nên thấy đàn ông mới táo bạo như vậy.”

Căn Ngôn trừng mắt nhìn cậu, phục vụ nhanh chóng đưa món ăn lên cho bọn họ.

Căn Ngôn thừa nhận, Sở Chính Minh rất biết ăn, nhưng giỏi nhất vẫn là nói, là ngụy biện.

Cậu gấp rau giờ lên giữa không trung. “Người xưa có nói, nam nữ khi ăn uống, đó là nhu cầu tồn tại của con người. Chính là muốn ăn ngon miệng và đặt tính ham muốn ở một độ cao, ăn ngon miệng và tính ham muốn, là hai chuyện lớn của một người khi được sinh ra. Giống như nguyên liệu nấu ăn, quan

niệm ăn uống mới dẫn đến cách chế biến món ăn mới, phối hợp, danh tiếng chờ phát sinh thay đổi, thời gian dài diễn biến tạo ra nhiều món ăn phong phú, mà mục đích cuối cùng, là vì đề cao chất lượng ăn uống, giống như, tính thay đổi giống như nguồn gốc quan niệm mới này, đối với chất lượng theo đuổi, cái gì 36 cách, 72 biến hóa, cũng chỉ là vì phút cuối của đoạn cao triều, thời gian đó vô cùng tinh tế. Trong lịch sử nhân loại ham muốn, vô luận là tiền bạc hay là quyền lợi, kết quả là, cũng là vì hưởng thụ này giống như giai đoạn cao triều khi yêu.” Cậu không nhanh không chậm nói xong, gấp thức ăn bỏ vào trong miệng, nhai.”Chị Hạnh, chị cảm thấy tôi nói rất đúng phải không?”

“Cậu học trường nào?” Trong đầu Cẩn Ngôn toát ra ra suy nghĩ này.”Trường học dạy cho cậu những thứ này.”

Cậu cười khẽ, ánh mắt xinh đẹp nhếch lên. Tôi nghỉ học rồi, những gì mà tôi nói, là để cho chị ném thử một chút mùi vị của những thức ăn này, chị xem nét mặt những thức ăn này, giống như là bệnh liệt dương của người đàn ông, mùi gì trong miệng cũng bị chị phá hư, COME ON. Vui vẻ một chút, giống như yêu lần đầu vậy.”

Thắng nhóc ranh này, càng nói càng không có ngăn cản được những lời mà cậu nói, Cẩn Ngôn chịu không được đứng lên.”Cậu ăn từ từ, tôi đi toilet.”

Sở Chính Minh mỉm cười nhìn cô.”Không phải phòng bao có toilet sao?”

Cẩn Ngôn bĩu môi.”Chị Hạnh của cậu thích đi công cộng.”

“Đàn ông công cộng, giống như Nhiễm Sĩ Duệ.”

Thiếu chút nữa Cẩn Ngôn đụng vào cánh cửa.

Toilet của khách sạn năm sao cao cấp sạch sẽ toát ra mùi thơm, giống như người đàn ông đang rửa tay, khắp nơi đều lộ ra là người có quyền có thế, Cẩn Ngôn bước lên trước dừng một chút.

“Tổng giám đốc Lăng, ngài khỏe chứ.”

Lăng Duệ nhìn thấy cô qua gương, cũng không quay đầu, chỉ khe khẽ gật đầu. “Hạnh tiểu thư, thật là trùng hợp.”

Chuyện phỏng vấn đã qua, cũng không có nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó xoay người đi về hai phía khác nhau, Cẩn Ngôn đẩy cửa phòng bao ra, Sở Chính Minh đang cầm một con tôm, bỏ vào trong miệng đầu cũng không có ngẩng lên.”Còn tưởng rằng chị với con này tôm giống nhau.”

“Có ý tứ gì?” Cẩn Ngôn hơi nhú mày.

“Đã bị ăn vào trong bụng rồi.”

Cẩn Ngôn ngẩn ra, lơ đãng nhìn thấy ánh mắt của cậu, như nước sơn màu đen, sắc bén như kiếm, giống như. Cùng với đôi mắt vừa rồi trong gương giống nhau như đúc, Cẩn Ngôn lắc đầu ngồi xuống, làm sao cô lại cảm thấy Sở Chính Minh giống như Lăng Duệ, vừa nhìn thì không có giống nhau, thắng nhóc ranh này đang ở vào thời kỳ phản nghịch của tuổi trẻ, càng quan tâm đến cậu càng phản ứng mạnh hơn, xử lý lạnh chính là tốt nhất thủ đoạn.

Phía sau mặc kệ Sở Chính Minh nói gì, Cẩn Ngôn cũng hồ hững, chỉ vui đầu ăn cơm, Sở Chính Minh mấy lần không nghe cô trả lời lại, quả nhiên không tự tìm mất mặt nữa, ăn uống no đủ, Cẩn Ngôn tính tiền, tóm thắng nhóc ranh này về nhà.

Đúng rồi, trước khi về nhà thì phải tìm thợ mở khóa, nếu không cậu lại nhảy qua ban công lơ tể xuống, người xui xẻo lại là cô, vừa nghĩ như thế, Cẩn Ngôn bị kịch phát hiện mình biến thành cô bảo mẫu nhỏ, cầm túi đánh lên đầu Sở Chính Minh.

“Lần sau còn dám không mang theo chìa khóa thử xem.”

Cậu nhếch miệng nhìn cô chằm chằm, cậu vừa đi vừa né tránh, ai ngờ cửa phòng VIP bên cạnh mở ra, Sở Chính Minh đụng vào, lúc Cẩn Ngôn đi lên kéo lại thì đã không kịp rồi.

Hai người va vào nhau nhanh chóng tách ra.

“Tổng giám đốc Lăng, thật xin lỗi, thật xin lỗi, đứa bé không hiểu chuyện chạy lung tung.” Cẩn Ngôn kéo Sở Chính Minh lại, không ngừng nói xin lỗi, nhưng người gây ra họa đứng bên cạnh thì ngược lại, cũng không thèm nhìn một cái, còn xoay người rồi đi.

“Sở Chính Minh, mau trở lại nói lời xin lỗi.” Cẩn Ngôn nhìn theo cậu rỗng.

“Nhàm chán.” Đầu của cậu cũng không ngoảnh lại, giống như cá trạch vậy, muốn bắt cũng bắt không được.

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc Lăng.” Cẩn Ngôn không biết làm thế nào, đành phải nói xin lỗi. “Cậu ấy đang ở thời kỳ phản nghịch của tuổi trẻ, ngài không nên quá đề ý.”

“Cô và cậu ta rất quen thuộc?” Lăng Duệ hỏi, bộ dáng cũng không có tức giận.

“Cũng không phải, cậu ấy là hàng xóm của tôi, tính ra chúng tôi cũng biết nhau được một tháng rồi, cậu ấy cũng thật đáng thương, cha mẹ đều chết hết. Trí nhớ cũng không quá tốt, luôn quên cầm theo chìa khóa.”

Cần Ngôn nói qua nhìn thấy nét mặt Lăng Duệ đột nhiên có chút trở nên âm u, mà bên kia, Sở Chính Minh đã vào thang máy. “Thím, thím có đi hay không.” Giọng nói vô cùng không kiên nhẫn.

Cần Ngôn có chút khó xử, Lăng Duệ còn chưa nói “Không có gì”, mà cô đã đi rồi, không hay cho lắm.

“Không có việc gì, cô đi trước đi.”

Cần Ngôn gạt đầu một cái, xoay người chạy vào thang máy, vào thang máy nhìn Sở Chính Minh chăm chăm, Sở Chính Minh không khách khí nhìn lại cô chăm chăm, cửa thang máy chậm rãi khép lại, nhìn một màn này Lăng Duệ lấy lại tinh thần. “Hạnh Cần Ngôn là một phụ nữ như thế nào?” Anh ta hỏi Nhiệm Sĩ Duệ.

Nhiệm Sĩ Duệ trầm mặc một hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Đối với tôi mà nói, tôi rất hối hận bỏ qua cô ấy.”

Lăng Duệ nhú nhú mày, Nhiệm Sĩ Duệ không bỏ được một cấp dưới nghi việc? “Nếu cô ấy làm việc xuất sắc như thế, không phải tôi nên suy nghĩ lại lần nữa, dù sao chức vị kia vẫn còn trống.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Edit: Sun520

Mấy ngày sau, Cần Ngôn giật mình khi nhận được điện thoại của thư thư ký Lăng Duệ, rõ ràng cô đã hết hy vọng, nhưng đột nhiên bây giờ lại ngược lại, sau khi vui mừng, Cần Ngôn nhảy cảm hoài nghi sau này có phải có chuyện gì đó xảy ra hay không, ví dụ như —— Nhiệm Sĩ Duệ, nếu ngày hôm qua bọn họ không gặp nhau thì sự việc có thay đổi 180 độ như vậy hay không.

Cô đành phải nghĩ như vậy, Cần Ngôn gọi điện thoại cho thư ký của Lăng Duệ, đúng lúc có Lăng Duệ ở đó, hơn nữa lại đồng ý nghe điện thoại của cô.

“Tổng giám đốc Lăng, tôi biết rõ chuyện tôi muốn hỏi có chút mạo muội, nhưng mà tôi vẫn muốn biết, tại sao đột nhiên anh thay đổi chủ ý.”

Lăng Duệ giương mắt nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, trời xanh thăm thẳm, mây rất trắng, thời tiết rất đẹp. “Tổng giám đốc Nhiệm nói.” Lăng Duệ dừng một chút. “Cô là một nhân viên giỏi, anh ta rất hối hận bỏ qua cô. Anh ta nói rất nhiều với tôi về chuyện công việc.” Giọng nói của Lăng Duệ ôn hòa, tới qua vô tình gặp được, nghe giọng điệu của Nhiệm Sĩ Duệ khi nói lời này, anh là một người đàn ông, làm sao sẽ không biết tâm lý của đàn ông, ánh mắt của Nhiệm Sĩ Duệ khi nhìn Hạnh Cần Ngôn. Lê Nhiệm Sĩ Duệ cũng vui vẻ khi anh làm như vậy, thuận tiện nhắc tay một cái, thuận tay nhận được ân tình của người khác, có lẽ sẽ đổi lấy lợi ích lớn hơn nữa, hưởng chi. Lăng Duệ không tiếp tục nghĩ nữa: “Tôi tin tưởng ánh mắt nhìn người của Nhiệm tổng, cô có thể khiến Nhiệm tổng sùng bái như vậy, tất nhiên có chỗ nào đó hơn người, lúc trước tôi đánh giá quá mức phiền diện, cho nên, tôi đồng ý cho cô một cơ hội.”

Sau khi Cần Ngôn cúp điện thoại rồi lưỡng lự, suy nghĩ trong chốc lát, cô gọi cho Nhiệm Sĩ Duệ. “Nhiệm tổng, cảm ơn anh.”

Trước kia khi cô gọi vào số cá nhân của Nhiệm Sĩ Duệ, Hạnh Cần Ngôn đều gọi anh là Sĩ Duệ, có lẽ khi đó thái độ của anh đối với cô quá mức lạnh lùng, đó là lý do mà anh như vậy để anh tìm được cảm giác gần gũi ở trong căn nhà đó trong chốc lát. Lúc ấy không cảm thấy có cái gì, nhưng bây giờ nghe cô gọi anh là “Nhiệm tổng”, anh vô cùng không thoải mái, giống như sau lưng bị côn trùng cắn vậy, gãi cũng không gãi được, đầy hoảng hốt.

“Không cần.” Giọng nói của Nhiệm Sĩ Duệ cũng rất nhạt, Hạnh Cần Ngôn gọi như vậy anh không quen lắm, nói là muốn vạch rõ quan hệ với anh, cô nghĩ làm như vậy sẽ thoát khỏi anh sao, cảm ơn mà cũng lạnh nhạt như vậy, chỉ là không muốn nợ ân tình của anh. “Nếu như em thật sự muốn cảm ơn tôi, còn có cách khác tốt hơn.”

“Cái gì.” Cần Ngôn nhất thời nhanh miệng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, mới hối hận không thôi, rõ ràng đây là một cái bẫy, tại sao cô lại ngốc nghếch nhảy vào bên trong như vậy.

“Buổi tối mời tôi ăn cơm. Ở Duy Cảnh.”

Lại đến Duy Cảnh, tại sao mọi người đều thích Duy Cảnh như vậy, thức ăn ở đó rất đắt, anh muốn rút sạch túi tiền của cô sao, Cần Ngôn vừa định nói để cho anh đổi địa điểm, thì lại nghe anh nói. “Phải ở Duy Cảnh, những nơi khác, tôi không đi, còn nữa, lúc bình thường chúng ta dùng cơm trong phòng bao kia. Nếu em không đồng ý cũng không sao, chỉ cần em nhớ còn nợ tôi một cái ân tình là được.”

Cái gì chứ, uy hiếp cô trắng trợn, Cần Ngôn hối hận nhìn chăm chăm điện thoại, phong cách của Nhiệm Sĩ Duệ cũng không thay đổi một chút nào.

“Đi thì đi.” Cần Ngôn khẽ cắn môi, so với chảy máu thì trả nợ ân tình cho Nhiệm Sĩ Duệ tốt hơn.

“Vây tôi cũng không khách khí nữa.” Giọng nói của Nhiễm Sĩ Duệ nghe rất vui vẻ. “Bây giờ tối. Đúng giờ đó. Không đúng giờ cũng không sao, em là phụ nữ, đàn ông đợi phụ nữ là chuyện thiên kinh địa nghĩa*.”

(*)chuyện thiên kinh địa nghĩa: đạo lý hiển nhiên

Nói đến đây cô để điện thoại xuống, Cẩn Ngôn còn chưa có hồi phục tinh thần lại từ trong giọng nói của Nhiễm Sĩ Duệ, Nhiễm Sĩ Duệ nói đợi cô, trước kia anh chán ghét nhất người đến trễ, thật đúng là. Thời tiết thay đổi rồi. Cẩn Ngôn theo bản năng giơ tay đánh lên đầu.

Năm năm qua, chỉ có một lần Cẩn Ngôn khiến Nhiễm Sĩ Duệ phải đợi, khi đó cô rất ngây thơ, cho là một ít thủ đoạn đùa bỡn thì có thể khảo nghiệm trái tim, trong lòng của người đàn ông, cho là Nhiễm Sĩ Duệ cũng giống như nam chính đa tình trong tiểu thuyết, thâm trầm, rõ ràng thích nhưng lại giả vờ không thích, cô đứng ở ngoài cửa sổ nhìn anh, nhưng kết quả cuối cùng thì sao chứ, cô chỉ tự rước lấy nhục, đúng là Nhiễm Sĩ Duệ có chờ đợi, tuy nhiên là anh chờ đợi đến khoảnh khắc khi nhìn thấy cô, anh cầm cái ly nước trên bàn lên, hất toàn bộ nước lạnh lẽo lên trên mặt của cô, anh nói: Hạnh Cẩn Ngôn, cho cô chút mặt mũi mà đã không coi ai ra gì rồi.

Bây giờ nhớ lại, vẫn cảm thấy đau lòng, khi đó ngoại trừ đau lòng, nhiều hơn nữa, cũng là tuyệt vọng, cô cảm giác từ ngày đó bắt đầu, thật sự bị Nhiễm Sĩ Duệ giam dưới chân, cũng từ ngày đó bắt đầu, cô nhận thức rất rõ ràng được thân phận của mình, người tình, chỉ là một người tình.

Từ ngày đó, cô không cần làm cái gì, gặp ai, đều treo có hai chữ trước mặt: Đúng giờ.

Từ ngày đó, ngoại trừ lúc đang làm việc, chỉ cần nhìn thấy Nhiễm Sĩ Duệ, ngay sau đó cô theo bản năng cúi đầu.

Từ ngày đó, cô cũng học được đáng vẻ giả vờ không biến sắc trước mặt anh.

Sau khi ngắt cuộc gọi với Cẩn Ngôn, từ sáng đến tối tâm tình của Nhiễm Sĩ Duệ rất vui vẻ, thậm chí chưa tới giờ tan sở đã đi rồi, trợ lý khó hiểu hỏi anh sao hôm nay anh về sớm như vậy, Nhiễm Sĩ Duệ suy nghĩ một chút nói: “Một tiếng nữa mới đến giờ hẹn, nhưng tôi đi trước kéo người đó lại đợi.”

Nhìn cửa thang máy khép lại, trong đầu trợ lý chỉ có ý nghĩ, người nào mà có mặt mũi lớn như vậy, có thể khiến ông chủ tan sở sớm trước một tiếng.

Từ công ty lái xe đến Duy Cảnh chỉ cần nửa tiếng, nhưng lúc tan tầm, Nhiễm Sĩ Duệ sợ kẹt xe, nói không để cho Cẩn Ngôn đợi, thì sẽ không để cho cô đợi.

Quản lý Duy Cảnh thấy Nhiễm Sĩ Duệ có chút kỳ lạ, trước đó anh cũng không có nhận điện thoại của anh ta.

“Tổng giám đốc.”

Nhiễm Sĩ Duệ phát tay một cái đi vào trong, đi hai bước lại dừng lại. “Đợi một chút.”

Quản lý vội vàng đi đến gần.

“Hạnh Cẩn Ngôn đã ăn cơm ở đây nhiều lần.” Nhiễm Sĩ Duệ hỏi.

Quản lý khó hiểu, vẫn gật đầu một cái.

“Này quản lý, khẩu vị của Hạnh, nhất định anh biết rất rõ.”

Quản lý khẽ mở to mắt, rồi lại không dám nhìn thẳng Nhiễm Sĩ Duệ, dè dặt trả lời: “Biết một chút.”

“Vây anh nói cho tôi nghe một chút.”

“A.” Được rồi, anh nói. “Quản lý Hạnh thích ăn cay.”

Ăn cay. Nhiễm Sĩ Duệ ghi nhớ trong đầu một lần.

“Hơn nữa là món cay Tứ Xuyên, vói lại đầu bếp làm món cay Tứ Xuyên của Duy Cảnh rất hiểu ý của cô ấy.”

Món cay Tứ Xuyên. Nhiễm Sĩ Duệ lại ghi nhớ trong đầu một lần nữa.

.

Sau khi dựa vào ý kiến của quản lý để chọn thức ăn ngon, Nhiễm Sĩ Duệ lấy điện thoại ra, điều tra mã số sau lại nhét điện thoại trở về, ý muốn đợi cô, rốt cuộc anh chờ đến.

Và trong lúc đó Cẩn Ngôn vẫn ở nhà, nghe tiếng mở khóa cửa sát vách cô nhìn đồng hồ, mới biết hơi trễ giờ hẹn, Sở Chính Minh đang tìm kiếm gì đó trên ban công, Cẩn Ngôn thu hồi tầm mắt, hôm nay rốt cuộc cậu cũng nhớ mang theo chìa khóa.

Kết quả, lúc cô đi ra vừa đúng gặp mặt.

“Thím, đi đâu mà mặc đồ đẹp thế.” Trên miệng Sở Chính Minh ngậm một cây tẩu, trên tay mang theo túi xách vải màu xanh dương, bên trong không biết

chứa cái gì, dường như rất nặng, bàn tay còn lại bắt chéo bên hông, hơi ngược đầu, giống như lưu manh trên phố.

“Không nên gọi tôi là thím.” Cẩn Ngôn có chút phát điên.”Còn nữa, cậu là thanh niên mười tám tuổi, làm gì biến thành dạng lưu manh, cậu trai trẻ, đi học đi.”

Sở Chính Minh cười một tiếng, đáng vẻ muốn cười nhưng không cười được.”Chị Hạnh, chị thật là.”

“Cái gì.”

“Nhiều chuyện. Còn có. Thánh mẫu.”

Cửa thang máy mở ra, cậu ném túi xách lên sau lưng một cái, sai bước tránh người. Cẩn Ngôn muốn đuổi theo nói tiếp đã không thấy cậu đâu rồi.

Rất nhiều năm sau, khi đó cuộc sống của Cẩn Ngôn đã ổn định, nếu lúc đó cô nhìn học cách suy nghĩ của một đứa trẻ, nếu như ngày hôm nay không có xảy ra chuyện này, hoặc là cô không xen vào việc của người khác, cuộc đời của cô, có thể trở nên suông sẻ như vậy hay không.

Từ nhà để xe, Cẩn Ngôn lái thẳng đến Duy Cảnh, thế nhưng giao thông thành phố vào chạng vạng tối cho tới bây giờ thì không thể làm cho người ta kỳ vọng điều gì, Cẩn Ngôn lấy điện thoại ra muốn gọi cho Nhiệm Sĩ Duệ nói một tiếng có thể phải chậm một chút, nhưng điện thoại còn chưa có gọi, chỉ thấy trong ngõ hẻm cách đó không xa, trong đêm tối có một bóng dáng hơi quen thuộc, mấy tên lưu manh, đang đánh một lưu manh khác.

Tầm mắt Cẩn Ngôn nhìn sang thì thấy cái túi xách vải màu xanh, rất giống với cái túi mà cô thấy cách đây mười phút, nhìn đến thanh niên bên cạnh vung mạnh côn sắt. Đó không phải là Sở Chính Minh thì là ai.

Đánh nhau như thế, quả thật muốn đánh chết cậu thanh niên nằm trên mặt đất vậy, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ Cẩn Ngôn chịu phạt đánh thẳng vào người như vậy, cô biết một cậu thanh niên, đang hành hung giết người.

Cẩn Ngôn hốt hoảng dừng xe xong, mở cửa xe chạy tới, người đi trên đường cũng làm bộ không nhìn thấy một màn này, Cẩn Ngôn xông tới nắm tay Sở Chính Minh.”Cậu làm gì ở đây.”

Cậu thanh niên quay đầu lại ngẩn ra, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo.”Chuyện không liên quan đến thím, thím đi ăn cơm đi.”

“Sở Chính Minh.” Cẩn Ngôn tức giận.”Cậu có biết cậu làm như vậy là giết người hay không. Cậu sẽ đánh chết cậu ta.”

“Ai thế.” Tên lưu manh bên cạnh không cam lòng gào lên.”Cô thì biết cái gì, nếu không phải tên khốn kiếp này, lần trước Chính Minh làm sao sẽ thua, nếu không phải là mạng cậu ấy lớn, đoán chừng đã bị tên khốn kiếp này chính đến chết.”

Sở Chính Minh tròn mắt nhìn người đó một cái, người đó cầm miệng, Sở Chính Minh hất tay Cẩn Ngôn ra, xoay người đi về một hướng khác, Cẩn Ngôn nhìn tình hình hỗn loạn này một chút.

“Này, Sở Chính Minh, cậu chờ một chút. Cái người này sao lại bỏ đi chứ, người này làm thế nào bây giờ.”

“Không chết được.” Cậu nhàn nhạt nói, nơi khúc quanh có một chiếc xe máy, cậu dừng lại, Cẩn Ngôn vội vàng không kịp chuẩn bị, đụng vào người cậu một cái, tên khốn kiếp này, Cẩn Ngôn bật mũi. “Tại sao cậu lại đi nhanh như vậy.”

“Tôi còn có công việc phải làm.” Sở Chính Minh nhẫn tâm nói, vô cùng chán ghét.

“Cậu làm công việc gì?” Cẩn Ngôn không tin.”Tôi gọi điện thoại cho người giám hộ.”

“Tôi đã mười tám tuổi rồi, không cần người giám hộ. Thím à, thím không nên chõ mồm vào việc của người khác.”

Cô cũng không muốn quan tâm, nhưng cô càng không muốn ngày mai cảnh sát nói cho cô biết, hàng xóm của cô chết rồi, sau đó sẽ hỏi cô BLABLA.

“Cậu làm công việc gì.”

“Thím muốn biết sao.” Động tác đội mũ bảo hiểm của Sở Chính Minh dừng lại.”Vậy thì đi với tôi, rất kích thích.Thánh mẫu à, chỗ đó có rất nhiều người chờ chị thuần hóa, tôi sợ chị bận rộn nên không tới.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Đây là trường hợp gì chứ, Cẩn Ngôn bị Sở Chính Minh mạnh mẽ kéo một cái làm mắt choáng váng.

Từ nhỏ đến lớn, mẹ Hạnh luôn dạy dỗ Cẩn Ngôn rất nghiêm khắc, hàng ngày cô chỉ đi hai nơi từ nhà đến trường học và ngược lại, còn những nơi như quầy rượu, hộp đêm, phòng khiêu vũ, tất cả là nơi phi pháp trong mắt của người thế hệ trước, cho nên trước khi Cẩn Ngôn tốt nghiệp trung học tuyệt đối không có trải qua, chớ đừng nói là cảnh náo nhiệt ở trường đua xe phi pháp. . . .

Có thể thấy được, những thanh niên ở đây, chỉ là học sinh cấp hai hoặc cấp ba, đang âm ỉ nhón nháo, với lại, bọn trẻ đều là con cái nhà giàu, nhìn đi, mấy thanh niên đi ngang qua, quần áo mặc trên người đều là nhãn hiệu quốc tế cao cấp, nhìn đáng vẻ cũng không phải là những thanh niên hư hỏng, có chút lễ phép —— nhìn bên ngoài thì là như thế, ừm, là lễ phép ——

“Chị gái. Chào chị.”

Một thanh niên ôn hòa cười với cô, Cẩn Ngôn gật gù đầu hài lòng, cười cười: “Chào cậu.”

Cậu thanh niên nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ, sau đó đi đến phía trước cô đứng gần Sở Chính Minh nói chuyện: “Người phụ nữ của cậu? Có mềm hay không? Làm qua chưa? Mùi vị thế nào?”

Cẩn Ngôn tiêu tan mộng ảo, tại sao cô lại nghĩ cậu thanh niên này khéo léo đáng yêu.

Lại nghe cậu thanh niên đó phân khởi hồi.”Hóa ra mẫu hình bạn gái cậu thích là giống như bác gái này. . . .”

Cảm giác nhất thời và bây giờ của Cẩn Ngôn về những thanh niên này không thể nào câu thông, khi cô học trung học, trong lớp các bạn học yêu đương muốn nắm tay đều phải che che giấu giấu.

Sở Chính Minh không có trả lời, cũng không quan tâm đến cậu bạn, bộ dáng kia, đầy kiêu ngạo, đến chết mà vẫn còn chảnh, chẳng thèm ngó tới, nhìn mọi người xung quanh, cuối cùng hình như cậu thật sự bị cậu thanh niên đó làm phiền, nắm áo cậu thanh niên đó đẩy tới gần Cẩn Ngôn, nói: “Chị gái Thánh mẫu, giao cho chị.”

Cẩn Ngôn ngăn ra, vội vàng đẩy cậu thanh niên ra, rồi đi theo Sở Chính Minh.

Vòng qua đám người, trước mặt là trường đua càng thêm rộng lớn, đèn hai bên đường chiếu xuống quảng trường rộng lớn như ban ngày, Cẩn Ngôn ngẩng đầu có chút sững sờ, trước mặt cô có mười mấy chiếc mô tô xếp thành một hàng, âm thanh kéo tay ga giống như là chiến sĩ muốn ra chiến trường quyết đấu, thấy Sở Chính Minh đi tới trước một chiếc Motorcycle bắt đầu kiểm tra, Cẩn Ngôn biết cậu muốn làm gì.

“Cậu đua xe phi pháp.” Cẩn Ngôn nhìn cậu: “Sở Chính Minh, cậu muốn chết hả, cậu bao nhiêu tuổi hả, đua xe phi pháp. Đây. Đây. Đây là chuyện lộn xộn gì chứ. Cậu theo tôi về nhà.”

Cậu hất tay cô ra, ánh mắt nhìn cô không kiên nhẫn: “Người phải đi chính là chị. . . .” Nói xong cậu cũng đi tới bên kia, nói gì đó với một người nhìn giống như là nhân viên kỹ thuật.

Thanh niên xung quanh nhìn cô cười nhạo.

Cẩn Ngôn hít sâu một hơi, mấy thanh niên này lại dám cười nhạo cô, có chút khó chịu, cô cảm thấy mình mất hết thể diện, cô đang làm gì đây, Sở Chính Minh thì có quan hệ gì đến cô, cậu chỉ là hàng xóm, chỉ là người xa lạ, cô làm như mình giống như là một thanh niên mới lớn, nếu cậu muốn như vậy, có liên quan gì tới cô, coi như cậu gặp chuyện không may bị đụng chết cũng không liên quan tới cô, cô có lòng tốt khuyên cậu, nhưng cậu lại không nghe, cô cũng không có cách nào khác, dù sao mặc kệ là trách nhiệm hay là nghĩa vụ, cô phải cố gắng khuyên nhủ cậu mới được.

“Cậu có đi hay không.” Cẩn Ngôn đi tới, hỏi một lần cuối cùng.

“Làm phiền chú, chú Tín, lần này tôi nhất định sẽ thắng, lần trước Vương Trọng Lỗi chơi tôi thế nào, bây giờ tôi trả lại cho cậu ta gấp mười lần.” Sở Chính Minh nói với người đó xong, đầu cũng không lệch một chút, giọng bàn tán xung quanh Cẩn Ngôn giọng càng lớn hơn.

“Sở Chính Minh. Tôi đây là muốn tốt cho cậu.”

“Tôi biết rõ, lúc qua đường rẽ.”

Cẩn Ngôn xoay người rồi đi, cho đến khi đi ra khỏi năm sáu mét, hình như Sở Chính Minh mới phát hiện bên cạnh ít đi một người, dừng một chút, quay đầu lại, nhìn bóng lưng cô mấy giây.

“Chú Tín, chúng ta tiếp tục. Chú nhìn tôi làm gì, không liên quan tới cô ấy, tiếp tục.”

Cẩn Ngôn đi thẳng về phía trước, giọng bàn tán của người phía sau càng thêm huyền ảo, cậu thanh niên đứng trong nhóm người nhìn cô có chút hả hê.

“Nghe nói mấy đoạn đường rẽ là đường rẽ chết, hàng năm không biết xảy ra biết bao nhiêu vụ tai nạn giao thông ở đó rồi, nói chi là, trò chơi chết này không có quy tắc, không biết tới nay có người chết giống như lần trước hay không.”

Cần Ngôn vấp phải cục đá, trái tim run lên từng hồi.

“Lần trước, tôi nghe nói Vương Trọng Lỗi tính kế Sở Chính Minh, lần này không biết Sở Chính Minh làm thế nào để chinh trở lại, xem ra lại có trò hay để coi rồi. Cậu biết Sở Chính Minh cũng là một người rất liều mạng. . . .”

Cần Ngôn nhớ tới bộ dáng cậu nhảy qua ban công, cậu thanh niên này, hình như thật sự coi thường mạng sống của mình.

Bước chân không tự chủ đi chậm lại.

“Cậu yên tâm, sẽ không có người quan tâm đâu, cho dù chết người, cũng không phải là chuyện gì lớn, cậu cũng không nhìn một chút, những thanh niên ở đây, người nào mà không có bối cảnh, vào đồn công an cũng giống như Bò Tát sống vậy, đặc biệt là Vương Trọng Lỗi, chơi lớn như vậy, mấy nơi như công kiểm pháp*, nơi nào mà không có người của nhà họ Vương, hơn nữa, Cục Phó Cục Trưởng giao thông là cậu của cậu ta. Ai dám quản, không ai dám quản đâu.”

(*) công kiểm pháp: công an- kiểm sát- tư pháp

Bước chân của Cần Ngôn ngừng lại một chút, xoay người đi ngược trở lại, nhưng nhiều người như vậy, giống như bức tường chắn ngang, đột nhiên cô xông mạnh lên nhưng vẫn không chen vào được, tiếng người càng âm ỉ hơn, mơ hồ có người đang nói: “Vương Trọng Lỗi tới, Vương Trọng Lỗi tới. . . .”

Lúc này, Cần Ngôn lại chen người vào, cô ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một thân hình gầy giống Sở Chính Minh, cậu thanh niên đó mặc trang phục học sinh cấp ba, bước đi rất chậm, sau lưng còn đi theo mấy người có dáng vẻ lưu manh, trên miệng ngậm một điếu thuốc, không có rút ra.

Cách đó không xa Sở Chính Minh cũng xoay người lại đi về phía Vương Trọng Lỗi, hai người dừng lại ở giữa đường.

“Lần này hi vọng không có sự kiện rùa đen nữa, lần trước nghĩ muốn chơi tôi, nhưng tôi vẫn thắng, còn lần này, cậu vẫn là một bại tướng dưới tay. Vương Trọng Lỗi, cậu vẫn là bại tướng dưới tay của tôi.”

“Vậy sao? Chạy rồi sẽ biết thôi.”

Âm thanh của tiếng còi giống như thanh kiếm chọc thủng trời, âm thanh của động cơ xe Motorcycle rít gào dần dần đi xa.

Bắt đầu tranh tài, Cần Ngôn xông ra thì chỉ nhìn thấy bóng lưng của Sở Chính Minh xa dần.

.

Kết thúc cuộc đua, chỉ là chuyện hơn mười phút sau đó, lòng Cần Ngôn thấp thỏm nhìn thấy khoảnh khắc khi Sở Chính Minh còn sống, mới trở lại bình thường, bây giờ cậu chính là anh hùng mà những thanh niên có mặt ở đây rất sùng bái, gần như là máu nóng trong người đầy khát vọng khiến bọn họ theo đuổi mù quáng, vô số người chen nhau đi bên cạnh Sở Chính Minh, bên cạnh mấy kết bia bị đập bể hất ra ngoài, Cần Ngôn bị đám người chen lấn từng bước một lui về phía sau, cô ôm ngực, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

May quá, không cần phải nhặt xác cậu, nếu không cô không biết cách liên lạc với người giám hộ thế nào.

Đẩy đám người, Cần Ngôn nắm tay Sở Chính Minh lần nữa: “Cậu thắng, bây giờ có thể về nhà với tôi rồi chứ.”

“Cô còn chưa đi.” Sở Chính Minh có chút bất ngờ, bìa dính lên tóc cậu, mỉm cười, thấy rõ hai má lúm đồng tiền trên gò má giống như hoa nở rộ vậy: “Hạnh Cần Ngôn, cô tại sao không đi.” Cậu nhìn cô, cũng không biết là vui mừng khi hay là phản phối sau khi thắng cuộc, đưa tay nâng mặt cô lên, hôn xuống.

Đôi mắt Cần Ngôn tròn to, xung quanh vang lên vô số tiếng huýt sáo và tiếng thét chói tai, Cần Ngôn đẩy cậu ra, cầm túi xách đánh lên đầu của cậu.

“Sở Chính Minh, cậu là tên khốn kiếp, dám trêu chọc tôi, ăn đậu hũ của tôi. . . .”

Đám người càng huýt sáo náo nhiệt hơn.

Cậu vuốt vuốt chỗ bị cô đánh: “Hạnh Cần Ngôn, cô đã đi rồi mà, sao lại quay trở lại. . . .”

“Tôi trở lại nhặt xác cậu.” Cần Ngôn tức giận: “Chỉ là không ngờ mạng của cậu lớn thật.” Cô rút cuộc cũng không nhịn được bật cười.

“Hắc hắc.” Sở Chính Minh gãi gãi đầu, hành động này của cậu nhìn qua đặc biệt giống có vẻ con nít, cười thuận tay sờ mặt của cô.

Cần Ngôn nhìn cậu chằm chằm: “Lại nữa, lại dám ăn đậu hũ của tôi.”

“Tôi cũng muốn cho cô ăn.” Sở Chính Minh chẳng biết xấu hổ đưa mặt đến gần.

Cần Ngôn cầm túi xách lên, thuận tay đánh tiếp lên đầu của cậu.

“Sở Chính Minh, bác gái này ghét bỏ cậu.” Trong đám người không biết là người nào náo loạn nói một câu, sau đó nhiều người phụ họa, không khí

càng thêm náo nhiệt.

Sở Chính Minh khoát khoát tay: “Tôi không có hứng thú với bác gái và Thánh mẫu. . . .”

Cậu chưa nói xong, bỗng nhiên đám người lại an tĩnh kỳ lạ, một người trong đám đông đi ra, Sở Chính Minh đẩy Cẩn Ngôn ra sau lưng mình che chở cho cô, cậu nhún mày.

“Vương Trọng Lỗi, không phải cậu thua rồi sao?”

“Con mẹ nó cậu dám lái xe đụng tôi. Cậu có gan.”

“Mẹ kiếp, tôi quang minh chính đại đụng cậu còn hơn hành động của cậu lần trước, hơn nữa, quy tắc của trò chơi này là cái gì, nếu không có quy tắc, lên đường, muốn thế nào đều được, tránh không thoát, có thể trách được ai.”

Hình như cậu ngăn cản Vương Trọng Lỗi, mắt lạnh nhìn cậu ta.

“Chúng ta đi.” Vương Trọng Lỗi cắn môi, lạnh lùng nói.

Cẩn Ngôn thở phào nhẹ nhõm, may quá không có đánh nhau, ai ngờ Vương Trọng Lỗi vừa mới xoay người, thình lét tên lưu manh đi theo phía sau cậu ta vung cây gậy đánh về phía Sở Chính Minh.

“Cẩn thận.” Cẩn Ngôn lo lắng kêu to, chột thân thể cô nghiêng tới phía trước, chắn trước người của Sở Chính Minh, một giây kế tiếp, trên vai truyền đến cảm giác đau đớn.

Đánh người xong bỏ chạy còn nhanh hơn thở.

Sở Chính Minh vội vàng đỡ cô. “Không sao chứ, tại sao cô lại ngốc như vậy, cô là phụ nữ, ngăn cản cái gì mà ngăn cản, nào cô tàn rồi hả. . . .” Cậu tức giận rống với cô.

Bị một thằng quỷ nhỏ dạy dỗ như vậy, Cẩn Ngôn cảm giác có chút uất ức, hướng chi.

“Cậu cho rằng tôi muốn đỡ cậu hả, phía sau nhiều người như vậy, cũng không biết người nào đẩy tôi, trước mặt lại có cục đá, cho nên, tôi đành phải chắn trước người của cậu.”

Sắc mặt của cậu thay đổi nhanh chóng: “Vây. Vây cô không nên gạt tôi đấy.” Một lát sau lại đến gần Cẩn Ngôn: “Thôi, thôi, trận này tôi thắng 50 vạn, lát nữa mời cô đi Duy Cảnh. . . .”

Duy Cảnh?

Nguy rồi, Nhiệm Sĩ Duệ vẫn còn đợi cô đến ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edit: Sun520

Cẩn Ngôn lấy điện thoại ra nhìn, nguy rồi, đã hết pin, với tính khí của Nhiệm Sĩ Duệ, có lẽ trong lòng muốn mài cô thành tro rồi.

“Cho tôi mượn điện thoại của cậu một chút.”

“Để làm gì.”

“Gọi cho Nhiệm Sĩ Duệ. Anh ta vốn là hẹn tôi ăn cơm, nghe cậu nói Duy Cảnh tôi mới nhớ tới.”

Sở Chính Minh nhìn cô một cái, hình như không muốn cho cô mượn điện thoại.

“Cậu không phải mới thắng 50 vạn sao, chỉ là mấy đồng phí tiền điện thoại, hẹp hòi như vậy làm gì. Nhỏ một cọng lông của cậu cũng sẽ không chết.” Cẩn Ngôn cầm điện thoại, nhấn dãy số quen thuộc.

“Thật đúng là nhớ kỹ.”

Tại sao lại cảm thấy lời nói nghe chói tai như vậy, Cẩn Ngôn xoay người quay lưng lại với cậu, Sở Chính Minh thấy dáng vẻ của cô như vậy, cậu cảm thấy khó chịu, cho nên cậu cũng xoay người đưa lưng về phía cô, lưng hai người gần như là dựa vào nhau. Cậu vừa nói chuyện với người trước mặt, vừa dựng lỗ tai lên nghe lén.

Điện thoại vang lên một tiếng, vang lên hai tiếng, vang lên ba tiếng.

Không có người nhận.

Quay đầu lại đối diện với vẻ mặt vui vẻ của Sở Chính Minh.

“Cậu vui mừng cái gì. Tại sao lòng dạ của cậu lại xấu như vậy.” Cẩn Ngôn nhìn cậu chăm chăm “Bây giờ cậu đã thắng, đã có mặt mũi, đã có tiền, đi được rồi chứ. . .” Xe của cô còn bỏ ở ven đường, bị công an giao thông bắt thì đi tìm ai để khóc đây. Còn có cả vai của cô, cậu đúng là một tai họa.

“Đi thôi đi thôi.” Cậu quàng tay qua vai của cô, sức nặng cả người Sở Chính Minh đè lên.

Cẩn Ngôn đau đến nhếch miệng.

Cậu phát hiện, rút tay về: “Đi đến bác sĩ kiểm tra một chút, tôi biết một bác sĩ trị thương rất giỏi.”

Cẩn Ngôn gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, tên lưu manh đó đánh cô một gậy, khiến trên lưng cô có vết thương màu xanh đen, còn Nhiễm Sĩ Duệ bên kia, Cẩn Ngôn quyết định ngày mai gọi điện thoại giải thích với anh một chút, dù sao cô rất hiểu rõ tính tình của Nhiễm Sĩ Duệ, anh sẽ đợi cô, sẽ không vượt qua một tiếng đồng hồ, bây giờ đã qua mấy tiếng đồng hồ, anh cũng đã rời khỏi Duy Cảnh rồi.

Đi bệnh viện, bác sĩ nói không có thương tổn đến gân cốt, nhưng vẫn có chút nghiêm trọng, ứ máu, sưng đỏ, không cần phải ở lại bệnh viện, về nhà dưỡng thương vài ngày là khỏi.

Nhìn một mảnh xanh đen trên lưng của Cẩn Ngôn, lần đầu tiên Sở Chính Minh cảm thấy đau lòng, thật sự rất đau lòng.

Bàn tay của bác sĩ xoa xoa vào vết thương thì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Cẩn Ngôn.

“Ông nhẹ một chút.” Sở Chính Minh có chút nổi giận. “Kỹ thuật của ông có phải thật lười rồi hay không, có thể xoa hay không.”

“Cũng không phải là xoa cậu, cậu cũng không bị thương, cậu la cái gì.” Bác sĩ bị một cậu thanh niên trẻ tuổi khiển trách lớn tiếng như vậy có chút không thoải mái: “Hơn nữa, xoa không mạnh tay, máu bị ứ làm sao tan được, cậu không biết thì cũng đừng ở một bên âm ỉ.”

Cẩn Ngôn vui vẻ nở nụ cười, Sở Chính Minh lườm cô một cái, ngượng ngùng ngậm miệng.

Xoa nhẹ một lát cảm thấy tốt hơn nhiều, bác sĩ kê cho cô một toa thuốc, thuốc uống và thoa ngoài da, Sở Chính Minh thức thời đi thanh toán tiền thuốc, cầm lấy tay cô đưa ra bên ngoài.

“Đi thôi.” Bên lề đường, Sở Chính Minh đội mũ bảo hiểm rồi ngồi lên xe, thuận tay vỗ vỗ yên xe phía sau.

“Ngồi lên xe này?” Cẩn Ngôn khó hiểu nhìn cậu, trời lạnh như thế này, còn có tay của cô, hoàn toàn không dám dùng lực lại bắt ngồi phía sau, nếu bị ngã xuống thì làm thế nào.

“Đúng vậy.” Sở Chính Minh có chút không kiên nhẫn nhìn cô: “Chỉ mười phút mà thôi, trời lạnh thế này cô không chết được đâu, cô ôm eo của tôi, sẽ không ngã xuống.”

“Ôm eo của cậu?” Trong đầu của Cẩn Ngôn chợt hiện ra ba dấu chấm hỏi.

“Đúng vậy.” Sở Chính Minh gạt đầu. “Cô nghĩ gì hả, nam nữ thụ thụ bất thân? Chị gái Thánh mẫu, chị dùng ánh sáng của Thánh mẫu soi lòng của tôi đi, rất sạch sẽ. Tôi không ngại chị ăn đậu hũ của tôi, chiếm tiện nghi của tôi rồi, đừng chiếm được tiện nghi còn ra vẻ, eo của tôi, cường tráng khỏe mạnh, cũng không phải là ai cũng có thể ôm. Nó vẫn là trong sạch đấy.”

Đúng là trai trẻ, ai dạy dỗ cậu, mà miệng lại độc như vậy, Cẩn Ngôn ngồi lên, tay từ từ ôm eo cậu, ừ, cảm giác có chút kỳ lạ.

Sở Chính Minh liếc ra sau, khoe miệng cong lên: “Đi thôi, chờ Thánh mẫu về nhà.”

“Cậu có thể không cần gọi tôi là Thánh mẫu Thánh mẫu hay không, nghĩa của nó không hay lắm, biết không.”

“Không gọi chị là Thánh mẫu thì gọi tên gì. Thánh Đầu Sĩ? Thiên ma lưu tình quyền. A. . . A. . .”

Cẩn Ngôn hoài nghi mình đã trêu chọc tới một quái thai.

Trên đường đi.

“Cô có lạnh hay không.”

“Cô cứ nói đi.” Gió thổi vào trong áo, lạnh đến nỗi giống như thân thể không có mặc đồ, Cẩn Ngôn nhìn phía sau lưng cậu, quả thật muốn lột quần áo trên người của cậu ra.

“Vậy cô hãy áp mặt lên lưng của tôi đi. . . . Thân hình tôi khô ngô cao lớn có thể chắn gió cho cô. . . .”

“Lái xe của cậu đi. . . .” Cẩn Ngôn tức giận trả lời.

Khi đến cửa chung cư cậu lái xe chậm lại.

Cách đó không xa, dưới bóng cây hơi tối, có chiếc xe hơi màu đen hình giọt nước, Nhiệm Sĩ Duệ ngồi ở bên trong, không thấy rõ mặt mũi, chỉ thấy rõ đốm lửa nhỏ của tàn thuốc, khiến lòng cô sợ run.

Nhất thời không biết là vui vẻ hay là khôn nhiều.

Từ trên xe gắn máy xuống, Cẩn Ngôn từ từ đi tới, anh không động, sắc mặt lạnh lẽo, chỉ là mí mắt hơi lên, không biết anh nghĩ gì.

“Tại sao anh lại ở đây.” Cô nhẹ nhàng mở miệng.

Anh nhìn ánh mắt của cô khiến cô cảm thấy lo lắng.

“Hạnh Cẩn Ngôn, cô trêu chọc tôi như vậy là có ý gì. . . .” Nhiệm Sĩ Duệ không kiềm chế được mở miệng, anh cũng không biết tại sao mình đột nhiên tức giận như vậy, vốn là giọng nói của anh không tức giận như vậy, thế mà cô lại ngồi sau xe máy của một người đàn ông, ôm eo của cậu ấy, mặt còn áp vào trên lưng của cậu ấy, khi nhìn thấy anh còn không muốn xuống, người phụ nữ này là có ý gì. Có Tiểu Bạch Kiếm sao.

Nghĩ lại lúc anh ở Duy Cảnh đợi cô bốn tiếng đồng hồ, từ sáu giờ rưỡi đến mười giờ rưỡi, trong lòng rất tuyệt vọng đến mức nào, nhưng cũng không tức giận gì nhiều, trước kia cô cũng chờ anh như vậy, chỉ có cô mới làm như vậy, cũng được, nhưng dù sao cô có chuyện không thể đến nơi hẹn, hoặc là đột nhiên có tình huống không thông báo kịp, trong đầu nghĩ đến lý do tốt nhất để an ủi trái tim của mình.

Sau lại rất cuộc không nhận được gọi điện thoại, không ai nhận, vẫn không có người nhận, sau đó điện thoại dứt khoát trực tiếp nhắc nhở tắt máy, anh có chút lo lắng, gọi điện thoại cho Tiểu Mỹ, nhưng Tiểu Mỹ cũng không biết Cẩn Ngôn ở đâu, anh bảo người đi điều tra thì thấy xe của cô dừng ở bên lề đường, nghe nói nơi đó vừa có đánh nhau.

Chưa từng có trải qua lo lắng như vậy, gần như là gọi cho tất cả bệnh viện, nhưng vẫn không có tin tức.

Anh ngồi trong xe, nhìn ngoài cửa sổ xe chạy qua vùn vụt, thấy đàn ông và phụ nữ đi qua đi lại, cách nơi sầm uất gần như vậy, tiếng động lớn ồn ào gần như vậy, lại là lần đầu tiên anh cảm thấy cô đơn.

Xe dừng dưới lầu nhà cô, anh nghĩ, cho dù có chuyện gì xảy ra, cô sẽ trở về nhà, anh đợi, đợi đến khi cô về.

Hút xong một gói thuốc, đốt đến đầu ngón tay anh cũng không thấy đau, rất cuộc mùi khét cũng làm anh tỉnh lại, anh vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Hạnh Cẩn Ngôn ôm lấy một người đàn ông, khoe miệng cong lên, hình như vẫn còn cười.

Tức giận, hoặc nói cảm giác của anh gần như cảm giác uất ức đập vào mặt.

Hóa ra là, không phải cô không có thời gian, cũng không phải là xảy ra chuyện, chỉ là, thời gian của cô không dành cho anh.

Gọi một cuộc điện cho anh mà cũng ích kỷ như vậy.

“Trêu chọc tôi rất vui hả. . . .” Anh cắn răng mở miệng: “Tôi, con mẹ nó thật là một người ngu ngốc, đợi em đến mấy tiếng đồng hồ.”

Cửa sổ xe chậm rãi quay lên, cô thậm chí còn chưa kịp mở miệng, đã không thấy xe đâu, để lại cho cô cũng chỉ có khói xe làm người ta ghê tởm, Cẩn Ngôn mới toát ra một chút mừng rỡ dần dần biến mất, anh vốn là như vậy, không chịu cho cô thời gian, không chịu nghe cô giải thích, không chịu mở rộng cánh cửa cho cô.

Nếu như anh chậm lại một phút, nghe cô giải thích. Thôi, chuyện đã như thế, cũng chỉ là chuyện đã qua.

“Lên đi.” Cô nhận lấy túi xách trong tay Sở Chính Minh, cúi thấp đầu.

Cậu nhìn cô bị ánh đèn kéo cái bóng của cô thật dài, chiếc bóng cô đơn, tôn lên sự lạnh lẽo dưới ánh trăng, dâng lên một luồng thê lương. Cậu lặng lẽ đến gần, nhất thời bóng dáng cô đơn thành một đôi, cậu cười cười, nghiêng đầu một chút, cái bóng của cậu chồng lên cái bóng của cô.

Ra khỏi thang máy, Cẩn Ngôn thấy Sở Chính Minh vẫn đi theo phía sau cô.

“Lại không mang theo chìa khóa.”

Trong túi quần, bàn tay cầm chiếc chìa khóa buông lỏng ra, lắc đầu một cái, gọn gàng linh hoạt mà nói: “Không mang.”

“Thật là thiếu nợ cậu.” Cẩn Ngôn trừng mắt liếc cậu một cái, mở cửa cho cậu đi vào, thuốc trên tay đặt xuống một bên, Cẩn Ngôn ngồi xuống ghế sa lon, nhắm hai mắt lại.

Mệt quá.

Một ôm gối nện trên đầu cô, Cẩn Ngôn mở mắt ra, tức giận: “Sở Chính Minh, cậu đang ở nhà của tôi đó, đây là nhà của tôi, cậu biết điều một chút đi.”

“Đừng nằm giống như heo chết. . . .” Cậu khinh thường nhìn cô.” Cũng chỉ là một đồng phân trâu, về mặt lại thất vọng như vậy. Vén áo lên, tôi xoa thuốc cho cô.”

Cẩn Ngôn dè dặt nhìn cậu: “Tôi tự xoa được.”

Cậu rảnh rồi ngồi trên ghế sa lon, nhấc chân lên, vắn bình thuốc trong tay. “Cô xoa, tôi cũng không ngại.”

Cậu nói chỉ có một câu đã làm Cẩn Ngôn tức giận.

“Chưa từng thấy qua người phụ nữ ngốc nghếch giống như cô.” Giọng nói kia, Cẩn Ngôn kiềm chế không đánh cậu.” Một đồng phân trâu còn tưởng là báu vật, tôi trong sáng lương thiện, là giống cây tốt nhưng cô lại đề phòng như trộm cướp, chị gái Thánh mẫu, chị nên đi rửa sạch ánh mắt nhìn người đó đi.”

Trong lòng phiền muộn, rất ám ức, cũng trở nên tức giận, Cẩn Ngôn xoay người. “Cậu nói nữa, tôi sẽ không cho cậu mượn ban công. A. Đau. Sở Chính Minh, cậu cố ý phải không.”

“Hơn nữa, xoa không mạnh tay, nơi ứ máu sẽ không tan, cô không hiểu cũng đừng ngồi đó mà ầm ĩ.” Sở Chính Minh học giọng điệu của bác sĩ.

Cẩn Ngôn cảm miệng.

Mười lăm phút sau.

“Sở Chính Minh, tại sao cậu càng xoa càng lệch.”

“Sở Chính Minh, có phải cậu không có tí sức lực nào rồi hay không.”

“Sở Chính Minh, tại sao mặt của cậu lại đỏ như vậy, bị cảm sao, bảo cậu không nên lái xe mô tô.”

“Sở Chính Minh, tôi vén áo lên không phải cho cậu nhìn, nhìn nơi đó, còn nhìn, còn nhìn. Muốn chết đúng không.”

“Sở Chính Minh, đua xe phi pháp như thế rất nguy hiểm, cậu không phải vì mình, cũng vì cha mẹ đã mất mà suy nghĩ một chút.”

Động tác của cậu ngừng lại.

“Chị gái Thánh mẫu, chị quan tâm nhiều chuyện quá.”

“Tôi cũng không muốn quan tâm, chỉ là nhắc nhở cậu một chút, cậu không nghe, tôi cũng không biết làm sao, con đường cậu đi chính là con đường cậu tự chọn, ai cũng không thay thế được.”

Cậu hừ một tiếng, con mắt nhìn cô chớp chớp.

“Thật là xen vào việc của người khác, có thể quan tâm tôi chỉ có hai người, một là mẹ của tôi, một là bà xã của tôi, mẹ của tôi đã mất, chẳng lẽ, cô muốn làm bà xã của tôi.”

“Không biết lớn nhỏ.” Cẩn Ngôn nổi giận.

Cậu giữu cột nhìn cô một cái, để bình thuốc xuống đi ra ban công.

“Cậu đi đâu vậy.”

“Dĩ nhiên là về nhà.”

“Ài, tôi nói cậu thật sự không sợ ngã chết hả, nhà tôi có một phòng khách, cậu cứ ở lại một đêm, sáng mai gọi điện thoại cho thợ mở khóa.”

Sở Chính Minh dừng bước, ngón tay trong túi quần khẽ vuốt chiếc chìa khóa.

“Chị quả nhiên là chị Thánh mẫu.” Cậu mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17

Edit: Sun520

Cả đêm, Nhiễm Sĩ Duệ không ngủ, vừa nhắm mắt lại thì nhớ tới dáng vẻ của Cẩn Ngôn nhảy xuống xe mô tô mỉm cười với người đàn ông kia, trái tim của anh như bị nút chai chặn lại khiến cảm giác của anh rất không thoải mái, mở mắt ra, căn phòng trống vắng, chỉ có một mình anh, ngoại trừ bên ngoài một màu tối đen, cũng chỉ có không khí lạnh lẽo càng làm anh nhớ đến cô nhiều hơn.

Theo thói quen tay với tới bên cạnh, giường trống trơn, chỗ này đã không còn bóng dáng của cô nữa rồi, vốn lười nhác có thể đưa tay sẽ chạm được người của cô, nhưng cô chỉ để lại cho anh, chỉ là một màn cô đơn lạnh lẽo.

Hóa ra, anh đã lưu luyến hơi ấm của cô như vậy.

Lúc trời sắp sáng anh vẫn không ngủ được, cho nên đứng lên rót cho mình một ly rượu, đứng bên cửa sổ sát đất, nhìn ánh trăng mềm dịu, nhưng trong phòng đầy lạnh lẽo, trước mắt đều là bóng dáng của cô, trái tim của anh lạnh lẽo cũng giống như ánh trăng vậy.

Có mấy buổi tối, trước khi cô rời đi, anh chợt tỉnh lại, nhìn thấy Cẩn Ngôn đứng ở đó, nhìn anh si ngốc, lần đầu tiên anh kinh sợ, mấy lần sau đó, chỉ có cảm giác khó có thể nói nên lời, giống như là đau lòng, giống như không muốn.

Cô có phải cũng chờ đợi anh hay không, anh và cô có thể cùng nhau đứng ở phía trước cửa sổ, cùng ngắm trăng tròn.

Rượu đỏ nước Pháp năm nay rất ngon, cảm giác khi uống vào miệng rất tinh khiết và thơm nồng, hơi rất mịn, lúc thầy giáo cất giấu rượu này có nói cho anh biết, không cần lo lắng, không cần phải hối hoàng, cất đến năm sau, nhớ tới thời gian nhất định phải mở ra, mới có thể cho ra mùi vị ngon nhất.

Uống rượu cũng cần phải có duyên phận.

Tình yêu?

Năm năm thắm lặng nhất định là thời gian lên men rất tốt, bây giờ anh mới hiểu được anh không buông tay được, nếu như lúc này cô ở đây thì thật là tốt, phía ngoài trăng tròn sáng như vậy, ánh trăng nhu hòa như vậy, có thể cạn ly thưởng thức với nhau, có phải cô là người sinh vào rằm tháng hai hay không?

Người sinh vào rằm tháng hai, là một người rất tốt, vậy tại sao anh lại muốn buông tay, tại sao anh phải tức giận rời khỏi đó như vậy, coi như Hạnh Cẩn Ngôn có người đàn ông khác, anh cũng không lý do sẽ phải nhận thua, cho tới bây giờ Nhiễm Sĩ Duệ anh chưa từng chịu thua trước ai, muốn thua, thì cũng phải tranh đoạt rồi mới nói.

Không đánh mà hàng, lúc nào thì, cái từ này lại dùng ở trên người của anh vậy.

Vừa nghĩ, chợt cảm thấy hối hận không thôi, tối hôm qua anh chạy nhanh như vậy thì sao, thật sự là quá xúc động rồi, dù sao thì cũng phải nghe Hạnh Cẩn Ngôn nói chứ, dù thế nào cũng phải nhìn dáng dấp của người đàn ông kia chứ, tại sao lại không chào hỏi tình địch chứ.

Thật là thất sách.

Lúc trời vừa sáng anh vội vã xuống giường, rửa mặt, cạo mặt, sửa sang lại tóc, trước khi ra cửa liếc mắt nhìn mình trong gương, rất tốt, rất mạnh mẽ, chẳng hề thua bất kỳ kẻ nào.

Trước cửa chung cư, bước chân có chút e sợ, nhưng anh không có chần chờ, đứng dưới lầu đợi một lát, sau đó thấy có người dậy sớm đi ra ngoài, anh thuận thế đi vào lên trên lầu, người nọ cẩn thận nhìn anh một cái, anh mỉm cười như chào hỏi, anh biết mình không phải là kẻ trộm, chỉ là không có thể đi vào mà thôi.

Có lẽ, rất nhanh sẽ có thôi.

Trước cửa, tay đặt lên chuông cửa, nhấn xuống.

Cẩn Ngôn mở mắt ra, cầm lấy điện thoại di động bên cạnh, vừa nhìn, mới có bây giờ, cô hoảng hốt ngồi dậy chuẩn bị mặc quần áo, nhưng vừa nghĩ, không đúng, hôm nay là chủ nhật, mới sáng sớm, người nào lại đến quấy nhiễu. . . .

Có lẽ là người đưa báo, nhưng mà có việc gì chứ, Cẩn Ngôn nghĩ như vậy nên mặc thêm áo khoác đi ra ngoài mở cửa.

Nụ cười cứng ở khóe miệng, khi thấy Nhiễm Sĩ Duệ đứng ngoài cửa, cô cảm thấy không chân thực chút nào, Cẩn Ngôn không thể tưởng tượng nổi mới sáng sớm anh xuất hiện trước cửa nhà cô là vì cái gì, ngày hôm qua anh còn chưa có náo đủ hay sao? Không cam lòng thua bởi người đàn ông khác? Lại còn hỏi cô tại sao lại để cho anh leo cây?

Cho dù chuyện xảy ra như thế nào, anh cũng không phải tới nói xin lỗi đây chứ—— đó không phải là phong cách của Nhiễm Sĩ Duệ——

Mở cửa rộng ra một chút.

“Cần Ngôn, thật xin lỗi.”

Khẽ há mồm, cô không có nghe lầm đâu chứ, Nhiệm Sĩ Duệ bị cho leo cây còn chủ động tới cửa nói xin lỗi, không phải là từ trước đến nay anh không bao giờ cúi đầu với người khác sao, không phải anh luôn luôn không nghe lời giải thích của cô ư, vậy.

Có phải anh đã uống lộn thuốc hay không.

“Anh biết tối ngày hôm qua anh quá xúc động, anh cũng biết rõ anh không có quyền ăn dấm, nhưng mà, anh không thể nào phủ nhận, anh hối hận mình lái xe rồi đi nhanh như vậy, có lẽ anh để ý đến chuyện em vạch rõ quan hệ với anh, Cần Ngôn, anh không muốn lừa dối mình, từ lúc em rời đi căn nhà đó, anh rất hối hận, anh nghĩ là anh có thể quên hết tất cả, nhưng mà anh lại không làm được. Anh nghĩ bản thân mình phải xin lỗi em thật nhiều, xin lỗi em vì chuyện tối hôm qua là anh làm vậy, anh vì bản thân mà đã làm ra những chuyện làm em đau lòng.”

Cô kinh ngạc nhìn anh chằm chằm, không nói, đột nhiên Nhiệm Sĩ Duệ trở nên cảm tính như vậy, đột nhiên thay đổi như vậy. Ngày hôm qua và hôm nay, cũng chỉ có mấy giờ mà thôi.

Cô không nói, làm anh lo lắng, giống như lần đầu tiên khẩn trương khi diễn thuyết, khi đó anh sợ bài giảng của mình có gì sai sót hay không, còn bây giờ, anh sợ lời mình nói có gì sai hay không, khi anh đối diện với người yêu, thì anh cũng chỉ là một người đàn ông không ngay thơ.

“Cần Ngôn. Anh muốn nắm chặt tay của em lần nữa. Em có thể cho anh một cơ hội hay không.” Nhiệm Sĩ Duệ nhỏ giọng hỏi, trong lòng thấp thòm, giống như treo mười lăm cái thùng nước.

Cô không không chế được cảm xúc, giống như cô bé lọ lem đột nhiên biến thành công chúa, biến hóa quá nhanh, nhanh quá thì cũng không phải là sự thật.

Tất cả có thể vẫn chỉ là hoa trong kính hay không.

“Cần thận. Em có thể để cho tôi vào nhà trước hay không.” Dù sao, anh phải trước chiếm đoạt địa thế có lợi trước, cho dù kết quả thế nào, vào nhà trước rồi nói sau.

Hóa ra, cô vẫn ngăn anh ở cửa, Cần Ngôn cứng ngắc tránh người ra.

“Anh ngồi đi, tôi đi thay quần áo, rửa mặt.” Tinh táo một chút.

Giống như chạy trời chết.

Nhiệm Sĩ Duệ đi vào nhà, đèn của phòng khách còn không có mở lên, tối đen, nhưng vẫn có thể nhìn ra thiết bị lắp đặt căn phòng này lấy sắc màu ấm làm chủ, đặc biệt vật dụng rất đáng yêu, Nhiệm Sĩ Duệ hoảng hốt nhớ tới trước kia Cần Ngôn đã từng đề cập với anh ý tưởng thiết kế vật dụng trong nhà, nhưng khi đó anh chỉ cảm thấy người phụ nữ này có dụng ý khác.

Hóa ra, một người ở một nơi, cũng có thể là người một nhà, chỉ là không có chỗ của cô, thế nhưng anh lại không cảm thấy gia đình ấm áp.

Đột nhiên, căn phòng sáng lên, anh quay đầu lại.

Một người đàn ông, không mặc áo, thân dưới mặc một cái quần ngủ của phụ nữ, hình vẽ con nít mặt to, có chút chặt, có chút nhỏ, giống như biến thành chín phần quần, cái quần đó không cần nói cũng biết là của Cần Ngôn, chỉ có cô mới kiểu dáng như vậy, yêu thích những hình vẽ của con nít.

Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là trong nhà này có đàn ông. Mà người đàn ông này không có mặc áo, lại còn mặc quần của Cần Ngôn, anh ấy còn chưa tỉnh ngủ, gương mặt vẫn chưa tỉnh táo.

Anh ấy đi ra từ phòng khách hay là phòng ngủ chính?

“Anh là ai.” Tuyệt đối ấn tượng tức giận, không có người đàn ông nào có thể chịu được khi thấy một màn này, Nhiệm Sĩ Duệ càng cảm nhận được đó là chuyện dĩ nhiên, cảm giác thất bại đã kích khi thấy bảo bối yêu thích của mình bị người khác cướp đi, anh gần như muốn ngã xuống: “Tối qua anh đã làm gì với Cần Ngôn.”

Giọng điệu giống như bắt kẻ thông dâm vậy, làm cho Sở Chính Minh tỉnh táo hơn.

Nhiệm Sĩ Duệ không nhận ra cậu? Trong lòng Sở Chính Minh cười hà hà.

“Tôi là ai?” Cậu mỉm cười, lại cố ý nhìn sang cửa phòng ngủ, sau đó dẫn dắt Nhiệm Sĩ Duệ nhìn đến cái quần cậu đang mặc trên người, bộ dáng thanh thản, giọng buông lỏng: “Anh nói tôi là ai. Chúng ta đã gặp mặt. Đang ở. Trước đây không lâu.”

Ý tứ của cậu chính là chỉ tối hôm qua, nhuệ khí của Nhiệm Sĩ Duệ cũng không còn đi phân biệt được nữa rồi, theo lời nói của Sở Chính Minh dòng suy nghĩ của anh đã đi tới chuyện, tối qua người đàn ông kia, Cần Ngôn ôm eo của cậu, mặt tựa vào trên lưng của cậu, vẫn còn mỉm cười, trong lòng nhất thời khiếp sợ, thất vọng, tức giận, buồn bực tăng lên, khổ sở, đau khổ.

Anh nghĩ đến tính chất của khả năng này, nhưng tuyệt đối không có nghĩ rằng tính chất của khả năng sẽ trở thành sự thật, anh biết rất rõ ràng tính cách của Hạnh Căn Ngôn, một người đàn ông mới biết mấy ngày, coi như đùa giỡn rất vui vẻ với cô, coi như vì người đàn ông kia cô cho anh leo cây, như thế mà đã đưa về nhà lên giường là điều không bao giờ xảy ra, tuyệt đối không có.

Nhưng hôm nay sự thật đang ở trước mắt, tựa như anh không tin không được.

Áp lực nặng nề giống như thủy triều dâng lên bình thường bao phủ anh, cảm giác mất hết ý chí gần như khiến anh không mở mắt ra được.

“Sĩ Duệ, anh làm sao vậy.” Căn Ngôn ra ngoài chỉ thấy vẻ mặt bi thương của Nhiễm Sĩ Duệ, mà chỉ thấy vẻ mặt của Sở Chính Minh hằm hè giống như cái móng vuốt muốn vênh lên trời.

“Căn Ngôn.” Nhiễm Sĩ Duệ cũng không muốn nữa ở đây nữa, vì trách nhiệm của người khác mà làm chuyện ngu xuẩn như thế thì anh không biết làm, nhìn người phụ nữ mà mình yêu mến và người đàn ông khác tình chàng ý thiếp anh càng không thể nào độ lượng, khó trách bộ dáng Căn Ngôn một bộ ngây ngốc, khó trách cô ngăn ở cửa không cho anh đi vào, nhưng vẫn là không cam lòng: “Căn Ngôn, anh biết rõ trước đây là anh không tốt, nhưng em có thể rõ ràng cho anh thêm một cơ hội hay không, tối mai, anh vẫn ở chỗ cũ Duy Cảnh chờ em, nếu như trước mười hai giờ em còn chưa tới, anh biết mình nên làm như thế nào rồi.”

Tối cũng vội vã, đi cũng vội vã, không biết cô nên vui mừng hay không, anh lại hẹn cô, lại hẹn ở Duy Cảnh, lại.

Tầm mắt dừng lại trên vẻ mặt vui vẻ của tiểu quý: “Cậu nói với anh ấy cái gì, tại sao đột nhiên anh ấy biến thành cái bộ dáng này.”

“Ai mà biết được.” Sở Chính Minh ngập một cái: “Anh ấy hỏi tôi là ai, tôi nói chúng ta đã gặp mặt, để cho anh ấy đoán, tôi còn nhắc nhở nói không lâu trước, chính là lần ở Duy Cảnh, kết quả anh ấy đoán không ra, có thể chỉ số thông minh đã bị đá kích quá mạnh, cho nên cuối cùng phải đi thôi.”

Căn Ngôn khoanh tay nghiêng đầu nhìn cậu: “Sở Chính Minh, cậu thật sự coi tôi thông minh vật hả. . . . Nhiễm Sĩ Duệ là ai, anh ấy dễ dàng nghe cậu nói đôi câu sẽ bị đá kích sao, rốt cuộc cậu đã làm gì với anh ta hả.?”

Cậu khinh thường nói: “Chị khản trương như thế làm gì, đau lòng vì đồng phân trâu sao. Muốn tin hay không. Tôi đi nghe điện thoại.”

Căn Ngôn nhìn cậu đi tới bên cửa sổ.

“Vương Trọng Lỗi, lại là thằng nhóc nhà cậu, thua không đủ thảm sao.”

“Một trăm vạn, không lạ gì, năm mươi vạn đủ cho tôi dùng một thời gian rồi. Chờ tôi hết tiền sẽ đi tìm cậu.”

“Sợ, tôi mà sợ cái thằng nhóc như cậu sao, tới thì tới, chỉ là tiền đánh cuộc thêm một điều nữa, cậu thua, tiền không cần, quỳ xuống chịu thua cho tôi. . . .”

“Được, tối mai bảy giờ.”

Quay đầu lại đối diện với vẻ mặt u ám của Căn Ngôn: “Chị gái Thánh mẫu, chị đều nghe được?”

“Cậu còn muốn đi chơi, Sở Chính Minh, một ngày nào đó, cậu sẽ chết khi chơi đùa kiểu đó.” Căn Ngôn bực mình, cô đã trêu chọc tới một tai họa sao.

“Này chị gái Thánh mẫu sẽ đi với tôi sao?” Cậu quàng tay lên vai cô.

Căn Ngôn trừng mắt liếc cậu một cái. “Không đi, cho dù cậu có chết cũng không liên quan đến tôi.”

“Vậy cô thì sao, đi ăn cơm với Nhiễm Sĩ Duệ đúng không? Căn thận có đi không có về. Bị găm đến mảnh xương không còn đó, một khi người đàn ông bị đá kích rất dễ làm ra một số chuyện mà mình cũng không khống chế được.”

Căn Ngôn không thèm để ý đến cậu, nhưng trong lòng luôn có một loại dự cảm xấu, tựa như mỗi lần trước kia vậy, chính xác mà nói, sẽ có rất nhiều chuyện thay đổi.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua máy vi tính bị người khác chiếm đoạt TAT

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Người có giác quan thứ sáu là một loại cảm ứng kỳ lạ, không có theo khoa học, có lúc, có thể gây chết người, rất chuẩn xác.

Cần Ngôn sống đến hai mươi mấy tuổi, tổng cộng có ba lần cảm giác rất lo lắng, lần đầu tiên là khi còn học tiểu học, một lần ba mẹ ầm ĩ, sau đó tăng lên đánh nhau, cuối cùng thiếu chút nữa là ly hôn, có một ngày cha mẹ đã quyết định ngày thứ hai phải đi ký tên ly hôn, kết quả đêm đó đột nhiên Cần Ngôn phát sốt, sau đó dẫn đến viêm phổi, vì phải chăm sóc đứa bé, cho nên cha mẹ cũng từ từ hòa hợp.

Lần thứ hai là khi học cấp hai, cũng là một buổi chiều, cảm giác rất không thoải mái, trong lòng rất sợ, rất loạn, giống như con kiến đang bò vậy, cô xin phép thầy giáo về nhà, kết quả vừa mới đến nhà, thì có hàng xóm tới nói cho mẹ cô biết, nói thân thể của bà nội không tốt cho nên lúc băng qua đường bị xe đụng chết rồi.

Lần thứ ba là lúc học đại học, vẫn là lo lắng, mấy ngày liên tiếp thấp thỏm và sợ hãi, cho đến chủ nhật cô vội chạy về nhà, trong lúc cha uống say vô tình nói ra có người trộm mất văn vật ở nơi làm việc của cha.

Còn lần này thì sao, Cần Ngôn cũng không biết lại xảy ra chuyện gì, cô chỉ cảm thấy sợ hãi.

Lúc làm việc không nhận được cho nên cô gọi điện thoại cho mẹ, mẹ nói trong nhà cũng không có chuyện xảy ra, mẹ Hạnh cảm thấy giọng nói của Cần Ngôn kỳ lạ, ngược lại lo lắng hỏi Cần Ngôn có phải xảy ra chuyện gì hay không, Cần Ngôn lắc đầu một cái nói không có, nói cho mẹ Hạnh yên tâm rồi cúp điện thoại.

Một ngày hoảng hốt đã trôi qua, thật sự bình tĩnh, buổi tối Cần Ngôn nằm ở trên giường hoài nghi có phải mình quá nhạy cảm hay không, có phải cảm giác áp lực công việc khẩn trương quá lớn mới khiến mình có dự cảm xấu hay không, nhưng mà vẫn lăn qua lộn lại không ngủ được, nghĩ tới ngày mai còn có hẹn với Nhiệm Sĩ Duệ, cô càng không biết trong lòng mình nghĩ thế nào.

Buổi sáng, khi anh nói những lời đó, nói cô không có cảm động là không thể nào, cô yêu anh mấy năm như vậy, lý trí và tình cảm cũng không phải dễ dàng có thể làm ra lựa chọn, lý trí nói cho cô biết không nên tin tưởng Nhiệm Sĩ Duệ nữa, cho nên mấy tháng trước khi anh rời đi, cô cũng tin tưởng anh có thể gây tổn thương cô được lần thứ nhất, thì cũng có thể tổn thương được cô lần thứ hai.

Huống chi, cha mẹ anh cũng sẽ không chấp nhận cô, mà cha mẹ của cô, cũng không tha thứ cho Nhiệm Sĩ Duệ, còn có Tiểu Mỹ, mỗi người bên cạnh cô, gần như là phản đối hai người bọn họ đi chung với nhau.

Tình cảm đâu rồi, cô thật sự đã buông tay sao, cô đợi anh mấy năm như vậy, bây giờ không dễ dàng mới được anh đáp lại, nếu như cô bước ra bước này, nếu như cô lựa chọn ở chung với anh, có thể bọn họ sẽ gặp phải rất nhiều chuyện, nhưng chỉ cần hai người ở chung một chỗ, luôn sẽ giải quyết được mọi chuyện, không phải sao.

Người phụ nữ vì yêu, sẽ trở nên mù quáng và cố chấp.

Thật ra thì suy nghĩ một chút, cô do dự như vậy, có phải bởi vì cô tiếc nể Nhiệm Sĩ Duệ hay không, tình cảm của cô không trọn vẹn, cho nên, vì hạnh phúc của mình, cô mới suy nghĩ nhiều như vậy.

Điện thoại di động vang lên bên cạnh, Cần Ngôn cầm lên vừa nhìn, là Sở Chính Minh gọi đến, lại nhìn thời gian, đã ba giờ sáng rồi.

Trẻ như thế mà tên nhóc Sở Chính Minh còn chưa ngủ, giờ này còn làm gì chứ.

“Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cậu không thể như người bình thường được hả?” Giọng điệu của Cần Ngôn không được tốt cho lắm. “Hành hạ bản thân như thế coi chừng chết sớm đó”

Không có âm thanh buồn ngủ mơ hồ như dự đoán, ngược lại nghe tiếng trách móc rất có tinh thần như vậy, Sở Chính Minh ngẩn người: “Chị gái Thánh mẫu, tại sao còn chưa ngủ, có phải nghĩ tới tôi nên ngủ không được phải không.? Tôi ở ban công xem trăng sáng, nếu không chị ra ngoài, chúng ta cùng ngắm trăng tròn.”

Nước mắt Cần Ngôn rơi đầy mặt, thẳng nhóc này lại đùa giỡn người.

“Cậu gọi cho tôi xong rồi, muốn nói chuyện phiếm thì gọi cho bạn gái nhỏ của cậu đi.”

“Tôi chỉ muốn gọi cho chị, ngày mai tôi muốn đi ước hẹn sống chết, chị hãy nói với tôi những lời dễ nghe chút đi”

Cần Ngôn im lặng.

“Chị đừng xem thường sức quyến rũ của tôi. . .” Cần Ngôn im lặng khiến Sở Chính Minh rất buồn bực. “Có rất nhiều cô gái nhỏ thích tôi, theo lời của A Ngưu nói thì cũng có thể xếp hàng đến bên Giang Lộ mới.”

“Đừng vậy, đừng vậy.” Cần Ngôn lật người. “Một lát xếp thành hình S, một lát xếp thành hình chữ B, nếu không, một ngày nào đó cậu dẫn tôi đi gặp các cô gái nhỏ đó để mở mang kiến thức đi.”

“KAO, lại còn trách móc tôi nữa.” Sở Chính Minh bĩu môi: “Ngày mai chị đến nhìn tôi chinh Vương Trọng Lỗi đi, xong rồi tôi dẫn chị đi ăn ngon.”

“Tôi cũng không có ngày thơ như vậy.”

“Đúng là người phụ nữ không hiểu phong tình.”

“Tôi nói này Sở Chính mình.” Cẩn Ngôn nghĩ tới mấy chữ ‘Chị gái Thánh mẫu’ đã nhức đầu: “Cậu có thể không nên làm công việc nguy hiểm như vậy, không có tai nạn lao động, không có bảo hiểm.”

“Cất. Chị thì biết cái gì, không đánh cậu ta thì cậu ta không chịu thua, cậu ta cũng không biết tôi họ Sở. Chỉ là, nếu như chị yêu cầu tôi không làm việc đó nữa, tôi có thể suy nghĩ một chút.”

Cẩn Ngôn hoảng hốt nhớ lại tình tiết trong phim thần tượng, trong lòng phát lạnh một hồi. Tính tình trẻ con, hay chơi trội lại thích cậy mạnh, còn không coi trọng tính mạng của mình, Cẩn Ngôn ngập một cái. “Tùy cậu thôi..., tôi muốn ngủ, nếu như ngày mai về sau muốn gặp cậu, tôi sẽ đi mộ phần của cậu đốt vàng mã.”

“Nói gì lời không may, vậy chị có tới xem tôi dạy dỗ tên khốn kia hay không.”

“Có cái gì hay mà xem.” Cẩn Ngôn nhắm mắt lại: “Tôi còn không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, bản thân cũng chẳng quan tâm tới.” Dự cảm trong lòng cũng không biết khi nào thì tới đây, nghĩ như vậy, Cẩn Ngôn cúp điện thoại.

Sáng ngày thứ hai, quả thật cô vẫn rất bình tĩnh, buổi chiều mắt thấy đã qua một giờ, Cẩn Ngôn nhìn điện thoại di động bên cạnh, Nhiệm Sĩ Duệ không có gọi điện thoại, cô dò tìm mắt, không biết mình mong đợi hay là thất vọng, cũng không biết cuộc hẹn buổi tối rốt cuộc có nên đi hay không.

Cẩn Ngôn nhắm mắt lại nghĩ, lúc này ở công ty Hoàn Đức trong phòng làm việc của Tổng giám Nhiệm Sĩ Duệ, có phải anh cũng giống như cô lo lắng có chung cảm giác một giây giống như một năm với cô không nữa.

“Hạnh tổng, cô không khỏe hả?”

Cẩn Ngôn mở mắt, chỉ thấy Lăng Đào đứng ở ngoài cửa, tay còn giữ nắm khóa cửa.

Tại sao anh lại không gõ cửa chứ, Cẩn Ngôn đứng lên, đây chính là một ông chủ tốt, kiểm tra bất ngờ như vậy.

“Không có.” Cẩn Ngôn cười cười. “Lăng đồng tìm tôi có việc sao?”

“Cũng không có gì.” Lăng Duệ sau khi đi vào kéo ghế dựa ra ngồi xuống, Cẩn Ngôn thu hồi tầm mắt lại, xem ra Lăng Đào giống như là muốn nói chuyện với cô, chẳng lẽ công việc của cô xảy ra chuyện gì. “Tôi tới chính là muốn hỏi một chút, cậu nhóc cách vách nhà cô đang làm gì thế.”

Cẩn Ngôn nhú nhú mày, tại sao đột nhiên anh chú ý tới Sở Chính Minh.

“Là như vậy.” Mặt của Lăng Đào không biến sắc mỉm cười. “Cô cũng biết tình cảm giữa tôi và con tôi không tốt chút nào, bên ngoài còn nói con tôi đã bỏ nhà đi từ lâu rồi. Ai. Gần đây hai chúng tôi lại cãi nhau, cho nên tôi muốn hỏi cậu nhóc sát vách chính là ngày thường ở nhà cậu ấy làm những gì, trong đầu suy nghĩ những gì. Để tôi hiểu rõ một chút, giúp cho tôi hòa hợp với con trai hơn.”

“Nhưng mà.”

“Hạnh tổng yên tâm, tôi cũng biết việc này có thể coi là chuyện riêng tư của người khác, tôi có chừng mực.”

“Không dối gạt Lăng đồng.” Cẩn Ngôn chưa xốt nói ra suy nghĩ của mình với anh: “Những cậu nhóc bây giờ, thật sự không rõ bọn nó đang suy nghĩ gì, không đi học, không làm việc, ngày ngày đua xe, tôi khuyên cậu ấy thì cậu ấy gắn trên người tôi danh hiệu ‘Thánh mẫu’, cậu nhóc Sở Chính Minh đó, anh nhất định cũng đoán không ra cậu ấy làm gì đâu, đua xe phi pháp với người ta đó, tối hôm nay còn muốn đi, nghe nói cùng với cái gì công kiểm pháp, cậu nhóc con nhà họ Vương, một ngày nào đó cũng sẽ xảy ra chuyện không may. Thật không biết cha mẹ cậu ấy khi còn sống dạy thế nào.”

“Cô nói.” Sắc mặt của Lăng Đào trở nên vô cùng khó coi. “Cậu nhóc đua xe phi pháp, buổi tối hôm nay còn muốn liều mạng với người khác.”

“Đúng vậy. Còn bảo tôi đi xem đấy. Thật nhức đầu.”

“Cậu ấy bảo cô đi, sao cô còn không mau đi đi.” Lăng Đào đứng lên, sắc mặt vừa vội vừa giận. “Bây giờ cũng đã năm giờ, cô nói địa điểm đi.”

Trong lòng Cẩn Ngôn buồn bực, nhưng lại không biết kỳ lạ chỗ nào: “Lăng đồng, tôi đã khuyên cậu ấy, nhưng cậu ấy không nghe, tôi cũng không có biện pháp.”

“Cô nói nhiều như vậy làm gì.” Gân xanh trên trán Lăng đồng nổi lên. “Cô nhanh đi đi, đây là công việc, biết không, tôi gọi lão Vương lái xe đưa cô đi, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi.”

Cẩn Ngôn không hiểu tại sao mình lại bị Lăng Đào đuổi ra khỏi phòng làm việc, lại không giải thích được bị người ta nhét lên xe, lên xe lão Vương hỏi cô

địa chỉ, Cẩn Ngôn nói địa chỉ, sau đó ngồi yên tĩnh trong xe, cô nghĩ mãi cũng không ra rõ tại sao Lăng Đào lại có hành động như vậy.

Cha mẹ của Sở Chính Minh đã mất, tại sao khiến Lăng Đào khẩn trương như vậy.

Chẳng lẽ Sở Chính Minh là con riêng của Lăng Đào? Cha mẹ của Sở Chính Minh qua đời cho nên anh ta nhận nuôi dưỡng cậu ấy?

Quá hoang đường rồi, sức tưởng tượng của cô thật phong phú.

Xe chạy rất nhanh, gần đến nơi thì xe ngừng lại, lão Vương quay đầu lại nhìn cô: “Hạnh tổng, tôi chỉ đưa cô đến đây thôi.”

Tại sao lại không đến thẳng nơi đó, Cẩn Ngôn muốn hỏi, nhưng lời đến khóe miệng, chỉ nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Đi gần mười phút, đây là con đường cao tốc ở ngoại ô, so với địa điểm đưa xe lần trước thì nguy hiểm hơn, bởi vì con đường này vẫn còn đang xây, ngoằn ngoèo, mặt đường đứt đoạn, trên mặt đất còn có cốt thép có thể ghim rách bánh xe.

Sở Chính Minh thật sự không muốn sống nữa mà.

Hôm nay, không có nhiều người như lần trước, chỉ có mười mấy người, xe cũng chỉ có hai chiếc. Sở Chính Minh đang ngồi trên hàng rào bảo vệ chắn đường bên cạnh, trong tay ngâm một điều thuốc.

“Sở Chính Minh.” Cẩn Ngôn lớn tiếng rống.

Cậu ngẩng đầu lên, sừng sốt, mỉm cười chạy tới, trong mắt cũng không biết là phản khởi hay là hài lòng.

“Cẩn Ngôn.” Giọng nói lại có vẻ mềm mại.

Cẩn Ngôn khẽ nhủ nhủ mảy, trước kia cậu không phải cố ý gọi cô là Thánh mẫu hay là gọi chị gái, bây giờ đột nhiên gọi hai chữ như vậy, khiến cảm giác của cô cũng chỉ có hai chữ: Kỳ lạ.

“Đừng nghĩ nhiều, đi theo tôi.” Cẩn Ngôn nắm lấy tay cậu đi về phía trước.

“Đừng nghĩ nhiều.” Cậu giãy giụa. “Rất nhanh, mười phút sẽ xong, xong rồi chúng ta đi Duy Cảnh ăn cơm.”

Cẩn Ngôn lại đi nắm tay cậu, thế nhưng tay cậu lại giống như trượt đi, Cẩn Ngôn nhìn đồng hồ, đã bảy giờ, có lẽ Nhiệm Sĩ Duệ đang chờ cô ở Duy Cảnh rồi.

“Vương Trọng Lỗi, nhanh lên một chút, bắt đầu.” Xa xa đã nghe giọng điệu kiêu ngạo của Sở Chính Minh.

“Gấp cái gì, thời gian còn chưa tới.”

“Cậu quan tâm nhiều như vậy làm gì, chỉ có hai người mà cậu quan tâm giờ giấc làm gì, đừng có nghĩ nhiều, tôi còn phải đi ăn bữa tiệc lớn.”

“Nghĩ. Nghĩ gì.”

Cẩn Ngôn khẩn trương nhìn, hôm nay cô chỉ hy vọng giống như ngày hôm trước, không xảy ra chuyện là tốt rồi.

Hai người đứng ở tạm thời trên một đường thẳng, bên cạnh có người không biết lấy đâu ra một thanh súng tranh tài. Cậu ta giờ súng lên, bóp.

Phanh!

Cách nơi đó không xa, đột nhiên lóe lên mấy ngọn đèn lớn, tiếng còi cảnh sát phá vỡ yên tĩnh bờ Giang Lộ, mấy người mặc chế phục từ trong xe bước xuống, tay cầm súng, đối diện với bọn họ.

“Tất cả đều không được nhúc nhích, dẫn hết về đồn cho tôi.”

Sở Chính Minh ngồi trên xe nghe giọng cười vui vẻ của Vương Trọng Lỗi. “Nghĩ rằng tôi thật sự ngốc nghếch muốn liều mạng với cậu như vậy, Sở Chính Minh, chuyện lần trước, làm sao tôi có thể bỏ qua được chứ, nói cho cậu biết, hôm nay bố mày chính là tôi giết cậu, tôi gọi công an tới, bọn họ. Còn có thể nghe lời của tôi. Chỉ có loại người ngốc như cậu, mới có thể tin tưởng cái gì quyết chiến công bằng, từ nhỏ bên tai của bố mày luôn đọc một câu nói, được làm vua thua làm giặc, hôm nay, cậu nhất định phải chết.”

Tác giả có lời muốn nói: Trong nhà có khách, len lén bỏ lên Cặp Nhật, không sửa đổi, tha lỗi. . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Edit: Sun520

Khiếp sợ, tức giận, khinh bỉ, khinh thường

Sở Chính Minh nắm thật chặt quả đấm, đôi mắt tóe ra ánh sáng hung ác, ánh mắt kia, giống như dã thú cướp đoạt con mồi vậy—— không chết không ngừng, to máu màu đỏ đầy hai con mắt, phần nộ dường như muốn nhỏ ra máu.

“Vương Trọng Lỗi.” Cậu cắn răng nghiêng lợi nói.

“Cậu gọi bố mày để làm gì, con ngoan. anh mày.” Vương Trọng Lỗi đứng rất gần cậu, sáng khoáy nghĩ muốn đá kích chính chết kẻ địch từ lâu, tâm tình tương đối thoải mái, nhưng—— trong lúc lơ đãng đối diện với ánh mắt của cậu, trái tim như bị cậu níu lấy giống như không thở nổi, khí thế giống như khinh khí cầu bị đâm thủng vậy, trong nháy mắt thì, mới mất đi. “Sở Chính Minh, cậu. Cậu không nên trách tôi, muốn trách thì trách cậu bình thường làm người quá kiêu ngạo, luôn chèn ép người khác, sau này sẽ hiểu chuyện thôi.”

Tay nắm lại thành quả đấm, sau đó ngẩng đầu lên, Sở Chính Minh trừng mắt nhìn kẻ ty tiện bỉ ổi, trong đầu lặp lại chỉ có một câu: cậu ta dối trá, cậu tính kẻ sau lưng mình, cậu ta dối trá, cậu ta tính kẻ sau lưng mình, cậu ta dối trá, cậu ta tính kẻ sau lưng mình.

Trong nháy mắt, cậu tức giận đạt tới điểm cao nhất!

Con mẹ nó, cậu ta chính là thằng nhóc thú!

Thoáng cái quả đấm đã quất tới trên huyệt thái dương của Vương Trọng Lỗi.

Sức mạnh của người đang nổi giận vừa nhanh vừa mạnh, khiến cho Vương Trọng Lỗi không kịp chuẩn bị, thân thể lệch ngã ngời chồm hồm trên mặt đất, hơi choáng váng, cậu ta giằng giằng muốn ngồi dậy, nhưng tay còn chưa có cách mặt đất, Sở Chính Minh đã lật người cười trên người của cậu ta, nắm áo ngay ngực của cậu ta, đánh liên tục vào mặt cậu ta.

Tiếng gào khóc thảm thiết nghe rất đau đớn.

Mười mấy người đi theo xem náo nhiệt đã chạy tán loạn như chim như thú, lúc này trên đường lớn, những cảnh sát cầm súng, có lẽ đã hồi hận khi đứng cách xa bọn họ.

Người mặc đồng phục cầm khẩu súng ở bên hông chạy nhanh tới chỗ bọn họ, Sở Chính Minh giương mắt, trong đầu lại có thể tính toán thời gian bọn họ chạy tới, một phút, cậu muốn phét tên khốn kiếp này.

Dáng vẻ của Sở Chính Minh rất tàn nhẫn, Cẩn Ngôn đứng ngốc ở một bên, mặc dù bình thường cậu không nghe lời, nhưng cũng không có lớn tiếng kêu la, trừ lần đó ở bên đường nhìn cậu đánh người, bình thường dáng vẻ rất dịu dàng nhìn giống như là một ở đũa bé ở thời kỳ phản nghịch.

Với tình hình cậu muốn giết người như vậy, có thể gặp chuyện không may hay không?

Cô giật mình chạy tới, nhưng kéo thế nào được, mắt Sở Chính Minh rất đỏ, giống như là gặp thần giết thần, gặp phật giết phật vậy.

“Cậu sẽ đánh chết cậu ta.”

“Tôi muốn đánh chết cậu ta.”

Cẩn Ngôn lão đảo một cái, đừng thấy Sở Chính Minh nhỏ hơn cô, nhưng mà giống như cậu đã từng nói như vậy, Cẩn Ngôn ngoại trừ ngực lớn hơn cậu, thì không có điểm nào hơn cậu.

“Sở Chính Minh, cậu dừng tay.”

Cậu trừng mắt nhìn cô, thuận tay đẩy cô ngã, tức thì Cẩn Ngôn ngã ngời ở trên đường lớn.

Đường cái vẫn chưa hoàn thành cho nên có rất nhiều mảnh sắt thép vứt bừa bãi, Cẩn Ngôn cho là cậu muốn tới đỡ cô, nhưng ai ngờ, cậu thuận tay cầm một thanh sắt lên, muốn bỏ đến chỗ Vương Trọng Lỗi, cánh tay, chân, đầu cũng không có đánh xuống.

Bởi vì công an đã chạy tới.

Trên mặt đất, thanh sắt rơi xuống phát ra thanh âm leng keng.

“Vương Trọng Lỗi, Vương Trọng Lỗi.” Một người cảnh sát lo lắng kêu.”Đã hôn mê, đưa đến bệnh viện nhanh lên.”

Đôi tay của Sở Chính Minh bị còng lại.

Thanh âm lạnh lạnh khiến lòng của Cẩn Ngôn chấn động run lên một hồi. Âm thanh này, kinh khủng biết bao, đáng sợ cỡ nào, giống như năm năm trước, lần đó.

Hóa ra bất an trong lòng, là việc này lại xảy ra một lần nữa.

“Đưa luôn người phụ nữ này đi.”

Cô trơ mắt nhìn đôi tay mình bị còng số tám còng vào.

Bọn họ không có trải qua thẩm vấn, không có trải qua đăng ký, không có trải qua ký tên, người, trực tiếp bị quăng vào phòng tạm giữ, cửa đóng lại, cửa sắt lạnh lẽo, hai người.

Bọn họ là cá nằm trên thớt, mặc cho người ta chém giết, Cẩn Ngôn nhìn khoảng không trống trải, một lần nữa cô lại bị ngăn cách với tự do bên ngoài rồi, đều là bởi vì cậu.

Sở Chính Minh khinh thường ngồi xuống sàn.

“Mẹ nó, khốn kiếp.”

“Đều do thằng nhóc kia tính kẻ tôi.”

“Sau khi rời khỏi đây, tôi sẽ giết cậu ta lần nữa.”

“Đù rồi.” Trong lòng giống như bột nước vậy, Cẩn Ngôn vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng, giọng nói buồn bã, thật thấp giống như không có tinh thần: “Sở Chính Minh, cậu ồn ào đủ chưa. Sáng sớm, tôi cũng đã nói, việc này rất nguy hiểm, để cho cậu không cần làm như vậy, để cho cậu đi học hoặc là tìm công việc nghiêm chỉnh mà làm, cậu không chịu nghe, bây giờ đã xảy ra chuyện, trước khi cậu trách người khác thì tại sao không nhìn lại mình một chút. Làm sao cậu có thể hùng hồn đổ trách nhiệm cho người khác như vậy.”

Cậu ngây người, hình như có chút ngoài ý muốn, lại ——

“Tại cậu ta không tuân thủ quy tắc trò chơi. Tôi có lỗi gì chứ. Hạnh Cẩn Ngôn, cô có mặt ở hiện trường, cô biết chuyện xảy ra thế nào, cô không có giúp tôi, bây giờ còn trách móc tôi.”

Cẩn Ngôn mệt mỏi nhìn cậu, tại sao cô lại quên mình đang nói chuyện với tên lưu manh chứ: “Dạ, cậu không có sai, đều là người khác sai.” Là cô xen vào việc của cậu, là cô muốn lợi dụng nước đục này, tại sao cô có thể mong chờ điều gì đối với một kẻ lưu manh như cậu ta chứ, tại sao cô sẽ cho là bản chất của cậu cũng không xấu.

“Tôi vốn là không có sai.” Cậu phát phát tay: “Làm sao cô cũng giống như tên họ Vương kia vậy, tất cả đều trách móc tôi, tất cả đều mắng tôi.”

Thôi, Cẩn Ngôn đi qua đứng dựa người vào tường, tội gì phải âm ỉ với cậu, dù sao đi nữa cậu cũng sẽ không nghe, cậu cũng không phải là con trai của cô, cô cũng không có quan hệ gì với cậu, cô quan tâm nhiều như vậy làm gì, cậu thích làm sao thì làm sao đi, muốn ngồi tù thì ngồi tù đi.

“Tại sao không nói chuyện.” Cậu giễu cợt nhìn cô: “Có phải nói không lại tôi hay không.?”

Cẩn Ngôn im lặng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Thời gian dài im lặng để cho cậu cảm thấy hốt hoảng, sợ hãi mãnh liệt hơn so với lúc cậu bị bắt, cô ngồi chồm hổm ở bên cạnh, cũng không thèm liếc cậu một cái, Sở Chính Minh ho khan một cái, đáng vẻ của cô vẫn như vậy.

Có phải Cẩn Ngôn không để ý tới cậu hay không, có phải Cẩn Ngôn vứt bỏ cậu hay không, Cẩn Ngôn có phải giận cậu hay không?

“Cẩn Ngôn.”

Cô vẫn không có trả lời cậu.

Hít sâu một hơi, cậu đi qua đứng ở trước mặt cô, xem ra sắc mặt của cô không tốt lắm, hơi tái nhợt, mắt giống như mất đi độ sáng bóng trên châu lâu năm, thậm chí cô cũng không động lông mi, cúi thấp đầu, đáng vẻ rất xa cách.

“Cẩn Ngôn, cô nói cho tôi biết, tôi không có sai, có được hay không.”

“Cẩn Ngôn, cô nhìn tôi một cái, có được hay không.”

“Cẩn Ngôn, cô không nên tức giận, có được hay không.”

“Cẩn Ngôn.”

Đột nhiên cô co rúc ngồi trên sàn nhà, đôi tay ôm chân, vùi đầu vào giữa đùi, thân thể khẽ run giống như là Hàm Tu Thảo* bị kinh sợ, bỗng chốc Sở Chính Minh bị dọa sợ.

(*)Hàm Tu Thảo: cây mắc cỡ, cây trinh nữ.

“Cẩn Ngôn, cô làm sao vậy.” Hình như cô rất sợ, Sở Chính Minh cho rằng như vậy.

Một bàn tay không lớn duỗi trước mặt cậu, cậu vội vàng nắm lấy, cô cũng nắm lại thật chặt, khiến đầu ngón tay đau đớn như muốn truyền đến đầu quả tim, khiến cô hít thở không thông buồn bực phải khó chịu.

“Sở Chính Minh, cậu nghe cho kỹ cho những lời tôi nói đây. . . .”

“A.”

“Tôi rất sợ ở đây, tôi rất sợ sự yên tĩnh này.” Giọng nói nhẹ nhàng, hoảng hốt lộ ra lo lắng, nhưng, khiến lòng của cậu đau đớn.

Cẩn Ngôn yếu ớt mở miệng nói: “Tôi đã từng bị giam ở một nơi giống như nơi này, phòng tạm giam ở đó rất nhỏ, song sắt lạnh lẽo, lúc đó xung quanh tôi là nỗi tuyệt vọng và vô dụng, khi ấy là ban đêm cũng giống như bây giờ, rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi nghe được giọng nói trong lòng tôi, tôi có thể tận mắt thấy được nỗi tuyệt vọng của mình, nếu như mà tôi bị phán tội trộm cắp mà ngồi tù, còn cha thì bị viện bảo tàng truy cứu trách nhiệm, gia đình chúng tôi, bỗng chốc có hai người vào tù, nếu mẹ mà biết được tin đó, nhất định sẽ rất lo lắng, gia đình của chúng tôi, sẽ tan vỡ. Lúc đó, tôi cũng chỉ lớn hơn cậu một tuổi, giống như không biết thế gian hiểm ác, lần đầu tiên, tôi vô lực nắm chặt vận mệnh của mình như vậy, Sở Chính Minh, cậu biết không, từ sau lần đó, tôi rất sợ bóng tối yên tĩnh, tôi không nghĩ mình còn có thể lại trở lại nơi này, tôi không muốn phải đối mặt với bóng tối và cô đơn như vậy. Đều tại cậu, đều tại cậu. Tất cả là đều tại cậu.”

Tay cậu, rút ra từ trong tay cô, từ từ chuyển qua không trung, tầm mắt của cậu rơi vào trên lưng của cô, nhẹ nhàng để lên, sức lực mềm mại, vỗ từng phát từng phát.

Lúc này trong lòng cậu mềm mại và đầy hối hận.

Nếu như cô đau lòng như vậy, có lẽ cậu đã sai lầm khi kích động và lỗ mãng như vậy.

Nước mắt của cô giống như nước mắt của mẹ làm cho cậu đau lòng, Sở Chính Minh nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực: “Cẩn Ngôn, thật xin lỗi, về sau, tôi sẽ không làm chuyện nguy hiểm này nữa.”

Thoáng chốc, nước mắt đã rơi hết ra ngoài, bây giờ cậu như vậy thì có ích lợi gì, tất cả đều đã chậm, cậu lại không có người thân, mà Vương Trọng Lỗi thì, một đường công kiếm pháp, phục vụ hàng dài, chính chết Sở Chính Minh, là chuyện quá đơn giản, cậu còn đánh Vương Trọng Lỗi thành như vậy. . . .

Cẩn Ngôn dựa vào trong ngực của cậu, năm năm trước là cha đưa cô đi ra ngoài, sau đó gặp Nhiễm Sĩ Suệ, còn bây giờ thì sao, cô không muốn ở đây, tuyệt không muốn nghĩ, một phút cũng không muốn.

Sĩ Duệ, Cẩn Ngôn nắm thật chặt túi xách, trong túi xách có di động lưu số điện thoại của Nhiễm Sĩ Duệ, chỉ cần một cú điện thoại, anh sẽ chạy tới, là anh có thể đưa cô thoát khỏi nơi này, Cẩn Ngôn run rẩy móc điện thoại ra, cô không muốn lừa gạt mình, bây giờ cô rất muốn anh xuất hiện ở trước mặt cô ngay lập tức, cô nhớ bờ vai rộng của anh, cô nhớ bàn tay to của anh nắm lấy bàn tay của cô, cô nhớ anh cho cô cảm giác an toàn.Bây giờ cô muốn anh đứng trước mặt nói với cô: “Cẩn Ngôn, không cần sợ, có anh ở đây.”

Thật ra thì cô cũng chỉ là một người phụ nữ, bây giờ cô cần một bờ vai của một người đàn ông.

Sở Chính Minh nhìn chăm chăm điện thoại trong tay của cô, trong nháy mắt có giây giụa thoáng qua trong mắt : “Cẩn Ngôn, đưa điện thoại cho tôi, tôi gọi cho người đưa chúng ta ra ngoài.”

Cô lắc đầu một cái, nghiêng người, thuận thực nhấn dãy số.

“Sĩ Duệ.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Lúc điện thoại vang lên, quản lý đang đứng ở bên cạnh anh, hỏi anh: “Tổng giám đốc, lời nói không nên nói lung tung, đã mấy giờ trôi qua rồi, hình như người anh chờ sẽ không tới, anh có muốn ăn ít đồ lót bụng trước hay không, nếu không thì anh sẽ bị đau bao tử.”

Đồng hồ treo tường đã qua mười hai giờ, phòng bao lớn như vậy, chỉ có hai người, vị trí bên cạnh anh, không có người anh chờ ngồi, giường mắt nhìn ra ngoài, hình như đèn thủy tinh treo nơi xa nơi xa cũng mất đi ánh sáng, ngoài cửa sổ là ngọn đèn dầu giống như Ngân Hà bình thường rục rờ cả vùng đất, nhưng lúc này, những thứ kia từ từ dập tắt nhà nhà đốt đèn giống như lòng anh càng lúc càng thê lương.

Anh và chúng nó cô đơn như vậy, bị người khác vứt bỏ như vậy.

Mười hai giờ, anh nói cho cô biết anh sẽ không đợi nữa, chỉ còn một phút nữa thôi, mà cô không xuất hiện, cũng không gọi điện thoại. Lý trí nói cho anh biết anh nên chết tâm, nhưng tâm đâu rồi, nếu như thật sự chết tâm dễ dàng như vậy, anh cũng sẽ không ngồi ở vị trí này đợi cô lần thứ hai.

Bỏ lỡ lần thứ nhất, cô đã dừng lại không cho anh cơ hội quay đầu lại, Cẩn Ngôn, chẳng lẽ cô thật sự đã không cho anh một cơ hội? Nhiệm Sĩ Duệ chậm rãi đứng lên, cố gắng coi thường sự đau đớn trong lòng.

“Tổng giám đốc, điện thoại rút xuống đất.”

Anh cúi đầu liếc mắt nhìn, ngồi chồm hồm xuống nhặt, đột nhiên màn hình sáng lên, nhất thời tiếng nhạc khô khan vang lên giống như âm thanh tự nhiên vậy.

Cô gọi anh: Sĩ Duệ.

Cô nói với anh: Em rất nhớ anh, em rất cần anh.

Nhiệm Sĩ Duệ chạy tới đồn công an, phòng tạm giam nhỏ hẹp, ánh đèn cũng rất tối tăm, Cẩn Ngôn co rúc ngồi chồm hồm thành một cục, giống như một cô gái nhỏ bị vứt bỏ, cô rất sợ tối, Nhiệm Sĩ Duệ luôn cho rằng, sau khi trôi qua ân ái, anh cũng đã hỏi cô nguyên nhân, nhưng Cẩn Ngôn chỉ cười, cười khô sò, nhếch khóe miệng, ánh sáng của đèn đầu giường chiếu vào ánh mắt của cô giống như hai cái động đen kịt, ở trong đó giấu những gì anh cũng không muốn đi sâu nghiên cứu, có lẽ khi đó bản năng anh đã biết những thứ đó sẽ hấp dẫn anh, sẽ làm anh chìm sâu vào, cho nên tránh ra, là cách giải quyết tốt nhất.

Nhưng mà bây giờ cảnh tượng này, cùng với một ngày năm năm trước sao mà giống nhau, anh hoảng hốt hiểu rõ, khó trách cô không chịu nói, đây là tình cảnh khó nhất mà cô phải chịu đựng, một ngày năm năm trước, trong khu vực quanh đồn công an đều cúp điện, lúc anh nghe công an gọi đến, đã nhìn thấy ở trong phòng tạm giam tối tăm, có một cô gái sợ hãi đang núp ở trong góc, khóc thút thít giống như con mèo đi lạc trong mưa.

“Đây chính là tên trộm kia.” Giọng điệu của anh có chút khinh bỉ, bởi vì trước khi nhận được điện thoại của công an, anh mới vừa đàm phán không thành một hạng mục hợp tác, tâm tình đang không tốt: “Không ngờ là sinh viên, là tên trộm có trình độ học vấn cao Thầy giáo ở trường học dạy các người những thứ này.”

Có lẽ hai chữ “tên trộm” này kích thích Cẩn Ngôn, lúc ấy nói thế nào cô cũng không chịu từ trong góc tới đây, còn cúi đầu, coi như sau khi có điện, cô cũng không để cho người ta mở đèn. Nhiệm Sĩ Duệ nghĩ, có lẽ Cẩn Ngôn sợ người khác chia sẻ về phía mặt của cô nói, đây là khuôn mặt của tên trộm, cô gái này là tên trộm.

Từ sau ngày đó, Cẩn Ngôn đã thay đổi bởi người đàn ông này, mà anh chính là đao phủ, còn thì lại đồng ý bị anh vạch trần vết thương tàn khốc ở trước mặt.

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên trong lòng Nhiệm Sĩ Duệ căng thẳng, Cẩn Ngôn của anh, ở bên cạnh anh thì vẫn luôn độc lập và kiên cường, loại cục diện này, là bóng ma ám ảnh trong lòng cô, đó là cảnh tượng tuyệt vọng nhất, nhưng cũng may, cô còn nhớ rõ anh, vào lúc này lại gọi điện thoại cho anh, có phải nói lên điều gì đó hay không. Trong lòng cô có anh, thật ra thì anh có một vị trí quan trọng.

Tình cảnh của anh, cũng không đến mức tuyệt vọng.

Nghĩ như vậy, cho nên Nhiệm Sĩ Duệ vui vẻ, người đàn ông ôn hòa dịu dàng bảo vệ người phụ nữ của mình giống như là đốt lên hơi nước nóng hừng hực vậy, trong điện thoại giọng của Cẩn Ngôn rất gấp, cũng không nói rõ ràng chuyện gì, nhưng có quan hệ gì chứ, có anh ở đây, tất cả chuyện của cô, anh cũng sẽ giải quyết giúp cô.

Trong lòng Nhiệm Sĩ Duệ đầy vui vẻ.

“Cẩn Ngôn.” Giọng điệu của anh rất vui vẻ.

Cẩn Ngôn đẩy Sở Chính Minh ra, chần chờ một chút mới ngẩng đầu lên, ánh mắt giống như con thỏ nhỏ vậy, ngược lại không có nước mắt, nhưng khóe mắt rất hồng, vừa thấy anh, lầm bầm hai tiếng, cô đứng lên muốn nhào tới phía anh, nhưng có lẽ là do ngồi chồm hồm quá lâu, không có đứng vững, cho nên ngã xuống, hai chân ngửa ra sau, giống như rùa bị người ta lật ngược vậy, Nhiệm Sĩ Duệ đau lòng, nhưng —— khóe miệng lại cong cong ——

Đờ cô đứng dậy cũng là một đôi tay khác.

Người đàn ông kia. Nhiệm Sĩ Duệ khẽ nheo mắt, nói đúng hơn là cậu thanh niên.

Cậu mặc áo khoác hiệu NIKE, mặc quần rộng rãi theo phong trào, còn đi đôi giày chơi bóng màu trắng. . . .

Anh bị cậu trêu chọc, buổi sáng ngày hôm trước người đàn ông đó — chính là cậu, càng nghĩ xa một chút, ngày đó ở Duy Cảnh.

Anh lại bị một thằng nhóc trêu chọc, nhất thời sắc mặt của Nhiệm Sĩ Duệ u ám, mặc dù anh không có tức giận, nhưng mà, cũng phải tức giận.

Tình địch của anh, hóa ra là điều không có cần thiết như vậy, một thằng nhóc, thằng quỷ nhỏ đáng giận.

Cần Ngôn sợ run mấy giây, nhìn thấy khoe miệng anh mỉm cười, sự khấn trương trong lòng cũng từ từ rơi xuống: “Cám ơn.” Tay nhẹ nhàng rút ra, cô nhìn về phía Sở Chính Minh nói, lại có cảm giác hoảng hốt thoáng qua ánh mắt của Sở Chính Minh đầy thất vọng — và đau đớn.

Anh vẫn nhìn chăm chăm vào giữa tay của cô và cậu, Cần Ngôn không hiểu nhìn cậu một cái, hoảng hốt nhớ tới tay của cô vừa mới từ phía trên lướt qua.

Tại sao cậu lại không chịu buông tay của cô ra? Đột nhiên Cần Ngôn có ý nghĩ cảm động hoang đường, Sở Chính Minh còn chưa đủ mười tám tuổi, biết tình cảm là cái gì chứ?

Nhiệm Sĩ Duệ dẫn cô ra ngoài văn phòng làm việc ngồi xuống, lại đi mua cà phê nóng cho cô, nắm tay của cô, cảm giác cô từng điểm từng điểm bình tĩnh lại, anh ôm cô vào trong ngực, cô cũng không có phản kháng, thậm chí còn khẽ dựa sát vào anh, sau khi uống cà phê, Cần Ngôn từ từ kể lại mọi chuyện.

“Anh còn tưởng rằng em thật sự hết hy vọng với anh đấy.” Nhiệm Sĩ Duệ cười nói, giờ phút này nói đến mấy giờ bị dày vò, đã cảm thấy thoải mái, cô đang ở bên cạnh anh, đang ở trong ngực của anh, thậm chí anh đang suy nghĩ, trước kia có phải Cần Ngôn chờ anh thì cũng giống như anh mới vừa rồi chờ cô mấy tiếng đồng hồ hay không.

Trên thế giới này, thiếu nợ người ta, luôn luôn phải trả, cũng may, anh còn có cơ hội, anh có thể trả dần.

“Cuối cùng em cũng nhớ tới chính là anh, vậy là tốt rồi.” Nhiệm Sĩ Duệ hôn trên trán cô một cái.

“Anh nói cái gì?” Cần Ngôn không nghe rõ, hỏi lại.

“Không. Không có gì.” Nhiệm Sĩ Duệ lắc đầu một cái: “Em đừng lo lắng, Dương luật sư đang giải quyết, rất nhanh có thể về nhà.”

Cần Ngôn gật đầu một cái, dựa vào trên vai anh, nhắm hai mắt lại.

Nửa giờ sau chuyện đã xử lý thỏa đáng, Nhiệm Sĩ Duệ cầm theo túi xách của cô, ôm cô đi ra ngoài, Cần Ngôn đi vài bước thì dừng lại. Sở Chính Minh còn không có ra ngoài.

Cần Ngôn ngẩng đầu nhìn Nhiệm Sĩ Duệ, cứu hay là không cứu, lẽ ra Sở Chính Minh cũng đáng đời, còn nhỏ tuổi đã hư hỏng như vậy, chịu chút dạy dỗ cũng là việc nên làm, nếu không còn phải gặp chuyện không may khác thì sao, nghĩ như vậy, cho nên cô bỏ đi suy nghĩ cứu người.

Nhưng đi được hai bước, nếu như không cứu, nghe nói trong ngục giam rất loạn, với tình trạng của Vương Trọng Lỗi bây giờ, Sở Chính Minh chỉ có bị chình cho đến chết mới thôi.

Cậu gọi cô là “Chị gái Thánh mẫu”.

Cậu luôn nói muốn mời cô đi Duy Cảnh ăn ngon.

Cậu mới vừa nói không bao giờ làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, không bao giờ để cho cô đau lòng nữa.

Cần Ngôn khẽ cắn răng, đời này cô thật sự thiếu nợ cậu mà.

Nhưng thằng nhóc này lại không biết cảm kích cô.

“Tôi không muốn anh ấy cứu tôi.” Ánh mắt cậu nhìn chăm chăm Nhiệm Sĩ Duệ có chút khiêu khích: “Tôi cũng có thể tự mình đi ra ngoài.”

“Cậu.” Cậu nói đầu tiên đã chẹn họng Cần Ngôn, nếu là con trai của cô, nhất định cô sẽ đánh chết cậu, Cần Ngôn hỏi hận nghĩ, nắm tay Nhiệm Sĩ Duệ đi. “Cậu muốn ở đó ngây ngốc, vậy thì cứ ở đó mà ngây ngốc đi, tôi khổ như thế là vì ai chứ, tôi thiếu nợ người tới cứu cậu một ân tình, tôi thật sự là một người ăn no không có việc gì làm mà.”

Nhưng đi mấy bước.

“Cần Ngôn, cô khóc, tại sao cô khóc. Cô đừng khóc.” Giọng nói của cậu lo lắng lộ ra mấy phần bất đắc dĩ như người mắc chứng cuồng loạn vậy.

Cần Ngôn vẫn một mực dựa vào trong ngực anh, Nhiệm Sĩ Duệ dừng bước lại, nhìn chăm chăm cậu đứng cách đó không xa, anh cũng có những năm tháng trải qua điên cuồng như thế này, có lẽ từ xưa đến nay trong quá trình lớn lên của mỗi một đứa con trai đều có máu tươi hoặc là bạo lực, thế nhưng cái độ tuổi này nhất định phải nắm thật chặt, nhiều một phần, chính là tội: “Tôi biết cậu rất rõ ràng tại sao Cần Ngôn lại khóc, cậu tiêu xài thậm chí bị mất

tiền đồ của mình hoặc là không coi trùng sinh mạng, cho nên xin cậu không được liên lụy người khác.” Giọng của Nhiễm Sĩ Duệ nhạt nói: “Nhất là với phụ nữ”

“Anh dựa vào cái gì mà dạy dỗ tôi.” Sở Chính Minh ghét nhất là sắc mặt dạy dỗ người khác như vậy, mà Nhiễm Sĩ Duệ, thì càng chán ghét hơn nữa: “Nên làm như thế nào, tự tôi biết.” Cậu hơi nhếch môi: “Còn nữa, on này, là tôi nợ anh, không phải Cẩn Ngôn nợ anh.” Cậu ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Nhiễm Sĩ Duệ. “Bây giờ, tôi hi vọng anh biết rõ.”

Thủ tục vẫn đơn giản, chỉ là trước khi làm thủ tục, Nhiễm Sĩ Duệ phải gọi một cú điện thoại cho nhà họ Vương, cũng may, tất cả đều suông sẻ.

Sau khi ra ngoài, Sở Chính Minh nhìn cô và Nhiễm Sĩ Duệ một cái, xoay người rời đi.

“Cậu đi đâu.” Theo bản năng Cẩn Ngôn bị cậu làm cho khản trương.

“Không liên quan tới cô, ngày mai cô vẫn sẽ thấy tôi còn sống đấy.” Hành động của cậu tự nhiên như vậy, đáng tiếc, Nhiễm Sĩ Duệ nghĩ, kích động có thừa, trầm ổn chưa đủ, giống như miếng ngọc còn không có trải qua mài giũa, bây giờ ở cái giai đoạn này, không có thành tựu.

Nhiễm Sĩ Duệ đưa Cẩn Ngôn về nhà, Cẩn Ngôn vào bếp rót cho anh một ly nước, anh nhận lấy, tay anh chạm vào ngón tay của cô, đầu ngón tay đã không còn lạnh lẽo, có lẽ nhẹ ấm áp, trong nháy mắt Nhiễm Sĩ Duệ muốn nắm chắc khoảnh khắc đó, nhưng Cẩn Ngôn đã rút tay lại.

Trong mắt hơi thất vọng.

“Rèm cửa sổ không tề.” Anh dời đi tầm mắt, ngồi xuống.

“Ừ.” Cẩn Ngôn gạt đầu một cái, khi anh ngồi xuống bên cạnh, TV không có mở, không gian rất an tĩnh, tầm mắt người đàn ông ngẫu nhiên quét qua từ trên người cô, lại có chút nóng bỏng, Cẩn Ngôn trầm ngâm nhắc nhở mình, nhưng Cũng không biết Nhiễm Sĩ Duệ có phải là có ý hay không, cổ cứ có cảm giác, khoảng cách giữa anh và cô, hình như càng ngày càng gần.

“Thời gian không còn sớm.” Cẩn Ngôn liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, nhẹ nhàng hóp một ngụm nước. “Ngày mai tôi còn phải đi làm.”

Vì vậy. Đây là đang đuổi người.

Nhiễm Sĩ Duệ nghĩ giả bộ nghe không hiểu, nhưng ý tứ này quá cạn rõ ràng rồi, anh thở dài một cái, còn nhiều thời gian, nếu vội vã quá mức, cũng là tối kỵ trong nhà binh.

“Được rồi, tôi.” Nhiễm Sĩ Duệ mới đứng lên, nhưng Cả căn phòng tối đen, lâu đối diện lẻ tẻ ánh đèn, nhưng rồi tất cả đều biến mất.

Cúp điện? Đây có phải cũng coi như ông trời giúp anh một tay.

“Đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại tối như vậy.” Rõ ràng giọng của Cẩn Ngôn lộ ra đầy khản trương.

Nhiễm Sĩ Duệ không chút do dự ngồi xuống, thuận tay kéo cô vào trong ngực: “Đừng sợ, đừng sợ, chỉ là bị cúp điện mà thôi.”

Trong phòng ngủ, Nhiễm Sĩ Duệ gọi điện thoại đến Sở điện lực hỏi, lại biết hôm nay có lịch thông báo cúp điện, còn có thể cúp đến sáu giờ sáng mai, ánh sáng từ di động hơi mờ, sắc mặt của Cẩn Ngôn rõ ràng lộ ra khản trương.

“Không có việc gì, anh sẽ ở đây với em.” Lòng anh mềm nhũn, cũng không phủ nhận mình hèn hạ, vén chăn lên nằm nằm xuống.

Có lúc, mạnh mẽ một chút, cũng không phải xấu.

Tác giả có lời muốn nói: H còn chưa phải H, chỉ đơn giản là vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Edit: Sun520

Trên một diễn đàn Cẩn Ngôn đã từng thấy một đề tài thảo luận về đàn ông, trong đó chủ của diễn đàn đã hỏi: Đối với phụ nữ mà nói, đàn ông và chó có cái gì khác nhau, Cẩn Ngôn cũng không nhớ ra đàn ông và chó cụ thể có gì khác biệt, nhưng sau đó một câu trả lời làm cho Cẩn Ngôn có ấn tượng rất sâu, người đó nói, khi cần đàn ông có thể dùng như chó, còn chó thì sao, khi cần lại không thể dùng đàn ông.

Bây giờ phái nữ, có tư tưởng độc lập, kinh tế độc lập, nhân quyền độc lập, rất lâu, không có đàn ông, cũng có thể một mình sống được tự nhiên, cho nên

gần như một phần phụ nữ cũng không coi đàn ông là quan trọng, trong mắt nhóm phụ nữ này, đàn ông đơn giản chỉ có ba chỗ dùng.

Thứ nhất: Đàn ông giống như diễn đàn trả lời vậy, đàn ông chỉ là đồ dùng trên giường của phụ nữ, không khác gì gối ôm cả, chỉ là dùng để gia tăng độ thoải mái trong khi ngủ hoặc là dùng để ấm giường.

Thứ hai: Đàn ông là công cụ giao thông, đêm khuya tan việc có một người đàn ông đưa đón, dù sao vẫn yên tâm hơn một chút so với ngồi xe taxi, có lúc đi dạo phố một mình còn có thể đắm đuối tài xế giao hàng, không phải nhất định đòi hỏi, nhưng cũng nên có một đàn ông bên cạnh, như thế thì thuận tiện hơn rất nhiều.

Thứ ba: Điều còn lại là có tác dụng như Nhiệm Sĩ Duệ bây giờ, thêm can đảm.

Trong đầu Cẩn Ngôn nhớ tới lời nói này, có chút nhin không được bật cười, dĩ nhiên cô không có quá trớn nghĩ đến tác dụng của đàn ông chỉ khá hơn so với chó một chút hoặc là giới hạn trong ba điều phía trên, nhưng một khi bị Nhiệm Sĩ Duệ xem thường như vậy, tâm tình lại tốt hơn rất nhiều.

Nhiệm Sĩ Duệ cúi đầu nhìn cô, một bên là cây nến vừa rồi xuống dưới lầu mưa ở cửa hàng tiện lợi, ánh sáng cũng không được sáng cho lắm, lại nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhỏ đến có chút giống như trẻ con trong tủ cửa tinh xảo, nụ cười ôn hòa, mặt mày tươi như hoa.

Giống như đã từng có lúc anh nhìn thấy dáng vẻ của cô như vậy, thời gian đan chéo nhau, cô cũng từng ở trong lòng anh, mỉm cười, anh, Sĩ Duệ, anh có thể yêu em không.

Môi, không nhin được đã hôn xuống.

Chỉ mong câu trả lời của anh không muộn màng, anh sẽ không bỏ qua thời gian cuối cùng này.

Chỉ đơn thuần đắp chăn bông nói chuyện chọt bị lửa nóng cắt đứt, trong đầu Cẩn Ngôn trống rỗng mấy giây, môi lưỡi cực nóng, dây dưa tình cảm, tay anh đặt ở trên lưng cô buộc chặt, siết chặt lấy cô, không để cho cô trốn tránh đi chút nào.

Anh luôn không cho cô lựa chọn như vậy.

Không thể lui được nữa, là đúng hay sai.

Trong lòng cũng không phải không do dự.

“Sĩ Duệ, buông ra.” Cô thở nhẹ: “Anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn như vậy là.”

Giống như anh không nghe thấy, chỉ dùng sức hôn cô, giống như uống rượu độc giải khát, không thể nào kiềm chế.

Dùng sức cắn, hương vị của máu giống như mùi sắt, đã chảy máu, răng của cô, nhất định rất sắc bén, năm đó anh từ chối, cô rơi lệ, trên bả vai còn có vết tích của cô ngay lúc đó.

Anh vững tâm, lòng của cô mềm mại, hôm nay phong thủy luân chuyển rồi.

Nhiệm Sĩ Duệ khẽ giương mắt, nhìn chăm chăm nét mặt của cô không rời.

Anh đã đánh cuộc, anh đánh cuộc mình có thể thắng, anh đánh cuộc trong lòng Hạnh Cẩn Ngôn có anh, anh đánh cuộc cô gọi điện thoại cho anh là bởi vì vẫn còn yêu anh say đắm.

“Cẩn Ngôn, anh sẽ không dừng lại, nếu như em thật sự không có một chút tình cảm nào với anh, thì em hãy đạp anh xuống giường đi.”

Phải mạnh mẽ nắm chắc, gần như là anh nắm hết tất cả nhược điểm của cô, quần áo của Cẩn Ngôn đang bị anh cởi hết ra nhưng trong nháy mắt kia cô hoảng hốt hiểu rõ, thật ra thì cô cũng không có nghĩ muốn chống lại, chỉ là vẫn còn do dự.

Mà một khi người phụ nữ bắt đầu do dự, thì đã thua.

“Cẩn Ngôn.” Vật nóng rục chen vào thân thể của cô, thật sâu thờ dài có mất mà được cảm giác thỏa mãn, cũng may, còn tới phải gấp, mặc dù cô đã không có đứng một chỗ chờ anh, nhưng anh còn có thể đuổi theo bước chân của cô.

Bọn họ có thể ở cùng một khởi đầu, cùng nắm tay nhau cả đời.

Hình ảnh cùng nắm tay nhau đến già không ngừng hiện lên trong đầu anh, Nhiệm Sĩ Duệ càng thêm hưng phấn, dùng sức chen vào, lui ra ngoài, âm thanh rên rĩ cũng không phải đều là khô sở.

Anh và cô đang cùng nhau, cô cũng không hề biết đau, anh bảo đảm như vậy.

“Cẩn Ngôn, cho anh thêm một cơ hội.”

Không đợi được câu trả lời của cô, anh đều hiểu, bọn họ phải cần, là thời gian chứng kiến, thời gian sẽ nói cho Cẩn Ngôn, hôm nay giờ khắc này, cũng không phải sai.

Buổi sáng tỉnh lại thì có chút hoảng hốt, ngẩn ra mới hiểu được, Nhiệm Sĩ Duệ đã qua đêm ở đây, cô quay đầu lại nhìn anh, khuôn mặt nhu hòa, như bộ dáng của mỗi sáng sớm đã qua, mà trên người của mình, cũng chẳng mặc cái gì cả, Cẩn Ngôn vỗ mình một cái thật mạnh, bây giờ bộ dáng kia, quan hệ của hai người, không phải càng lúc càng loạn sao.

Vậy thì tại sao tối ngày hôm qua cô không ngăn cản anh.

Lúc cô âm thầm ảo não, thì Nhiệm Sĩ Duệ đã tỉnh lại, còn nhếch miệng cười khê: “Chào buổi sáng.”

Anh không cười cũng may, nụ cười này, nhất thời khiến Cẩn Ngôn có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy, trước kia mỗi buổi sáng, ngày nào đó Nhiệm Sĩ Duệ không phải từ rồi giường bắt đầu đã nghiêm mặt, nhưng mà bây giờ.

Thói quen là một chuyện rất đáng sợ, cho nên Cẩn Ngôn theo bản năng co rúm lại một chút, lại nhìn thấy Nhiệm Sĩ Duệ khê nhú nhú mày, sau đó cũng không nói gì, chỉ khê thờ dài một cái.

Ánh mắt của Cẩn Ngôn quét qua người của anh, phần lưng bóng loáng có dấu đỏ, là kiệt tác của ai, đó là chuyện quá rõ ràng, mà trên người của mình thì sao, những dấu hôn cũng quá mức mập mờ. Cẩn Ngôn cầm quần áo ở một bên lên: “Anh đi ra ngoài trước đi, tôi muốn thay quần áo.”

“Có liên quan gì, trước kia có mặt anh thì em vẫn thay được vậy.”

“Đó là trước kia, bây giờ anh coi tôi như nhóm người trai gái gặp dịp thì chơi đi.”

Lông mày của Nhiệm Sĩ Duệ nhíu lại: “Tại sao em không đi ra ngoài trước, anh cũng không thể không mặc gì.”

“Anh.” Cẩn Ngôn đuối lý, cũng phù hợp với phong cách của anh, chính là miệng lưỡi lợi hại một chút, anh đều muốn chiếm tiện mới được, ai nói đàn ông có thân sĩ phong độ, Nhiệm Sĩ Duệ anh luôn luôn sẽ không có tính tự giác. “Đây là của phòng của tôi, cho nên phải nghe theo lời của tôi, hơn nữa, tôi không có hứng thú nhìn cảnh xuân của anh. Bây giờ tôi là chủ, cho dù đối với căn nhà hay là đối với người.”

Anh gật đầu.”Không sai, đúng thế, nhưng anh vẫn còn có hứng thú với em.” Người nào đó quang minh chánh đại trả lời, với bộ dáng nghiêm chỉnh, đột nhiên Cẩn Ngôn cảm thấy, Nhiệm Sĩ Duệ thật là một giống loài kỳ lạ, giống như người hay lật lọng, gặp phải sai trái thì giả bộ.

Cẩn Ngôn ném gối đầu về phía anh

Nhiệm Sĩ Duệ tiếp được gối đầu, mở to tròn mắt nhìn cô, qua mấy giây, lại đột nhiên cười quỷ dị, Cẩn Ngôn cảm giác đầu của mình tê rần.

Anh lại có thể cầm quần áo, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Cẩn Ngôn nhanh chóng mặc xong quần áo rồi đi ra ngoài, anh cũng đã mặc xong quần áo, đưa bàn chải đánh răng mới cho anh rửa mặt, sau khi Cẩn Ngôn đi vệ sinh xong ra ngoài, thì thấy anh đang phòng ngồi ở phòng khách chờ cô.

Hôm nay muốn đến Hoàn Vũ sớm một chút, ngày hôm qua công việc còn chưa có xử lý xong đã bị Lăng Duệ bảo cô chạy tới cứu Sở Chính Minh rồi, kết quả cũng không có cứu được Sở Chính Minh, lại làm cho mình bị nhốt vào phòng tạm giam, ngày hôm qua Lăng Duệ khẩn trương như vậy, hôm nay nhất định là cô không thoát được rồi.

Còn có Sở Chính Minh, ngày hôm qua rốt cuộc đã chạy đi đâu, mới vừa rồi gọi điện thoại cũng không có nhận, bây giờ còn sớm, trước giữa buổi sáng mà không thấy thẳng nhóc kia, nói như vậy, là tối ngày hôm qua cậu cũng không có về nhà.

Đi làm gì rồi.

Trong lòng Cẩn Ngôn rối bời.

“Cùng nhau ăn điểm tâm.” Nhiệm Sĩ Duệ nói.

Cẩn Ngôn lắc đầu một cái. “Tôi không rãnh.”

“Đưa em đi làm.” Anh lại nói.

Cẩn Ngôn vẫn lắc đầu một cái. “Hướng đi khác nhau, không thuận đường.”

“Cùng nhau ăn trưa.” Anh tiếp tục mời.

Cẩn Ngôn cau mày, động tác mở cửa ngừng lại: “Nhiệm Sĩ Duệ, anh rốt cuộc muốn làm gì.”

Thân thể tránh ra bên cạnh, Nhiệm Sĩ Duệ để cho cô mở cửa ra, muốn làm gì, rất rõ ràng, anh không muốn trốn tránh cảm giác trong lòng, từ tối hôm qua khi Hạnh Cẩn Ngôn gọi điện thoại trong nháy mắt đó, anh đã quyết định mình phải quyết tâm.

“Hạnh Cẩn Ngôn, giống như tôi qua anh đã nói, anh muốn ở chung một chỗ với em lần nữa.”

“Không cần thiết.” Lý trí nói cho cô biết nên trả lời như vậy, người đàn ông này vô tình, vô tâm, sai lầm chỉ có thể phạm lần thứ nhất, cô không nên ngu xuẩn cho anh có cơ hội cười nhạo tôn nghiêm của người phụ nữ lần nữa, mãi mãi không nên hi vọng vào mình sẽ có thể lấy được người đàn ông đó, cho nên, cô không nên để cho anh có cơ hội dẫm lên bước chân của mình lần thứ hai. “Cũng không thể nào.” Cô nói bỏ sung, giọng nói đầy kiên quyết: “Sẽ không có kết quả, tôi không bao giờ tin tưởng anh được nữa.”

Sớm đoán được cô sẽ phản ứng như thế, Nhiệm Sĩ Duệ cũng không có thất vọng nhiều, trước đây anh coi thường cô, thương tổn cô, anh cũng nguyện ý trả lại, thiếu cô bao nhiêu, thì trả cho cô bấy nhiêu, tình cảm bị anh chà đạp, thì bản thân anh sẽ nhặt lên, bao bọc lại, bỏ vào trong lòng cô, làm cho lòng nàng ấm áp hơn.

“Cần Ngôn, nhiều lời vô ích, anh muốn nói cho em biết, anh là nghiêm túc, một ngày nào đó, em sẽ tiếp nhận anh lần nữa.” Bàn tay anh đặt lên tay cô, trên tay cầm cửa, nhẹ nhàng kéo ra, cô còn lo lắng, mở miệng, cũng chưa nói gì, lại cảm thấy rõ ràng có một ánh mắt nóng rực ở sau lưng, cô quay đầu lại, nhìn thấy Sở Chính Minh đứng cách cô khoảng mấy bước chân, trong ánh mắt của cậu hiện lên đầy tia máu, râu mọc lởm chởm, khỏe mặt, hơi ướt át.

“Tôi hôm qua anh ta không về nhà, hai người đã ngủ chung giường phải không?” Giọng của cậu hơi khàn, giống như là tảng đá lạnh lẽo vậy, khiến cô hoảng hốt.

“Đây là chuyện của người lớn, cậu còn nhỏ.” Cần Ngôn nhỏ giọng nói.

“Tôi qua hai người ngủ chung giường.” Giọng của cậu vang lên rất lớn, sắc mặt đen thui giống như mây đen trên bầu trời, cần môi, sắc môi hơi đỏ, giống như tơ máu trong mắt cậu chứa sự tức giận.

“Sở Chính Minh, đây là chuyện của tôi.” Khí thế của Sở Chính Minh áp đảo Cần Ngôn, khiến Cần Ngôn Không biết là hương vị gì, mới sáng sớm, tại sao cậu lại rộng cái gì với cô, cô cũng chỉ có thể giải thích: “Hình như cậu quan tâm hơi nhiều việc rồi đó.”

“Hai người đã ngủ chung một giường.” Nghi ngờ trong lòng cậu đã được đến khẳng định, có lẽ cậu đã sớm khẳng định, cậu hi vọng điều gì, cũng chỉ là một chút xúi lời giải thích của Cần Ngôn, chỉ cần một chút xúi, cũng có thể làm cho sự hoảng sợ trong lòng cậu ổn một chút, nhưng cậu cũng không biết mình đến tột cùng là làm sao, cậu chưa từng thích qua người nào, cho nên cũng không biết cái gì mới là cảm giác của yêu thích, nhưng khi nhìn thấy Nhiệm Sĩ Duệ thì cảm giác thật tệ, rất tệ, nhất là mới vừa rồi, cậu còn phải biết một chân tướng, hóa ra là, cậu. Cậu chỉ là một con cò.

Con cò đáng thương, cô đối với cậu rất tốt, cũng chỉ là diễn trò mà thôi.

“Hạnh Cần Ngôn, cô chính là kẻ lường gạt.”

Tuyệt vọng mà tức giận, giống như trẻ mồ côi bị vứt bỏ cuối cùng trong lòng phát ra sự buồn bã, cậu nhìn cô, hai giọt lệ trên khóe mắt chậm rãi rơi xuống, lúc này thế giới của cậu, chỉ có một mình cậu.

Nhìn bộ dáng của cậu khiến Cần ngôn bị dọa sợ, Nhiệm Sĩ Duệ cũng có chút không rõ chuyện gì, hai người nhìn nhau một cái, Cần Ngôn đi đến đầy đầy Sở Chính Minh.

“Cậu làm sao vậy, tối hôm qua chạy đi đâu, tôi rất lo lắng cho cậu.”

Kéo khóe miệng, ánh mắt của Sở Chính Minh nhìn cô đầy khinh bỉ: “Hạnh Cần Ngôn, những lời cô nói thật ghê tởm, cô lo lắng tôi? Cô cho rằng tôi còn có thể tin tưởng lời nói của cô sao? Cô là một tên lường gạt!”

Tác giả có lời muốn nói: Cua đồng bò qua!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Edit: Sun520

“Hạnh Cần Ngôn, những lời cô nói thật ghê tởm, cô lo lắng tôi? Cô cho rằng tôi còn có thể tin tưởng lời nói của cô sao? Cô là một tên lường gạt!”

Mắt của cậu đầy tơ máu, chậm rãi nói, giống như giải nghĩa từng chữ từng câu, nghe vào tai trong, có một loại cảm giác rất đau đớn, nói xong cậu cũng không nhìn cô, đứng ở đằng kia cúi thấp đầu thờ, nặng nề.

Cần Ngôn không thấy rõ vẻ mặt của cậu, chỉ nhìn thấy một giọt nước mắt rơi xuống mũi của cậu, sau đó nhanh chóng biến mất.

Khi còn trong phòng tạm giữ cậu mang đôi giày màu trắng chơi bóng bây giờ đã rất dơ rồi, dây giày cũng rách ra, Cần Ngôn ngẩng đầu nhìn cậu: “Tôi ngày hôm qua cậu đi đâu vậy, đã xảy ra chuyện gì.”

“Xảy ra chuyện gì?” Cậu lẩm bẩm lặp lại: “Nếu như tối qua tôi không đi một chuyến như vậy, còn không biết cô có bản lĩnh lớn như vậy, Hạnh Cần Ngôn, cô là người phụ nữ hèn hạ, dối trá, là tên lười gât!”

Một người có thể thừa nhận có bao nhiêu đả kích, ép vờ Lạc Đà cuối cùng một cọng rom nặng bao nhiêu.

Nếu như nói bị bắt vào trại tạm giam là đúng vì đó là một sự trừng phạt khi cậu phản nghịch và kích động, cậu chấp nhận chuyện đó vì mình bị người khác tính kế. Nếu như nói phát hiện Cần Ngôn và Nhiệm Sĩ Duệ lên giường là bởi vì muốn vứt bỏ tình cảm của cậu, cậu bị vứt bỏ thì cậu cũng chấp nhận, ai bảo cậu đang có quan hệ không rõ ràng với Cần Ngôn, theo thời gian, cậu cũng chấp nhận thua. Nhưng mà, cậu thật sự bỏ ra tình cảm, cậu tôn trọng cô giống như tôn trọng mẹ của mình vậy, cậu yêu cô say đắm, tại sao Hạnh Cần Ngôn lại có thể lợi dụng cậu, lừa gạt cậu, coi cậu như kẻ ngu ngốc mà đùa bỡn tình cảm của cậu đi đòi lấy thành công sự nghiệp như vậy.

Tại sao cô có thể làm tay sai cho Lăng Duệ, tại sao cô có thể vừa dối tốt với cậu, vừa lại không biến sắc lợi dụng cậu đi lấy lòng người kia, Sở Chính Minh nắm chặt quả đấm, nặng nề đánh lên trên vách tường.

Khốn kiếp!

Từ phòng tạm giữ ra ngoài, khi Cần Ngôn hỏi cậu đi làm gì thì Sở Chính Minh rất muốn nói cho cô biết rõ ràng, là cậu muốn đi tìm Lăng Duệ. Mặc dù cậu tuổi trẻ tính khí hay nóng nảy, nhưng cũng không ngốc, chuyện nặng nhẹ cậu nhìn rất rõ ràng, coi như nhà họ Vương tạm thời nể mặt mũi của Nhiệm Sĩ Duệ mà bỏ qua cho cậu, nhưng sau lưng nhất định sẽ không nuốt xuống cục tức này xuống, nhất thời Nhiệm Sĩ Duệ bảo vệ được cậu, nhưng lại không bảo vệ được cậu cả đời, huống chi, cậu không muốn nợ ân tình của Nhiệm Sĩ Duệ, cậu muốn sống bình an, cậu muốn tự mình làm nên chuyện, nhưng trước hết cậu phải có một thế lực mạnh che chở.

Cậu nhất định phải trưởng thành hơn, mạnh mẽ hơn.

Cho nên cậu quyết định đi tìm Lăng Duệ.

Nửa đêm, đèn ở lầu cao nhất của Hoàn Vũ Cao vẫn sáng, Sở Chính Minh chạy vào thang máy, tay nhấn menu có chút do dự, nhưng sau khi ngừng lại một chút, cậu lại nặng nề nhấn số tầng muốn đến.

Trên cái thế giới này không có chuyện thập toàn thập mỹ, cậu nghĩ phải lấy được cái gì, nhất định phải trả giá đắt, Hạnh Cần Ngôn, có lẽ đáng giá để cậu làm như vậy.

Thang máy đi một đường đến được lầu cao nhất.

Tâm tình Lăng Duệ không tốt, Sở Chính Minh ra khỏi thang máy thì mới tỉnh ngộ, âm thanh vật dụng bị đập bẻ truyền tới từ phòng làm việc, vừa nặng lại vang lớn, còn kèm theo tiếng gầm gừ tức giận, giọng trợ lý khuyên can, lão già này tinh thần mẫn chừ người vĩnh viễn tốt như vậy, Sở Chính Minh nghĩ.

Sau lưng cửa thang máy khép lại, mặt của cậu đã ánh lên trên cửa bóng loáng, trong lúc đó cậu thấy khuôn mặt của cậu, cùng người kia vẫn là có mấy phần giống nhau, Sở Chính Minh liếc mắt thấy ánh sáng trong căn phòng kia, hít sâu một hơi.

Càng đến gần, giọng của Lăng Duệ càng mang theo tức giận càng thêm rõ ràng.

Khoảng cách càng gần, bước chân càng chậm. Cậu nghe đến tên của Hạnh Cần Ngôn.

“Hạnh Cần Ngôn thật sự không có một chút hữu dụng, bảo cô ấy đi ngăn cản Lăng Minh, ngược lại, cô ấy còn đưa Lăng Minh vào cục công an. Lại còn treu chọc tới nhà họ Vương, tôi thật sự tức chết mà, một chút việc cũng làm không xong, sớm biết như thế thì tôi không để cho cô ấy vào công ty. Nếu không phải là bởi vì cô ấy và Lăng Minh gần gũi với nhau.”

“Đồng Sự Trưởng, tổng giám đốc Hạnh vẫn còn hữu dụng khi ở lại bên cạnh cậu chủ, cậu chủ sẽ không đề phòng cô ấy, Đồng Sự Trưởng ít nhất có thể biết tình hình của cậu chủ, coi như xảy ra chuyện, cũng có thể nghĩ cách mà.”

“Gọi điện thoại cho cục phó Vương, ngày mai tôi mời ông ta ăn một bữa cơm.”

“Đã biết, nhưng mà cậu chủ thông minh như vậy, nếu như nhà họ Vương cứ tính như vậy, cậu chủ sẽ biết là anh giờ trò ở đây, ban đầu Đồng Sự Trưởng muốn bức cậu chủ trở về, nhưng hình như cuộc sống của cậu chủ trôi qua không tệ.”

“Anh nói thế là có ý gì.”

“Thật xin lỗi, Đồng Sự Trưởng.”

“Đều là do Hạnh Cần Ngôn đó, Lăng Minh cũng là tên nhóc khốn kiếp, tôi là cha nó, tôi có lỗi với nó sao, sau này tôi không có quan hệ gì với nó nữa, còn nhỏ tuổi đã bỏ nhà trốn đi, nếu không phải tôi không thể sinh, nó thật sự cho rằng nó đi là có thể khiến tôi quan tâm. Không biết phân biệt.”

Cậu thanh niên đứng bên ngoài, tay gắt gao nắm lại thật chặt, cậu là tên khốn kiếp, bên trong đó là cũng là lão già khốn kiếp, đúng vậy, tác dụng của cậu là cái gì, chính là một con rối, Lăng Duệ cho là cậu thiếu nợ nhà họ Lăng, cậu không lạ gì, một chút cũng không lạ gì, nếu như có thể, cậu tình nguyện từ bỏ dòng máu này, bộ dạng này, tất cả đều trả lại cho Lăng Duệ.

Bọn họ là cha con, quan hệ vốn nên thân mật nhất, nhưng mà, cho tới bây giờ cậu chỉ là một công cụ, là một người thừa kế có chung dòng máu, là một công cụ không thể nào lựa chọn. Cái thế giới này đã vứt bỏ cậu, mẹ bỏ cậu để lên Thiên đường, cho tới bây giờ cha sẽ không cho cậu là một công cụ thừa kế, còn có Cẩn Ngôn, tại sao cô muốn làm Thánh mẫu như vậy, trước đây cứ mặc kệ cậu, không phải chuyện gì cũng không xảy ra sao?

Hóa ra là, cô ở bên cạnh cậu, là có mục đích.

Cho tới bây giờ, trên cái thế giới này, cũng chỉ có một mình cậu.

Sở Chính Minh buồn bã xoay người, cửa thang máy mở ra, nước mắt rơi xuống, cậu đưa tay lau đi, một ít nước mắt, tại sao lại lau không hết.

Cậu chân thành nguyện ước, thang máy đưa cậu tới địa ngục luôn đi, như vậy, ít nhất không cần trở lại đã nhìn thấy dáng vẻ của Hạnh Cẩn Ngôn và Nhiệm Sĩ Duệ, ít nhất không cần phải rơi nước mắt, ít nhất không dùng tay làm cậu bị thương lần nữa.

“Hạnh Cẩn Ngôn. Coi tôi giống như con khi mà đùa bỡn, cô cảm thấy rất hả hê đúng không.” Sở Chính Minh vươn một tay ra chỉ về phía Cẩn Ngôn: “Cô không cần phải giả trang làm Thánh mẫu như vậy.”

Một lần, hai lần, Cẩn Ngôn cũng nổi giận.

“Sở Chính Minh, có gì thì cậu cứ nói cho rõ ràng, tôi tự nhận mình chưa làm qua chuyện gì thật sự có lỗi với cậu, cậu lại luôn miệng mắng tôi dối trá, mắng tôi đùa bỡn tình cảm của cậu, cậu nói. Tôi làm cái gì. Tôi đùa bỡn cậu khi nào.”

“Làm cái gì. Cô vẫn còn ở đó mà diễn, cô còn có thể diễn sao, tại sao cô có thể vào Hoàn Vũ, tại sao cô có thể làm Tổng giám đốc phòng nhân sự, cô có lai lịch gì chứ, cô bao nhiêu tuổi. Còn không phải là bởi vì tôi là con trai của Lăng Duệ, không phải cô bởi vì công việc mà xem tôi. Khó trách cô có lòng tốt như vậy, khó trách Thánh mẫu như cô, cô là tên lường gạt.”

Cẩn Ngôn ngây người, đột nhiên nghe được tin tức có chút khó tiêu hóa, tại sao bỗng nhiên cha mẹ đã chết của Sở Chính Minh lại xuất hiện một người cha nữa vậy, người cha này còn là ông chủ của cô.

Trước mặt cậu thanh niên đã chạy đi, Cẩn Ngôn nhìn Nhiệm Sĩ Duệ một cái.

“Em muốn làm gì.” Nhiệm Sĩ Duệ hỏi.

“Tôi muốn đi hỏi cho rõ ràng.” Cẩn Ngôn mở miệng, ánh mắt âm trầm, Lăng Duệ thật là hèn hạ, cứ nghĩ là Nhiệm Sĩ Duệ đề cử cô với anh ta không ngờ là vì Sở Chính Minh.

Người này có thể hay không thật quá đáng, lợi dụng Nhiệm Sĩ Duệ đề cử khiến cho cô không nghi ngờ chút nào mà trở về làm việc, hơn nữa còn khiến cô phải nợ Nhiệm Sĩ Duệ một cái nhân tình, nhất định anh ta đã biết quan hệ của cô và Nhiệm Sĩ Duệ, cứ như vậy, Nhiệm Sĩ Duệ khẳng định cũng sẽ ghi nhớ một cái nhắc tay của Lăng Duệ, mà quan trọng nhất là, có thể nói bóng nói gió thì đã hiểu rất rõ hình Sở Chính Minh, cô cũng chỉ là con cò, đương nhiên khi biết được sự thật thì rất tức giận.

“Anh đưa em đi.” Nhiệm Sĩ Duệ kéo tay Cẩn Ngôn.

“Không cần.” Cẩn Ngôn lắc đầu một cái. “Anh đừng có lảm chuyện, việc này, là việc riêng của tôi.”

Nhiệm Sĩ Duệ cười khò, cô rất tức giận Lăng Duệ, cứ như vậy giận chó đánh mèo đến trên người của anh, anh cũng là bị lợi dụng có được không, ngồi không cũng phải chịu tội.

“Vậy cũng được.” Anh giơ tay đầu hàng: “Nói chuyện không thành cũng không sao, anh nuôi em.”

Cẩn Ngôn nhếch nhếch khóe miệng: “Chuyện cười này, không hay.”

Vừa rồi bị Sở Chính Minh nào loạn như vậy, cho nên sau khi Cẩn Ngôn đến công ty đã hơi trễ một chút rồi, đi lên lầu tìm Lăng Duệ, thư ký nói đang đi họp, cuộc họp buổi chiều chuyển lên buổi sáng rồi, trong danh sách họp còn có cô, chỉ là gọi điện thoại không được, cho nên không có liên lạc với cô.

Cẩn Ngôn vào phòng làm việc cầm tài liệu liên quan đến phòng họp, lúc cô đẩy cửa đi vào thì Lăng Duệ đang nói chuyện, nhìn thấy cô anh ngăn người một lúc, sắc mặt không phải quá tốt, Cẩn Ngôn bình tĩnh nhìn nh một cái, hít sâu một hơi rồi ngồi ở vị trí của mình.

Không sao, vào lúc này mà trở mặt thì không được, đây là chuyện riêng, công và tư, cô phân chia rất rõ ràng.

Thật vất vả nhịn đến khi kết thúc cuộc họp, Cẩn Ngôn khép lại tài liệu, chặn trước mặt Lăng Duệ.

“Lăng đồng, tôi có việc muốn nói với anh, rất quan trọng, bất kể anh có cuộc hẹn quan trọng nào, bây giờ xin anh thu xếp cho tôi nửa tiếng đồng hồ.”

Lăng Duệ nhìn trên người cô rồi dừng lại một lát, khẽ gật đầu một cái.

Đến phòng làm việc của anh, Lăng Duệ kéo ghế dựa ra ngồi xuống, lại bùng ly cà phê ở trên bàn nhẹ nhàng uống một hớp: “Tổng giám đốc Hạnh có chuyện gì, ngày hôm qua vẫn thuận lợi chứ.”

Cần Ngôn nhìn anh giễu cợt: “Có thuận lợi hay không? Không phải Lăng đồng rõ ràng nhất hay sao? Tôi còn không biết, có chuyện gì là Lăng đồng không rõ ràng đây?”

“Tổng giám đốc Hạnh lời này là có ý gì?”

“Có ý tứ gì?” Cần Ngôn có chút tức giận bưng bưng. “Tôi vẫn cho là khi người với người ở chung vui về thì thậm chí còn nên tăng hợp tác vui vẻ, hai chữ tin tưởng, mặc dù tôi thông minh nhưng không thể nào so sánh được Lăng đồng anh, bản lãnh thủ đoạn đùa bỡn cũng không được so thượng với Lăng đồng anh, nhưng mà, coi người như một con cò, tôi có nên tức giận khi mình bị tước đoạt quyền lợi!” Cần Ngôn một tay vỗ vào trên bàn làm việc: “Nếu như tôi là Sở Chính Minh, tôi cũng không chịu nổi mình có một người cha như vậy,” Cần Ngôn không khách khí nói.

Một nỗi tức giận thoáng qua trong mắt của Lăng Duệ, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh lại: “Cô biết rồi hả?”

“Tôi thật sự không biết là may mắn hay chưa phải may mắn.”

Lăng Duệ rũ mắt xuống. “Nếu như Tổng giám đốc Hạnh để ý như vậy, thì tôi nhận lỗi với cô.”

“Dĩ nhiên là anh phải nhận lỗi với tôi, hơn nữa anh càng phải giải thích, là Sở Chính Minh, cậu ấy là con của anh, không phải là một con cò.”

Tác giả có lời muốn nói: mặc dù có che giấu hiềm nghi, nhưng vẫn nên giải thích một chút, hai ngày nay không có hơn, một là bởi vì hai ngày này đang làm thủ tục nghỉ việc, một theo quyết định đôi phần công việc, hai là bởi vì trong nhà có một chút chuyện, ba là bởi vì ở nhất định phương hướng phía sau.

Cũng xem mọi người nhấn lại, hai bên ủng hộ đều có, tôi muốn nghỉ, phương hướng chính đã định, về phần kết cục, hay là trước bán cái cái chỗ hấp dẫn, bắt đầu từ ngày mai, tận lực khôi phục mỗi ngày đôi mới, thỉnh thoảng không đem cam kết muốn chết rồi, tránh cho béo nhờ nuốt lời.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Edit: Sun520

“Hạnh tiểu thư, nếu như cô có thể thuyết phục Lăng Minh (Sở Chính Minh) tới gặp tôi, trái lại tôi sẽ không ngại khi nhận lỗi với cô. Về phần Lăng Minh, tôi sợ nó sẽ không tiếp nhận lời xin lỗi của tôi. . . .” Trong đôi mắt của Lăng Duệ rất mơ hồ cho nên cô không nhìn ra được vì sao, giọng điệu của anh —— Cần Ngôn nhớ tới lúc trước khi phỏng vấn cô và bây giờ, giống nhau như đúc, luôn luôn cao cao tại thượng (ngồi tít trên cao) như vậy.

Cần Ngôn có cảm giác rất không thoải mái, giống như trong bụng nuốt vào một con ruồi vậy, bất kể ăn cao lương mỹ vị gì, đều có cảm giác ghê tởm, lời nói hay ai mà không nói được chứ, nói lời hay để lừa gạt người khác sao, Lăng Duệ nói xin lỗi, thái độ của anh, bản chất của anh đây giả dối, đều đã quá muộn rồi.

“Bởi vì anh chưa từng tôn trọng cậu ấy.” Cần Ngôn đứng dậy, cô không biết một đứa con, phải bị đã kích như thế nào mới có thể nhẹ nhàng nói cho người khác biết cha mẹ của mình chết rồi, một đứa bé đã mất mẹ, phải tuyệt vọng biết bao nhiêu mới quyết định từ bỏ người cha ở trong lòng mình, cô nhớ tới lúc trước Sở Chính Minh có nói cho cô biết những lời này thì giọng của cậu không do dự chút nào, giống như nhận thức đã mọc rễ ở trong lòng của cậu, trong lòng của Cần Ngôn dâng lên ra một hồi không tên đau lòng.

Một mình cậu, nhiều năm như vậy, không có mục tiêu cuộc sống, không có người thân bên cạnh, còn sống, cũng chỉ là vì còn sống, cho nên cậu đi đua xe, cậu phóng túng, cậu phản nghịch, cậu cái gì cũng không có cái gọi là, cậu làm tất cả, có thể chỉ muốn thời gian trôi qua nhanh một chút, chỉ là muốn mình không có cảm thấy rõ ràng sự cô đơn.

Cho nên cậu mới tức giận khi nhìn thấy cô khóc như vậy, cho nên cậu mới tức giận mắng cô là tên lười gạt như vậy.

“Tôi thay mặt Sở Chính Minh từ chối.” Tay Cần Ngôn chống trên bàn, cặp mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Lăng Duệ: “Lăng đồng, có lẽ anh ở trên thương trường kêu mưa gọi gió, nhưng mà tôi vẫn muốn nói, làm một người cha, anh không xứng, thậm chí anh cũng không xứng làm cha của Sở Chính Minh, cậu ấy không trở lại, cậu ấy không tha thứ cho anh, đều là đúng.” Cần Ngôn ném thẻ nhân viên lên trên bàn: “Anh đã không phải hiểu năng lực của tôi mới để cho tôi làm ở vị trí này, thế thì, tôi nghỉ việc.”

Cần Ngôn xoay người rồi đi, nghe được giọng tức giận lạnh nhạt kêu tên của cô sau lưng.

“Hạnh Cần Ngôn.”

Cần Ngôn dừng bước, xoay người.

“Hạnh Căn Ngôn, cô nói lời như vậy không cảm thấy mỉa mai sao” Anh hất thẻ nhân viên của cô: “Giống như Thánh Nhân dạy dỗ tôi như vậy, cô còn chưa có tư cách, cô thanh cao sao, khi cô làm người tình của Nhiệm Sĩ Duệ, thì đã không còn sót lại chút gì, tôi không có tư cách làm cha của Lăng Minh, cô cũng vậy, cũng không có tư cách nói với tôi những lời này. Nói cho cùng, cô cũng chỉ là một tàn hoa bại liễu.”

Một khi đã tức giận, sẽ phát hiện lời nói khó nghe hơn nữa cũng có thể cười đối mặt, Căn Ngôn mỉm cười khiến Lăng Duệ ngẩn người, anh nghe thấy cô nói.

“Dạ, tôi làm người tình của Nhiệm Sĩ Duệ năm năm, nhưng tôi có thể tự nhủ, đối với cha mẹ mà nói, tôi không thẹn với lương tâm, còn anh thì sao hả Lăng đồng, anh vỗ vỗ lồng ngực của mình, khi ở một mình anh nên suy nghĩ một chút, anh không làm con trai của mình thất vọng sao, tôi vẫn cảm thấy không phụng dưỡng cha mẹ là bất hiếu, hóa ra là, còn có một loại tình huống gọi là gieo gió gặt bão, anh là một thương nhân thành công, nhưng cũng là một người cha để cho người khác xem thường.”

Lăng Duệ tức giận, Căn Ngôn không quay đầu lại nữa.

Chén cà phê tinh xảo bị một lực mạnh mẽ ném trên mặt đất, trụ lý đẩy cửa đi vào, lại nhận lấy lời khiển trách của Lăng Duệ, cắt ra ngoài. Anh nhắm mắt lại dựa người vào lưng ghế sa lon, Lăng Minh, là người có duy nhất cùng dòng máu với anh, tại sao anh lại chỉ có một đứa con trai chứ.

Anh không cam lòng.

Chẳng lẽ đây chính là báo ứng, trong lòng Lăng Duệ phát lạnh một hồi, đau đớn từ vị trí bên trái thành ngực truyền đến, tay anh run run kéo một bên ngăn kéo ra, lấy một lọ thuốc màu trắng bên trong mở ra, sau đó lấy hai viên thuốc cho vào trong miệng mới cảm thấy dễ chịu được một chút.

Căn Ngôn ra khỏi công ty bị gió lạnh thổi tới, mới cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, sau lưng cô là Cao ốc cao đến có chút bức người, tổng giám đốc nhân sự của Hoàn Vũ, biết bao nhiêu người hâm mộ chức vị đó, vậy mà cô lại vứt bỏ như vậy.

Suy nghĩ một chút cảm thấy thổn thức, cũng không phải hối hận, cô thở dài một cái, đối diện quảng trường là màn ảnh lớn đang chen vào dự báo thời tiết, Căn Ngôn ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời âm u giống như là muốn mưa, nhìn lại đồng hồ trên tay xem thời gian, mười một giờ, gần trưa rồi, không biết Sở Chính Minh có bị kích động lại làm ra chuyện không hay hay không.

Điện thoại trong tay vang lên, là Nhiệm Sĩ Duệ, hẹn cô ăn trưa cùng nhau.

Căn Ngôn làm gì có tâm tình mà đi ăn với anh chứ.

“Tôi muốn đi tìm Sở Chính Minh. Tôi sợ cậu ấy gặp chuyện không may.”

“Cần anh đi cùng với em hay không?”

“Không cần.”

Nhiệm Sĩ Duệ nhìn điện thoại bị cắt đứt có chút mất hồn, Sở Chính Minh, cậu thanh niên ấy, anh nhớ lại lúc bọn họ gặp mặt Duy Cảnh lần đầu tiên, ánh mắt khinh thường, ngày đó trong nhà Căn Ngôn gây ra hiểu lầm, cố ý lừa dối, còn trong phòng tạm giữ, khi đó cậu ôm Căn Ngôn với ánh mắt yêu thương.

Đột nhiên, trong lòng anh đầy hoảng hốt.

Cậu thanh niên này rất kích động, cũng không ngờ, thanh niên thời kỳ phản nghịch, lại biết chịu trách nhiệm, là thanh niên có tình, cũng có tâm.

Không ngờ, tình địch của mình, lại là một thanh niên, Nhiệm Sĩ Duệ cười khò, cũng may, Sở Chính Minh và Căn Ngôn chênh lệch nhau tới bảy tuổi, bảy tuổi, khoảng cách cũng không xa, Căn Ngôn là một người rất cổ hủ cho nên cô sẽ không chấp nhận tình cảm này, nhưng còn Sở Chính Minh thì sao, cậu thanh niên kia, lại không biết đứng sai.

Từ thanh niên trở thành người đàn ông là một quá trình chậm rãi, từ đại học đến xã hội, từ được bảo hộ đến gánh chịu trách nhiệm, từ yêu đến sống chết kết hôn, loại này nhẹ nhàng chuyển tiếp nếu như bởi vì có chút chuyện hoàn thành trong nháy mắt, trong đó bộc phát ra năng lực nhất định rất lớn và khắc sâu, tình huống như thế có rất nhiều trong phim truyền hình, nói thí dụ như đột nhiên bị kẻ thù tiêu diệt.

Vậy nếu như là bởi vì một người phụ nữ thì sao, người phụ nữ như vậy, trong lòng anh, nhất định có địa vị và lực ảnh hưởng không gì sánh được.

Thanh niên cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất, chính là đàn ông.

Tay Nhiệm Sĩ Duệ khẽ nắm lại thành nắm đấm.

Căn Ngôn lái xe vòng quanh trong thành phố, trời đã muốn đổ mưa xuống, mây đen âm u giống như thành một lỗ thùng bị rách, điện thoại di động đã gọi rất nhiều lần, không ai nghe, Sở Chính Minh ra ngoài thì có thể đi đến nơi nào chứ, nhưng vẫn không có người nghe, đèn đỏ, Căn Ngôn dừng lại, kính xe thủy tinh chắn gió không ngừng qua lại quét lại, cô không ôm hi vọng điện thoại được hết nói, vậy mà lại —— nổi được ——

“Sở Chính Minh, cậu ở đâu. . . .” Căn Ngôn vừa hỏi vừa nhìn thấy tia chớp trên bầu trời xẹt qua, ngay sau đó chính là tiếng sấm vang lên ầm ầm “Nói cho tôi biết nhanh lên, lúc nói điện thoại rất dễ bị sét đánh trúng đó, rốt cuộc cậu muốn tôi bị sét đánh chết đi.”

“Cô còn tìm tôi làm gì.” Giọng nói của cậu giống như khí hậu mùa đông lạnh lẽo thấm vào người: “Hạnh Căn Ngôn, tôi sẽ không giống như cô té ngã trên cùng một người đàn ông hai lần, đối với cô, cũng giống vậy.”

“Đợi chút.” Cô cảm thấy cậu sẽ cúp điện thoại ngay lập tức, cho nên: “Sở Chính Minh, tôi không muốn giải thích quá nhiều, tôi chỉ muốn nói một câu, một câu thôi, tôi không có bán đứng cậu, cũng không phải lợi dụng cậu, tôi cũng bị Lăng Duệ lợi dụng. Mặc kệ cậu có tin hay không, tôi chỉ nói một câu nói này. Nếu cậu tin, thì không được cúp điện thoại.”

Im lặng ——

Sở Chính Minh không nói gì, nhưng mà cũng không có cúp điện thoại, cô ở điện thoại bên này có thể nghe được tiếng mưa rơi tí tách tí tách, từng giọt từng giọt.

“Sở Chính Minh, cậu ở đâu.” Căn Ngôn thấp thòm trong lòng, hỏi.

“Bờ biển.”

Nhẹ nhàng hai chữ, Căn Ngôn không tự chủ được cười cười: “Tôi lập tức tới ngay.”

Bên bờ biển mưa rất to, người dạo chơi cũng đã rời đi hết rồi, mặt biển rộng lớn giống như muốn cùng bầu trời gắn bó ở một nơi như vậy, bên trên một tảng đá, có một bóng dáng đứng đón gió, tay Căn Ngôn cầm ô chạy thẳng tới.

“Sở Chính Minh.” Cô che cái ô lên trên đầu cậu: “Cảm ơn cậu đã tin tưởng tôi.”

Sở Chính Minh cũng không quay đầu, Căn Ngôn nắm tay của cậu, mới phát hiện bàn tay lạnh lẽo, cô nghĩ, trời lạnh như thế này, không biết cậu đứng dầm mưa ở đây bao lâu rồi, gió biển lại lớn.

“Cô biết không, mẹ của tôi cũng giống như cô, là người tình của ông ấy.”

Căn Ngôn lắng lắng nghe cậu nói.

“Bà ấy cũng đã từng ảo tưởng qua, Lăng Duệ sẽ lấy bà, để cho bà trở thành Lăng phu nhân, nhưng mà, khi bà sinh ra tôi, hi vọng có thể mẹ vinh nhờ con, nhưng sau đó ông ấy không chịu trách nhiệm, khi đó Lăng Duệ nói cho bà biết, ông ấy muốn kết hôn với một người phụ nữ có lợi cho sự nghiệp của ông ấy.”

“Mẹ không chịu ở lại, thậm chí đã trốn qua hai năm, mà bụng của vợ Lăng Duệ vẫn không có một chút động tĩnh, bọn họ đi kiểm tra, bác sĩ lại nói cho ông ấy biết, sau này cũng sẽ không có đứa bé nào cả.”

“Đêm hôm đó là sinh nhật tôi tròn hai tuổi, lần đầu tiên tôi gặp được cha của mình, nhưng tôi không có một chút cảm giác gì, một chút ấn tượng cũng không có, mẹ ôm tôi đến bệnh viện với ông ấy, đêm hôm đó mẹ nói ông ấy rất vui vẻ, thậm chí ông ấy còn ôm tôi vui vẻ ném lên trời.”

“Sau đó tôi được người ta đưa về nhà họ Lăng, mẹ của tôi, vẫn không thể nào có được danh phận Lăng phu nhân cao quý, thậm chí, ông ấy còn không cho phép bà bước vào nhà họ Lăng, một tháng tôi có thể đi ra ngoài gặp mẹ một lần, sau đó tôi có trí nhớ, ông ấy sắp xếp chương trình dạy học cho tôi và tôi chỉ có thể tập trung vào học. Người đàn ông đó, chưa bao giờ coi tôi là con của ông ấy, mà coi tôi chỉ là người thừa kế của ông ấy, là công cụ của ông ấy. Không đủ tư cách thì đánh tôi mắng tôi, đủ tư cách, về mặt cũng không vui vẻ nhìn tôi.”

“Nhưng mà lúc tôi tám tuổi, mẹ của tôi qua đời, bà không cam lòng sống một mình như vậy, bà đi tìm Lăng Duệ, bà muốn đưa tôi trở về, cuối cùng lại tranh cãi với Lăng Duệ, lúc trở về bà vừa ra khỏi nhà thì bị tai nạn xe cộ.”

“Từ đó, trên cái thế giới này chỉ còn lại một mình tôi, lúc tôi tròn mười lăm tuổi, tôi không chịu nổi áp lực và những lời trách mắng của Lăng Duệ nữa, cho nên tôi bỏ nhà đi bụi.”

Nhất thời không nói gì, trên cái thế giới này vui vẻ là thế, khổ sở là thế. Thật ra thì cũng giống như nhau.

Tay trái Căn Ngôn cầm ô, tay phải nhẹ nhàng kéo cậu vào trong ngực.

“Đều đã qua rồi, cậu sẽ không cô đơn nữa.”

Cậu không nhúc nhích, qua thật lâu mới khe khẽ ôm lấy thân thể của cô.

“Căn Ngôn, thân thể của cô rất ấm, tôi nhớ thân thể của mẹ tôi cũng rất ấm, lúc bà ôm tôi, cảm giác được mình tràn đầy sức sống, cũng không cần phải sợ gì nữa.”

Căn Ngôn ngó ngàng: “Thằng nhóc thú vị, tôi không phải là mẹ của cậu.”

Cậu cười cười.

“Cô thật sự không có lợi dụng tôi.”

“Không có, là Lăng Duệ muốn lợi dụng tôi, anh ta còn muốn tìm cậu nói xin lỗi, chỉ là bị tôi từ chối rồi.”

“Cám ơn, Cần Ngôn. Tôi nghĩ, tôi nên học cách trưởng thành.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Edit: Sun520

Sở Chính Minh bị cảm, lại nhức đầu, cho nên lúc nửa đêm mãnh liệt gõ cửa nhà Cần Ngôn, Cần Ngôn bị cậu đánh thức, cầm lấy điện thoại di động ở một bên vừa nhìn, hơn một giờ, đoán chắc là thằng nhóc này, hơi không vui, khoác áo ngoài đi ra mở cửa.

“Cậu làm sao vậy. xuân tình đến.” Cần Ngôn thấy mặt cậu đỏ bừng thì đã khẳng định trong lòng phỏng đoán, ban ngày dầm mưa lâu như vậy, bảo cậu đi bệnh viện khám cũng không đi, bảo cậu uống chút thuốc cảm phòng ngừa trước cũng không uống, cuối cùng Cần Ngôn giả bộ tức giận, cậu mới không cam tâm không tình nguyện uống một chén canh gừng, sau khi uống hết cậu còn nói không ghét cô xen vào chuyện riêng của người khác.

Cần Ngôn nghiêng người cho cậu đi vào, nhìn bộ dáng cậu cúi thấp đầu, cô không nhìn được nên mỉm cười: “Là ai bảo đảm với tôi sẽ không bị cảm, là ai chê tôi xen vào việc của người khác, là ai nói thân thể của mình là kim cương cứng, là ai.”

“Được lắm.” Cậu đứng lên từ trên ghế sa lon, sắc mặt lộ vẻ tức giận, đáng vẻ hết sức không cam lòng. Cậu cao hơn cô một cái đầu, cúi xuống nhìn chăm chăm cô sâu xa như vậy, giống như cô đã làm việc gì sai vậy, Cần Ngôn biết mình yếu thế nên ngậm miệng, đứng cách cậu mấy bước.

“Suy nghĩ cũng không được, bây giờ thanh niên rất khó chăm sóc.” Cần Ngôn xoay người đi vào bếp rót nước lấy thuốc cho cậu.

Sở Chính Minh nhìn chăm chăm bóng lưng của Cần Ngôn rồi ngồi xuống ghế sa lon, trong ánh mắt của cậu có bóng dáng của cô vòng tới vòng lui, đáng vẻ tìm kiếm, theo sách hướng dẫn về nét mặt mà nói, thì bây giờ đáng vẻ mở máy nước nóng của cô và hành động cẩn thận trung hòa nước ấm.

Giống như bà xã chăm sóc cho ông xã vậy.

Sở Chính Minh thu hồi tầm mắt, trong lòng chua xót, đầu lưỡi giống như ngâm trong giấm vậy, cho dù ăn cái gì, cũng chua. Cậu mệt mỏi bưng mặt, ngoài cửa sổ bầu trời bị màn đêm bao phủ, màu đen đó, giống như tâm trạng của cậu bây giờ, lắng đọng ép người rất không thoải mái.

Thầy giáo nói đó giống như một ví dụ vậy, chỉ là một cảnh hư ảo, cho nên cô cũng giống như trở thành bà xã của cậu.

Ở trước mặt cậu, Cần Ngôn vẫn luôn gọi cậu là thằng nhóc, cậu làm sao mà không biết ý của cô, sao mà cô thông minh vậy, coi như không có hết sức khẳng định hoàn toàn, nhưng nhất định có thể biết rõ, còn cô lại giả bộ không hiểu một chút nào, rồi lúc nào cô cũng nhắc nhở cậu, cô chỉ chăm sóc cậu như một đứa nhỏ mà thôi.

Không có mũi dao đâm vào người, cũng không rách da chảy máu, nhưng mà vẫn có một cảm giác, đó là đau.

Có người nói tình cảm giống như người uống nước, lạnh ấm tự biết, còn Hạnh Cần Ngôn thì sao, cơ hội ném thử nước ấm cũng không cho cậu, cậu sinh sau cô có mấy năm, đó cũng là cái tội hay sao.

Đối với cậu, chuyện đó không công bằng chút nào.

Cần Ngôn cầm thuốc và nước ra, đối diện với ánh mắt hơi đau đớn của cậu, làm cô ngại người.

“Thuốc cảm, thuốc hạ sốt đều có. Uống nhanh lên.”

Khi cậu nhận lấy thì nhìn thấy tay của cô rút ra rất nhanh, đến đầu ngón tay cũng không đụng được, trên ly chỉ lưu lại hơi ấm của cô, nhưng hơi ấm đó, cũng biến mất rất nhanh.

Một viên thuốc cho vào trong miệng, lăm bắm rót một chén lớn nước, Cần Ngôn thấy cậu nghe lời như vậy có chút ngoài ý muốn, lại sợ cậu nói ra cái gì khiến cô không thể trả lời được, vội vàng nói: “Cậu đi về ngủ một giấc đi, sáng sớm ngày mai thức dậy nếu không có hạ sốt, tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện khám.”

Buổi sáng, quả nhiên cậu vẫn không hạ sốt, Cần Ngôn rút nhiệt kế từ dưới nách của cậu ra nhìn.

“Đó là thuốc gì, cũng không có một chút hữu dụng, hay là muốn đi bệnh viện.”

Sở Chính Minh gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý.

“Nếu như muốn chích, lúc chích không nên.” Cẩn Ngôn nhìn cậu đầy cảnh cáo.

Hai mắt Sở Chính Minh nhìn cô thâm trầm, trong ánh mắt chợt lóe lên tâm tình, đột nhiên cậu đứng lên, đưa tay ôm hông của cô, dùng một tay nắm chặt hai tay của cô, sau đó dán thật chặt ngang eo ở phía sau, tay kia nhanh chóng nâng cằm của cô lên, lập tức muốn hôn xuống, trong mắt cô chợt một lóe lên một sự đề phòng giống như một cây châm đâm vào trong lòng cậu.

Sở Chính Minh chăm chú nhìn chăm chăm cô.

“Cậu làm gì đấy.” Cẩn Ngôn nghiêng đầu qua một bên, trong mắt thoáng qua một chút sợ hãi.

Cậu hít một hơi thật sâu.

“Thứ nhất.” Sở Chính Minh từ từ đưa mặt mình đến gần hơn, hơi thở nóng rực phun trên mặt của cô, sắc mặt của Cẩn Ngôn trở nên đỏ bừng, Sở Chính Minh mỉm cười, nảy lên ý nghĩ trên cột cổ, cố ý đè thấp giọng nói lộ ra thích thú, liêu lĩnh, nguy hiểm “Về sau trước mặt của tôi, cô không được gọi tôi là thằng quý nhỏ, thằng nhóc, thằng nhóc khốn kiếp, hoặc là cậu bạn nhỏ, tóm lại, gọi bất kỳ cái tên có từ “nhỏ”. Tôi đều không thích nghe, biết không.”

Thằng nhóc khốn kiếp này, Cẩn Ngôn giãy giụa, nhưng cô không thoát được, cánh tay ngang eo giống như cái kềm vậy: “Cậu cách xa tôi một chút thì tôi sẽ đồng ý với cậu.”

Sở Chính Minh chậm rãi ngẩng đầu lên cách mặt có nhau một chút.

Cô nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Tôi đồng ý với cậu, cậu buông tôi ra đi.”

Sở Chính Minh không chút do dự đưa mặt xa dần.

“Sở Chính Minh, đừng để tôi phải chán ghét cậu.”

Cậu cười cười, rất yêu nghiệt, lông mày lười mác màu đen giương cao: “Tại sao lại chán ghét tôi, một là tôi không có cưỡng ép cô, hai là tôi không có hung dữ với cô, ba là tôi cũng không ăn đậu hũ của cô, chỉ là tôi muốn nói chuyện với cô một chút mà thôi. Căn cứ vào địa vị ngang hàng bạn bè mà trao đổi, đây là quyền lợi căn bản của con người đó, Cẩn Ngôn.”

“Chỉ có cậu mới nói như thế.” Cẩn Ngôn xù lông: “Cậu buông tôi ra đi, tôi là chị gái của cậu đấy, tôi là bề trên của cậu đấy.”

“Tôi cảm thấy nói như thế thì có vấn đề gì.” Sở Chính Minh nhẹ nhàng trả lời.

“Cậu.” Cẩn Ngôn bị thương trong lòng.

“Thứ hai, không cần ở trước mặt tôi tự xưng mình là chị gái của tôi, bề trên của tôi, tốt nhất là trong lòng cũng không nên nghĩ như vậy. Đồng ý không?”

Mắt thấy môi của cậu lại muốn tì gần sát trên môi của cô, Cẩn Ngôn vội vàng gật đầu một cái, dùng chiều cao thể lực áp bức cô, đánh bại cô mà không cần dùng sức mạnh.

“Thứ ba, trong lòng cô phải nâng lên số tuổi của tôi là hai mươi lăm.”

Cẩn Ngôn cảm thấy cậu càng nói càng kỳ quái: “Buông ra, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí.”

“Thứ tư.”

Không đợi cậu nói xong, Cẩn Ngôn gọn gàng linh hoạt đưa chân lên, đá một cái vào bộ vị yếu ớt nhất của người đàn ông.

Hiệu quả rất rõ ràng.

“Đó là cậu tự tìm.” Cẩn Ngôn vào phòng ngủ cầm túi xách đi ra thấy cậu vẫn còn nằm sấp trên ghế sa lon: “Dù sao cũng phải đi bệnh viện, nhân tiện kiểm tra một chút, cùng lắm thì tôi trả tiền viện phí.”

Sở Chính Minh ngẩng đầu lên nhìn cô vô cùng tức giận.

Cẩn Ngôn mở cửa đi rất phóng khoáng.

Đi xuống lầu đã thấy Nhiễm Sĩ Duệ dựa vào bên cạnh xe, tay trái xách theo bữa ăn sáng có logo của nhà hàng Duy Cảnh, tay phải cầm điện thoại hình như đang muốn gọi cho ai đó, Sở Chính Minh không nghĩ ngờ chút nào nghĩ cuộc điện thoại đó là gọi cho Cẩn Ngôn, nhìn anh ta đi, mặc bộ tây trang màu đen, áo sơ mi màu xanh dương nhạt vừa vặn như nét vẽ phác thảo nửa người đàn ông tinh tráng như ẩn như hiện, không thất cả vạt, hai nút áo lại không gài, màu da ở cổ là màu lúa mạch, hình ảnh người đàn ông có trái cổ rất hấp dẫn, đi lên nữa chính khuôn mặt chỉ kém hơn Sở Chính Minh một chút.

Mặt mày nhu hòa, khóe miệng hơi cong, Sở Chính Minh vừa định đưa tay nắm lấy tay của Cẩn Ngôn, lại thấy Cẩn Ngôn đã đi tới trước mặt anh ta.

“Sao anh lại tới đây?”

Câu hỏi thật đúng là thân thiết, Sở Chính Minh nghĩ không biết mình có tư vị gì, nơi bị cô đá càng đau hơn, đây chính là hai loại đối xử khác biệt.

“Đến đưa em đi làm, còn có điểm tâm của nhà hàng Duy Cảnh.”

Cô không nói gì.

“Cẩn Ngôn, anh chỉ muốn tỏ rõ thành ý của anh với em mà thôi.”

Cẩn Ngôn do dự một chút, rồi nhận lấy.

“Không đi làm nữa, ngày hôm qua tôi đã tranh cãi với Lăng Duệ.”

“Vậy sớm như thế, em định đi đâu.”

“Tôi đưa thằng nhỏ.” Cẩn Ngôn quay đầu nhìn sắc mặt của Sở Chính Minh không tốt, lại nghĩ tới lời cảnh cáo của cậu lúc nãy, đành phải nuốt chữ “nhỏ” trở về: “Tôi đưa cậu ấy đi bệnh viện, ngày hôm qua cậu ấy bị mắc mưa, cho nên bị cảm, sáng sớm hôm nay cũng chưa có hạ sốt: “Chỉ là thằng nhỏ này giống như sẽ không phối hợp, trong lòng Cẩn Ngôn nghĩ, lại buồn bã nghĩ tại sao mình lại đi học sớm làm cho người nào đó nói mình già rồi.

Nhiệm Sĩ Duệ theo tầm mắt của cô nhìn sang, nhú nhú mày.

“Cậu không thích Cẩn Ngôn đi xe của tôi.” Nhiệm Sĩ Duệ thấy Sở Chính Minh ánh mắt nhìn anh chằm chằm mình giống như tảng đá lạnh lẽo.

“Vâng” Sở Chính Minh cũng thẳng thắn.

“Cho nên tôi nói cậu còn non lắm.” Nhiệm Sĩ Duệ hạ thấp giọng, mỉm cười nhìn cậu.”Chỉ có đàn ông không thành thực mới tính toán thiệt hơn những chuyện này, giống như người đàn ông chọn bà xã vậy, đàn ông thông minh sẽ nhìn thấy rõ người phụ nữ phù hợp với mình hay không, dù sao muốn sống với nhau cả đời, cho nên bề ngoài là thứ yếu. Còn người nông cạn ngu ngốc, thì nhìn dáng dấp phụ nữ có xinh đẹp hay không.”

“Có ý gì.”

“Ý của tôi là, cô ấy ngồi xe của ai cũng không quan trọng, quan trọng là người trong lòng của cô ấy là ai, tôi muốn nói, hiện tại, hai người tôi và cậu, người nào ở trong lòng của cô ấy cũng không có quá nhiều phân lượng, đã như vậy. Cậu sợ hãi cái gì ở đây. Hoặc là, cậu không có lòng tin với bản thân của mình.”

Anh còn chưa có nói hết lời, Sở Chính Minh đã vòng qua xe, mở cửa xe ngồi vào.

Miệng Cẩn Ngôn há to kinh ngạc: “Làm sao anh làm được.” Cô hỏi: “Dáng vẻ của cậu ấy không giống như nghe lời của anh.”

Phép khích tướng đó mà, Nhiệm Sĩ Duệ khẽ cười cười.”Bí mật.” Anh nói.

Nhiệm Sĩ Duệ khởi động xe lui về phía sau, rồi nhìn sang Cẩn Ngôn còn cầm điểm tâm.”Nhân lúc còn nóng em ăn đi, lạnh sẽ không ngon.”

Cẩn Ngôn quay đầu thì nhìn thấy Sở Chính Minh đang nhìn chằm chằm vào túi thức ăn.

Cậu cũng chưa có ăn sáng.

Cẩn Ngôn đưa túi cho cậu.

Bỗng nhiên, Sở Chính Minh quay đầu đi một cái: “Tôi không ăn.”

Cẩn Ngôn nhìn dáng vẻ của cậu thì tức giận, không ăn thì không ăn, chẳng lẽ còn muốn cô đi dụ dỗ cậu sao.

“Không ăn cũng được.” Cẩn Ngôn mở túi ra lấy thức ăn cho vào trong miệng của mình.”Có thể sẽ lấy máu làm xét nghiệm, trái lại không nên ăn. Sở Chính Minh, không nhìn ra cậu là người cẩn thận nha, còn nhớ rõ chuyện này.”

Cậu nghe thấy tiếng cười rất khê của Nhiệm Sĩ Duệ lái xe phía trước.

Vừa đến bệnh viện, Sở Chính Minh không kịp chờ đợi đã đi xuống xe, đi được vài bước thì quay đầu lại, đã nhìn thấy Cẩn Ngôn xuống xe, cũng không biết nói gì với Nhiệm Sĩ Duệ, chỉ thấy anh ta khẽ cười, Cẩn Ngôn cũng vậy, trong nháy mắt Sở Chính Minh hoảng hốt, Cẩn Ngôn là người rất nhẹ dạ, còn Nhiệm Sĩ Duệ thì chừng chặc lại thành thực, hai người bọn họ, nhìn rất xứng.

Cậu dời tầm mắt đi, tuyệt đối không thừa nhận ý nghĩ trong lòng.

Nhìn thấy hai người xa xa, trong lòng Sở Chính Minh khinh bỉ một tiếng, thật nên rửa mắt thật kỹ, sáng sớm nhìn thấy hai con chó.

Bước chân vừa dòi đi, thì bị người khác chặn lại.

“Sở Chính Minh, cậu tới bệnh viện làm gì, nói cho cậu biết, cậu không nên hung hăng càn quấy như vậy, chờ lão đại khỏe lại, sẽ trả cho cậu gấp mười lần.”

Sở Chính Minh cười lạnh: “Vương Trọng Lỗi còn dám tới, lần sau cần thận kéo mất mạng.”

Cần Ngôn vừa tới đã nghe cậu nói câu này, lúc này trong lòng có chút không vui. “Mới sáng sớm, lại nói bậy cái gì đó. Ngốc nghếch, lát nữa có nên dẫn cậu đến khoa tâm thần kiểm tra một chút hay không.”

Sở Chính Minh lườm cô một cái, tay nắm lại thành quả đấm chậm rãi vào.

Cậu nói muốn học cách trưởng thành, cho nên cậu không thể mạnh động như vậy.

Nhưng mà, chuyện đời rất khó nói, có một số người, có một số việc, có những hành động mà con người không thể không chế được.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Edit: Sun520

Lúc Sở Chính Minh xông vào thì Nhiệm Sĩ Duệ đang xem một phần tài liệu, kèm theo là tiếng thét chói tai của thư ký, cánh cửa bị lực mạnh đẩy ra, anh ngẩng đầu lên, chỉ thấy Sở Chính Minh giống như nôi điên xông tới, thoáng cái đã bị ngã ở trên tấm thảm, âm thanh khi đầu đụng xuống đất rất rõ ràng, nhưng cậu cũng không quan tâm, bước mấy bước vọt tới đây, đôi tay cậu đoạt lấy tài liệu trong tay của anh, nhìn chăm chăm anh, cũng chỉ còn dư lại bấy nhiêu hơi sức mà thôi.

Ánh mắt của cậu, rất đỏ, nơi tay phải bị kim châm để chuyển nước biển vẫn còn lưu lại vết máu đã khô, da bị lật ra ngoài —— có lẽ cậu vội vàng rút kim tiêm chạy đến đây.

“Tổng giám đốc, thật xin lỗi, anh ấy quá mạnh mẽ, tôi không ngăn được anh ấy, có cần gọi bảo vệ lên hay không?” Thư ký đứng ở cửa ra vào có chút thấp thòm.

Nhiệm Sĩ Duệ phát tay một cái: “Cậu ra ngoài trước đi.” Lại liếc cậu một cái, Sở Chính Minh giống như một con trâu già thờ ơ gấp không ngừng: “Sao thế.?” Nhiệm Sĩ Duệ bụng ily cà phê bên cạnh lên.

Sở Chính Minh nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói rất khàn: “Cần Ngôn. Bị bắt cóc rồi.”

Động tác nuốt cà phê dừng lại, Nhiệm Sĩ Duệ nâng mí mắt nhìn cậu chăm chú, dáng vẻ của Sở Chính Minh tuyệt đối không phải là đang nói đùa: “Chuyện gì xảy ra.”

Mặc dù Nhiệm Sĩ Duệ cũng giật mình, cũng lo lắng, nhưng thật sự không có hốt hoảng quá mức, giọng nói nghe cũng rất bình tĩnh, mặc dù anh không có xử lý việc bắt cóc, có thể việc bắt cóc còn phức tạp hơn so với tình huống công việc mà anh đã xử lý, nếu Sở Chính Minh còn có thời gian tìm đến anh, đã nói lên tình hình không có nguy hiểm lắm. “Cậu nói lại cho rõ ràng.”

Đoạt lấy ly cà phê của Nhiệm Sĩ Duệ uống một ngụm lớn vào miệng, Sở Chính Minh vừa kéo anh đi ra ngoài vừa kể lại chuyện vừa mới xảy ra.

Sau khi Cần Ngôn lấy sổ cho cậu rồi hai người đi tìm bác sĩ, bác sĩ nói muốn chuyển nước biển, cậu không có ý kiến, Cần Ngôn còn có chút vui vẻ nhìn cậu bị ghim kim, cậu không vui, cho nên sai bảo cô đi ra ngoài mua đồ ăn vặt cho cậu.

Lúc đi ra, Cần Ngôn còn mắng cậu quả nhiên là đứa bé, cậu cũng lườm tranh luận với cô, cầm lên một bên tờ báo bắt đầu lật, nhưng chờ thật lâu mà người không có trở lại, Sở Chính Minh đang lật tờ báo đột nhiên nhớ tới, lấy điện thoại gọi đi, nhưng điện thoại của Cần Ngôn đã không gọi được, trong lòng có một nỗi sợ hãi bao trùm, cậu chạy đến khu phòng bệnh cao cấp, thì không thấy Vương Trọng Lỗi, lẽ ra cậu ta phải nằm trên giường bệnh nhưng giờ lại không thấy cậu ta đâu cả.

Điện thoại của Vương Trọng Lỗi kết nối rất nhanh, thừa nhận cũng rất dứt khoát.

“Đúng vậy, người phụ nữ đó là rơi vào trong tay tôi, tôi bảo người ta đánh cô ấy bất tỉnh rồi, ai bảo cậu làm người kiêu ngạo như vậy, Sở Chính Minh, cậu rất lo lắng cho cô ấy, tôi sớm đã nhìn ra.”

“Con mẹ nó, rốt cuộc cậu muốn thế nào.?”

“Tôi muốn cậu trả giá thật lớn.” Vương Trọng Lỗi nói một nơi để cho cậu đến, còn nhắc nhở cậu không được báo cảnh sát.

Đoán cũng có thể đoán được tên khốn Vương Trọng Lỗi muốn làm gì, Sở Chính Minh cũng không phải sợ mình xảy ra chuyện gì, chỉ là. Cẩn Ngôn không có liên quan gì đến chuyện này, cậu như thế nào cũng không quan trọng, còn Cẩn Ngôn không thể có chuyện.

Cho nên cậu tìm đến Nhiệm Sĩ Duệ.

Bất kỳ ân oán cá nhân cũng không có yên ổn giải quyết chuyện quan trọng này, đạo lý này, cậu hiểu. An toàn của Cẩn Ngôn quan trọng hơn bất kỳ cái gì, đạo lý này, cậu rõ ràng. Cẩn Ngôn không có nghĩa vụ, cậu cũng không nguyện ý để cho Cẩn Ngôn vì cậu mà chịu đựng tổn thương này. Nhiệm Sĩ Duệ có thể nhờ nhiều giúp đỡ hơn cậu, đạo lý này, cậu cũng biết.

Bởi vì Nhiệm Sĩ Duệ, trong lòng Cẩn Ngôn có thể sẽ nghiêng hơn về anh ấy hơn, nhưng vậy thì có quan hệ gì —— chỉ cần người không có việc gì, mọi thứ còn lại, đều không quan trọng.

Nghe Sở Chính Minh nói xong mọi chuyện, Nhiệm Sĩ Duệ nhủ lại mày, lúc này cũng không có tâm tình mắng cậu: “Cậu ta bảo một mình cậu đến, nhưng tôi sẽ đi cùng với cậu.”

Dù sao hai người vẫn tốt hơn so với một người nhiều lắm, Vương Trọng Lỗi rất ác độc, cũng chỉ là một đứa nhỏ tranh cường háo thắng, trình độ nguy hại so với tội phạm trên xã hội, đối phó dễ hơn rất nhiều.

Huống chi quan tâm sẽ bị loạn, Sở Chính Minh nắm bắt không tốt, sợ chuyện sẽ huyền não không thể cứu vãn.

Đến bãi đậu xe, hai người lên xe, tầm mắt Sở Chính Minh vẫn nhìn chăm chăm vào ngoài cửa sổ, tuy nhiên cậu không ngừng thay đổi tư thế ngồi, cậu rất phiền não, cũng rất khẩn trương, nhiều hơn nữa, sợ là lo lắng.

Nhiệm Sĩ Duệ thu hồi tầm mắt, cho dù Sở Chính Minh có gan lớn thế nào, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa bé, bình thường không bao giờ sợ là bởi vì chỉ có một mình cậu, nói xong điểm khó nghe, suy nghĩ một chút, còn Cẩn ngôn thì khác, cậu quan tâm cô, lòng cậu thương cô, cho nên cậu mới bối rối như vậy.

Nghe đến đây, ánh mắt của Nhiệm Sĩ Duệ buồn thiu, Sở chính Minh khẩn trương không phải đứa bé lệ thuộc vào người lớn, mà thật sự là một người đàn ông đối với phụ nữ.

Nhưng cách xử sự của Sở Chính Minh khiến anh rất bội phục, mặc dù sợ, nhưng không có loạn, cũng không có bởi vì nhỏ mọn mà không nói sự tình cho anh, cũng không có kích động bỏ chạy đi làm anh hùng, cậu không vội vàng mà phân biệt rõ ràng chuyện nặng nhẹ, biết lúc này, Cẩn Ngôn là quan trọng nhất, anh chưa xót, lòng dạ hẹp hòi của anh hãy để qua một bên đi.

Thật ra thì đây không phải là không một loại đại khí.

Nghe được như vậy, Nhiệm Sĩ Duệ liếc Sở Chính Minh một cái, nếu như cậu lớn hơn mấy tuổi nữa, tính tình và năng lực lại trải qua một đoạn thời gian nung đúc, tâm trí theo thời gian thành thực mà trầm ổn, Sở Chính Minh này, có lẽ sẽ trở thành người thừa kế của Lăng Đào kiều ngạo.

Nếu như cậu chỉ nhỏ hơn Cẩn Ngôn một hai tuổi, có lẽ Cẩn Ngôn.

Cũng may, tính tình của Cẩn Ngôn, nhất định trong lòng của cô ấy Sở Chính Minh chỉ có thể trở thành một đứa bé.

“Này, Nhiệm Sĩ Duệ, anh khẳng định sẽ không có chuyện gì chứ.” Sở Chính Minh quay đầu lại, nhìn chăm chăm anh.

Nhiệm Sĩ Duệ gật đầu một cái.

Sở Chính Minh thu hồi ánh mắt, cậu tìm đến anh ta, thật ra thì còn có một nguyên nhân khác.

Cậu đã từng xem qua một chương trình đàm phán thương mại của Nhiệm Sĩ Duệ, đó là Lăng Đào sắp xếp để cậu học tập, mặc dù khi đó cậu còn nhỏ hơn mấy tuổi so với hiện giờ, nhưng cũng bị đại khí giữa những lời nói của anh biểu hiện ra ngoài và suy nghĩ kín đáo đến khuất phục, trong lòng cậu lưu lại ấn tượng rất sâu cuộc đàm phán đó, cho nên, ngày đó khi ở Duy Cảnh, Nhiệm Sĩ Duệ vừa tiến đến tìm Cẩn Ngôn, cậu đã nhận ra.

Hơn thấy rõ, cậu khẩn trương đối với Cẩn Ngôn, thương giới tính anh và nữ cấp dưới, trong vòng tròn này chuyện của bọn họ lộn xộn lung tung, Sở Chính Minh nghĩ đơn giản, cũng hiểu rõ được.

Lúc ấy lơ đãng, thậm chí nhìn có chút há hê, có thể bây giờ. Sở Chính Minh buồn buồn nhìn ngoài cửa sổ.

Nhiệm Sĩ Duệ liếc Sở Chính Minh một cái, vẻ mặt của cậu còn rất nặng nề, vỗ vỗ vai cậu, Nhiệm Sĩ Duệ nói: “Buông lỏng một chút, không có chuyện gì, tôi thấy cậu, ít nhất là bây giờ cậu làm rất đúng, Vương Trọng Lỗi tuyệt đối không muốn giết chết mạng người.”

Anh không dám bảo đảm tuyệt đối không xảy ra chuyện gì, bởi vì loại tranh cãi này không cách nào giống như đầu tư tiền lời bình thường dự đoán ra tỉ lệ phần trăm, nhưng anh cũng là từng tuổi này mới có được, cuộc sống của anh cũng giống như Vương Trọng Lỗi vậy, có lẽ anh biết nhược điểm của cậu ta ở chỗ nào.

Một khi nhọc điểm của mình bị người khác nắm giữ, giống như cổ họng bị người khác bóp chặt vậy.

Cuộc sống của Vương Trọng Lỗi, dĩ nhiên là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, nhưng đó chỉ cảnh tượng bên ngoài, nhất định trong nhà cũng gây áp lực không nhỏ, con lớn nhất và con thứ hai của nhà họ Vương, từ nhỏ chính là bị yêu cầu nghiêm khắc, còn thằng nhóc này, mặc dù được cưng chiều, nhưng mà đối với tình cảnh ưu liệt, cũng nhất định phân tích được tương đối thấu đáo.

Anh chỉ muốn thở ra một hơi, mà không phải muốn mạng người.

Cho nên. Anh nhìn sang Sở Chính Minh, rất đơn giản, khiến Sở Chính Minh bị Vương Trọng Lỗi đánh một trận, cũng sẽ không có chuyện gì.

Một nhà xưởng bỏ hoang cách phố xá sầm uất không xa, Sở Chính Minh và Nhiệm Sĩ Duệ đi vào, Vương Trọng Lỗi ngồi trên một cái ghế ngay chính giữa, trên mặt và trên người cũng còn quầnvải gạc, đáng vẻ rất yếu ớt, Cẩn Ngôn bị an trí ở một bên, mặc dù bị trói, nhưng nhìn ra được, không có bị thương tổn, chỉ là. Trong lòng của Sở Chính Minh hung hăng đau nhói, cô chỉ nhìn trên người cậu dừng lại một giây, giây thứ hai, đã dời đến trên người của Nhiệm Sĩ Duệ.

Cô nhìn Nhiệm Sĩ Duệ khẩn cầu, ánh mắt của cô, tràn đầy tin tưởng.

Trong lòng đột nhiên đau nhói, giống như côn trùng cắn trên miệng vậy, Sở Chính Minh hít sâu một hơi, dời đi tầm mắt.

“Tao tới đây, muốn đánh muốn giết, tùy mày xử trí, chỉ cần mày thả cô ấy ra.”

“Còn rất dút khoát.” Vương Trọng Lỗi nhướng nhướng mày: “Tới đây.”

Sở Chính Minh nhắc chân đi tới.

“Đợi chút. Không phải tới đây như vậy. Nhiều như vậy không có thành ý.”

Cẩn Ngôn ngẩng đầu lên, nghe cậu ta nói: “Quý đi. Không phải cậu rất kiên cường à. Ngược lại tôi muốn nhìn xương của cậu cứng bao nhiêu.”

“Mày nghĩ.” Cậu cắn môi, mắt thú bình thường bén nhọn: “Lăng Đào cũng không để cho tao phải quý, mày là tên cháu trai nào.”

Cẩn Ngôn đoán được Sở Chính Minh sẽ trả lời như vậy, thậm chí trả lời như vậy vẫn còn khách khí, mặc dù Sở Chính Minh chỉ là một đứa bé, nhưng trong lòng cậu rất bướng bỉnh, trong xương cũng rất cố chấp, sự cố chấp đó trong xương như rúc vào trong sừng trâu. Ánh mắt của cậu, cho tới bây giờ là cao ngạo thậm chí ngạo mạn.

Tay Vương Trọng Lỗi nhẹ nhàng nhấc lên.

Cẩn Ngôn liếc mắt nhìn thấy người phía sau nhặt lên một cây sắt cũ trên mặt đất.

“Mày dám.” Tay Sở Chính Minh đã nắm thành quả đấm, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Vương Trọng Lỗi, cứ nhìn chăm chăm cậu ta như vậy, dường như muốn nhìn chăm chăm từ trên người cậu ta ra một cái lỗ: “Mày dám đánh cô ấy, thì tao sẽ phết mày.”

“Khoảng cách từ chỗ mày đến đây tổng cộng có mười bước, nếu mày không quý, tao sẽ đánh cô ấy mười cái.”

“Mày cứ thử xem.” Giọng nói cán rặng nghiêng lợi, lạnh lẽo giống như hàm răng cũng ngâm thành đao kiếm, Cẩn Ngôn nhìn thấy Sở Chính Minh đã cắn môi chảy máu, đỏ tươi, giống như vết mặt của cậu đến tìm đến cô tới ngày hôm qua, cậu phát sốt, cũng chỉ có thể dựa vào một người là cô mà thôi, lúc trước cậu đã gọi cô là chị gái, tuy cậu phản nghịch nhưng ngay thẳng, tim của cậu bị vứt bỏ rất nhiều năm, cậu nói với cô, cậu có thể tìm được ám áp ở trên người cô.

“Không được.” Cẩn Ngôn lắc đầu một cái, giọng nói nghẹn ngào, cô nhìn Nhiệm Sĩ Duệ khẩn cầu, không được, khiến Sở Chính Minh quý xuống, quả thật đánh cậu một trận còn đã thương người hơn, niềm kiêu ngạo của cậu, không nên bị khuất phục như vậy.

Nhiệm Sĩ Duệ dời đi tầm mắt, Sở Chính Minh chỉ có thể đặt tới nhục nhã, thì Vương Trọng Lỗi mới có thể dừng tay, lòng này, không được mềm.

“Sĩ Duệ. Tôi van cầu anh.”

Nhiệm Sĩ Duệ lui ra.

Sở Chính Minh bước về trước một bước vung quả đấm, bỗng nhiên Vương Trọng Lỗi từ trên ghế đứng lên, gần như là tay cầm cây sắt rơi xuống trên cánh tay của cô trong cùng một lúc.

Cẩn Ngôn cắn môi, không có kêu đau, cô không thể khiến cậu mất thể diện.

“Mày động một bước, tao đánh cô ấy một cái, mày tiếp tục đi, tao tiếp tục đánh. Chúng ta có thể thử xem, là mày chạy đến nhanh, hay là tao đánh nhanh.”

Sở Chính Minh cần muốn nát môi, máu chảy càng nhiều, cậu nhìn Cẩn Ngôn, vẫn nhìn, vẫn nhìn, hình như trong ánh mắt của cậu, toàn bộ là bóng dáng của cô, có lẽ không chỉ là mắt, mà cả trong tim, tất cả đều là dáng vẻ của cô, tất cả đều là cảm giác đau lòng.

Hóa ra, yêu một người, lại đau như vậy, có thể không bỏ được như vậy.

Vương Trọng Lỗi được người của cậu ta dìu đi đến trước mặt cậu, ngược đầu, dáng vẻ chắc chắn.

“Quý xuống.”

Sở Chính Minh vẫn nhìn Cẩn Ngôn, vẫn nhìn, vẫn nhìn, vẫn nhìn. Đối với lời nói Vương Trọng Lỗi, hình như mắt điếc tai ngơ.

“Quý xuống.”

Cậu vẫn nhìn cô, tha thiết, giằng co không biết bao lâu, chân, nhưng dần dần cong hạ xuống, từng điểm từng điểm, chậm rãi, đau khổ, khổ sở, cậu khề giương môi, nhưng không có phát ra một chút âm thanh nào, ánh mắt chỉ nhìn cô, hết sức rõ ràng.

Yêu là một loại chấp niệm.

Hai đầu gối của thiếu niên rớt cuộc quỳ trên mặt đất, cậu vẫn nhìn cô, trong mắt Cẩn Ngôn nước mắt tuôn ra, cánh tay bị đánh rất đau, tâm càng đau hơn.

Cậu mới vừa rồi há mồm nhưng không có phát ra thanh âm, cô nhìn rõ ràng, cậu đang nói: Cẩn Ngôn, anh yêu em

Tác giả có lời muốn nói: công bố một tin tức xấu, ngày mai vào V rồi, từ Chương 23: bắt đầu, sẽ cũng V mấy chương, nhìn rồi cũng không cần mua, như cũ là quy cũ cũ, nhấn lại qua 25 cái chữ đưa phần, tích phần có hạn, tới trước tới trước, trường bình ưu tiên!

Lui ra!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chương 26.1

Edit: Sun520

Đầu tiên, Sở Chính Minh hạ đầu gối xuống, Vương Trọng Lỗi thấy thế, lui về phía sau ngồi trên ghế, chân bắt chéo, không cần nhìn cũng biết khoe miệng vênh lên cao thế nào, ánh mắt thì cuồng ngạo, tất cả đều là hài lòng.

Có chuyện gì mà há giận hơn đây, từ trước cho tới nay đều mạnh hơn cậu ta, đều ngạo mạn hơn cậu ta, hoàn toàn không xem người cứ quỳ gối trước mặt cậu ta ra gì, trong mắt của cậu không cam, trong mắt của cậu tức giận, trong mắt của cậu thỏa hiệp, trong mắt của cậu khổ sở, trong mắt của cậu tất cả đều là nét mặt khuất phục, quả thật làm cho người ta hưng phấn hơn so với người hít thuốc phiện lấy được ma túy nguyên chất nhất.

Vương Trọng Lỗi vui sướng hưởng thụ này thắng lợi, nhưng mà vẫn chưa đủ, mới trừng phạt được một chút thì làm sao đủ chứ, ngày đó, cậu ta bị người này đánh cho thành như vậy, đến nỗi mắt cũng không nhìn thấy mũi nữa, kết quả thì sao, đầu tiên người trong nhà không có an ủi cậu ta, mà lại không ngừng hung ác mắng cậu ta, cha là người luôn luôn thương yêu cậu ta mà cũng không chịu giúp, còn mắng cậu ta không tốt, khi nào thì cậu ta lại chịu phạt uất ức thế này chứ, loại tức này, nuốt không trôi, cũng chỉ có thể phun ra mà thôi.

Trong nháy mắt, Sở Chính Minh vừa quỳ vừa nhích từng bước đến gần chỗ cậu ta đủ chín bước, Vương Trọng Lỗi từ trên ghế đứng lên, trong lúc lo lắng khẽ động cánh tay bị thương, đau đến nỗi nhe răng trợn mắt một lúc, đây đều là do Sở Chính Minh ở trước mặt gây ra, cậu ta cúi đầu xuống nhìn, lại thấy mặc dù đầu gối Sở Chính Minh quỳ xuống, nhưng ánh mắt, vẫn sắc bén và không cam lòng.

Coi như cậu quỳ, càng làm cho cậu ta vênh vào hung hăng.

Vương Trọng Lỗi nheo mắt.

“Thả Cẩn Ngôn.” Sở Chính Minh trầm giọng nói, bình tĩnh giống như cảnh xuân tháng ba đàm luận hoa nở với du khách, nhưng ai cũng biết trong giọng điệu của cậu nguy hiểm thế nào: “Thả Cẩn Ngôn.”

Sau khi dây cung căng thẳng nếu như lại dùng lực, cũng chỉ có một hậu quả, Sở Chính Minh chờ đợi ngay lúc đó, chờ Vương Trọng Lỗi có dám kéo đứt dây cung hay không, chờ xem lá gan của cậu ta đến tột cùng là lớn bao nhiêu.

“Nếu như tao không thả thì sao?” Vương Trọng Lỗi mỉm cười đứng ở trước mặt cậu, nâng cằm Sở Chính Minh lên, trong mắt đầy vẻ khiêu khích: “Ồ đây tao làm chủ, nếu như tao không thả, mày có thể làm gì được.”

Không thả? Tay Sở Chính Minh nắm thành quả đấm rồi buông ra, sau đó nắm chặt tay áo lông vũ, bên trong đó, trước khi cậu đến đây, từ trên đường tiện tay mua được một vật, không tính là sắc bén, nhưng cũng tuyệt đối có thể đã thương người, ngay cả có thể lấy mạng người cũng được.

Trên cái thế giới này không có công bằng tuyệt đối, cậu biết, nhưng mà chuyện gì, cũng nên có chừng có mực, quá mức, thì cậu sẽ dạy Vương Trọng Lỗi biết ép chó vào tường là thế nào.

Ví dụ nói hơi khó nghe một chút, nhưng lại là thật sự.

“Mày xác định không thả?” Sở chính Minh cắn răng, vết thương lúc trước lại bắt đầu rỉ ra máu, Vương Trọng Lỗi nhìn mắt của Sở Chính Minh trừng cậu ta, bỗng nhiên dâng lên một cảm kinh khủng.

Vương Trọng Lỗi có chút bị dọa sợ rồi.

“Được rồi. Được rồi.” Nhiệm Sĩ Duệ đứng cách bọn họ mấy bước nhàn nhạt mở miệng: “Chẳng qua hai người các cậu chỉ có mười mấy tuổi, đừng có đầu võ mồm nữa, cậu chủ nhỏ Vương, chuyện ngày hôm nay, oan có đầu, nợ có chủ, tôi tin tưởng cậu là một người hiểu chuyện, người nào cũng biết đạo lý này, cho nên cậu nhất định hiểu.” Nhiệm Sĩ Duệ bình tĩnh mà nói.

Tầm mắt Vương Trọng Lỗi bị Nhiệm Sĩ Duệ hấp dẫn đến đó, Nhiệm Sĩ Duệ thấy cậu ta đã chú ý anh, lại nói ——

“Nhà họ Vương ở công kiểm pháp đều có lực ảnh hưởng nhất định, điểm này chúng ta cũng thừa nhận, nhưng mà, bất cứ chuyện gì đều có một mức độ, tôi nghĩ cậu chủ nhỏ Vương cũng rất hiểu cái gì gọi là dư luận, cái gì gọi là thiên tử phạm pháp, cùng chịu tội như dân thường, quả thật, cho dù cậu có người nhà bảo vệ, nhưng mà phải biết, sức mạnh của Internet, sức mạnh của xã hội, nếu làm ra chuyện gây động tĩnh quá lớn, cậu không đảm đương nổi trách nhiệm này, nhà họ Vương cũng không chịu nổi phần trách nhiệm này, mà đối với bản thân của cậu, cũng không tốt, cậu chủ nhỏ Vương rất thông minh, cái gì là tiền lên, cái gì là lui xuống, cái gì cũng có chừng có mực, tôi nghĩ cậu biết rất rõ.”

“Chuyện không liên quan anh.”

“Dĩ nhiên chuyện ân oán của cậu và Sở Chính Minh không liên quan đến tôi.” Nhiệm Sĩ Duệ buông tay ra: “Chỉ là, người phụ nữ này.” Anh nhìn sang Cẩn Ngôn, nhấn mạnh: “Là bạn gái của tôi. Nếu như Nhiệm Sĩ Duệ tôi không bảo vệ được người phụ nữ của mình, chẳng phải làm chuyện cười cho người ta.”

Trong nháy mắt Vương Trọng Lỗi có một chút chần chờ.

“Quan trọng nhất là, cậu chủ nhỏ Vương nhất định biết, trung ương có ý định lệnh điều động con cháu tiến vào, nhưng danh sách trong khảo hạch, còn có Trương cục, nếu như bởi vì cậu chủ nhỏ Vương có ân oán cá nhân mà trở thành nhược điểm rơi vào trong tay người khác bị lợi dụng, dẫn đến phá hủy tiền đồ của con cháu, đến lúc đó chỉ sợ không phải Sở Chính Minh tìm cậu phiền toái, mà người con thứ nhất cũng sẽ không bỏ qua cho cậu. Tốt nhất cậu nên suy nghĩ một chút, ân oán cá nhân không có quan trọng, quan trọng là tiền đồ con cháu tiến vào. Cậu chủ nhỏ Vương, nghĩ kỹ rồi mới làm.”

Cẩn Ngôn vẫn biết Nhiệm Sĩ Duệ có thể nói, nhưng tận mắt nhìn thấy anh đang trước mặt bày mưu lập kế, thái độ mềm mỏng, giọng nói lại cứng rắn, chỉ có mấy câu nói ngắn gọn, đánh vào trong lòng của Vương Trọng Lỗi.

Người kia, đã có dấu hiệu dao động.

Trong lòng Cẩn Ngôn không tự chủ nhảy một phen, cảm giác nhảy lên này, có lẽ gần như đã thành thói quen, năm đó động lòng, cũng không phải là bởi vì sức hấp dẫn này của anh, ít nhất ở trước mặt người ngoài, anh biểu hiện sức hấp dẫn này làm cho người khác chú ý..

“Anh ở đây uy hiếp tôi.” Vương Trọng Lỗi cắn môi, giọng nói ép tới rất thấp.

“Không phải uy hiếp, chỉ là tìm kiếm một cách xử lý thích đáng, vừa rồi tôi cũng đã nói, oan có đầu, nợ có chủ, tôi chỉ muốn, chỉ là người phụ đó, người còn lại, đối với tôi mà nói, không quan trọng.”

Thoáng cái Sở Chính Minh rõ ràng, oan có đầu, nợ có chủ, tên khốn kiếp Nhiệm Sĩ Duệ này vừa bắt đầu chính là định cái chết cho cậu, mục tiêu của anh ta chỉ là muốn dẫn Cẩn Ngôn đi ra ngoài, về phần cậu, bị đánh đến chết, chẳng phải là thiếu đi một tình địch, khó trách. Sở Chính Minh cắn răng trừng qua, Nhiệm Sĩ Duệ đang hứng thú dò dào quay lại nhìn cậu.

Tầm mắt Sở Chính Minh chuyển qua trên người Cẩn Ngôn lần nữa. Nhiệm Sĩ Duệ sao mà khôn khéo, cậu đoán chừng Vương Trọng Lỗi sẽ phải tiếp nhận ý kiến của anh ta, bởi vì mục tiêu của cậu ta, vẫn không phải Cẩn Ngôn, cũng đoán chừng cậu bởi vì Cẩn Ngôn mà không sẽ lên tiếng, bởi vì mục đích của cậu, cũng chính là sự an toàn của Cẩn Ngôn.

Vì vậy, cậu cũng chỉ có thể tro mắt nhìn Cẩn Ngôn bị anh ta đưa đi, để lại một mình cậu đối mặt với sự hành hạ của Vương Trọng Lỗi.

Trong bụng người này, tất cả đều là ý nghĩ xấu xa, tất cả đều là ý nghĩ xấu xa.

“Được rồi, thả người phụ nữ đó ra.” Vương Trọng Lỗi lên tiếng.

“Còn Sở Chính Minh thì sao?” Cẩn Ngôn hỏi: “Cậu muốn làm gì cậu ấy, cậu đã làm cậu ấy nhục nhã, cho nên hãy thả cậu ấy ra luôn.”

“Muốn thế nào?” Vương Trọng Lỗi hừ lạnh một tiếng, không có nhìn cô: “Tôi không cần bán mặt mũi của Hạnh Căn Ngôn, đúng không, Nhiệm tiên sinh.”

Nhiệm Sĩ Duệ vui vẻ gật đầu, đi tới cời sợi dây trói Căn Ngôn ra: “Chúng ta đi thôi.” Anh nói.

“Cậu ấy thì sao, Sở Chính Minh thì sao, Sĩ Duệ, anh không thể để lại một mình cậu ấy ở đây.”

Anh không có trả lời, chỉ là kéo cô đi về phía trước, Căn Ngôn nhìn về phía Sở Chính Minh, tầm mắt của cậu vẫn đặt ở trên người cô, cô đi một bước, tầm mắt của cậu cũng đi một bước, cậu giương môi, nhưng không có lên tiếng, cặp mắt kia, hình như biểu đạt tất cả đều rõ ràng.

Lòng chua xót, trái tim bị kéo căng, đau lòng.

“Nhiệm Sĩ Duệ.” Căn Ngôn bị anh kéo chừng một trăm mét thì tránh tay của anh ra: “Anh không phải một người đàn ông, làm sao anh có thể bỏ mặc cậu ấy ở chỗ này.Cậu ấy chưa được mười tám tuổi, còn anh đã ba mươi tuổi, anh lớn hơn cậu ấy nhiều như vậy, làm sao anh có thể hèn hạ bỏ lại cậu ấy như vậy, đừng cho là tôi không biết anh có tâm tư gì, anh có phải cho là như vậy hay không, một mũi tên trúng hai con chim, thì tôi sẽ trở lại bên anh một lần nữa, anh không cần phải làm phiền nữa.” Căn Ngôn rất tức giận, trong lòng lại sợ, lại loạn, lại lo lắng Vương Trọng Lỗi làm ra chuyện gì với Sở Chính Minh thì sao.

Anh nhìn chăm chăm cô, không lên tiếng.

Căn Ngôn vẫn còn đang tức: “Làm sao anh không nói lời nào, đều bị tôi nói trúng, anh không phản đối, Nhiệm Sĩ Duệ, làm sao anh không khốn kiếp hơn một chút nữa, làm sao anh không ở lại xem Sở Chính Minh bị đánh ở nơi đó.”

Anh chỉ nhìn chăm chăm cô, ánh mắt hồi hận, giống như hận không nuốt được cô xuống vậy.

“Anh không sao chứ.” Căn Ngôn ngó ngàng. “Cái người này sao mà nhìn chăm chăm tôi cũng không có cách thay đổi sự thật này, cho dù anh bỏ mặc cậu ấy ở đây, anh có thể phủ nhận sao?”

Anh cũng không nói gì.

Căn Ngôn bị anh nhìn chăm chăm có chút không tự nhiên, nhưng trong bụng vẫn tức giận: “Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao, anh như vậy, không khác nào kẻ sát hại tính mệnh.”

“Được lắm kẻ sát hại tính mệnh.” Anh hừ lạnh một tiếng, hình như bộc phát, vươn tay dường như muốn đi bóp cổ của cô: “Hạnh Căn Ngôn, trong lòng của em, anh với kẻ sát hại tính mệnh, anh cho là em yêu thích anh, không nói có cùng suy nghĩ với anh, nhưng ít ra cũng hiểu rõ chứ, cũng tin tưởng chứ, nhưng mà, em thật đúng là một —— phụ nữ ——”

Căn Ngôn bị anh mắng lại lộ vẻ tức giận, anh nói cô là phụ nữ, đây tuyệt đối không phải một lời ca ngợi, càng không phải là ở giữa tính từ, còn dư lại, cũng chỉ có nghĩa xấu.

Hiển nhiên là anh tức giận, dắt tay của cô kéo cô qua một bên, tay đâm đâm lên trán cô: “Tôi muốn mưu tài*(âm mưu tiền tài), tôi muốn sát hại tính mệnh, tôi muốn hại tánh mạng của cậu ấy cũng sẽ không nhờ bạn bè cảnh sát quen biết mai phục ở bên ngoài, tôi muốn sát hại tính mệnh, cũng sẽ không cùng bằng hữu thương lượng xong chờ chúng ta vừa ra tới thì sẽ vọt vào đi cứu người, tôi muốn sát hại tính mệnh, em cho rằng anh dùng suy nghĩ, sẽ cho em biết tất cả, Hạnh Căn Ngôn, em cho rằng anh hại tánh mạng của cậu ấy, em quá xem trọng cậu ấy quá rồi, cậu ấy mới mấy tuổi, còn không để anh ở trong mắt.”

“Vậy.” Căn Ngôn phẫn nộ, từ đầu anh đã không nói rõ ràng, chẳng lẽ còn không cho phép người khác hiểu lầm.

“Sở Chính Minh chịu tội là cần thiết, nếu không cậu chủ nhỏ Vương còn có thể quán chuyện này không thả, cho nên lúc cậu ấy bị buộc quỳ xuống anh không có quan tâm, nhưng nhìn hành động tiếp theo của cậu chủ nhỏ Vương, thật sự tính toán động thủ, cho nên anh dẫn em ra ngoài, khiến cảnh sát đi vào, như vậy, có cảnh sát nhúng tay làm áp lực, cậu ta cũng thở một hơi, cậu chủ nhỏ Vương mới có thể hoàn toàn buông tay, Sở Chính Minh mới có thể thoát khỏi phiền toái này.”

Anh hất tay của cô ra xoay người đi về phía trước, Căn Ngôn ngẩn ra, mở ra bước chân đuổi theo.

“Nếu như anh cũng mưu tài sát hại tính mệnh rồi, em còn chạy theo làm gì.”

Căn Ngôn nhảy một cái tới trên lưng anh.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Làm gì hẹp hòi như vậy.”

Anh mỉm cười, Sở Chính Minh cho là anh một mũi tên trúng hai con chim, một mũi cứu Căn Ngôn, một mũi để cho cậu ném thù nỗi khổ da thịt một chút, thật ra thì Sở Chính Minh cũng không nghĩ sai, anh là một mũi tên hạ hai con chim, chỉ là một mũi là cứu cậu, một mũi là biểu hiện cho Căn Ngôn thấy.

Đúng rồi, phải là ba mũi, một mũi cuối cùng, chính là muốn Căn Ngôn ôm ấp yêu thương.

“Anh xác định sẽ không có vấn đề?”

“Thế nào, đau lòng vì cậu ấy sao.” Giọng của Nhiệm Sĩ Duệ có chút chua, cánh tay ôm cái hông của cô hơi buông lỏng một chút.

Cần Ngôn không lên tiếng, chỉ ôm chặt anh không để cho anh quăng xuống.

Nhiệm Sĩ Duệ hừ một tiếng: “Em hãy yên tâm đi, người bạn kia của anh không thành vấn đề, bên trong công kiểm pháp cũng một nùi rồi, có người là người của nhà họ Vương, cũng có người là kẻ thù của nhà họ Vương, chuyện của cậu chủ nhỏ nhà họ Vương, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, xác định người làm sao vận tác*(vận hành và thao tác), hướng chỉ, liên quan đến tiền đồ của cha cậu ta, cậu ta còn không chịu dừng tay sao, vậy thì anh thật sự không có cách nào nữa.”

“Sở Chính Minh biết kế hoạch của anh ư, tôi thấy ánh mắt của cậu ấy có điểm không đúng.”

“Anh không có nói cho cậu ấy biết.” Nhiệm Sĩ Duệ mở miệng: “Chính là muốn để cho cậu ấy sợ một chút, sau này xem cậu ấy còn lớn lối như vậy hay không.”

Cần Ngôn mím môi im lặng, Nhiệm Sĩ Duệ nghĩ đến mọi thứ, là muốn cô hiểu rõ, chẳng lẽ đây chính là điểm khác nhau của đàn ông và phụ nữ, nhưng tại sao, trong lòng của cô vẫn có một chút bất an chứ.

“Chúng ta ra xe chờ cậu ấy ở bên ngoài.”

Nhiệm Sĩ Duệ công cô, nghiêng đầu lườm cô một cái.

“Em nói với anh những lời không dễ nghe, anh phiền nhất là khi em nói tên của cậu ấy.”

“Nhưng tôi thật sự là không yên tâm.”

“Vậy thì em không thể suy nghĩ đến anh một chút.”

“Không phải tôi đang ở bên cạnh anh sao?”

Nhiệm Sĩ Duệ nhìn cô một cái, không nói chuyện nữa, ai có thể bảo đảm với cô giờ khắc này ở bên cạnh anh, sẽ cả đời ở bên cạnh anh chứ!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 26.2

Edit: Sun520

Chuyện mà người đàn ông không thể chịu đựng đó chính là đau lòng, không phải bị thương ngoài da, cũng không phải bị thương tổn gân động cốt một trăm ngày, mà là sinh mạng cả đời.

Vương Trọng Lỗi là một người đàn ông, hoặc là nói vẫn còn một đang ở giai đoạn thanh thiếu niên, nhưng mưa dầm thấm đất, thậm chí phần khai đao ra trận về sau càng có kinh nghiệm cũng phong phú, những chuyện đàn ông và phụ nữ, cách chơi của người trưởng thành, tâm tư của đàn ông hoặc là ở cái tuổi thanh thiếu niên này, không dám nói chắc chắn tám chín phần mười nhưng cũng có năm sáu phần mười là đúng, cậu ta thấy ánh mắt của Sở Chính Minh nhìn chằm chằm Hạnh Cần Ngôn cũng biết chuyện gì xảy ra.

Cho nên cậu ta bắt cóc Hạnh Cần Ngôn, bởi vì cậu ta chắc chắn Sở Chính Minh sẽ trúng một chiêu này.

Đáng tiếc Hạnh Cần Ngôn là người phụ nữ của Nhiệm Sĩ Duệ, cậu ta không động được, còn Sở Chính Minh thì sao, cũng chỉ có thể nói cậu xui xẻo là đáng đời, lần trước ở trại tạm giam không chính chết cậu, là bởi vì Nhiệm Sĩ Duệ bảo vệ cậu, nhưng mà hôm nay, Nhiệm Sĩ Duệ cũng không quan tâm cậu, lại còn để cho cậu ta xử trí Sở Chính Minh nữa chứ.

Muốn trách cũng chỉ trách Sở Chính Minh mắt chó đui mù, muốn trách cũng chỉ có thể trách Sở Chính Minh không có một người cha có quyền có thể, muốn trách cũng chỉ trách cậu không biết nắm chặt Nhiệm Sĩ Duệ để dựa vào như vậy.

Cho nên xứng đáng bị người khác đánh.

Chỉ quý xuống thì làm sao cho đủ, cậu ta chính là muốn cho cậu đau đớn mãi mãi không cách nào chữa khỏi, như vậy, mới có thể làm tan sự tức giận trong lòng của cậu ta.

Đúng, cậu ta nhìn Sở Chính Minh một hồi lâu, sau đó tầm mắt rơi vào nửa người trên và nửa người dưới giữa Sở Chính Minh.

Cái ý nghĩ này rất độc ác, nhưng rất hả giận.

“Các cậu đi đưa cậu ta qua đây.” Thanh niên có gương mặt dữ tợn, liếc mắt ra hiệu cho người đứng bên cạnh, người nọ đưa thanh sắt cho cậu ta, Vương Trọng Lỗi khẽ vuốt, rất hài lòng.

Chậm rãi đi tới trước mặt cậu, giọng nói và mặt của cậu ta cũng dữ tợn: “Sở Chính Minh, tốt nhất cậu chớ phản kháng, nếu không, tôi sẽ đối phó với người phụ nữ kia.” Cậu ta uy hiếp, hài lòng nhìn thấy một nét sợ hãi thoáng hiện trong mắt của Sở Chính Minh.

Đột nhiên, tay Sở Chính Minh nắm quyền buông ra, rũ mắt xuống, âm thầm che giấu một nét độc ác thoáng hiện, cậu lặng lẽ đưa tay vào cổ tay áo lấy công cụ mà lúc nãy bị cậu nhét lại.

Đã như vậy mà không chịu bỏ qua cho Cẩn Ngôn, đã như vậy còn muốn đưa cậu vào chỗ chết, được thôi, cậu ta muốn cắt đứt dây cung, làm sao không thể làm một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Nhếch khẽ khóe miệng, Vương Trọng Lỗi hài lòng cười.

Sở Chính Minh bị hai thanh niên bắt được kéo tới ngồi trước một cái ghế, lại bị kềm chặt trên băng ghế, thân thể khẽ thành một đường thẳng, cậu đã nhìn thấy Vương Trọng Lỗi cầm cây sắt gõ một cái trên mặt đất, thử độ mạnh yếu.

Một, hai, ba. Sở Chính Minh ở trong lòng thầm đếm, Cẩn Ngôn đã được Nhiệm Sĩ Duệ đưa đi, Nhiệm Sĩ Duệ đã bỏ mặc cậu, không thể tin tưởng người nào nữa, người mà cậu có thể dựa vào là, cũng chỉ là cậu, dùng hết toàn lực, cậu cũng không thể thua trong tay bởi tên khốn này, phải sống, phải đi ra ngoài, phải nhìn thấy Cẩn Ngôn.

Năm Sáu. Bảy.

Khi đếm tới mười, Vương Trọng Lỗi chạy tới trước mặt của cậu, thái độ kiêu căng, cây sắt trên tay sáng chói, trong ánh mắt chỉ có ác độc, mới để cho người cảm giác mấy phần kinh khủng. Hai người đè ép cậu ngẩng đầu lên nhìn Vương Trọng Lỗi, ánh mắt Sở Chính Minh buồn bã, chính là lúc này, đột nhiên dùng lực, hai người đè ép cậu bị đẩy qua một bên, Sở Chính Minh nhảy dựng lên, trong tay áo rơi ra một thanh chủy thủ sắc bén, cậu nhanh chóng nắm chặt, sau đó nhìn chính xác mục tiêu, đâm vào, đè mạnh vào.

Tất cả chỉ trong vòng mười giây đã hoàn thành.

Máu nóng từ trong băng gạc chảy ra, đột nhiên mặt của cậu ta trở nên trắng bệch và yếu ớt, cậu ta mở to mắt hoảng sợ, trong mắt hình như viết không thể tin, tiếng thở nặng nề, há miệng, nhưng cũng không phát ra được âm thanh gì.

Vương Trọng Lỗi muốn phế cậu, cậu sẽ để cho cậu ta muốn thở đều phải dựa vào máy móc.

“Có vài người, không phải các người muốn đụng là có thể đụng.” Cậu đè ở bên tai của cậu ta, hơi thở ấm áp phun vào trong lỗ tai của cậu ta, cũng là tuyệt đối lạnh lẽo mà nói từng từ, Vương Trọng Lỗi - ý thức dần dần mơ hồ, cũng chỉ có cậu nghe được giọng nói lạnh lẽo hết sức rõ ràng: “Ngày đó, mây khiến cô ấy ở trong cục cảnh sát ngăn người mấy giờ, cô ấy hoảng sợ giống như một con thỏ, hôm nay, lại để cho cô ấy bị kinh sợ, mây còn muốn phế tao, một dao kia, coi như mây được lợi, yên tâm, sẽ không chết. Tao đã từng nghĩ tới tự sát như vậy, mạch máu của trái tim, tao rất rõ ràng, một dao kia không lấy được mạng của mây. Còn nữa, có lẽ mây không biết, tao là con trai duy nhất của Lăng Đào - Đồng sự trưởng của tập đoàn Hoàn Vũ, bởi vì ông ấy sinh ra tao rồi bị bệnh, cho nên không có khả năng sinh nữa, làm sao ông ấy sẽ để cho con trai duy nhất của ông ấy ở trong nhà giam cả đời chứ, cho nên, Vương Trọng Lỗi, đừng tưởng rằng mây mới dám chơi, tao cũng dám vậy. Mây có bao nhiêu sự giúp đỡ để chính tao chết, còn tao có bao nhiêu sự giúp đỡ thì có thể chạy trốn, mây hãy suy nghĩ toàn bộ, tao cũng không ngu ngốc như vậy, quan thương cầu kết, đừng tưởng rằng mạng lưới quan hệ của Lăng Đào sẽ sợ nhà họ Vương các người.” Lại gần bên lỗ tai hần, xách theo thân thể của cậu ta, mặc dù lời nói của Sở Chính Minh chậm, lại rõ ràng.

Ánh mắt của Vương Trọng Lỗi, mở ra trắng như cá chết.

Người dần dần theo trong tay cậu trượt xuống, nơi trái tim, máu tươi chảy xuống giống như dòng suối.

Người chung quanh bị sợ ngu, sau khi phản ứng kịp rồi rít tông cửa chạy, chạy không được mấy bước thì cửa chính bị mở ra từ bên ngoài, mười mấy cảnh sát cầm súng hô to “Không được nhúc nhích” vọt vào.

Đất đầy máu, một thanh niên nằm trên đất, một bên thanh niên lạnh lùng, trong tay còn cầm dao dính máu, người dẫn đầu cảnh sát ngăn người, giống như giao đãi với Nhiệm Sĩ Duệ, không thể nào giống nhau.

Ở trên xe, Cẩn Ngôn không ngừng thay đổi tư thế ngồi, Nhiệm Sĩ Duệ đốt một điếu thuốc rồi lại ném ra bên ngoài đi, nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của cô thì tức giận.

“Em có thể an tĩnh một chút hay không, anh nói không có việc gì, thì bảo đảm với em là không có việc gì, hành động trái ngược như thế, rõ ràng là em không tin anh đấy.” Giọng Nhiệm Sĩ Duệ nghe rất trầm, còn có mấy phần tức giận, anh quay mặt, trước một màn kia, Cẩn Ngôn nhìn hiểu, làm sao anh lại nhìn không hiểu, lúc Sở Chính Minh quỳ xuống nói mấy cái chữ kia: Cẩn Ngôn, anh yêu em.

Phiền não, không khỏi phiền não.

“Tại sao còn chưa ra.” Ngược lại thân thể của Cẩn Ngôn thành thật, nhưng miệng lại không thành thật: “Thời gian trôi qua lâu như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ. Nhiệm Sĩ Duệ, nếu không chúng ta đi ra xem một chút.”

Nhiệm Sĩ Duệ cũng không nói được, cũng không nói không được, cứ như vậy nhìn chăm chăm cô, học đáng vẽ của Sở Chính Minh, vẫn nhìn chăm chăm.

Cẩn Ngôn bị anh nhìn như vậy nên cúi thấp đầu xuống.

“Sĩ Duệ.”

“Hạnh Cẩn Ngôn, em xuống xe cho anh.” Nhiệm Sĩ Duệ ném điều thuốc vừa mới rút ra từ hộp thuốc lá.

Từ lúc bắt đầu lúc nói chuyện với cô thì về mặt còn ôn hoà, cho đến bây giờ cô còn chưa nói xong thì đã chuyển thành người mặt đen, Cẩn Ngôn cũng không biết mình vận vẹo thế nào mà lại đụng vào họng súng, thật ra thì cô đối với Sở Chính Minh, mặc dù đau lòng, mặc dù không bỏ, mặc dù khổ sở, mới vừa rồi lúc nhìn thấy cậu quý xuống còn khắc sâu đau đớn như vậy, còn thấy được cô phân biệt rất rõ ràng, cô thật là trường bối quan tâm hậu bối hay không, Sở Chính Minh nhỏ như vậy, cô có tình cảm gì với cậu chứ. Nhưng trước mặt người đàn ông này, hiển nhiên cũng không như vậy, hơn nữa, vẫn còn rất mất hứng.

Tình cảm thật sự là một chút mâu thuẫn không rõ tê dại, nếu như có thể, cô thật sự có ước nguyện hai người kia cũng đừng đến làm phiền cô.

Cẩn Ngôn ngoan ngoãn cầm miệng, thắt dây an toàn, làm cấp dưới của anh cũng được mấy năm, tính tình của anh cô rất rõ ràng, cô sẽ không cảm thấy một chút gì, nghĩ không chừng mình thật sự bị đuổi xuống xe mất thôi.

Hai người lại an tĩnh ngồi một lát.

“Sĩ Duệ.” Lần này không đợi Nhiệm Sĩ Duệ trừng người Cẩn Ngôn giành nói: “Tôi không phải hỏi anh Sở Chính Minh thế nào, tôi chỉ nói là anh có thể không hút thuốc trong xe được không, sặc chết mất.”

Anh yên lặng trợn mắt nhìn cô mấy giây, đột nhiên trong mắt hiện lên nỗi buồn không rõ, cho nên vứt bỏ thuốc lá trong tay.

Đã ném ba điều thuốc rồi.

Cẩn Ngôn mới vừa nghĩ xong, trên môi như bị phỏng, nhưng mà bị môi của anh ép xuống, Cẩn Ngôn hoảng hốt hạ chút, sau đó đẩy anh, nhưng lại đẩy không ra.

“Yên tâm, anh sẽ không ăn em.” Người nào đó hôn đủ rồi mới lưu luyến không rời buông cô ra, trên mặt của cô đã một màu đỏ bừng.

Cẩn Ngôn cúi đầu, lưỡi phải so đo với anh.

“Bởi vì thời gian địa điểm không đúng, hôm nào chúng ta.” Anh bổ sung.

Anh nói một hơi, ngược lại Cẩn Ngôn cười cười: “Đúng, tốt nhất thời gian hay là buổi tối lúc ngủ nằm mơ đi, muốn thế nào cũng có thể.”

Anh nhìn chòng chọc cô mấy giây: “Lại mắng chửi người rồi, đừng có khản trương như vậy, anh đã nói với em rồi, không có chuyện gì đâu, tại sao em lại không tin anh.”

Lúc này, điện thoại lại vang lên.

Chỉ nói ngắn gọn có mấy câu, Cẩn Ngôn lại thấy nét mặt của anh đang thoải mái, đột nhiên đã thay đổi thành nặng nề, cúp điện thoại, anh quay đầu đi, kinh ngạc nhìn chăm chăm cô, mở miệng, nhưng lại không thể nói được ra lời.

“Xảy ra chuyện gì.”

“Lúc cảnh sát vào đã chậm một bước.” Nhiệm Sĩ Duệ nói.

“Sở Chính Minh bị đánh?” Trong lòng của Cẩn Ngôn căng thẳng: “Bị thương có nặng hay không?”

“Không phải, cậu ta đâm một dao vào tim của Vương Trọng Lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 27

Edit: Sun520

“Nghe nói lúc đưa cậu chủ nhỏ Vương đến bệnh viện thì đã bất tỉnh nhân sự rồi.”

“Nghe nói cục trưởng Vương ở Bắc Kinh đang trên đường bay trở về.”

“Nghe nói mẹ của cậu chủ nhỏ Vương khóc đến thở không nổi rồi.”

“Nghe nói phía trên lên lút giao hẹn, phải xử lý nghiêm khắc.”

Sở Chính Minh bị giam ở trong phòng tạm giam, có mấy cảnh sát đứng gần đó, vừa mới nghe nói chuyện này nên đến xem náo nhiệt, cũng có phụ trách phá án, còn có người thân của cảnh sát nghe nói có chuyện lớn xảy ra cho nên tới đây tham gia náo nhiệt, vì thế, giọng điệu bàn tán, thanh âm không lớn, nhưng mà cũng không nhỏ.

“Chỉ sợ là thằng nhóc này chết chắc rồi.”

“Đoán chừng là, tội cố ý giết người. Lại là giết cậu chủ nhỏ Vương. cậu chủ nhỏ Vương biết chưa.”

“Tôi nghe nói cậu chủ nhỏ Vương bắt cóc người, còn bắt cậu ấy phải quỳ, sau đó còn muốn phết cậu ấy, cho nên cậu ấy mới đánh trả, lại nói, từ góc độ luật pháp mà nói, có thể nói là đánh tự vệ thôi.”

“Anh / chị thật ngốc, ai cũng biết đây là hiện trường giết người của mấy tên côn đồ lên lút, anh/ chị nghe lời khai của bọn họ thì biết, tất cả đều chứng minh thằng nhóc này cố ý giết người, trăm miệng một lời, không chậm trễ chút nào, giống như có người sai khiến bọn họ vậy, có ai đó giờ trò ở sau lưng. Dùng đầu anh/ chị mà suy nghĩ thật kỹ đi, thật sự là, chọc ai không chọc, lại đi trêu chọc nhà họ Vương.”

“Người trẻ tuổi bây giờ. Không có chút thực lực còn vọng động như vậy, thật là không biết sống chết.”

“Ai.”

Giọng điệu rất đau lòng lại thương tiếc, Sở Chính Minh ngồi trên đất trong góc phòng, hạ mí mắt, không nhúc nhích, cũng không ai biết cậu đang nghĩ cái gì, bên ngoài tất cả mọi người đều có suy nghĩ giống nhau: Thằng nhóc này, không nói tiếng nào, đúng là cứng đầu.

“Tất cả đứng ở đây làm gì.” Một giọng khiển trách nghiêm khắc, nhất thời mấy cảnh sát im lặng, chỉ thấy Cục trưởng Phân và một người nhìn rất quen mắt đi vào, bộ dáng kia, còn rất cung kính, có người tình mắt đã nhận ra, nhẹ giọng nói: “Đồng Sự Trưởng của Hoàn Vũ, là người đứng trên bản tin tài chính và kinh tế. Cũng là người rất có tiền có thế, anh ta tới đây làm gì.”

Vẫn có người có một chút năng lực suy luận, mắt lại nhìn Sở Chính Minh một chút, nhất thời sáng tỏ, hóa ra là, ai cũng có lai lịch lớn hết, khó trách thằng nhóc này lại bình thản như vậy, ngồi ở trong phòng tạm giam không nói tiếng nào, mấy đại gia tộc trong thành phố đùa giỡn. Không biết có bao nhiêu lợi ích liên quan với nhau ở sau lưng.

Dân chúng là người có té bào nhiều chuyện nhất, về mặt xem náo nhiệt càng sâu, lú lú âm ỉ không ngừng, nhưng bị Cục trưởng Phân rống lên bảo toàn bộ đi ra ngoài.

Lúc đi vẫn liếc hai mắt về phía sau, có chút lưu luyến không rời.

Cục trưởng Phân tự mình cầm cái chìa khóa mở cửa phòng tạm giam ra.

“Lặng đồng, ngài nói chuyện với cậu ấy một chút trước đi, tôi chờ các người ở bên ngoài.”

Nhìn ông ta đi qua cửa sắt, Lăng Đào mới thu hồi tầm mắt, con trai vẫn ngồi dưới đất cúi thấp đầu, trong phòng tạm giam tối tăm, hình như bóng dáng của cậu cứng lại như một bức tượng, Lăng Đào đi tới, một lúc sau Sở Chính Minh mới ngẩng đầu lên, sắc mặt đỏ bừng, tầm mắt thì mê mang, cảm thấy rõ, hình như cậu đã có chút mơ hồ.

Lăng Đào nhớ tới lúc trước, khi người làm báo cho anh ta biết, Lăng Minh sốt cao. Trái tim không khỏi thất lại, đứa bé này, mặc dù phản nghịch, nhưng một khi được mài tốt thì tuyệt đối là một khối ngọc đẹp, anh đã từng thật sự ôm lấy kỳ vọng với cậu, cho nên yêu cầu nghiêm khắc, có lẽ anh không phải là một người cha tốt, nhưng tuyệt đối một huấn luyện viên tốt, có lẽ, có thể lợi dụng cơ hội này. Lăng Đào nhanh chóng suy nghĩ thông suốt.

“Cẩn Ngôn.” Sở Chính Minh hoảng hốt như nhìn thấy khuôn mặt của Cẩn Ngôn, nhưng hai mắt to, lại trở thành bộ dáng của Lăng Đào, không muốn thừa nhận, lại vẫn biết rõ ràng là thất vọng: “Tại sao là ông, tôi.” Cậu chống đỡ thân thể lên, đứng lên nhìn thẳng vào mắt Lăng Đào, nhưng đứng không vững, lại đưa tay chống vào vách tường, nhất thời trong lòng Lăng Đào không biết là cảm giác gì, Lăng Minh, ở trước mặt anh, tuyệt đối không chịu yếu thế.

Nhưng vừa mở miệng cậu đã gọi Cẩn Ngôn, Lăng Đào nhú nhú mày.

“Cậu không có gì nói với tôi sao?” Lăng Đào ôm cánh tay đứng xa mấy bước: “Không phải cậu đến bệnh viện sao, như thế nào, bệnh viện không đủ,

hay là chỉ có phòng tạm giam mới chứa nổi Đại Phật như cậu.”

Im lặng.

“Cậu nói rồi khỏi tôi cậu cũng có thể sống tốt, hiện tại thì sao, cậu nhìn lại mình trở thành bộ dạng gì hả Đua xe, đánh nhau, còn học được giết người.”

Vẫn im lặng.

“Đã đến lúc này, mà cậu vẫn còn bướng bỉnh như vậy, có phải thật sự muốn đưa đến chỗ Thẩm phán để xét hỏi hay không. Cậu sẽ không chịu mở miệng cầu xin tôi một sao”

Vẫn là im lặng.

“Lăng Minh, tại sao cậu lại là con của tôi chứ, tại sao tôi có một đứa con trai như thế này chứ.”

Cậu đang vui đầu dần dần ngẩng đầu lên, giọng nói rất nhẹ, lại độc ác: “Tôi cũng đang suy nghĩ, tại sao tôi ông đã từng là cha của tôi, tại sao tôi đã từng có một người cha như vậy chứ, tôi chưa từng có khiến ông đến đã cứu tôi, từ ngày tôi rời khỏi nhà họ Lăng, chưa bao giờ tôi thừa nhận ông là cha của tôi, cho nên, dĩ nhiên tôi không phải con trai của ông, ông thật là một người giàu tình cảm”

Đôi mắt Lăng Đào chột mở to, trên đời này bọn họ là cha con đáng thương nhất, không phải người xa lạ, cũng là kẻ thù.

“Còn có.” Sở Chính Minh tiếp tục nói: “Nếu như không phải là ông không thể sinh con, ông cho rằng, ông còn có thể để ý đến đứa con trai này ư, Lăng Đào, không phải là ông sợ sao, sợ không có ai chăm sóc cho ông trước lúc lâm chung.” Đôi tay Sở Chính Minh nắm lại thành quyền, đứng trước mặt Lăng Đào, ánh đèn hắt lên nửa bên mặt của cậu, một nửa sáng, một nửa tối: “Tôi với ông hiểu rất rõ ràng lẫn nhau, cần gì phải làm bộ làm tịch lúc không có người.”

“Cậu.” Lăng Đào giờ tay phải lên, lại bị Sở Chính Minh bắt được, Lăng Đào mở miệng: “Được rồi, nếu như chúng ta chỉ có thể chung đụng như vậy, vậy thì nói điều kiện trao đổi đi giống như bàn chuyện làm ăn, tôi cứu cậu ra ngoài, cậu đổi lại họ Lăng, sau đó chuyển về nhà, tiếp tục đi học.”

Sở Chính Minh khẽ nâng khoe miệng, nhưng không có xác định trả lời chắc chắn anh ta: “Tôi suy nghĩ một chút.”

Lăng Đào liếc mắt nhìn Sở Chính Minh, sau đó đi ra khỏi phòng tạm giữ, quả nhiên là con của anh ta, Sở Chính Minh không ngu ngốc, cậu đã không có đường lui, muốn đi ra ngoài, cũng chỉ có dựa vào anh, nhưng mà nếu như Sở Chính Minh dứt khoát đồng ý, cũng không có linh động cò kè mặc cả, cho đến lúc cuối cùng, cậu còn có thể bảo trì bình thân chờ anh thỏa hiệp.

Lăng Đào híp híp mắt, chờ anh thỏa hiệp, trước hết anh phải khiến Sở Chính Minh không có lựa chọn nào khác, cậu muốn gặp Hạnh Căn Ngôn, cậu lại có tâm tư sâu sắc đối với Hạnh Căn Ngôn như vậy, tốt lắm, vậy thì xuống tay với Hạnh Căn Ngôn thôi.

Anh muốn Sở Chính Minh không thể lui được nữa, ngoan ngoãn trở lại bên cạnh anh.

Sau khi ra ngoài vừa đứng gặp phải Căn Ngôn và Nhiệm Sĩ Duệ cùng nhau đi vào.

“Chúng ta nói chuyện một chút.” Lăng Đào đưa tay ngăn Căn Ngôn lại: “Về chuyện của Lăng Minh.”

Căn Ngôn chần chờ một chút, gạt đầu một cái, mới vừa rồi cô âm ỉ một trận với Nhiệm Sĩ Duệ ở bên ngoài, âm ỉ nhưng không có kết quả, giúp Sở Chính Minh như thế nào, cô cũng không có rõ ràng, cô đến đây, cũng chỉ là muốn nhìn cậu một chút, nhất định Sở Chính Minh đã bị dọa sợ rồi.

Nhiệm Sĩ Duệ suy nghĩ một chút, đi theo Căn Ngôn và Lăng Đào nói chuyện, dọc theo đường đi anh cũng cảm thấy buồn bực, làm sao anh sẽ ngờ tới Sở Chính Minh lại xảy ra chuyện như vậy, làm sao anh sẽ ngờ tới chuyện sẽ xảy ra biến cố, anh cũng không phải là cố ý muốn chính Sở Chính Minh, nhưng Căn Ngôn lại trực tiếp mắng anh một trận.

Anh chỉ có câu xin lỗi, chuyện đã xảy ra, chẳng lẽ anh còn có tâm tình âm ỉ giống như Căn Ngôn.

“Xem chuyện giải quyết như thế nào.” Nhiệm Sĩ Duệ nói như vậy, Căn Ngôn mới buồn buồn đi đến đồn công an với anh, kết quả lại đụng phải Lăng Đào.

Trong quán cà phê, ba người ngồi xuống.

“Hạnh tiểu thư, tôi không muốn nhiều lời, tôi chỉ có một yêu cầu, tôi hi vọng cô có thể giữ một khoảng cách thích hợp với Lăng Minh.”

Căn Ngôn chau chau mày.

“Hạnh tiểu thư, tôi cũng không tin cô không cảm nhận được tình cảm của Lăng Minh đối với cô đã vượt qua tình cảm chị em, tôi cho là, tình cảm của cô đối với Lăng Minh cũng không có tốt như vậy, mà hai người, cũng không thích hợp ở chung một chỗ.”

“Đợi chút.” Căn Ngôn cắt đứt lời của anh: “Lăng tiên sinh, tôi nghĩ anh đã hiểu lầm, bởi vì tình cảm của tôi đối với Sở Chính Minh không có gì kỳ lạ, tôi nghĩ anh quá lo lắng rồi.”

“Vậy sao.” Lăng Đào nhìn lướt qua Nhiễm Sĩ Duệ, rồi mới mỉm cười nhìn cô, giọng nói lại có mấy phần mỉa mai: “Nhưng Lăng Minh thì không nghĩ như vậy, mới vừa rồi cậu ấy từ chối sự giúp đỡ của tôi, tôi rất hiểu tâm tư của cậu ấy, trong đó có một nguyên nhân, là bởi vì cậu ấy vẫn còn chờ cô, cậu ấy cho là mình vẫn còn hi vọng.”

Cần Ngôn nắm cái ly trên bàn, không có mở miệng.

“Hạnh tiểu thư, cô là người trưởng thành, nên làm như thế nào, lựa chọn như thế nào, cô rõ ràng nhất, Lăng Minh và cô sẽ không có kết quả, đau dài không bằng đau ngắn, cô không đi gặp cậu ấy, cậu ấy sẽ chết tâm, tự nhiên sẽ ngoan, cô kéo cậu ấy như vậy, kết quả lại làm cho cậu ấy không dứt được, lại có suy nghĩ. Còn nữa, tôi giúp cậu ấy với một điều kiện chính là cậu ấy phải cắt đứt ý nghĩ đối với cô.”

Tay Cần Ngôn bung ly có phê khê run, từ bên trong có thể thấy ánh mắt của cô, đen sẫm, tối như mực, nhẹ nhàng hợp một ngụm, quả nhiên rất đáng.

Cuộc sống của một người, chính là đáng như vậy.

Cần Ngôn đứng lên đẩy ghế dựa ra.

Nhiễm Sĩ Duệ tiến lên lôi kéo cánh tay của cô.

“Anh đưa em về.”

“Không cần.” Cô tránh thoát tay của anh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh, đột nhiên trái tim Nhiễm Sĩ Duệ đau nhói, hình như anh lại nhìn thấy hình ảnh cô bình tĩnh trước khi rời đi.

Trong khoảng thời gian này, thật vất vả lắm anh mới bùng phát hơi ấm mới trong lòng của cô được một chút, trong năm năm qua, anh làm tổn thương cô quá nhiều, cho nên anh đã mang vỏ bọc là muốn bảo vệ cô, trước khi cô quyết định rời đi, nhưng trong lòng lưu lại một chút kiên trì, Cần Ngôn vẫn hi vọng anh đáp lại tình cảm mà cô đối với anh, lúc trước là anh không cho, cho nên cô rời đi, nhưng trong khoảng thời gian này, anh đồng ý cho, anh còn dùng hành động chứng minh, thật ra thì cô đã hơi dao động.

Người đối với mình không có được gì đó đều có một loại chấp niệm, cho nên Cần Ngôn mới có thể cẩn thận dựa sát vào anh như vậy, cô không cam lòng đối với đoạn tình cảm này mà thành toàn cho hi vọng của anh.

Nhưng mới vừa rồi động tác cô hất tay, cô nhìn ánh mắt của anh, Nhiễm Sĩ Duệ mê mang, Hạnh Cần Ngôn, lại rút trở về, là vì Sở Chính Minh sao?

Cô không muốn Sở Chính Minh đau lòng, cho nên điều đó làm cho lòng cô khẽ nhúc nhích cũng có thể vượt lên, sự do dự của cô, cô không muốn, có thể là bởi vì cô đã rời đi hay không, nhưng mà lý trí vẫn chiếm lợi thế.

Đây là một vấn đề khó khăn, đối với tình cảm, vĩnh viễn là một loại vấn đề khó khăn.

“Tôi có thể tự mình trở về.” Cô nói: “Tôi muốn yên tĩnh một chút.”

Cần Ngôn về đến nhà lại nhìn thấy Tiểu Mỹ đang ngồi xem ti vi ở phòng khách, cái bụng đã lớn mà vẫn nhai không ngừng.

“Tại sao cậu lại tới đây.” Cần Ngôn ném túi xách xuống trên ghế sa lon, lại gần.

“Lão Trang đi công tác, mình ở nhà một mình rất nhàm chán.” Tiểu Mỹ nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Làm sao vậy, dáng vẻ của cậu rất mệt mỏi.”

Cần Ngôn gạt đầu một cái, nói đơn giản mọi chuyện với cô một lần.

“Cậu trai trẻ không tệ.” Hai mắt Tiểu Mỹ hiện lên hình trái tim màu hồng.

Cần Ngôn lườm cô một cái: “Chỉ cần không phải Nhiễm Sĩ Duệ, cậu đều cảm thấy được, Tiểu Mỹ. Cậu suy nghĩ bằng lý trí một chút đi, còn có thể trả lời như vậy sao?”

Tiểu Mỹ im lặng.

“Vậy cậu cũng không cần thiết nghe ông già kia nha, nếu cậu thiên vị Nhiễm Sĩ Duệ, sẽ để cho Nhiễm Sĩ Duệ đi cứu Sở Chính Minh ra, còn có thể thử lòng của anh ta với cậu một chút.”

“Mình có lập trường gì để cho anh ta phải làm như vậy.” Cần Ngôn dựa đầu lên vai Tiểu Mỹ: “Đó là tài nguyên của anh ta, là nhân mạch của anh ta, trên đường chúng ta đi đến cực cảnh sát, anh ta cũng không có chủ động mở miệng, mình lại có lập trường gì yêu cầu anh ta làm như vậy. Nếu như mà mình yêu cầu, thì mình lấy cái gì trả cho anh ta, mình lấy lập trường gì đối mặt anh ta, hướng chỉ, Sở Chính Minh. Cho dù mình muốn nhưng Sở Chính Minh cũng sẽ không đồng ý. Mặc dù cậu ấy bước bình, nhưng phân được rõ ràng.”

“Nghe cậu nói như vậy, thì Nhiễm Sĩ Duệ không hiểu lầm cậu rồi, lúc này nên bàn luận với cậu.”

Cần Ngôn lắc đầu một cái.

“Mình không biết anh ta nghĩ như thế nào, nhưng mà lúc mình đi về chợt hiểu ra một chuyện, anh ta và Lăng Đào giống nhau, đều là một thương nhân. . . .”

“Vậy bây giờ cậu nên làm gì?”

“Mình cũng không biết.” Cẩn Ngôn nhẹ giọng nói: “Mình chỉ có thể nói, hai người kia, đều không phải là ông xã của mình.”

“Vậy chúng ta tiếp tục xem mắt.”

Cẩn Ngôn cầm một cái gối đánh lên đầu Tiểu Mỹ: “Sưu chủ ý.”

Tác giả có lời muốn nói: Nghĩ thông suốt chọc cười văn Tiểu Bạch ~

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28

Edit: Sun520

Cẩn Ngôn mơ thấy một đoạn thời gian đã qua rất lâu, một đoạn lại một đoạn, hình ảnh giống như trong phim vậy, hình như trong mơ quay lại thời gian năm năm qua, cảnh bọn họ gặp nhau, tình hình lúc cô bị buộc ký tên, còn có phản ứng của anh khi cô nói yêu anh, cuối cùng, chính là lúc cô rời đi, tình hình ăn cơm với anh, cô còn nhớ rõ, khi đó, tay của anh xướt qua, chảy máu, màu đỏ tươi đẹp, cô nhẹ nhàng đưa mắt nhìn sang, lúc ấy nghĩ thế nào nhỉ, rời đi một người, cũng không có khó khăn như mình nghĩ.

Cô đã từng kiên định tự nói với mình như vậy.

Thời gian năm năm, trong mơ nhưng mà cũng chỉ là mấy đoạn ngắn quãng hoang hốt, chỉ có cô bỏ đi bị thương trong lòng, nhưng mà hình như vẫn còn lưu lại dưới đáy lòng, thật lâu không chịu bay đi.

Sau đó lại mơ mơ màng màng lật người một cái, lại nằm mơ thấy cái gì đây, a, cô đứng trên một cây cầu độc mộc, dưới cầu là cái miệng rộng cười gần của cá mập, tất cả bọn chúng đều nhìn chăm chăm cô, chờ đợi cô không cẩn thận té xuống, sau đó không ngừng ăn một bữa ngon, cô rất sợ, mà đứng hai đầu cầu là hai người đàn ông, đó là Nhiệm Sĩ Duệ và Sở Chính Minh, hai người bọn họ cũng đưa tay về phía cô, hai người bọn họ cũng đi tới gọi cô, cô nhìn trái, nhìn phải, nhưng không biết nên làm gì bây giờ.

Do dự thật lâu, cô mới di chuyển bước chân chậm rãi về phía Nhiệm Sĩ Duệ, nhưng cô vừa bắt đầu động, thì cây táo bắt đầu rơi quả táo xuống trên lưng Nhiệm Sĩ Duệ, một quả lại một quả, cuối cùng, khi cô chạy tới, thì Nhiệm Sĩ Duệ đã bị đập chết rồi, cô khóc rống, trong lòng cô khó chịu, thì thể Nhiệm Sĩ Duệ đang trước mắt cô từ từ biến thành một quả táo, một quả táo rất đẹp, cô nhặt lên nâng niu trong tay, nhưng lại có một con côn trùng chui từ trong đó ra.

Cô bị sợ nên kêu to, sau đó giật mình tỉnh giấc.

Ngoài cửa sổ gió thổi bay phấp phới, Cẩn Ngôn ôm lấy chăn ngồi dậy, trên trán một đầu mồ hôi lạnh, miệng vừa đắng lại khô, ngáy người trên giường một lúc, sau đó cô mới cầm cái ly đến phòng khách, thì nhìn thấy Tiểu Mỹ đang đánh răng, trên bàn ăn còn có một quả táo.

“Cậu dậy làm gì thế. . . . ?.” Tiểu Mỹ tranh thủ hỏi cô.

Cẩn Ngôn đi đến máy lọc nước lấy nước, rồi ngồi xuống uống một hớp nhỏ, xoa xoa mi tâm nói: “Khát nước nên tỉnh, đúng rồi, nửa đêm cậu còn đánh răng là sao.”

Tiểu Mỹ vừa cau mày vừa lau miệng: “Còn nói nữa hả, người này ở trong bụng, nửa đêm đói bụng, đá mình liên tục, cho nên mình dậy tìm thức ăn trong nhà của cậu, nhưng trong tủ lạnh chỉ có quả táo, kết quả làm mình ghê tởm muốn chết, cậu mua ở đâu vậy.”

“Siêu thị, còn là nhập khẩu, hơn mười đồng một cân đấy. Tại sao cậu lại ghê tởm.”

“Ánh mắt của cậu cũng quá kém, giống như lúc chọn đàn ông vậy,” Tiểu Mỹ tức giận: “Còn nhập khẩu nữa đấy, nhìn bề ngoài thì đẹp mắt, nhưng bên trong, lại đầy sâu, cần một cái đũa phát hiện nửa đoạn thì thể, làm mình buồn nôn muốn chết rồi. Sợ có ám ảnh quá.”

“Làm gì lại kéo đến trên người Nhiệm Sĩ Duệ.” Cẩn Ngôn nhìn chăm chăm quả táo trên bàn ăn, ánh mắt vừa rời khỏi nó, thì trong đầu lại là giấc mơ vừa rồi, còn có quả táo kia: “Không biết, còn tưởng rằng cậu có ý tứ gì với anh ta chứ.”

Tiểu Mỹ im lặng nhìn cô: “Cái chuyện cười này thật là nhạt nhẽo, Cẩn Ngôn, mình không tin cậu có thể trốn tránh được từng bước mà anh ta ép sát, tại sao cậu lại do dự, một ngày nào đó phải trả lời chắc chắn cho anh ta, rốt cuộc cậu có suy nghĩ kỹ hay không, muốn yêu cầu Nhiệm Sĩ Duệ thì làm thế nào.”

Cẩn Ngôn cúi thấp đầu, không nói.

“Nếu mình nói tình cảm của cậu trai trẻ kia thật không tệ, nhỏ như vậy, còn là mối tình đầu, nhất định sẽ đối tốt với cậu cả đời.”

Cẩn Ngôn im lặng nhìn chằm chằm cô bạn, nếu cô nghĩ như vậy, cũng sẽ không đồng ý với Lăng Đào, cũng sẽ không vào phòng tạm giam nhìn cậu, cô và Sở Chính Minh không thể nào, cô biết rõ.

Nhìn Cẩn Ngôn thật lâu không trừng mắt với cô, Tiểu Mỹ ôm bả vai Cẩn Ngôn lắc lắc: “Cậu không phải cảm thấy Nhiệm Sĩ Duệ chính là một quả táo thối nát hay sao, cậu cũng đã cắn được nửa đoạn con sâu rồi, muốn ới rồi, mà cậu còn muốn cắn thứ hai.”

“Nhưng có lẽ quả táo này cũng chỉ có một con sâu như vậy. Tránh ra các bộ phận khác thì rất tốt. . . .” Cẩn Ngôn yếu ớt phản bác.

“Chịu không nổi cậu.” Tiểu Mỹ ngáp một cái: “Cậu cũng nói là có lẽ, có lẽ bên trong còn có rất nhiều sâu, Cẩn Ngôn, từ đầu đến cuối mình cảm thấy, Nhiệm Sĩ Duệ không thích hợp với cậu, sao cậu lại do dự, không bỏ được như vậy, cũng chỉ là bởi vì tình cảm mà cậu bỏ ra không có được đáp lại, hiện tại anh ta đã đáp lại, cho nên cậu mâu thuẫn không rõ, thật ra thì về mặt tình cảm, cậu cũng không phải không bỏ được, chỉ là không bỏ được. Ài, nói đến chuyện này, không có mình thì cậu sẽ nhìn không rõ ràng, nếu như là mình, sẽ tìm một người thích hợp với mình, tại sao lại vất vả đi tranh giành như vậy, đợi nhiều năm mới đợi được anh ta đáp lại, vậy cậu lại muốn dùng bao nhiêu năm đi dọn sạch chướng ngại giữa hai người, cậu để cho cha mẹ của mình đối mặt với con rết thế nào, ba của cậu chịu được sao, cha mẹ của Nhiệm Sĩ Duệ có chấp nhận con dâu không môn đăng hộ đối hay không, mà cậu lại còn là từng người tình của anh ta, sống như vậy, cậu cảm thấy mệt không.”

Yên lặng cúi đầu, tầm mắt vẫn dừng phía trên quả táo, một quả táo đẹp như thế, lại có một con sâu, nếu như là cô, cũng nhất định sẽ ném đi, nếu đòi lại thành người, tại sao cứ do dự như vậy.

Tiểu Mỹ ngáp một cái, vuốt bụng trở về phòng ngủ.

Một mình Cẩn Ngôn ngồi ở phòng khách, đèn trên tường vẫn chưa tắt, màu trắng của ánh đèn tôn lên cơn gió thổi phấp phới bên ngoài, mờ ra hơi ẩm vẫn cảm thấy có chút lạnh, cảm giác đó theo từ trong đáy lòng phát ra lạnh lẽo giống như ánh đèn vẫy quanh cô vậy —— trong veo mà lạnh lạnh.

Cẩn Ngôn ngồi thật lâu trên sa lon, chân đã có chút tê rần, trên bàn quả táo còn sáng bóng phiem mê người, cô nhìn thật lâu, suy nghĩ rồi rầm giữa hai việc có côn trùng và không có côn trùng.

Cẩn rặng một cái, cô từ trên ghế salon đứng lên, đi tới mấy bước, cầm quả táo nhìn mấy giây, tránh ra chỗ Tiểu Mỹ đã cắn qua rồi cắn một cái. Rất giòn, rất ngọt nước.

Nhưng. Cẩn chỗ khác, vẫn có một cái đầu nhỏ của con sâu đã chết thò ra.

Trong dạ dày Cẩn Ngôn cuộn cuộn một lúc. Vứt bỏ quả táo vọt vào toilet.

Thật sự ghê tởm, có một con sâu rồi, tại sao lại có con thứ hai chứ, đây mới thật là một quả táo thối nát.

Buổi sáng mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, tỉnh lại là bởi vì chuông điện thoại di động, áp điện thoại bên tai, Cẩn Ngôn alo một tiếng.

“Là anh.”

Giọng nói chuyện của anh rất bình thường, giọng điệu ôn hòa, Cẩn Ngôn có chút hoảng hốt, một lát sau mới mở mắt ra, đập vào mắt chính là nắng ấm mùa đông, Cẩn Ngôn ôm lấy chăn ngồi dậy: “Sĩ Duệ, là anh sao, có chuyện gì không.”

“Cẩn Ngôn, buổi trưa ăn cơm với nhau nghen.” Anh nhẹ nhàng nói, giấu đi sự do dự: “Anh có quà muốn tặng cho em.” Một tiếng thờ dài như có như không: “Còn nữa, là những lời rất quan trọng đối với em.”

Trước gương của cô không biết lúc nào thì có một quả táo, tối hôm qua cô ném vào trong thùng rác rồi mà, hai vết cắn, cửa mở, có lẽ là Tiểu Mỹ đem vào.

“Em sẽ đến chứ.” Thật lâu không có trả lời, giọng của anh lộ ra mấy phần bối rối: “Cẩn ngôn, thật sự những lời đó rất quan trọng.”

Cô thu hồi tầm mắt lại, cũng khó mà dứt khoát được: “Ừ, tôi sẽ tới, tôi, cũng có lời muốn nói với anh.”

Duy Cảnh vẫn là Duy Cảnh, người đến người đi, mỗi người mỗi nơi, khách sạn này, có rất nhiều người, cũng không phải là nhà của bất kì người nào, cô ăn cơm rất nhiều lần ở đây, mỗi một lần, nhưng mà tới vội vã, mà đi cũng vội vã.

Quản lý dẫn cô đến phòng bao mà cô và Nhiệm Sĩ Duệ thường dùng bữa ăn chính.

Trên bàn ăn có một bó hoa hồng, trên mặt cánh hoa còn có nước.

“Lúc này Nhiệm tổng tự mình đưa tới Nghe nói là cửa hàng không đưa tới được.” Quản lý ôn hòa giải thích: “Hạnh tiểu thư thích không, mới vừa rồi tôi thấy Nhiệm tổng có chút lo lắng.”

Cần Ngôn khẽ cười cười, sau đó quản lý lui ra ngoài, một bó hoa hồng to, ngửi rất thơm, Nhiệm Sĩ Duệ hỏi cô có thích không, thật ra thì người phụ nữ nào mà không thích hoa hồng chứ, chỉ là không phải thích nhất, không phải là vật thích nhất mà thôi, mất đi cũng sẽ không quá đau lòng, người cũng vậy, thời gian đẹp nhất của cô và Nhiệm Sĩ Duệ, đã bỏ qua.

Cần Ngôn ngồi ngẩn người một chỗ, cửa bị đẩy ra, đã nhìn thấy vẻ mặt có chút áy náy của anh: “Thật xin lỗi, Cần Ngôn, gặp một người bạn, cho nên đi qua chào hỏi, em không đề ý chứ.”

Cần Ngôn lắc đầu một cái.

“Bó hoa này.” Ánh mắt của anh thoáng hiện vẻ không được tự nhiên: “Là tặng cho em.”

“Cám ơn.”

Thấy thái độ của Cần Ngôn xa cách làm cho anh có chút bối rối, anh lại nghĩ tới vẻ mặt của Cần Ngôn không để cho anh đưa về ngày hôm qua, hiện tại, hình như cô lại cách xa anh hơn.

Đưa tay nắm chặt tay cô, tầm mắt Cần Ngôn rơi vào phía trên, không nói gì, nhưng chỉ là nhẹ nhàng rút ra.

Trong lòng anh hốt hoảng một lúc.

“Sĩ Duệ, tôi có lời muốn nói với anh.”

“Anh cũng vậy.” Không hiểu tại sao lại cắt đứt lời của cô, anh luôn luôn bình tĩnh nhưng khi thấy vẻ mặt bình thường của cô làm cho anh tan vỡ: “Anh còn có quà tặng cho em.”

“Không cần, để tôi nói trước.” Cô phát tay nhìn anh, sẽ không cho anh một cơ hội, ánh mắt sáng trong và dứt khoát, Nhiệm Sĩ Duệ chợt nhớ lại những anh hùng điện ảnh sau màn ảnh, mọi người thông dong liễu chết, bình bình thân thân.

“Sĩ Duệ.” Cô nói, giọng ôn hòa, không biết là bình thân hay là bình tĩnh: “Phật nói cuộc sống có bảy khổ, bên trong bảy khổ có hai khổ nhất là yêu xa cách, cầu không thể nào được.”

Tình cảm cô đối với anh, khổ sở trong yêu biệt ly, yêu anh nhưng lại không thể không tách ra, cô không có lựa chọn nào khác, bởi vì anh không cần, trái tim cô tan vỡ rồi, lại hoàn toàn chết không đủ, cho nên đang cầu xin chứ không phải do dự, một nửa nghi ngờ, một nửa lùi bước, sau khi tách ra trần trụi mấy tháng như vậy, anh nói muốn hợp lại với cô, cho nên anh ảo tưởng qua, không muốn qua, giữa qua, người khác nói một người phụ nữ đối với đàn ông do dự là bắt đầu bị kịch, cô không biết câu đó có đúng hay không, nhưng mà, cô đã quyết định không đi nghiệm chứng.

Giống như quả táo thối nát đó, ăn vẫn ngon, hương vị vẫn ngọt ngào, nhưng một con côn trùng đã chết, đã phá hủy tất cả ưu điểm của nó.

Cô không có thần thánh như vậy, cô cũng không có kiên cường như vậy, đã từng nghĩ rằng có thể đi tới cuối cùng, nhưng mà, trước mặt có quá nhiều khó khăn, Nhiệm Sĩ Duệ chỉ là một thương nhân, mà cô, chỉ là một phụ nữ.

Mộng tưởng và thực tế, luôn có một chút xa.

“Sĩ Duệ, tôi quyết định buông tay anh ra.”

Cô nhàn nhạt nói, giọng nói bình tĩnh, quàng mắt hơi đen, suốt một đêm suy nghĩ, cuối cùng đưa ra quyết định này. Nhiệm Sĩ Duệ há miệng, còn chưa kịp nói gì, cô đã đứng lên, hoa hồng vẫn để trên bàn, hồng, tươi đẹp, thơm, cánh hoa thật mềm mại.

Cô nói, thật ra thì cô thích nhất hoa, cũng không phải hoa hồng, đối với hoa hồng, cô chỉ là ưa thích mà thôi.

Thích, nhưng không phải yêu.

Cô đã từng yêu, nhưng mà bây giờ đã chẳng phải yêu, tình cảm nồng nàn, đã trở thành nhạt.

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, Nhiệm Sĩ Duệ phục hồi tinh thần lại, tay anh run run móc một cái hộp từ trong túi quần ra, cái hộp có chút cũ kỹ, khắc hoa cao quý, mở ra, một chiếc nhẫn lấp lánh nằm ở bên trong.

Mẹ của anh nói, sau này sẽ cho con dâu họ Nhiệm, chiếc nhẫn này, là gia truyền.

Tối ngày hôm qua, anh chạy vào phòng treo quần áo của mẹ, lén lấy chiếc nhẫn này ra, mới vừa rồi anh muốn nói, cho dù xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ nắm thật chặt tay của cô, dù là hai bàn tay trắng.

Anh là thương nhân, cho nên biết mình trân quý nhất là cái gì.

Nhưng Cẩn Ngôn.

Một lần nữa, hai người bọn họ như vậy, phòng bao to như vậy, chỉ có hơi thở của một mình anh, nặng nề, mà lại, đau xót.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 29

Edit: Sun520

Tiếng bước chân nhẹ vang lên, trong góc phòng cậu trai trẻ ngồi vui đầu ở giữa đùi cẩn thận và khẽ do dự ngẩng đầu lên, trong bóng tối đôi mắt kia giống như thú vậy, trong veo mà lại lộ ra vẻ mong đợi, sau khi nhìn thấy người tới, lóe lên một chút thất vọng rồi biến mất, rồi từ từ rũ mắt xuống, sau đó lại vui đầu vào giữa hai chân, tay ôm đầu gối, cuối cùng co rút người lại. . . .

Nhân viên trông coi đã quan sát một tuần lễ rồi, cậu trai trẻ ở bên trong, mỗi ngày đều như thế này, ngoại trừ thời gian ngủ, cậu đều núp người trong bóng đêm, hai lỗ tai luôn dựng lên như tai con dơi vậy, khi nghe tiếng bước chân của người đến, cậu ngẩng đầu lên ngay, sau đó liếc mắt nhìn một cái như vậy.

Mấy ngày trước, vừa có động tĩnh cậu sẽ nhanh chóng ngẩng đầu lên, sau đó lại yên lặng cúi đầu xuống, thế nhưng hai ngày này, động tác của cậu chần chờ, nhân viên trông coi nhìn thấy cho nên có thể cảm thấy rõ ràng, trong lòng của cậu, đã không còn ôm hy vọng nữa rồi.

Người mà cậu đang chờ, đến tốt cùng là người nào.

“Cậu ấy như thế nào.” Cục trưởng Phân cùng với một người đàn ông đi vào.

“Cũng may, chỉ là tâm tình có chút suy sụp.” Anh ta lại nhìn sang cậu trai kia, lần này, thế nhưng cậu lại không có ngẩng đầu mà vẫn duy trì cái tư thế kia.

Cục trưởng Phân liếc mắt ra hiệu với nhân viên trông coi, sau đó hai người cùng đi ra ngoài, còn Lăng Đào đi tới trước mặt Sở Chính Minh.

“Hết hi vọng đi, nên nghe lời thôi.”

Sở Chính Minh không có giương mắt, chỉ là ôm chặt thân thể, thân thể có chút rung rung, trong lòng Lăng Đào thoáng qua một chút không đành lòng, ngồi xổm người xuống, tay còn chưa có chạm được Sở Chính Minh, chỉ nghe thấy giọng nói cực nhỏ truyền vào lỗ tai, giống như là con thú nhỏ bị thương đang khổ sở gào thét, ngấm ngấm chịu đựng không muốn để cho người khác nhìn thấy nỗi khổ sở của cậu, nhưng nó lại đau như vậy, đau đến nỗi giọng điệu đều giống như dây đàn bị đứt.

HuHuHu

“Con trai.” Cảm xúc trong lòng Lăng Đào trở nên rất phức tạp, con của anh, luôn luôn phản nghịch vô lễ vô pháp vô thiên, ngay cả người cha này đều không để ở trong mắt, con trai vẫn dựa vào chính mình cũng có thể sống được, nhưng hôm nay, lại bị một người phụ nữ làm đau lòng như vậy.
. Con của anh đau lòng thành như vậy.

Lăng Đào đưa tay ra không trung nắm lại thật chặt.

“Đổi lại họ Lăng, tiếp tục đi học, chuyển về nhà.”

“Tôi đồng ý với ông.” Giọng nói đầy khó khăn, từng chữ từng chữ, hình như đều là máu và nước mắt, cậu chậm rãi ngẩng đầu lên, trên khóe mắt hai giọt lệ giống như là ánh nến trong bóng tối làm đau nhói ánh mắt của anh, cậu đang rơi nước mắt, nhưng ánh mắt, lại giống như đè ép một khối trọng thạch giống như kiên định vậy.

Ngoan cố như vậy, bướng bỉnh như vậy, cố chấp như vậy, đi vào ngõ cụt như vậy, lúc này đây, không phải là người phụ nữ kia thì không thể.

Sở Chính Minh nói: “Điều kiện gì của ông tôi đều đồng ý, nhưng mà, tôi không muốn chuyển nhà. Tôi tuyệt đối không chuyển nhà.”

Một sự tức giận không tên dâng lên trong lòng Lăng Đào, lúc này, đã ở tình huống này rồi, cậu còn kiên trì muốn ở sát vách nhà Hạnh Cẩn Ngôn, mục đích là cái gì, cậu. Có lẽ là nhớ mãi không quên.

Thật là nghiệt duyên.

Khóe miệng Lăng Đào co rúm bỗng nhúc nhích, tay nắm lại thành quả đấm, sau đó dần dần buông ra.

“Được, tôi đồng ý với cậu.”

Buổi chiều dưới ánh nắng mặt trời, Tiểu Mỹ đang cắn quả táo như cũ, Cẩn Ngôn liếc cô một cái, rồi lại quay đầu lại làm chuyện của mình.

“Cậu thật sự muốn đi”

Cẩn Ngôn xếp từng bộ quần áo bỏ vào trong vali, sau đó yên lặng gặt đầu một cái, từ nhỏ cô đã sống ở thành phố lớn, hai mươi mấy năm, chín mươi lăm phần trăm thời gian đã sống ở trong thành phố này, hi vọng ái ố, cô nhớ lại tất cả đều liên quan tới thành phố này, hôm nay muốn đi, cũng không có gì quan trọng mà không bỏ được. (Cái đoạn này thật là bó tay, Cẩn Ngôn sống ở trấn nhỏ mà đoạn này lại nói từ nhỏ cô sống ở thành phố lớn. . . , không hiểu nổi, ta chỉ edit theo raw và convert thôi. Các nàng đừng thắc mắc nhé!)

Có lẽ, nơi này đã không để cho người ta bận tâm gì đó, hoặc là có người nào đó để người ta quan tâm.

“Minh còn nghĩ cậu vẫn ở lại.” Tiểu Mỹ sờ sờ cái bụng tròn vo: “Qua một đoạn thời gian nữa Bảo Bảo sẽ ra đời, Cẩn Ngôn, sao cậu đi vội vã như vậy, cậu thật sự muốn rời đi, hay là đang trốn tránh.”

Cẩn Ngôn để bộ quần áo trong tay xuống nhìn Tiểu Mỹ, trốn tránh? Cũng không thể nói như vậy, cô thật sự đã không còn tâm tư hợp lại với Nhiệm Sĩ Duệ rồi, còn đối với Sở Chính Minh thì càng sẽ không có tâm tư.

Trời cao biển rộng, tại sao lại muốn giới hạn ở đây, giới hạn trong những người này, giới hạn trong tình cảm mâu thuẫn không rõ?

“Tiểu Mỹ.” Cẩn Ngôn kéo cô bạn ở một bên ngồi xuống: “Vương sư huynh đã từng nói mấy lần với mình, đến thành phố đó, nơi mà mình chưa bao giờ đến đó lần nào, nhưng mà mình lại muốn đi, mình muốn thử cuộc sống của một người một chút.”

Tiểu Mỹ ghen ngào: “Nhưng mình thật sự không muốn cậu đi chút nào, cậu đi rồi, lão Trang khi dễ mình thì làm thế nào, chúng ta cô nhi quả mẫu, cũng không có một người để mà nhờ vả.”

“Này, lão Trang còn chưa có chết đâu, mà cậu đã trở thành cô nhi quả mẫu rồi.” Cẩn Ngôn xoa xoa cái bụng của cô bạn: “Đường thai không tốt.”

Tiểu Mỹ miễn cưỡng cười cười.

Điện thoại di động vang lên, là Nhiệm Sĩ Duệ, anh hẹn cô ăn cơm tối.

Cẩn Ngôn đồng ý, Tiểu Mỹ nghi hoặc nhìn cô.

Cẩn Ngôn gọi điện thoại cho lão Trang tới đón người, thật ra thì gặp lại Nhiệm Sĩ Duệ, cũng không phải là chống cự như vậy, có lẽ nhất thời Nhiệm Sĩ Duệ còn không nở buông tay, cho nên hành động quán quít trách móc, nhưng sẽ không bao giờ làm được, thích hợp để lối thoát, thân sĩ phong độ, anh là một thương nhân, cũng là một người đàn ông rất hấp dẫn.

Lần này bọn họ cũng không có lựa chọn Duy Cảnh, Nhiệm Sĩ Duệ kéo ghế ra cho cô: “Anh còn tưởng rằng, em sẽ không đồng ý ra ngoài.”

Cẩn Ngôn lắc đầu một cái, để áo khoác ở một bên trên ghế: “Mặc dù lời nói đã cũ nhưng bây giờ vẫn nói, không làm được người tình, lùi một bước, cũng có thể là bạn bè, Sĩ Duệ, tôi hiểu rõ anh, anh sẽ không ép người quá mức.”

Anh khen ngợi nhìn cô, mỉm cười: “Vây em cảm thấy anh sẽ làm thế nào.”

“Lùi một bước, tích trữ thể lực mà phát ra.”

Cẩn Ngôn vẫn hiểu rõ anh như vậy, Nhiệm Sĩ Duệ không biết là nên hài lòng hay là khổ sở nữa: “Cẩn Ngôn, lỗi lầm giữa chúng ta đã qua, là tiếc nuối lớn nhất của anh, nhưng mà, em không có kết hôn, anh vẫn còn có cơ hội, không phải sao?”

Cẩn Ngôn cảm ly nước lên nhấp một miếng, cô đã từng cố chấp với quá khứ, bây giờ là anh cố chấp, duyên phận, thật sự là rất kỳ lạ.

“Nghe nói em chuẩn bị rời đi. Không phải là trốn tránh anh chứ.”

Cẩn Ngôn lắc đầu một cái, nhìn thấy trong mắt của anh lóe lên một chút mong đợi rồi biến mất, dù sao Cẩn Ngôn cũng không muốn nhiều lời, bọn họ đều là người trưởng thành, lời nói khuyên giải cũng không cần nói quá nhiều, nghĩ thông suốt, tự nhiên chung đụng hòa hợp, không nghĩ ra, cho dù người khác nói thế nào, cũng không có ích lợi gì, có lẽ sẽ có một ngày, anh sẽ nhận ra, có lẽ sẽ không, nhưng mà, cô đã buông xuống đoạn cảm tình này.

“Lúc đại học có một sư huynh, đã từng bảo tôi đến giúp anh ấy.”

“Nam.” Anh nhướn nhướn mày.

“Chỉ là sư huynh.” Cẩn Ngôn mỉm cười.

Nhiệm Sĩ Duệ mỉm cười, cảm ly lên nhẹ nhàng đựng ly của cô một cái: “Chúc em thuận buồm xuôi gió.”

“Cám ơn.”

Lúc về đến nhà đã đến gần nửa đêm, Cẩn Ngôn mở cửa, tối đen như mực, tay mở đèn dừng ở giữa không trung, trên ghế sa lon, có một bóng người

đang ngồi.

“Sở Chính Minh?”

Cậu vẫn ngồi yên lặng.

“Nếu ra ngoài rồi, vậy thì tốt, có lẽ cha của cậu đã mất rất nhiều tâm tư. Về sau đừng bị kích thích như vậy.”

Cậu vẫn không nhúc nhích.

“Thấy cậu không có việc gì, tôi cũng yên tâm, thời gian khuya lắm rồi, cậu sớm nghỉ ngơi một chút đi.”

Trong bóng tối, cô từng bước từng bước đi về phòng ngủ, cửa đóng lại trước mắt cậu, hình như cậu có thể nghe âm thanh khóa cửa, trời bên ngoài tối như vậy, đêm lạnh như vậy, Sở Chính Minh co rúc ở trên ghế sa lon, chỉ có cặp mắt kia không chịu nhắm lại, chỉ có ánh mắt như vậy, gắt gao nhìn chăm chăm cửa phòng của cô.

Yêu, hay là đau.

Cần Ngôn, tại sao ngay cả bật ngọn đèn ấm áp cũng không chịu cho cậu, Cần Ngôn, tại sao, một cái mỉm cười chào đón cậu cũng keo kiệt như vậy.

Ngày hôm sau, lúc Sở Chính Minh đi ra ngoài thì Cần Ngôn cũng không còn ở đó nữa, chỉ là trên người của cậu có đắp cái chăn, sau đó cậu quá giang xe đến trường học, đi vào trong lớp, bạn học còn không biết tên tuổi cậu, chào hỏi cũng lười để ý, Tiểu Mập Mập ngồi bên cạnh nhìn cậu mấy lần, rốt cuộc không nhận được ân cần nói: “Cậu không sao chứ.”

Cậu lắc đầu một cái: “Không có chuyện gì, sao thế.”

Tiểu Mập Mập do dự một chút: “Ngày hôm qua có một nữ sinh viết thư tình cho cậu, cậu còn có thể làm bộ không thấy, hôm nay cậu xem cũng không xem thì đã xé, chịu kích thích gì thế, mấy lá thư đâu rồi, cậu mới đến có hai ngày mà, nếu cậu không cần, cho mình là được.”

Thư tình? Sở Chính Minh nhắm mắt lại nằm sấp trên bàn: “Các bạn ấy không biết tình yêu là gì đâu, chẳng qua bọn họ cảm thấy chơi đùa vui vẻ, mình xé, họ đau lòng nhiều lắm là một tuần lễ, nhưng lòng của mình bị cô ấy làm tan nát rồi, muốn đau bao lâu, một năm hay là mười năm đây.”

Mơ mơ màng màng cũng không biết ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy bên tai rất ồn ào, còn có vật nặng đánh vào trên mặt của cậu, Sở Chính Minh mở mắt ra, chỉ thấy bạn học cả lớp đang nhìn cậu, mà người đứng bên cạnh cậu lại là chủ nhiệm lớp và giáo viên môn học.

“Xảy ra chuyện gì.” Cậu dụi mắt.

“Xảy ra chuyện gì, em còn hỏi tôi xảy ra chuyện gì.” Hình như mặt của chủ nhiệm bị tức đến nổi tái đi rồi, dằn vè muốn nhéo lỗ tai của cậu nhưng lại không dám: “Lăng Minh, không cần ý thế vào nhà em có tiền thì ở đây không có lý tưởng, tôi nói cho em biết, đây là trường học, không phải nhà em, đã tới đây thì phải nghiêm túc nghe giảng.”

Sở Chính Minh nháy mắt mấy cái vẫn mê mang, Tiểu Mập Mập ghé vào lỗ tai cậu nói: “Cậu ngủ đã ba tiết học, đây là tiết cuối cùng của buổi sáng, cậu vẫn còn ngủ, cho nên chủ nhiệm tức giận.”

“Lăng Minh, đến phòng làm việc cho tôi.” Về mặt chủ nhiệm lớp hơi tái hung dữ rùng.

Đi theo ra, sau lưng cậu là tiếng đọc sách oang oang xa dần, Sở Chính Minh nhìn lên trời, đột nhiên cảm thấy sân trường xa lạ như thế, hình như ở đây, không có thích hợp với cậu.

Bầu trời của cậu, ở nơi nào?

Trong phòng làm việc của giáo viên có người đã tan tằm trước, có người đi dạy thì đi dạy, phòng làm việc to như vậy, chủ nhiệm lớp ngồi đối diện với cậu, Sở Chính Minh kéo ghế dựa ngồi xuống, cúi đầu.

“Tôi hôm qua cậu đã làm gì, tại sao hôm nay lại ngủ thành cái bộ dáng này.” Chủ nhiệm lớp lớn tiếng hỏi.

“Không nên thấy trong nhà của mình điều kiện tốt, mà em có thể không coi việc đi học là quan trọng, tôi cho em biết, nếu em không đi học, thì tương lai rất vô dụng.”

“Lăng Minh, em có biết tôn trọng là như thế nào hay không, em không nhìn thấy tôi thì thôi, em còn không có phản ứng với tôi, cha cậu dạy cậu thế nào.”

.....

.....

.....

“Lăng Minh, có phải em gặp khó khăn gì hay không, nếu như em thật sự có chuyện không giải quyết được, có thể nói với tôi, tôi sẽ nghĩ cách giúp cho em, thật ra thì em rất thông minh, chỉ là không có đề tâm tư vào chuyện học.”

Cũng không biết là câu nào làm cho cậu xúc động, cậu chậm rãi ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi: “Thầy giáo, thầy nói thầy có thể giúp em, thầy thật sự có thể giúp em sao?”

Chủ nhiệm lớp gật đầu một cái, cuối cùng lên tiếng: “Đúng vậy, em có chuyện gì không hiểu thì cứ nói ra, chúng ta cùng nhau giải quyết, tôi là chủ nhiệm lớp của em, tôi sẽ toàn lực giúp cho em.”

“Vây.” Ánh mắt của cậu nhìn ngoài cửa sổ, làm cho người nào nhìn thấy cũng đau lòng: “Thầy, thầy có người yêu không, thầy biết làm cách nào để cho người ta thích không? Thầy làm cách nào mới có thể để cho cô ấy yêu em không?”

“Em nói cái gì?” Chủ nhiệm lớp ngây ngẩn cả người.

“Em yêu cô ấy, nhưng cô ấy không yêu em, thậm chí.” Ngày hôm qua cậu đứng ở trên ban công, thấy Nhiệm Sĩ Duệ đưa cô về nhà, hai người bọn họ ngồi trong xe nói chuyện thật lâu, cuối cùng, anh ta mở cửa xe cho cô, còn ôm cô thật lâu, Cẩn Ngôn. Không có từ chối.

Lúc ấy cậu đã nghĩ, nếu như cậu cũng ôm cô như vậy, nhất định Cẩn Ngôn sẽ không chút do dự đẩy cậu ra ra, thậm chí cho cậu một cái tát, thật ra thì một cái tát kia đánh xuống cũng không có đau, nhưng cậu sợ tim của cậu sẽ tan vỡ.

Từ lúc bắt đầu gặp Hạnh Cẩn Ngôn, từ lúc bắt đầu cô cười với cậu, là cậu đã biết, đó là điều tự nhiên, Sở Chính Minh - thiếu niên mười tám tuổi, đang ngày một lớn lên, đang một ngày một ngày có điều nhớ thương.

Vì cô, thậm chí cậu đồng ý điều kiện về nhà, cái việc mà cậu không bao giờ nghĩ tới, nhưng mà cô không cần tình cảm của cậu, bởi vì đó không phải là trách nhiệm cần thiết.

“Thầy giáo, làm sao thầy không trả lời em, hay là, thầy cũng không biết làm thế nào để cho người ta thích mình, chúng ta cũng rất đáng thương có đúng hay không.” Cậu nhàn nhạt từ trên ghế đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Chủ nhiệm lớp nhìn bóng lưng cậu thanh niên hơi có vẻ thê lương, sau lưng có chút phát lạnh.

“Alo, xin chào, Lăng đồng phòng bí thư.”

“Tôi là chủ nhiệm lớp của Lăng Minh, có chuyện muốn nói với Lăng đồng một chút.”

“Thật xin lỗi, bây giờ Lăng đồng không có rảnh.”

Trong phòng họp, Lăng Đào ngồi một đầu của bàn hội nghị, Sở Chính Minh ngồi ở một đầu khác, cậu nhìn chăm chăm Lăng Đào, trong mắt không có một chút lùi bước.

“Tôi không muốn đi học.”

“Cậu nói cái gì.” Giọng Lăng Đào hơi trầm, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Tôi nghĩ rất rõ ràng.” Cậu nói: “Tôi không muốn đi học, tôi không có chuyên tâm vào việc học.”

“Vây cậu muốn làm gì.”

“Tôi muốn vào công ty.” Cậu đứng lên, hai tay chống trên mặt bàn, ánh mắt không có do dự: “Trường học không thích hợp với tôi, tôi muốn vào công ty, tôi muốn tiến vào xã hội.”

Về mặt Lăng Đào nặng nề, không biến sắc hỏi: “Vây cậu cảm thấy cậu có thể làm cái gì, công ty lớn như vậy, cậu muốn làm ở vị trí nào. Cậu cảm thấy, bây giờ cậu có thể làm vị trí nào.”

Sở Chính Minh biết Lăng Đào đồng ý, cậu đi tới bên cửa sổ, nhìn thành phố lớn như vậy: “Từ tầng dưới chót nhất làm lên, nhân viên nghiệp vụ.”

Lăng Đào nhìn bóng lưng của cậu, yên lặng gật đầu một cái, Sở Chính Minh, đã trưởng thành thật sự, không kiêu ngạo không nóng nảy, không vội không ngạo, nhân viên nghiệp vụ, cậu lựa chọn một việc gian khổ nhất nhưng lại có thể rèn luyện người từ chức vị tầng thấp nhất, nhân viên nghiệp vụ, muốn xem về mặt như thế nào, trường hợp nào cũng phải đi, người nào cũng có thể gặp, nếu như chức vị của cậu ở trên cao cũng có thể thành công hơn nữa, vậy tương lai.

Ngọc không mài, sẽ không sáng.

Chương 31: Chương 30

Edit: Sun520

Cần Ngôn nhận được điện thoại của công ty hàng không, báo trước thời gian của chuyến bay, vốn là sáng ngày mốt lên máy bay nhưng lùi lại đến tối mai, mặc dù trong lòng Cần Ngôn bất mãn nhưng mà cũng không có cách nào, kết quả vừa mới cúp điện thoại, lại nhận được điện thoại của Lăng Đào.

Cần Ngôn có chút nghi ngờ, cô biết rõ Lăng Đào xem cô như cây đinh trong mắt, lại còn gọi điện thoại cho cô để làm gì.

“Tối mai là sinh nhật mười tám tuổi của Lăng Minh.” Anh nói: “Ý định của tôi là làm PAR-TY cho nó, mặc dù nó không có nói, nhưng mà tôi nghĩ nếu như cô có thể tham dự, nhất định nó sẽ vui mừng.”

Trong nháy mắt Cần Ngôn hoảng hốt.

Còn nhớ rõ khi mới quen thì cô có hỏi cậu, cậu bao nhiêu tuổi rồi.

Khi đó còn là thiếu niên, vẻ mặt thì kiêu căng, giọng điệu lại mỉa mai, còn bộ dáng thật đáng đánh đòn, trả lời cô: “Còn mấy tháng nữa là mười tám, bác gái.”

Nhưng mà cũng chỉ có mấy tháng, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cuộc đời của mọi người dần dần thay đổi, cậu thiếu niên chảy nước mắt nhìn cô, nhận định mà dứt khoát nói với cô, Cần Ngôn, anh yêu em.

Trong lòng, khó tránh khỏi vẫn là đau nhói.

“Hạnh tiểu thư, cô có đến không?” Lăng Đào thấy thật lâu cô không có trả lời, cho nên giọng nói mang theo mấy phần khẩn cầu, người đàn ông cao cao tại thượng, Đồng Sự trưởng dùng mọi thủ đoạn đưa bốn đề không chế con trai, có lẽ, cũng không phải hoàn toàn không có một chút tình cảm nào.” Cần Ngôn.” Anh thở dài một cái: “Tôi chỉ là muốn nó vui vẻ một chút. Nó là con trai của tôi, nó mới chỉ có. Mười tám tuổi.”

“Được.” Cần Ngôn nhẹ nhàng lên tiếng, mười tám tuổi, số tuổi của người đã trưởng thành, phải là một ngày kỷ niệm vui vẻ và đáng giá.

Trong thành phố này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, Lăng thiếu gia đãi tiệc rượu mừng sinh nhật mười tám tuổi, mới bắt đầu Lăng Đào tổ chức cũng không chỉ là chúc mừng đơn giản như vậy, cho nên người trong giới chính trị và thương nhân trong thành phố này, tới hơn phân nửa.

Cô gái xinh đẹp nổi tiếng, ngôi sao chính trị và thương nhân, cùng với tiếng hát của ca sĩ, rất náo nhiệt.

Nửa đêm máy bay sẽ cất cánh, Cần Ngôn nhìn đồng hồ, cô chỉ có thể ngậm ngùi đến mười giờ, khi đó, có lẽ Sở Chính Minh còn chưa có cắt bánh ngọt, cậu đã từng nói, Cần Ngôn, cô đi mua quần áo có đường viền về mặc, nhìn qua tuyệt đối chỉ có mười tám tuổi.

Lúc ấy ánh mắt của cậu, lộ ra tính toán xảo quyệt.

Nhìn lễ phục trên người mình, màu hồng, Lace (viền tơ). Giày nhỏ.

Vừa rồi tài xế xe taxi khen cô, cô gái, nhìn cô giống như cô gái mười tám tuổi.

Người phục vụ mở cửa giúp cô.

Ánh sáng kim loại trong đại sảnh chói mắt, đèn thủy tinh treo lưu lạc đầy đất phồn hoa, phụ nữ thì xinh đẹp, người đàn ông thân sĩ, màu vàng dịch của rượu, cùng với nhạc đệm Violin ưu nhã, còn Sở Chính Minh mặc lễ phục màu đen, nhìn dáng vẻ cậu mỉm cười trò chuyện với một chú, tiến lùi lễ độ, nụ cười thích hợp, làm cho Cần Ngôn ngớ ngẩn, chợt nhìn thấy trong mắt cậu lóe lên sự kinh ngạc rồi biến mất. Sau đó cũng là vẻ mặt ngậm ngẫm chịu đựng.

Nụ cười của cậu, rất đẹp, nhưng không có vui vẻ.

“Tiểu thư, cô không sao chứ.”

Cần Ngôn phục hồi tinh thần lại, mới biết mình đã đứng yên ở cửa thật lâu, nhân viên phục vụ đã đặt lực chú ý trên người của cô, một phụ nữ như vậy, đứng nhìn Lăng thiếu gia sững sờ, có quan hệ thế nào, có lẽ những người kia nhìn cô chằm chằm đang suy nghĩ như vậy.

Lăng Đào vỗ nhẹ nhẹ Sở Chính Minh, chỉ chỉ về phía của cô, cậu quay đầu lại, nhìn thấy cô, ly rượu hơi lệch, đổ xuống trên mặt thảm màu trắng, vài giọt màu vàng dịch như rơi hạt châu, sau đó cậu thu hồi tầm mắt, đặt cái ly trong tay xuống bên cạnh người hầu bàn, vội vàng đi nhanh về phía cô, không che giấu vội vàng chút nào, đám người nhường ra cho cậu một con đường, cậu không kiềm chế đi nhanh như vậy, cuối cùng dừng ở trước mặt cô, ánh mắt di động, con người ở giữa đôi mắt đen như mực, xoay chuyển không che giấu được vui vẻ.

Cậu vui vẻ, chỉ là đơn giản như vậy.

“Cần Ngôn, tôi không ngờ.” Cậu nắm thật chặt tay của cô: “Hóa ra cô vẫn nhớ rõ sinh nhật của tôi.”

Nói cho cậu biết chân tướng hình như sẽ trở thành một chuyện tàn nhẫn, trong mắt cậu thoải mái bắt đầu khởi động, cậu nắm tay cô ảm áp rục rờ.

Cần Ngôn phát giác mình cái gì cũng nói không nên lời, Cần Ngôn phát hiện mình không có cách nào rút tay ra thân nhiên được.

“Sở Chính Minh, sinh nhật vui vẻ.”

“Cần Ngôn.” Giọng điệu nhẹ nhàng lộ ra thỏa mãn than thở: “Cám ơn, chỉ cần cô đến, là được rồi.”

Ở đây tất cả khách quý cũng biết người phụ nữ khiêu vũ với Lăng thiếu gia không đơn giản, chỉ thấy từ sau khi cô đi vào, Lăng thiếu gia hơn phân nửa ý định đều đặt ở trên người cô, ngay cả ngẫu nhiên bỏ đi, cũng lộ ra cảm giác lưu luyến không rời, lúc lên đài nói chuyện, tầm mắt cũng vẫn đặt ở trên người của cô.

Cậu nói: “Cám ơn mọi người đến tham dự tiệc rượu sinh nhật mười tám tuổi của tôi, mười tám tuổi, là một ngày tượng trưng cho bước ngoặt cuộc đời, từ hôm nay trở đi, tôi chính là một người trưởng thành, tôi sẽ có trách nhiệm đối với cuộc sống của mình, có trách nhiệm đối với tình cảm của bản thân, và có trách nhiệm đối với cam kết của mình.”

Cậu nói: “Mười tám năm qua, xảy ra rất nhiều việc, có đúng, có sai, tôi sẽ nhớ thật kĩ, cảm ơn những việc đó để cho tôi trưởng thành hơn, những việc đó để cho tôi học được cách yêu người.”

Cậu nói: “Thật ra thì cuộc sống rất ngắn, hay rất dài, cho dù tương lai xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ không thay đổi, có lẽ muốn ba năm, năm năm, mười năm, nhưng tôi không sợ, thời gian sẽ chứng minh.”

Lời nói của Lăng thiếu gia, giống như là một loại quyết tâm, một loại lời thề, một loại thổ lộ. Ánh mắt của cậu, đen nhánh như mực, ở trong đó, tình trào ý động.

Bây giờ khách quý có mặt ở đây, đã có rất nhiều người chú ý đến người phụ nữ kia, chỉ thấy cô ngồi ở vị trí bên cạnh, không lên tiếng, khóe miệng lại treo nụ cười nhàn nhạt, điềm tĩnh nhàn hạ, không động không gợn sóng, chẳng qua là khi Lăng thiếu gia giờ ly rượu lên thì tay của cô, thoáng qua nhẹ nhàng trong khóe mắt, như có nước mắt chảy xuống.

Lăng thiếu gia sau khi trưởng thành nhảy điệu thứ nhất, là nhảy cùng với người phụ nữ kia.

Sân nhảy lớn như vậy, hai người một lớn một nhỏ, làm cho người ta có cảm giác, lại dán sát vô cùng chặt chẽ, vũ điệu của cậu, nụ cười của cô, bọn họ ngẫu nhiên bàn luận xôn xao, ánh mắt trái ngược nhau đung đưa, tôn lên ánh đèn, sầm uất, cái giác mộng này quá ảo tưởng, Kim Điều ngọc mãi một đôi bích nhân.

Hiện trường dần dần an tĩnh lại.

“Cần Ngôn.” Cậu mang theo cô xoay một vòng, kêu tên của cô, triền triền miên miên như đầu lưỡi kích thích dây đàn.

Cần Ngôn không có trả lời cậu, bởi vì cậu chỉ là gọi tên cô mà thôi, tối hôm nay đã gọi mấy chục lần rồi, không cần cô đáp lại bất kỳ lời nào, đầu rũ xuống, trong mắt cậu trầm ôn mờ ra bước đi, lần đầu tiên không hề bỏ cảm giác, vũ điệu này, giai điệu này, lúc này cảnh người này, cứ đọng lại đi xuống như vậy, sẽ dừng ở giờ phút này, hình như cũng là một chuyện rất tốt.

Âm nhạc dần dần đến phần kết thúc, suy nghĩ dần dần rõ ràng, người xung quanh bàn tán, phồn hoa tan mất, dưới ánh đèn thủy tinh bắt đầu khởi động tình triều, có lẽ chỉ là nhất thời cô ý loạn tình mê.

Thời gian, đã đến chín giờ rưỡi.

Đã đến lúc rồi đi rồi.

Bánh kem mừng sinh nhật của cậu còn chưa có đẩy ra, Cần Ngôn nhìn mấy chữ mẫu bằng tiếng Anh HAP-PY BIRTH-DAY trên đài, tay đặt ở trên bả vai cậu nắm lại thật chặt.

“Sở Chính Minh. Tôi muốn ăn bánh kem mừng sinh nhật của cậu.”

“Hình như là chưa đến lúc cắt.”

“Lúc này ăn, nhất định là rất ngọt, sinh nhật mười tám tuổi của cậu, tôi không muốn có tiếc nuối.”

Cậu ngậy người, sau đó mỉm cười.

Bánh ngọt ba tầng được đẩy ra chính giữa, đèn chung quanh đã tắt hết, trong ánh nến, mặt của cậu theo nguyện ước dần dần rục rờ, chung quanh vang

lên bài hát mừng sinh nhật, trong nháy mắt cây nến bị thổi tắt, Sở Chính Minh khắc sâu cảm giác khuôn mặt của mình lưu lại một nụ hôn trong lòng. . . .

Cô ghé vào lỗ tai cậu nói: “Sở Chính Minh, sinh nhật vui vẻ!”

Khi ánh đèn được bật lên thì trong đại sảnh xa hoa rộng lớn đã không có bóng dáng của cô nữa, chỉ có bánh ngọt, nhưng lại ít đi một người, cậu nhìn vào một góc sợ run mấy giây, khóe miệng nhếch một nụ cười khổ sở.

Cần Ngôn, hẹn gặp lại. Cậu nói trong lòng của mình.

Đường cao tốc đến sân bay, cây cối hai bên đường lùi lại, cách đó không xa, chính là sân bay quốc tế đèn điện sáng rực, cách đó không xa nữa, là máy bay sẽ mang cô tới một thành phố khác.

Ở thành phố đó, không có người tên Nhiệm Sĩ Duệ, cũng không có người tên Sở Chính Minh.

Nhiệm Sĩ Duệ nhìn Cần Ngôn nhét miếng bánh ngọt cuối cùng vào trong miệng: “Ăn ngon không?” Anh cảm thật chặt tay lái, hỏi.

Cần Ngôn khẽ gật đầu một cái.

“Ăn ngon, giống như trước kia mẹ mua cho tôi ăn vậy, rất ngọt, rất mềm, rất thơm.”

“Vậy sao em không đợi đèn sáng nói gặp lại với cậu ấy.”

Cần Ngôn lắc đầu một cái: “Tôi không muốn nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của cậu ấy. Bây giờ tôi đi, ít nhất, lần cuối cùng cậu ấy thấy tôi cười.”

Thẳng thắn như thế, Nhiệm Sĩ Duệ thu hồi tầm mắt, tốc độ xe chạy cũng không chậm lại, thời gian bọn họ chung đụng, đang giảm bớt từng chút từng chút, bỏ qua, anh đã bỏ lỡ Cần Ngôn, cảm giác của Sở Chính Minh không phải là.

Bọn họ đều là người thất bại trong tình cảm, lúc hiểu rõ thì đã quá muộn, gặp được thì đã quá muộn, vì vậy, chỉ có thể lưu lại tiếc nuối.

“Lên đường thuận buồm xuôi gió.” Nhìn cô làm xong tất cả thủ tục, anh đưa cô đưa đến cửa vào, nhẹ nhàng hôn trên trán cô: “Có rảnh rồi thì nghĩ tới anh, gọi điện thoại cho anh.”

Cần Ngôn gật đầu một cái: “Sĩ Duệ, cảm ơn, cảm ơn anh còn coi tôi là bạn. Nếu như có thể, tìm một người phụ nữ khác đi. Giữa chúng ta, có quá nhiều tiếc nuối.” Cô ôm anh.

Anh ôm lại cô không có trả lời, tình cảm kiên trì như vậy, nếu như nói dễ xuống là có thể dễ xuống, vậy thì trên thế giới này, cũng sẽ không có nhiều nam nữ si tình như vậy, thậm chí có người vì tình mà tự sát.

Đêm khuya, những người xa nhau, làm đau lòng người, làm cho người ta không thể ngủ say được, lúc Tiểu Mỹ đứng lên đi nhà vệ sinh thì phát hiện đèn trong phòng khách sáng, cô xác định trước lúc mình ngủ đã tắt đèn rồi, ăn trộm sao? Theo bản năng cô cầm cây lau nhà thò đầu ra, chỉ thấy Sở Chính Minh ngồi trên ghế sa lon, nhắm mắt lại, cô đọc mà cô đơn.

Đồ ngọc, Tiểu Mỹ lắc đầu một cái, cửa sổ sát đất ở ban công không có đóng, cô đoán được Sở Chính Minh đã lên qua, chỉ là, nhà thì còn đây, nhưng người đã không có ở đây, thờ dài một cái, khuyên cũng không muốn khuyên, Tiểu Mỹ nhẹ giọng tính toán chạy về phòng ngủ tiếp.

Lại bị cây lau nhà va vào đầu, Tiểu Mỹ khẽ hừ một tiếng.

Sở Chính Minh mở mắt ra, thân thể vẫn dựa vào trên ghế sa lon, cũng không nhúc nhích

“Bây giờ cô ấy đã đi rồi, có đúng hay không.”

Bước chân dừng lại, Tiểu Mỹ không biết nên trả lời thế nào, thì nghe Sở Chính Minh vẫn còn đang tự lẩm bầm

“Tôi cho là, ít nhất cô ấy phải thẳng thắn với tôi một chút, không ngờ, cô ấy lại như vậy. Không có gì lưu lại cho tôi cả.”

Cô ấy mua một quà tặng cho cậu, trong lòng Tiểu Mỹ biện minh, chỉ là nghĩ, nhưng mà quyết định không tặng cho cậu.

“Tôi luôn luôn chờ đợi, tôi cho là, cô ấy sẽ tặng cho tôi một món quà sinh nhật, r, khút cuộc, cái gì cũng không có. Sạch bóng.”

Cậu trai trẻ kia.

“Cô ấy có chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu.” Tiểu Mỹ bật thốt lên.

Cậu quay đầu lại, sau một lúc lâu mới hỏi, là cái gì.

Tiểu Mỹ đi nhanh mấy bước trở về phòng, kéo ngăn kéo ra, thì thấy một cái hộp xinh đẹp, Tiểu Mỹ lấy ra, tầm mắt dừng lại ở trên ngòi bút, trong đầu hơi suy nghĩ một chút, sau đó xé giấy ghi chép giấy ra, Tiểu Mỹ nhanh chóng viết trên hộp quả một địa chỉ, sau đó, cầm hộp thủy tinh đi ra ngoài.

“Đây, đây là quà của cô ấy tặng cho cậu.” Tiểu Mỹ đưa cái hộp đưa tới.

Tiểu Mỹ không có sở trường nói láo, cho nên nói xong trên mặt đã là nhàn nhạt đỏ ửng.

Sở Chính Minh vẫn ngồi ở trên ghế sa lon, nhận lấy hộp quả Tiểu Mỹ đưa tới, rất nhẹ.”Là cái gì.”

Tiểu Mỹ ngập một cái, hé má: “Làm sao tôi biết là cái gì, là cô ấy tặng cho cậu, cậu về nhà tự mở ra xem đi, tôi mệt rồi. Muốn ngủ.”

Cậu nhìn chằm chằm cái hộp đầy nghi ngờ.

“Đúng rồi, lúc về thì đi cửa chính, đừng leo tường.” Tiểu Mỹ bổ sung: “A, đây cũng là Cẩn Ngôn giao phó.”

Thoáng một cái, đã qua ba năm, cậu 21, cô 28.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 31

Edit: Sun520

Ba năm sau.

Lúc về đến nhà đã là nửa đêm, một người cô đơn, bóng lưng cô đơn lạnh lẽo, dưới ánh đèn lẻ loi một mình, cô nhắm mắt thì cũng đã ba năm, nhưng vẫn không có thói quen như vậy, nghĩ thế, cho nên hết sức ghi hận người đã để cho cô phải làm thêm giờ, làm cho cô chỉ có thể một mình về nhà, tại vì bà xã của sư huynh Tổng giám đốc đã mất tích, cho nên anh bắt đầu động kinh, một tuần lễ gần đây liều mạng làm thêm giờ, các đồng nghiệp lên tiếng oán than khắp nơi, Cẩn Ngôn là nhân viên quản lý, cho nên giao phó cấp dưới, trấn an ổn thỏa tốt đẹp, tâm lực(tâm tư và lao lực) càng thêm tiêu tụy.

Về đến nhà vẫn là một thân một mình, a, hiện tại có ba người, một người đi, còn có con gái của đi. Mặc dù ít chào đón ôm ấp cô, nhưng cũng đủ ấm áp.

“Bảo Bảo.”

“Mẹ nuôi.”

Giống như mỗi ngày vậy, về đến nhà đã có thói quen đầu tiên là, cô ôm đứa bé vào phòng sách, khởi động máy tính, rồi đi ra ngoài lấy cho mình ly nước, sau đó trở lại mở hộp thư xem lướt qua, trong hộp thư có ghi địa chỉ, thấy hộp thư mới nhắc nhở, trái tim có chút xao động, ly nước cầm trong tay, uống vào trong bụng, rất ấm, mùa đông này, rất lạnh, buổi tối mỗi ngày cô đều dựa vào một ly nước này, có thể an tâm ngủ qua một buổi tối.

Hộp thư đã chất đống hơn một ngàn bức thư điện tử, tất cả đều do cô khôngỡ xóa bỏ hết, trong hộp thư đi lại rỗng tuếch, mỗi một lần, cô nghĩ viết một lời gì đó, viết xong, cuối cùng lại không nhấn tin hiệu gửi bức thư đó đi.

Người đàn ông kia, một ngày một bức thư điện tử, cho dù là rất trễ, cho dù là dài ngắn, mỗi ngày luôn có chấp như vậy, giống như là một cuộc hẹn ước định, có phải cũng trở thành một thói quen hay không.

Ba năm, hơn một ngàn ngày, cô không có trả lời lại một chữ, có phải mỗi ngày lúc Sở Chính Minh gõ bàn phím, có thể hận cô quá vô tình hay không.

Mở ra.

Trên bức thư, là tâm tình của một người đàn ông.

Cẩn Ngôn, tôi ngồi ở tầng ba mươi cao nhất viết cho em bức thư điện tử này, bên ngoài bầu trời đen kịt, cao ốc giống như xuyên vào tầng mây đi đến cầu thang Thiên đường, dưới lầu là thành phố âm u giống như người sau khi thất tình, còn tôi thì ngồi trong phòng làm việc làm thêm giờ, công việc còn chưa có làm xong, theo dự báo thời tiết thì ngày mai sẽ mưa, mùa đông này vốn không ấm áp sẽ càng thêm trở nên rét lạnh, giống như mùa đông năm đó em rời đi vậy.

Hình như trong đêm khuya tôi có thói quen nhớ đến em, có phải bởi vì nguyên nhân sắp nghỉ ngơi hay không, cho nên nghĩ là có thể cách em gần một chút, gần đến nỗi trong mơ có thể vuốt ve khuôn mặt mím cười của em.

Buổi sáng trước khi tôi đi làm, nhìn thấy trong cửa hàng ăn sáng có một cậu con trai đưa bàn tay ấm áp cho cô gái mình thích, bọn họ chỉ mới mười mấy tuổi, có lẽ là học sinh trung học, bàn tay cậu con trai nắm gọn bàn tay của cô bé, nắm lại thật chặt. Có lẽ bọn họ vẫn không rõ ý nghĩa của tình yêu chân chính là gì, nhưng mà, tôi lại không khỏi cảm thấy ấm áp.

Loại này ấm áp, có phải chính là sức hấp dẫn nhất của bản chất tình yêu hay không.

Nhớ tới trước kia, tôi cũng ảo tưởng cảnh tượng như vậy, trong mùa đông ấm áp, trên ban công, tôi ôm em, đầu tựa vào trên vai em, tay vòng ra trước ôm eo em, ánh mặt trời rất tốt, bên cạnh vang lên tiếng đàn Violin hoặc là Piano, buồn ngủ, trong nháy mắt, dài đằng đẵng.

Thiên trường địa cửu là một từ rất tốt đẹp, nhưng tôi lại cảm thấy, ở cùng một chỗ với em từ từ già đi mới là lời thề lãng mạn nhất.

Cần Ngôn, hơn một ngàn ngày trong cuộc sống, em có khỏe không, em có nghĩ đến tôi không.

Tôi muốn từng bước từng bước đánh tan những lời này, bởi vì em không có trả lời cho tôi, thậm chí tôi cũng không biết em có đọc những lời tâm tình này của tôi hay không.

Nhưng suy nghĩ một chút lại bỏ đi suy nghĩ này, tôi yêu em, tôi nhớ em, tôi muốn em đáp lại, nhưng cũng không nhất định có thể chờ em đáp lại.

Tôi quyết định chờ đợi đến ngày đó, cũng biết cuối cùng có lẽ sẽ không có kết quả, nhưng tôi, không muốn từ bỏ như vậy.

Ba năm, Cần Ngôn, tôi đã hai mươi một tuổi, nhưng tôi cảm thấy được lòng của tôi đã ba mươi một tuổi, bọn họ nói chưa từng thấy qua một người đàn ông hai mươi một tuổi giống như tôi, tôi hỏi bọn họ tôi giống như người bao nhiêu tuổi, bọn họ nói ba mươi mấy tuổi rồi, lúc đó tôi chỉ mỉm cười, tôi như vậy, tâm trí và sinh lý đều đã trưởng thành, có thể nói bật hơn em hay không, khoảng cách giữa chúng ta, có phải rút ngắn một chút hay không.

Cần Ngôn, tại sao em vẫn không thể quên được số tuổi chênh lệch của chúng ta, giữa chúng ta, chỉ là tôi nhỏ hơn em mấy tuổi mà thôi, chỉ như thế mà thôi.

Có lẽ em sẽ không biết tôi có hi vọng nếu mình có thể già đi trong một buổi sáng, không cần tuổi trẻ nữa, như vậy, cuối cùng giữa chúng ta cũng không có một chút chướng ngại nào.

Đúng rồi, tôi quên nói với em hôm nay làm cái gì, hôm nay tôi đoạt một hợp đồng lớn của Nhiệm Sĩ Duệ, anh ta tới gặp tôi, im lặng, anh ta rất bình tĩnh, lúc nào cũng lạnh nhạt mỉm cười, trong mắt thì đầy ý cười.

Nhưng chỉ với một câu nói, lại đầy đủ làm cho tôi chìm ngập trong tất cả vui sướng.

Anh ta nói, ngày hôm qua em gọi điện thoại cho anh ta, không có nhắc tới tôi, cũng nói thời gian sắp tới em cũng chưa có trở về.

Anh ta biết từ huyết của tôi ở đâu, còn rất vui vẻ khi thấy tôi đau xót sau khi bị anh ta đả kích.

Cần Ngôn, tôi rất khổ sở, tôi nhớ tới lời nói của Nhiệm Sĩ Duệ, tôi làm tất cả ở đây, đều là bởi vì em mới trở nên có ý nghĩa, nếu như em vẫn không hiểu, em không có cảm động, tôi cũng không biết, tôi sẽ cũng trở thành cái dạng gì.

Tôi không biết tôi còn có thể chịu đựng được bao nhiêu, Cần Ngôn, nếu như em sẽ không trở lại, tôi sẽ đi tìm em, sự kiên nhẫn của tôi sắp kiệt sức, nhưng tình cảm, còn không có.

Ba năm, tôi vẫn yêu em, còn em, có một chút động lòng hay không.

Ngủ ngon.

Buổi sáng khi tỉnh lại thì khóe mắt đã ướt át, một đôi móng vuốt nhỏ vuốt ve khóe mắt cô, Cần Ngôn mở mắt ra, thì thấy một khuôn mặt nhỏ bé giống như được trang điểm đập vào trong mắt của cô.

“Mẹ nuôi, làm sao mẹ khóc, có phải tối hôm qua nằm mơ thấy sói xám lớn hay không. Trong mơ rất đáng sợ sao.”

Cần Ngôn lắc đầu một cái kéo cậu nhóc vào trong chăn.

“Sao Bảo Bảo lại đến sớm thế.”

“Mẹ nuôi, con muốn mẹ, mẹ đi lâu rồi mà vẫn chưa trở lại là sao.”

Cần Ngôn cứng họng, mẹ của Bảo Bảo ——, bà xã của sư huynh ——

Mấy năm qua, cô ở giữa nhìn sư huynh và mẹ của Bảo Bảo âm ỉ, một người đàn ông và chị gái kế của mình, cũng không có người nào được thoải mái.

Trong lúc đó nếu như giữa cô và Sở Chính Minh có hi vọng, thì sẽ không làm người ta khổ sở.

Mẹ Bảo Bảo bỏ lại đứa bé mà đi du lịch khắp nơi, có lẽ Cần Ngôn có thể hiểu được tâm tình của cô ấy.

Có lẽ là chỉ muốn nghỉ xả hơi trong chốc lát.

Đàn ông luôn có thói quen bức bách, mà các cô thì sao Cũng không đủ dũng cảm.

Sau khi ăn sáng xong cô đến công ty, sư huynh vẫn còn tức giận, Cần Ngôn đẩy cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc ra đã nhìn thấy một mình anh đứng bên cửa sổ, trong tay cầm một ly rượu đỏ tươi, đầy cô đơn.

Đau lòng một chút, người đàn ông kia, Sở Chính Minh, có thể đã từng cô đơn đứng ở bên cửa sổ như vậy hay không, nghĩ đến cô ở nơi xa.

“Sư huynh.” Cần Ngôn không gọi anh là Vương tổng, hiện tại, cô chỉ là sư muội của anh mà thôi: “Chị Tự Nhiên sẽ trở lại. Anh phải cho chị ấy một chút thời gian.”

Cái ly trong tay bị ném vào trên tường, mấy ngày trước bức hình đó mới được chụp về để về nghe nói là chị Tự Nhiên thích nhất, ngày đó lúc chụp, sư huynh của cô hưng phấn như đứa bé, giống như người đang tuyệt vọng nhìn thấy người nào đó thì tràn đầy hi vọng, nhưng hôm nay, lại không chút do dự chút nào hất một ly rượu làm hỏng.

Cô không biết ai đúng ai sai, cũng không biết an ủi thế nào, về mặt tình cảm, cô cũng chỉ là một người thua cuộc, với lại cô cũng không có dũng khí trở về.

“Cần Ngôn, em cũng là phụ nữ, em nói đi, đến tốt cùng cô ấy muốn thế nào, anh nhỏ hơn cô ấy một chút thì thế nào, cô ấy chính là chị gái của anh thì thế nào, ai nói cái gì, người nào phản đối cái gì, tại nơi nào cô ấy không được nhiệt tình tự nhiên, lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba. Vô số lần. Cần Ngôn, anh chỉ là một người đàn ông, không phải một Thánh Nhân, có lúc, anh thật sự nghĩ, tại sao anh lại yêu cô ấy. Quả thực là tự tìm đau khổ.”

Rót một ly rượu, Cần Ngôn nhẹ nhàng hớp một ngụm, người kia, có thể cũng bị phần làm tê dại mình như vậy hay không, hơn một ngàn ngày, sự kiên nhẫn của cậu, lúc nào sẽ mất hết.

“Trước kia đã nói rồi, hiện tại cũng đã có con gái, cô ấy vẫn là như vậy. Anh thật sự không biết cả ngày cô ấy đang suy nghĩ gì, Cần Ngôn. Em nói cho anh biết đi, một ngày em hay suy nghĩ gì.”

Làm gì lại kéo đến trên người cô rồi, ánh mắt Cần Ngôn lẩn trốn, nhớ tới tên nhóc trong nhà, xoay người muốn đi.

“Cần Ngôn.” Anh gọi cô: “Em còn không tính toán trở về sao?”

Cần Ngôn đứng tại chỗ, không có gật đầu, cũng không có lắc đầu.

Anh thở dài một cái: “Đúng rồi.” Giọng nói ôn hòa: “Tôi đây ngồi một chút, anh có lời muốn nói với em.”

“Cái gì?”

“Là chuyện của công ty.”

Chính sự, Cần Ngôn ngồi xuống.

“Em cũng biết chi nhánh công ty ở thành phố Du mấy năm qua thành tích đều rất không tốt.” Anh khôi phục bình tĩnh: “Thật ra thì có nguyên nhân, có lẽ em cũng đoán được, anh và mấy nhân viên quản lý họp thảo luận một chút, quyết định điều động một người đáng tin từ tổng bộ bên này sang tiếp nhận nghiệp vụ bên kia, thuận tiện xác thực những người gây rối bên trong, dọn dẹp sạch sẽ.”

Cần Ngôn nhú nhú mày, cô biết chuyện chi nhánh của công ty ở thành phố Du, nhưng mà, quan hệ rắc rối khó gỡ và liên kết ích lợi, tuyệt đối không phải là hiểu rõ để ý kỹ là có thể dọn dẹp sạch sẽ.

“Trong lòng anh đã chọn người nào, là ai.”

Ánh mắt của anh sáng rực nhìn chăm chăm cô.

“Em.” Cần Ngôn đưa tay chỉ mình, kinh hãi: “Đây là một cục diện rối rắm, em cũng không muốn hao phí tinh thần.”

“Cần Ngôn.” Anh cười cười: “Em là không muốn nhận cái cục diện rối rắm này hay là chưa phải muốn trở về gặp những người khác. Ừ.” Về mặt anh ôn hòa, cũng không có hoài nghi.

Cần Ngôn biết anh đã quyết định.

“Anh cho em thương lượng.” Cần Ngôn suy nghĩ một chút, tầm mắt ngừng một chút trên cái ly rượu bê nát, nhích lại gần nhìn anh, giọng điệu cò kè mặc cả: “Em cho anh một tin tức nhất định nóng hổi. Anh thu lại mệnh lệnh của anh đi.”

“Có có bao nhiêu nóng hổi.” Anh cười, nhất phái hồn nhiên vô hại, nhưng trong lòng dần dần trở nên cứng rắn, Cẩn Ngôn, kiên trì trở về không bằng về sớm đi, có người, bỏ lỡ, hối hận sẽ không kịp đâu, anh là sư huynh, cho nên muốn cô không trải qua tiếc nuối.

Cẩn Ngôn há mồm ghé vào lỗ tai anh nói một câu.

“Em nói cái gì.” Giọng điệu của anh cẩn rắng nghiêng lợi, trong lòng lạnh: “Bảo Bảo ở nhà của em, còn có Tự Nhiên ở thủ đô.”

“Tin tức này quá lớn đi.”

Anh gạt đầu, bình tĩnh an tâm nhìn cô, Cẩn Ngôn thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên, chị Tự Nhiên có tác dụng hơn bất cứ thứ gì.

Trong lòng sư huynh có nhiều suy nghĩ thay đổi, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ, được, không muốn trở về, lại còn giữ trò khôn vặt với anh, đúng lúc, để cho cô đụng vào trên họng súng, thù mới nợ cũ cùng tính một lượt, bao che bà xã của anh, lại còn chứa chấp con gái của anh.

Được lắm, rất mạnh mẽ.

“Anh sẽ suy nghĩ thật kỹ ý kiến của em.” Anh mỉm cười, suy nghĩ một chút để ném cô trở về thành phố Du như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 32

Edit: Sun520

“Quản lý Hạnh, cấp trên vừa đưa lệnh điều động xuống cho cô, chúc mừng cô thăng chức.”

Giọng của thư ký lộ ra mấy phần hâm mộ, trong đầu Cẩn Ngôn bùm một cái, bước chân đang bước về phía phòng làm việc ngừng lại: “Cô nói cái gì?” Giọng nói lộ ra mấy phần không thể tin, ngay cả vẻ mặt, cũng không vui mừng khi nghe chuyện liên quan đến mình.

Thư ký ngây người, giọng hơi nhỏ hơn, thấp thỏm nói: “Lệnh điều động cô, điều cô đi phụ trách nghiệp vụ công ty chi nhánh ở thành phố Du, cô chính là người phụ trách bên kia đấy, chúng ta lén lút hình dung cô đến đó làm chủ, đây không phải là thăng chức là cái gì.”

Sáng sớm đã nhận được tin dữ này, Cẩn Ngôn lấy lại tinh thần, yên lặng nhận lấy tài liệu thư ký đưa cho cô, đóng cửa phòng làm việc lại, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, Cẩn Ngôn chống cái trán nhìn chằm chằm phần tài liệu kia, khó trách, khó trách mấy ngày trước không hiểu tại sao lại không để cho cô đi công tác, hóa ra là, sư huynh của cô có kế hoạch điều động này.

Thật là có đủ hèn hạ.

Điện thoại trong tay vang lên, Cẩn Ngôn vừa nhìn số hiện lên phía trên mà tức giận, muốn chính cô, còn tự động đưa tới cửa.

Đội âm thanh vang lên mấy tiếng, dự đoán người kia đã có chút không kiên nhẫn, Cẩn Ngôn mới nhấn nút nghe, nhưng không có lên tiếng.

“Cẩn Ngôn.”

“Giờ làm việc ngài nên gọi tôi là quản lý Hạnh chứ? Sư huynh.”

Người đàn ông đó không nói gì, có lẽ cảm thấy thái độ của cô cho nên vui vẻ, cúi đầu mỉm cười: “Đừng nóng giận, anh mời em ăn bữa trưa nhận lỗi.”

Cô đứng dậy đi tới bên cửa sổ sát đất, phía dưới là dòng xe chạy cùng với dòng người như dẹt củi, xa hơn nữa, là từng dãy từng dãy nhà cao tầng, nơi xa hơn nữa, chính là một dãy núi lớn sát nhau.

Càng lúc càng xa, cách đó vô số núi lớn, chính là thành phố mà cô lớn lên.

Cái thành phố này, cô đã ngây người ba năm, nhưng cô vẫn có cảm giác, vẫn là xa lạ, lòng trung thành của cô, có lẽ luôn luôn bị chặn bởi bức tường, cho nên cô rời đi, cũng chỉ là mang đi người, nhưng không mang theo trái tim.

Nhớ tới bức thư điện tử ngày hôm qua, cô nhớ tới câu nói cuối cùng của Sở Chính Minh, bên đường hoa nở, Cẩn Ngôn, lúc nào thì em mới có thời gian về nhà.

Đột nhiên trái tim mềm nhũn, nhìn bảng điều lệnh, cô phát giác mình cũng không có ý nghĩ kháng cự. Trên cửa sổ thủy tinh sát đất khoe môi đã có chút nhếch lên: “Bữa trưa là đủ rồi, đó không phải là được lợi cho anh sao”

“Thế em muốn gì nào?”

“Nhất định còn phải thêm bữa ăn tối, điều cuối cùng là, em muốn ăn ngon .”

Anh cúi đầu thật thấp mỉm cười: “Tùy em.”

Buổi tối, màn đêm như nước, đèn sáng như bạc, sáng chói rực rỡ rơi xuống mặt sông, thuyền nhỏ nối liền trở thành phòng ăn, bên bờ sông là quán cà phê gia đình, sắc màu nhẹ nhàng, nhất phái thịnh thế phồn hoa.

“Cẩn Ngôn, vẫn đang tức giận sao”

Sau khi ăn no, cũng không có tức giận nhiều như vậy, Cẩn Ngôn ngẩng đầu nhìn anh, người đàn ông tuấn tú, ánh mắt như nước, lông mày đen dày đặc, môi hơi vênh lên, không biết tại sao lại nhớ lại đến một gương mặt khác, so với gương mặt trước mắt này, đáng yêu hơn, Cẩn Ngôn bĩu môi, cảm cái mũi khuấy chất lỏng màu nâu trong ly.

Nhiều ngày như vậy, cũng không phải không nghĩ đến cậu, mỗi ngày chờ đợi một bức thư điện tử, hình như cũng đã trở thành một thói quen, thói quen đợi đến khi nhận được thư, nếu không cô sẽ không ngủ được, sẽ buồn bã ngăn người trong giờ làm việc.

Có lúc sẽ nghĩ, không phải cậu đã xảy ra chuyện gì chứ, không phải cậu đã mệt mỏi cuộc sống như thế, cũng may, mỗi ngày cho dù có trễ nữa, dù là rạng sáng ngày hôm sau, một bức thư cho cô thăm hỏi tin tức và chúc ngủ ngon, rốt cuộc vẫn sẽ xuất hiện trong hộp thư đến.

Ba năm, từng ngày từng ngày cô bị cậu làm cho cảm động, bị cậu thay đổi, bị cậu làm cho nóng ruột nóng gan.

Tiểu Mỹ vẫn biết Sở Chính Minh kiên trì, hai ngày trước khi đi công tác còn nhận được điện thoại của Tiểu Mỹ, trong điện thoại Tiểu Mỹ rất không khách khí dạy bảo cô, Cẩn Ngôn, tại sao cậu lại kiêu ngạo chậm chạp không hồi âm cho cậu ấy một lời, tại sao cậu để cho cậu ấy chờ cậu si si ngốc ngốc như vậy, tại sao cậu lại tuyệt tình không cho cậu ấy một chút hi vọng, có phải bởi vì cậu ấy yêu cậu, cậu chính là ý vào cậu ấy yêu cậu, mà tùy ý làm bậy, có một ngày, cậu ấy phiền chán, mình xem cậu sẽ khóc thế nào. Cậu quảng Nhiễm Sĩ Duệ, lại không muốn Sở Chính Minh, coi như cả đời cậu sẽ là cô gái già thôi.

Suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng——

Không phải là cô gái già, mà là người phụ nữ già.

Tiểu Mỹ bỏ sung.

Ngày đó, Tiểu Mỹ thật sự rất tức giận, giận đến nỗi Cẩn Ngôn muốn trực tiếp cắt đứt điện thoại đổi lại lỗi tai được yên tĩnh, Tiểu Mỹ luôn luôn hoạt bát bị cô làm cho tức giận như vậy, xem ra, Sở Chính Minh có sức hấp dẫn, rất lớn.

Tiểu Mỹ nói, mình nhìn thấy một mình cậu ấy ngồi ở quán cà phê, ngày người nhìn chăm chăm ví tiền, thật lâu cũng không hề cử động, cậu ấy nhìn chăm chăm tâm hình kia, cảm giác đó giống như hận không thể đông cứng lại tâm hình này, mình nhìn thấy, trong hình chính là khuôn mặt đáng chết của cậu.

Tiểu Mỹ rống giận khiến Cẩn Ngôn cảm giác mình làm một cái Thập Ác Bất Xá (mười tội nặng nhất) việc lớn.

Có lẽ suy nghĩ trở về, nguyên nhân còn hơn thế, chỉ là không bỏ được một mình cậu cô đơn ngồi ở bên cửa sổ như vậy nữa, chờ một người không có hẹn ngày về như vậy.

Cho dù trong tương lai chờ cô là cái gì, cuối cùng nên trở về đi xem một chút, không phải sao.

Tiểu Mỹ nói, cho dù cậu lựa chọn cái gì, cuối cùng nên cho cậu ấy một câu trả lời, không phải sao, Cẩn Ngôn, cậu tránh được nhất thời, chứ không tránh được một đời đâu?

Không tránh được, cho nên trở về.

“Em đang nghĩ cái gì?” Giọng nói dịu dàng ôn hòa, Cẩn Ngôn ngẩng đầu lên, nhìn thấy sư huynh nhíu nhíu mày: “Anh gọi em mấy tiếng rồi, nghĩ chuyện gì mà mất hồn như thế.”

Ngẩng đầu lên, cô mỉm cười: “Em đang suy nghĩ thế nào xé nát gương mặt của anh khiến chị Tự Nhiên nhận không ra.”

Anh mỉm cười, vui vẻ uống xong một hớp cà phê, ý cười trong mắt lưu động, vẻ mặt già dối giống như cậu trai trẻ ấy: “Không nên tức giận ..., bộ dáng này cũng coi là thẳng chứ sao, tiền lương cao rất nhiều đấy. Người bên kia, tùy em gầy vò thế nào, muốn xào thì xào, muốn ném thì ném.”

Một giọng nói thật sự hâm mộ, rõ ràng anh biết đây là không thành công, lại hi sinh làm chuyện xấu. Cẩn Ngôn cắn răng nghiêng lợi: “Không nên quá đáng, Phật cũng tức giận.”

Anh thấy chuyện biến tốt, sắc mặt đã khôi phục nghiêm túc: “Ngoại trừ chuyện của công ty, Cẩn Ngôn, cũng vì mình mà suy nghĩ một chút, phụ nữ các

em, luôn nghĩ đến quá nhiều, trối tay trối chân. Ngược lại chọc người chán ghét.”

“Em biết.” Cô nói.

“Bảo trọng.” Anh giờ ly lên cà phê: “Chúc em sớm ngày gả đi ra ngoài.”

Tay Cẩn Ngôn bưng cái ly dừng lại, đổi thành xem thường.

“Sớm sinh quý tử.” Anh nói.

Cẩn Ngôn im lặng, thật sâu cảm thấy về sớm một chút là chính xác.

Hai giờ, máy bay chậm rãi ngừng lại trên đường băng.

Cẩn Ngôn còi dây nịt an toàn ra, ngoài cửa sổ là đường băng thẳng tắp giống như không có điểm cuối, Cẩn Ngôn vẫn không nhúc nhích, ba năm trước đây lúc rời đi sân bay này là dạng gì cô đã không nhớ rõ, nghe nói đã xây dựng lại rộng hơn không ít, dường như thấy có một cảm giác xa lạ.

Về quê hương, tình nhất gan.

Không phải là cô không có sợ hãi.

Tiếp viên hàng không ôn hòa nhắc nhở cô nên xuống máy bay, Cẩn Ngôn cười cười, xách hành lý, bước xuống máy bay, gió thổi tới chạm vào mặt, hình như là mới vừa mưa xuống một trận, vẫn còn mùi vị bùn đất và cỏ xanh, bầu trời đã sáng lên, dần dần ấm áp.

Ba năm sau, cô đi trên mảnh đất này lần nữa.

Cô trở lại, ngoại trừ Tiểu Mỹ và cha mẹ, cũng không có thông báo bất kỳ người nào, hình như con gái của Tiểu Mỹ bị cảm, cho nên hôm nay Tiểu Mỹ đưa con đi bệnh viện, vì thế mà không thể tới đón cô, còn cha mẹ thì sao, Cẩn Ngôn nhớ tới trước khi đi gọi một cuộc điện thoại, không khỏi có chút buồn cười.

Hóa ra mẹ nói tới gặp cô một chút, dù sao lần trước nhìn phía sau cô không thấy người đàn ông nào, hơn một năm không gặp con gái của mình, không ngờ lại có lý do như vậy, kết quả không biết không thích hợp thế nào, à, là như thế này, lúc trước cô lừa gạt mẹ nói ở đây có một bạn trai, kết quả ngày hôm qua nhất thời nhanh miệng, quên có nói chuyện như vậy, lời nói dối bị vạch trần ngay lập tức.

“Không tới.” Mẹ nói.

“Vậy con trở về gặp mẹ và cha thôi.”

“Không cần, tôi không muốn người khác nhìn thấy tôi có một cô con gái ba mươi tuổi mà chưa có gả đi, không có mặt mũi nhìn người khác.”

Đều nói cha mẹ vợ thương con rể, mẹ của cô, có lẽ là bởi vì muốn có người nào đó chiếm giữ con gái không trong sạch của mình. Thật sự là công lao rất lớn.

Lắc đầu một cái.

“Cẩn Ngôn, chuyện gì mà buồn cười như vậy.”

Giọng nói trong sáng đầy sáng khoái, vẫn còn rất quen thuộc, Cẩn Ngôn ngẩng đầu lên, thì thấy khuôn mặt quen thuộc, khẽ mở miệng: “Sĩ Duệ, tại sao anh ở đây. Không phải là.”

Anh nghi ngờ đi tới phía cô: “Không phải là cái gì.”

Cẩn Ngôn chu môi không nói gì, tự mình đa tình: “Không có gì.” Cô lắc đầu một cái: “Tại sao anh ở đây.” Cô hỏi.

Anh cười cười: “Một người bạn của anh ra nước ngoài, anh lái xe đưa cô ấy tới phi trường, mới vừa rồi nhìn thấy bóng lưng của em, còn tưởng rằng nhận lầm chứ, chạy đến trước mặt nhìn, mới phát hiện thật sự là em.”

Cẩn Ngôn cười cười, mấy năm qua hình như Nhiệm Sĩ Duệ không thay đổi, chỉ là hơi gầy, khuôn mặt càng nhìn càng nhọn rồi, nhưng ánh mắt vẫn bén nhọn, còn khóe mắt đã có nếp nhăn, tỏ rõ anh rất đau buồn.

Anh cũng đã ba mươi hơn rồi.

Mấy năm qua bọn họ cũng có gọi mấy lần điện thoại, nhưng thời gian đều không dài, cô vội vàng, anh cũng bận rộn, có lẽ giữa họ luôn bận rộn cho nên dần dần quên lãng, Nhiệm Sĩ Duệ là một thương nhân, nghề chính của anh là kiếm tiền, Sở Chính Minh thì sao, nghề chính của cậu ấy là gì, dùng để đợi cô, có lẽ là vậy.

Cho nên Nhiệm Sĩ Duệ không kiên trì được như Sở Chính Minh.

Ba năm như một ngày, có công mài sắt, cho dù trái tim có cứng hơn nữa, cũng bị cậu mài dần dần thành mềm mại.

“Cần Ngôn, em khỏe chứ.” Anh hỏi.

Cần Ngôn gật đầu một cái: “Cũng không tệ lắm.”

“Vây.” Anh mở miệng, rốt cuộc cũng không nói gì cả: “Trở lại, là tốt rồi.” Giọng nói khẽ lộ ra mấy phần khổ sở, giống như hạt cát nghẹn ngào ở trong cổ: “Chào mừng em” Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô.

“Cám ơn.” Cô mỉm cười, sau đó nghiêng mắt nhìn cách đó không xa khoảng chừng mười mét, một người đàn ông nhìn chăm chăm cô, hoặc là Nhiệm Sĩ Duệ, ánh mắt khó chịu và thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 33

Edit: Sun520

Từ sân bay lái về nội thành, mắt một tiếng đóng hồ, phía chân trời là một vòng chiều tà, tầng mây cũng bị nhuộm thành màu đỏ như máu.

Ba năm chưa có trở về, rất nhiều nơi ở thành phố Du đã thay đổi, nhiều cao ốc hơn, cao ốc rất có phong thái, đường phố thì rộng rãi hơn, càng nhiều người hơn, thành phố đang thay đổi, phong cảnh cũng đang thay đổi, còn con người thì sao ——

Cần Ngôn nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang lái xe.

Bài hát tiếng anh vang lên, chuyện xưa có chút buồn bã, Cần Ngôn nhớ tới ca khúc MV chuyện xưa, bỏ qua một người cùng với tiếc nuối chuyện xưa. . .

Nghe thê lương mà tuyệt vọng.

Cần Ngôn đưa tay tắt nhạc đi.

Tức thì cậu nhú lông mày, mím chặt môi, góc cạnh trên khuôn mặt lạnh nhạt, trên trán có khắc mấy chữ người lạ chớ tới gần, nhưng mà không thể không thừa nhận, mấy năm qua Sở Chính Minh rất đẹp trai, cũng chín chắn hơn nhiều.

Vừa rồi, khi cô còn ở sân bay nhìn thấy dáng vẻ cậu lần đầu tiên, bỗng chốc đôi mắt xinh đẹp in đầy bóng dáng của cô, vẫn là con người đen như mực, lại giống như lắng đọng một loại gọi là vật chất trầm tĩnh, đôi mắt đó lặng lẽ nhìn cô, mày kiếm như ngọn núi, mơ hồ lộ ra bén nhọn mang theo mấy phân khí phách không thể coi nhẹ được.

Một ngày không thấy, như cách ba thu, trong đầu Cần Ngôn nhớ tới câu thành ngữ này.

Mặt của cậu thon gầy một chút, thể hiện rõ ràng sự sắc sảo, bên trong là áo sơ mi màu trắng, bên ngoài nữa là một cái áo len mỏng, kiểu dáng vô cùng đơn giản, lại được cậu mặc lên gọn gàng cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, trên khuỷu tay của cậu là áo khoác màu đen, giống như người đàn ông đang chờ đợi người yêu về nhà vậy.

Cậu gọi cô: Cần Ngôn.

Nét mặt mỉm cười, giọng nói dịu dàng thành thật chất phác, khiến cho lòng của cô mềm mại chưa xót.

Cần Ngôn thu hồi suy nghĩ, từ lúc ra khỏi sân bay dáng vẻ này đã như vậy rồi, mới vừa rồi ở bãi đậu xe, trong nháy mắt hai người đàn ông mở cửa xe, cô đánh hơi được tràn đầy mùi vị khói thuốc súng chiến tranh, hai cái tay đồng thời đưa ra trước mặt cô, giống như tình huống cầu huyết nhất trong phim thần tượng vậy.

Sấm chớp cuộn cuộn, xử trí không tốt, tiếp theo sẽ cầu huyết đầy trời, hậu quả rất nghiêm trọng.

Cần Ngôn do dự một chút, nghiêng về Sở Chính Minh.

“Tôi ở sát vách nhà cậu ấy, thuận đường.” Cần Ngôn nhớ tới Tiểu Mỹ nói cho cô biết, mấy năm qua Sở Chính Minh vẫn không có dọn nhà, có một lần lúc cô ấy đi ngang qua, mới biết nhà của cô vẫn được dọn dẹp sạch sẽ, vẫn là Sở Chính Minh đang dọn dẹp.

Ngược lại Nhiễm Sĩ Duệ rất có phong độ cười cười, đẩy mắt cô đơn bị che giấu rất tốt: “Vậy hôm nào ra ngoài ăn cơm” Anh nói.

Cần Ngôn gật đầu một cái: “Được.”

Nhưng Sở Chính Minh vừa lên xe cũng không có nói câu nào, thậm chí bắt đầu từ sân bay, cậu cũng chỉ kêu tên của cô, nhìn sắc mặt của cậu, cũng là bộ dạng trời đầy mây sắp chuyển thành mưa rào có sấm chớp.

“Này.”

Cậu nghiêng đầu liếc cô một cái, gọn gàng hai chữ: “Lăng Minh.”

Cô nhớ tới lần đầu tiên lúc bọn họ gặp mặt cũng có cảnh tượng này, không ngờ sau ba năm lại xảy ra lần nữa: “Được rồi, Lăng Minh.”

“Chuyện gì.”

“Tôi đã trở về.” Cô nói.

“Tôi biết rồi.” Giọng nói không tốt lắm.

“Cậu không vui mừng sao? Thế nào vẫn không lên tiếng.” Cô cũng không muốn lúc mình trở lại thì quan hệ hai người lại trở thành bộ dáng này, trước kia Sở Chính Minh, mặc dù nhìn đáng vẻ không sợ chết, nói chuyện cũng có thể tức chết người, nhưng vẫn tốt hơn so với lạnh như băng như vậy.

“Không có.” Cậu lắc đầu một cái.

“Vậy sao cậu không nói lời nào, tôi còn tưởng rằng.”

“A, không có việc gì, tôi chỉ là đang rối rắm không biết sẽ đi đâu ăn cơm.”

“Thật sự?” Cần Ngôn trong đầu quán thành kết(no).

“Đúng vậy.” Cậu gật đầu một cái: “Trước kia tôi thích đi Duy Cảnh, hiện tại, đánh chết tôi cũng không đưa em đến đó, lại không biết nơi nào có thức ăn ngon, phải suy nghĩ thật kỹ mới được.”

Về mặt của cậu, cười cười, mười phần đáng đánh đòn.

Cần Ngôn thiếu chút nữa bị cậu làm cho tức chết, cô cho là cậu tức giận, cậu ghen, trong lòng cậu không thoải mái, hóa ra là, chỉ là làm khó cái này. . . .

Có lẽ cậu hoàn toàn là cố ý.

“Không cần, tôi đến nhà Tiểu Mỹ ăn.” Cần Ngôn mỉm cười, giọng nói cần răng nghiêng lợi.

Cậu nhú mày, như có điều suy nghĩ nhìn cô, Cần Ngôn bị cậu nhìn đến nổi cả da gà: “Thì sao, cậu có ý kiến, tôi đã hẹn với Tiểu Mỹ rồi, con nhỏ kia không có đến đón tôi coi như xong, bữa ăn tối cũng không thể bỏ được.”

Cậu lắc đầu một cái, hình như đang cười nhạo ông trời của cô, ánh mắt kia, cùng mấy năm trước không có gì khác, cho đến khi cậu cười đủ rồi, mới cầm điện thoại lên, sau đó thuận thực nhấn phím.

Cậu muốn làm gì, Cần Ngôn nghi hoặc nhìn cậu.

“Alo, Lăng Minh.” Hands-free mở ra, nghe rõ giọng nói của Tiểu Mỹ truyền đến.

“Chị Tiểu Mỹ.” Giọng Lăng Minh nghe giống như là đang cầu xin yêu quái.” Là như thế này, tôi muốn cùng ăn cơm tối với Cần Ngôn, nhưng cô ấy nói muốn đi chỗ của chị ăn, chị có thể hay không. Chị Tiểu Mỹ.” Giọng đàn ông ngọt ngào mềm mại, Cần Ngôn lại có cảm giác da đầu mình run lên, một dự cảm không tốt sắp hình thành, Tiểu Mỹ nói đưa con gái đi bệnh viện, còn Lăng Minh lại xuất hiện ở sân bay, còn bây giờ thanh âm trong điện thoại, càng giống như là ở —— khu vui chơi ——

Giọng nói chỉ trích vang lên một lúc, còn có tiếng nũng nịu của con gái Tiểu Mỹ.

“Mẹ, con muốn ăn Ice Cream, liền ăn một. Có được hay không. Mẹ.”

Cần Ngôn cảm thấy mình sắp bị kịch rồi.

“Được, không thành vấn đề.” Tiểu Mỹ sáng khoái lên tiếng: “Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại nói với cậu ấy không nên tới, dù sao đã nói dối cậu ấy một lần rồi, lại thêm lần nữa cũng không có chuyện gì đâu.”

Lăng Minh cúp điện thoại, mỉm cười, chân răng vừa trắng lại sạch sẽ, cậu im lặng nhìn cô, cô lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra.

“Ba, hai, một. Vang.”

Quả nhiên điện thoại di động vang lên, Cẩn Ngôn nhắm mắt lại tuyệt vọng, Lăng Minh nhấn nút nghe cho cô, áp điện thoại vào bên tai cô.

“Cẩn Ngôn. Ngái quá, bé Tiểu Mỹ thấy bác sĩ cho nên kiên quyết phải đi ăn KFC, mình nhớ cậu không có hứng thú đối với đồ ăn không tốt cho sức khỏe này, cho nên chúng ta hủy bỏ bữa tiệc tối nha, dù sao chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt. Không ăn một bữa cũng không có chuyện gì.”

Sau đó điện thoại bị cúp nhanh như chớp.

Cẩn Ngôn im lặng nhìn chăm chăm điện thoại, bên tai là giọng nói vui sướng của cậu khi thấy người gặp họa.

“Hiện tại, không thể viện cớ nữa.”

Giọng điệu đủ để tức chết người.

Cẩn Ngôn đau xót mở mắt, âm thầm quyết định thu hồi ý nghĩ vừa rồi Lăng Minh là người trầm ổn, cậu vẫn chỉ là thanh niên mười tám tuổi thôi.

Bữa ăn tối tiến hành đầu vào đây, ly rượu trên không trung đựng một cái, chất lỏng đỏ tươi khê đựng đưa.

“Cẩn Ngôn, chào mừng em trở lại.” Cậu gợn ly lên.

“Cám ơn.” Cô nói.

Cô cầm dao nĩa lên, lại phát hiện cậu bung ly rượu, trông mắt chăm chú nhìn chăm chăm cô, giống như là con thú đang săn mồi, không e dè, thói quen liêu lĩnh can rở, Cẩn Ngôn hoảng hốt cảm giác mình trở thành rượu bên trong ly của cậu, bị ngậm tại đầu lưỡi, mùi vị âm áp.

Cô muốn hỏi cậu đang nhìn cái gì, rồi lại cảm thấy không có cần thiết, cô biết cậu sẽ trả lời thế nào.

Tôi chỉ là muốn nhìn cho đủ thời gian ba năm qua.

Trong lòng đột nhiên đau nhói, chuyện tình cảm, là một chuyện không giải thích được.

Ba năm, không có quên lãng, ngay cả tình thâm, làm gì duyên cạn.

Ba năm rồi rầm trước đây, vượt qua thời gian ba năm, vẫn là một đề bài khó giải, chỉ là cậu cố chấp vẫn như cũ.

“Lăng Minh, mấy năm qua, cậu đã từng rất vất vả sao?” Cô hỏi.

“Vất vả.” Cậu cũng không do dự gật đầu: “Năm đầu tiên, là cực khổ nhất, tôi muốn tiêu thụ đồ gì đó, mà không biết gì cả, bọn họ cũng không biết tôi là Thái Tử Gia(con trai của sếp lớn), đối xử với tôi rất bình đẳng, muốn chạy nghiệp vụ, muốn học tập, còn phải bị người khác xem thường. Cẩn Ngôn, khi em hai bàn tay trắng, lúc nào cũng không thành công, ngược lại cũng không có sợ hãi, thể diện là gì, tôn nghiêm là gì, kiêu ngạo là gì, chỉ xem thành tích làm việc trước mặt, đều là rất nhẹ nhàng gì đó, tôi biết rõ mình muốn cái gì, cho nên, khó khăn còn lại, cũng chịu đựng được cho nên cảm thấy không có khó khăn như vậy.”

Tay Cẩn Ngôn nắm cái nĩa thật chặt.

“Tôi nghĩ, tôi nên cảm ơn ba năm qua, bởi vì nó làm cho tôi biết cuộc sống như thế nào, nó làm cho tôi biết trách nhiệm và đảm nhận công việc thế nào, ba năm qua, Cẩn Ngôn, tôi có thể dũng cảm mà tự tin nói cho em biết, tôi, có thể chăm sóc em một đời một kiếp, không quản ngại gió mưa.”

Cẩn Ngôn định muốn nói, thì lại bị cậu cắt đứt.

“Cẩn Ngôn.” Cậu mở miệng: “Cẩn Ngôn, nhà của em, tôi vẫn luôn dọn dẹp, sạch sẽ, bất cứ lúc nào cũng có thể vào ở. Chìa khóa nhà của em, tôi vẫn luôn mang ở trên người.” Cậu bình tĩnh nhìn cô, nhưng mà trên mặt lại là đau buồn của đứa bé, giống như đi qua năm tháng đó.”Tôi đã không quên mang chìa khóa, tôi sợ có một ngày em trở lại, không vào nhà được.”

Trong lòng đau nhói, như con kiến khê cắn, kéo dài đau đớn: “Lăng Minh, tôi.”

Cậu phát tay cắt đứt cô: “Cái gì em cũng không được nói, chỉ cần ăn là được rồi, tôi nghĩ tôi không thể không ché được mình, nói nhiều hơn một chút, những lời này chôn ở đáy lòng ba năm, tôi chỉ là muốn nói nhiều hơn một chút mà thôi.”

Không hơn, lại đủ làm cho người ta đau đớn.

Về đến nhà mở máy vi tính ra thì có nhắc nhở có thư mới.

Mở ra.

Cẩn Ngôn, đây là bức thư điện tử tôi viết cho em thứ một ngàn lẻ một trăm mười hai, hơn một ngàn ngày, rốt cuộc tôi cũng đợi được đến ngày em về

nhà, tôi rất vui mừng, thật sự, quá nhiều lời hoa lệ vẫn về hoa mỹ không đủ để hình dung tâm tình của tôi lúc này, đơn giản nhất chỉ là hai chữ, vui mừng.

Thật sự, tôi rất vui mừng.

Lúc ban đầu trong nháy mắt nhìn thấy em đó, tôi cố gắng nhớ lại hôm nay là ngày gì, không phải là ngày cá tháng tư, cũng không phải ông trời tự cho tôi nụ cười, mà sao người kia đứng rõ ràng trước mặt của tôi như vậy, sẽ không tan thành mây khói khi tôi tỉnh lại từ trong mộng chứ.

Cần Ngôn, tôi chờ nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng chờ đến ngày em trở về.

Khi đó thấy em ôm Nhiễm Sĩ Duệ, tôi rất sợ hãi, không giải thích được, khi đó tôi cảm thấy được tâm tình của mình, đã không giống với bản tính của tôi rồi, một người đàn ông mà lại lo được lo như thế, Cần Ngôn, là em biến tôi thành như vậy, cho nên em phải chịu trách nhiệm.

Cần Ngôn, tôi nghĩ hôm nay là ngày hạnh phúc của tôi, tôi chờ đợi, rốt cuộc đã có kết quả.

Cần Ngôn, em trở về, em còn có thể đi sao? Cho dù đi hoặc là không đi cũng không có quan trọng, dù cho em đi tới đâu, tôi đều đã quyết định đi theo em, Cần Ngôn, từ lúc em thấy được bức thư điện tử này thì bắt đầu tính thời gian.

Tôi tuyên bố, bắt đầu đuổi theo em.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 34

Edit: Sun520

“Một ly sữa tươi đã tiệt trùng, hai ổ bánh mì lúa mạch đã nướng, một trái cà chua.”

Bên tai là giọng nói ôn ào, ngày hôm qua ngủ rất trễ, Cần Ngôn mơ mơ màng màng trở mình một cái, cảm thấy dài che kín đầu, nhưng lại bị người nào đó mạnh mẽ ngăn lại, hơi thở ấm áp phun ở bên tai, giọng nói làm cho người ta mê muội xuyên tường lọt vào tai, quấy rầy giấc ngủ của người khác.

“Sữa tươi chứa nhiều protein, đường sữa cùng muối a-xít photpho-ric, có thể là nguyên tố cần thiết bổ sung cho thân thể con người, được gọi là giới tự nhiên vì nhân loại sản xuất mật ngọt, mỗi sáng sớm một ly, ắt không thể thiếu.”

Cần Ngôn hừ hừ hai tiếng.

“Ngoài trừ sữa tươi, còn có bánh mì lúa mạch đã nướng. Bánh mì lúa mạch đã nướng có thể thu hút nhiều sợi hơn, vừa có thể hạ thấp mỡ trong máu, có thể thông suốt.”

Cô không có hứng thú đối với mấy thứ đó.

“Còn có rau quả, một trái cà chua, trong cà chua có chứa nhiều chất cơ bản, có thể giảm bớt nguy cơ bệnh ung thư rất nhiều, hơn nữa, cà chua cũng chứa rất nhiều vitamin C, đối với phụ nữ mà nói, bữa ăn sáng lại càng không thể thiếu.”

Hiện tại cô chỉ muốn ngủ.

Lời kịch cũng đọc xong rồi, tại sao vẫn còn không tỉnh, Lăng Minh nhú nhú mày.

Lui ra hai bước, Lăng Minh lấy trang giấy trong túi quần ra, nhìn sang: “Cần Ngôn, nếu như em vẫn chưa chịu dậy, có thể dẫn đến hậu quả như sau, đại não bị nguy hại, tiếp theo là hệ tiêu hoá bị nguy hại, sau đó tạo thành xơ cứng động mạch hơn nữa dễ dàng dẫn đến béo phì, nếu em phản ứng chậm chạp, thì trên người sẽ xuất hiện bệnh mãn tính, dạ dày sẽ khó tiêu, cho nên dễ dẫn đến bệnh táo bón.”

Một cái kết luận, nếu cô không thức dậy, thì cách cái chết cũng không xa nữa.

Cần Ngôn không kiên nhẫn mở mắt, còn chưa có mở miệng mắng người, lại nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của cậu, má lúm đồng tiền nhàn nhạt ở hai bên má, bởi vì mỉm cười mà khuôn mặt hơi hơi vui vẻ, đường nét dịu dàng, còn có ánh mặt trời chiếu vào trên sườn mặt của cậu.

Cậu nhìn chăm chăm cô.

“Cần Ngôn, Lăng Minh làm bữa ăn sáng, chỉ phục vụ một mình em.”

Khi rời giường cô rất tức giận, nhưng nghe giọng nói êm ái của cậu, cho dù tức giận thế nào cũng biến mất.

Cô khẽ cười cười, nhìn thấy nụ cười vô tội của cậu, trên tay là bữa ăn sáng đưa tới trước mặt cô: “Ném thử một chút đi, tám giờ, là thời gian ăn sáng tốt nhất.”

“Cậu vào bằng cách nào.” Cẩn Ngôn nhớ ngày hôm qua cậu đã giao chìa khóa trả lại cho cô rồi.

Cậu nhìn về phía ban công.

“Biện pháp cũ.” Cẩn Ngôn cười.

Cậu gật đầu.

Ôm lấy chân ngồi dậy, Cẩn Ngôn nhìn cậu nâng niu đồ trong tay một chút: “Trước kia cậu không bao giờ ăn bữa sáng, sao bây giờ tích cực dậy sớm như vậy.”

Cậu mấp máy môi, mặt không đỏ, hơi thở không gấp mà nói: “Tôi muốn cùng em sống với nhau sống đến tám mươi tuổi, đương nhiên phải bồi dưỡng bắt đầu từ bây giờ.”

Nhưng không biết là nên khóc hay nên cười, Lăng Minh đã thay đổi, hình như cô cũng thích cậu thay đổi như vậy: “Cậu học được nhiều lời ngon tiếng ngọt ở đây.”

“Em quên tôi làm cái gì sao?” Cậu chính đáng hợp tình trả lời, đưa cho cô một miếng bánh mì: “Tôi còn thu phục cả đàn ông, huống chi, em chỉ là một phụ nữ.” Lại dứt cho cô một ngụm sữa tươi.

“A, Lăng Minh.” Cẩn Ngôn ngắt mặt của cậu: “Da mặt của cậu càng ngày càng dày.”

Cậu cầm lấy tay cô không buông: “Tôi cho là, đây là chuyện mà mỗi người đàn ông theo đuổi phụ nữ đều phải học được. . . .” Cậu cười, nụ cười rất vô tội, sau đó xé cho cô một miếng bánh mì, tiếp theo là sữa tươi, cậu thích cảm giác cho ăn như thế này, vậy mà người phụ nữ này lại cố tình không có cảm giác, mà chỉ ngoan ngoãn hợp tác.

Cẩn Ngôn lắc đầu một cái, cậu đưa cái ly đến miệng của cô, sau khi uống một ngụm cô nói: “Tôi cảm thấy, tôi nói không lại cậu rồi.”

“Tôi cho là, đây là một chuyện tốt.”

Cẩn Ngôn im lặng.

Sau khi ăn xong, Cẩn Ngôn bắt đầu xử lý công việc trong phòng sách, Lăng Minh ngồi bên cạnh cô, giống như xử lý chuyện của công ty, hiện tại, Lăng Minh đã độc lập phụ trách một hạng mục của công ty Lăng thị, thay vì nói Lăng Đào bỏ vốn ban đầu cho Lăng Minh chơi, còn không bằng nói Lăng Đào rất tin tưởng Lăng Minh.

Hôm nay là chủ nhật, thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời chiếu lên trên thủy tinh, cuối đông lạnh lạnh cũng có một chút ấm áp.

Trước khi tiếp nhận chính thức, sư huynh cho cô nghỉ ngơi một tuần lễ là giả, tại sao Cẩn Ngôn lại quên sư huynh của cô hèn hạ và xảo trá như thế nào chứ, nói là một tuần lễ nghỉ phép, còn không phải là để cho cô làm quen với hoạt động của công ty chi nhánh.

Cẩn Ngôn nhìn tài liệu trong máy vi tính đã nhức đầu, quan hệ rắc rối khó gỡ cùng với liên kết ích lợi, đừng nói chuyện khác, muốn làm rõ ràng cũng phải hoa mắt trong một khoảng thời gian, đám người kia trong công ty, không biết là không đề cô ở trong mắt hay là giống như đang đợi cô vậy.

Trên danh sách khách hàng, còn có một cái tên quen thuộc, Nhiệm Sĩ Duệ.

Cẩn Ngôn vuốt vuốt mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày), phía ngoài ánh mặt trời đẹp như vậy, cô lại chỉ có thể ở nơi rộng lớn này mà vùi đầu vất hết óc, giống như con thú bị vây hãm không tìm được phương hướng để ra ngoài, nhìn lại Lăng Minh ở một bên, ngược lại cậu rất thanh thản, ngẫu nhiên gọi một cuộc điện thoại, uống một chút cà phê, mặc dù cũng bận rộn, nhưng vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ khí định thần nhàn.

“Tâm trạng cậu rất tốt.” Cẩn Ngôn ném một tập giấy xuống.

Tay của cậu gõ một cái trên bàn phím máy tính, sau đó ngẩng đầu lên: “Đúng vậy, tâm tình không tệ, hình như là tôi vui vẻ ở trên khổ sở của người khác.”

“Tại sao?” Cẩn Ngôn ai oán hỏi.

Giọng của cô như thiếu phụ ai oán, thấy Lăng Minh muốn cười.

“Bởi vì có người muốn xui xẻo.”

“Người nào nha. Tôi biết.”

“Nhiệm Sĩ Duệ.”

Cẩn Ngôn không hiểu nhìn cậu.

“Bởi vì.” Cậu lại gần, cười rất vui vẻ: “Tôi mới vừa cùng cấp dưới xác nhận một kế hoạch, cách mấy ngày nữa, Nhiệm Sĩ Duệ sẽ hận chết tôi đấy. Ha ha.”

“Nói chi tiết một chút.” Căn Ngôn tò mò nhủ mày, cũng không phải có những cảm giác khác, chỉ là bây giờ Lăng Minh, đã rất ít lộ ra một mặt tính trẻ con như vậy, hiện tại vui vẻ thành ra như vậy, chuyện này, nhất định bất thường.

“Căn Ngôn, tôi hỏi em.” Cậu mỉm cười nói: “Khi đối thủ của em chuẩn bị đầy đủ, không còn lo lắng lo điều gì nữa, cũng không chứa một lỗ hổng để em lấy kim châm vào, em sẽ làm sao.”

Căn Ngôn im lặng chờ cậu nói tiếp.

“Kế hoạch của Nhiệm Sĩ Duệ là một hạng mục lớn ở phía Nam, chính là nhằm vào mấy mảnh đất sắp bán đấu giá của chính phủ. Anh ta chuẩn bị thu mua tất cả, hình thành một hạng mục lớn để khai phá. Hạng mục này, chính là công trình xây dựng kỳ hạn, có lẽ cũng cần hai mươi năm.” Cậu vừa nói vừa điều tra hình ảnh: “Theo tôi biết, anh ta đã có kế hoạch cho giai đoạn trước và sau đầy đủ cho hạng mục này, thậm chí cũng đã thông đồng với phía chính phủ, anh ta muốn độc chiếm cái bánh ngọt lớn này, nhưng mà tôi cũng muốn đi ăn một miếng, nhìn bên ngoài, thì cái bánh ngọt này rất cứng, một chút cơ hội tôi cũng không có, tôi đã liên tiếp tìm chỗ chen chân vào cũng không được, không có phương án cận kề, không có kế hoạch, thậm chí ngay cả cướp đoạt tiền của anh ta cũng không còn nhiều.”

Căn Ngôn nổi lên một chút hứng thú: “Vậy cậu làm sao.”

“Cho nên tôi muốn bóp chặt cổ họng của anh ta, để cho anh ta không thể không hợp tác với tôi, trước đây, tôi tiến hành rất cẩn thận, để cho anh ta không có một chút phòng bị gì đối với tôi. Cuối cùng, một kích trúng phải, để cho anh ta không thể không phạm vào.”

“Tiếp tục.” Căn Ngôn nghe Lăng Minh nói, một đoàn nhào nhoét trong đầu óc hình như tỉnh táo một chút.

“Cái gì tôi cũng không làm, cũng không có tranh ý tứ với anh ta, chỉ là, mấy ngày nữa trong hội đấu giá, tôi chỉ giành một mảnh đất, mấu chốt nhất là một phần nhỏ, rơi vào trong tay tôi, chia kế hoạch của anh ta ra làm hai, nếu như anh ta muốn hoàn thành hạng mục lớn này, nhất định phải thỏa hiệp với tôi, sẽ có chung tài nguyên với anh ta như vậy, cộng chia tiền lợi nhuận, em nói thử xem, Nhiệm Sĩ Duệ chuẩn bị nhiều như vậy, lại phải đưa cái bánh ngọt đó cho tôi một phần, có phải anh ta tức muốn chết hay không.”

Đúng là một chiêu ác độc, nhưng áp dụng vào, chỉ sợ cũng không phải dễ dàng như vậy, Căn Ngôn thu hồi tầm mắt, Lăng Minh, ở phương diện này, thật là. Khó trách Lăng Đào có lá gan lớn như vậy, dám đưa cả một công ty chi nhánh cho cậu chơi.

Nhưng Lăng Minh lại nói toàn bộ kế hoạch cho cô biết như vậy, cũng không sợ cô nói cho Nhiệm Sĩ Duệ biết, Căn Ngôn nhớ lại trước kia, công ty Nhiệm Sĩ Duệ có quyết sách(quyết định sách lược) gì, tuyệt đối sẽ không nói cho cô biết, phòng sách của bọn họ, cũng là một người một phòng, phòng của Nhiệm Sĩ Duệ, cần phải có mật mã là dấu vân tay của anh ta mới có thể đi vào.

Cũng không cần anh ta nói cho cô biết, thế nhưng chính là tin tưởng, Lăng Minh đối với cô, chẳng những là tin tưởng, thậm chí cậu nguyện ý giao tất cả đến trên người của cô, không có bất kỳ bí - mật nào.

Có lẽ đây chính là điểm khác nhau giữa Lăng Minh và Nhiệm Sĩ Duệ.

“Căn Ngôn, em đang nghĩ cái gì. Tại sao lại ngăn cản cả người.” Cậu đẩy cô một cái, không hiểu nhìn cô.

“Không có gì.” Lắc đầu một cái, Căn Ngôn bung ly cà phê trên bàn lên uống một hớp, trong mắt chợt lóe lên ánh sáng: “Chỉ là từ trong lời của cậu, tôi biết rõ cho dù trong cuộc có rắc rối thế nào, tôi nên xuống tay từ đâu.”

Người ở trong cuộc mà cũng không nhận ra, không biết lang sói(người gian ác), không biết những người mạnh mẽ, chỉ có thể nguy trang mình thành người nhỏ bé không có hại, như vậy, mới có thể sẽ không có ai đề phòng mình.

Học Lăng Minh vậy, mưu kế, sau này mới có thể hành động.

“À?”

“Chuyện của công ty, cậu không cần phải xen vào.” Căn Ngôn cảm áo khoát bên cạnh lên: “Đi thôi, thời tiết đẹp như vậy, cậu thay tôi giải quyết khoản nhiều lớn nhất, cho nên ra ngoài đi dạo một vòng thôi.”

Về mặt của cậu vẫn mê mẩn, ngược lại vui vẻ khép lại máy vi tính, cầm chìa khóa xe cùng cô ra cửa.

Chạy được một đoạn thì ngừng lại, ánh mặt trời rất đẹp, chiếu lên trên người ấm áp, trên đường dành riêng cho người đi bộ người đi đường rất nhiều, đi tới, người yêu tay trong tay cười đến ngọt ngào, mắt Lăng Minh nhìn tay Căn Ngôn, rất đẹp.

Nắm hay không nắm đây?

Qua một phút đồng hồ.

MD, giầy vò dây dứa, không giống như đàn ông, Lăng Minh cắn răng một cái ——

Cần Ngôn cầm tay của cậu kéo đi lên phía trước.

“Thấy cậu nhìn bộ quần áo kia thật lâu, đi thôi, đi vào thử một chút. Cậu cũng biết xấu hổ à. Mặc dù phong cách hơi thành thực một chút, nhưng cậu xác định mình đã ba mươi tuổi, thì mặc cũng có thể đạt yêu cầu.”

“Em mua cho tôi sao?”

Cần Ngôn ngăn ra: “Không thành vấn đề.”

Môi khẽ nhếch.

Một bộ quần áo rất sang trọng, màu đen tỏa ra hơi thở chín chắn, quần áo được cắt xén gọn gàng, nếu như kết hợp với một cái áo lông màu xám nhạt, sẽ tôn lên đường cong khuôn mặt lạnh như băng của Lăng Minh, một nửa tao nhã, một nửa lạnh lùng.

Lúc Lăng Minh từ phòng thử quần áo đi ngoài nhìn mình trong gương rất hài lòng.

“Tiểu thư, em trai của cô mặc bộ quần áo này rất đẹp. Hoàn toàn thay đổi phong cách, có thể mê hoặc rất nhiều nữ sinh.”

Cần Ngôn ngăn ra, theo thói quen nhìn quần áo trên người mình một chút, áo lông màu xám thẫm dài, kính màu đen, có vẻ hơi lớn tuổi, cũng không quan tâm kiểu tóc, nhìn lại trên người Lăng Minh, quần áo thể thao, quần thường, giày chơi bóng.

Nhịp tim khẽ ngừng một chút.

Cô còn chưa có phản ứng kịp, đã bị Lăng Minh kéo ra khỏi cửa hàng.

“Ánh mắt gì.” Giọng điệu giận dữ, cũng không biết là tức giận ai, mà vừa đi vừa quay đầu lại.

“Nếu thích thì mua đi, không cần quan tâm đến lời nói của người khác.”

“Không cần.”

“Thật sự không cần?”

“Không cần.”

Vậy thì quay đầu lại làm gì? Đúng lúc này điện thoại của cô lại vang lên, là Nhiệm Sĩ Duệ.

“Cần Ngôn, anh biết rõ em còn chưa có chính thức đi làm, nhưng mà xảy ra một chút việc, em đến đây một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chương 35

Edit: Sun520

Lăng Minh lái xe đưa cô đến lầu dưới công ty của Nhiệm Sĩ Duệ.

“Khi nào em đàm phán xong, thì gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ tới đón em.” Cậu cúi người qua còi dây nịt an toàn ra cho cô, giọng nói trầm ổn dễ nghe.

Cần Ngôn gật đầu một cái, cười cười, cô thật sự sợ Lăng Minh muốn đi theo cô lên đó, mặc dù không thường lên con, nhưng Lăng Minh tuyệt đối là một bình dân chưa, mặc dù cô còn chưa có chính thức đồng ý cái gì với cậu, nhưng thẳng nhóc này mà nổi giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Cho nên thông cảm như vậy, có vẻ đáng quý hơn nữa, cô nghĩ, Lăng Minh thật sự đã trưởng thành, công việc và chuyện riêng, thật sự phân ra rõ ràng.

Trên đường tới, Nhiệm Sĩ Duệ đã nói hết đại khái mọi chuyện cho cô, công ty và Nhiệm Sĩ Duệ hợp tác một hạng mục, xuất hiện một chút vấn đề, nhưng mà phó tổng nghiệp vụ tạm thời phụ trách công ty và một trưởng phòng bộ phận đẩy trách nhiệm lẫn nhau, cuối cùng chuyện lại đến trong tay Nhiệm Sĩ Duệ, được rồi, phải giải quyết việc lớn thôi.

Anh ta là thương nhân, anh ta muốn giải quyết mọi chuyện, cho nên anh ta muốn tìm một người có thể phụ trách đến.

Cho nên Cẩn Ngôn bị anh ta kêu tới đây, cho dù chờ mấy ngày cũng đều không thể.

Anh ta vẫn như thế, anh ta muốn giải quyết chuyện, thì nhất định phải giải quyết cho bằng được.

Anh ta cường thế bá đạo, cũng không có bởi vì thời gian mà thay đổi, anh ta cũng không có đổi, cho nên cô thay đổi.

Cẩn Ngôn ở phòng làm việc của Nhiệm Sĩ Duệ gặp được cấp dưới trong tương lai.

Cô ngồi ở một bên, nhìn hai người bọn họ gây gỗ, đẩy trách nhiệm lẫn nhau, thậm chí, ngẫu nhiên nói một đôi lời chỉ cây dâu mắng cây hòe.

Mắng, dĩ nhiên là cô.

Cuối cùng như thế nào, còn không giải quyết được gì, trong quá trình hai người tranh luận hình như đã thống nhất thoả thuận, phó tổng tìm một người gánh tội, Cẩn Ngôn biết chuyện không quan đến người kia, nhưng mà nhận thức được, lúc này, cô không nên kích động, tình nguyện bị người khác nắm mũi dẫn đi.

Hai quản lý nhận lỗi với cô cũng bảo đảm sẽ không còn có chuyện xảy ra như vậy nữa.

Cẩn Ngôn mỉm cười tiếp nhận cam đoan của bọn họ, cũng thân thiết bắt tay, bày tỏ gặp mặt vui vẻ.

“Một lần sao?” Nhiệm Sĩ Duệ bảo thư ký cho Cẩn Ngôn pha một ly cà phê, đưa cho cô, sau đó đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Gần trưa rồi, cùng nhau ăn cơm đi”

Cẩn Ngôn định từ chối thì đã nghe anh ta nói: “Chúng ta đã ba năm không gặp. Bạn bè lâu ngày cũng có thể gặp mặt trò chuyện một chút chứ.”

Vì vậy lời từ chối trong lòng cũng không có nói ra, hết sức lộ ra vẻ quan tâm, cô thật sự không còn ngại ngùng nữa rồi, cho nên ăn một bữa cơm cũng OK.

Cô gật đầu, anh mỉm cười, tuy đến trễ nhưng gặp mặt khá là vui vẻ.

Mấy năm qua Duy Cảnh vẫn không thay đổi, người đến người đi vẫn như cũ, khách đi khách ở. Phòng ăn lớn xa hoa, phòng bao trang nhã.

“Hạnh tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Quản lý vẫn là người cũ, Cẩn Ngôn gật đầu một cái: “Đúng vậy, đã lâu không gặp.”

Vẫn là phòng bao đó, Nhiệm Sĩ Duệ đề nghị như thế, hình như cô không có gì hay lý do gì từ chối, bọn họ đi vào, sau đó Nhiệm Sĩ Duệ thay cô kéo ghế ra, làm cho Cẩn Ngôn nhớ tới trước kia bọn họ tới dùng cơm thì Nhiệm Sĩ Duệ cũng sẽ không ga lăng như vậy, khi đó bọn họ, hình như cũng rất ít nói chuyện với nhau, thường thường là cô khơi lên một đề tài, nhưng lại đổi lấy vẻ mặt lạnh nhạt của anh ta.

Lúc đó Cẩn Ngôn, luôn cảm thấy mình là một đứa ngốc.

“Em đang nghĩ cái gì?” Nhiệm Sĩ Duệ hỏi.

“Không có gì.” Cẩn Ngôn lắc đầu: “Chỉ là một chút chuyện đã qua Cũng may, đều đã qua rồi.”

Ánh mắt của anh buồn bã, trên mặt của cô không có nụ cười, chuyện đã qua, anh cũng có thể đoán được đại khái là cái gì, chỉ là chuyện đã xảy ra, cõi đời này chuyện tiếc nuối nhất, chính là nghĩ quay đầu lại thì đã phát hiện không có thuốc hồi hận, năm năm qua anh đã bỏ lỡ, hiện tại lại xa nhau ba năm như vậy, trong trái tim mơ hồ có một hồi đau đớn.

Nhưng mà cũng không muốn thừa nhận, nhưng không cách nào xem nhẹ được, trong đầu của anh suy nghĩ, lưu luyến ở trong lòng, hình như cũng chỉ có thể trở thành một món đồ nếu như có chuyện xảy ra.

Nhưng mà lại không cam lòng chút nào.

Thời gian ba năm qua, nói nhanh cũng không nhanh, nói chậm cũng không chậm, anh đã ba mươi mấy tuổi rồi, cha mẹ cũng không phải là không có thúc giục anh, thậm chí anh cũng nghiêm túc đi gặp qua mấy người phụ nữ, nhưng mà, lại hình như tổng thiếu sót mấy thứ, cụ thể thì anh không nói ra được, cũng không tự giác sẽ so sánh mấy người đó với Cẩn Ngôn, so tới so lui, khó chịu, cũng chỉ có chính mình.

Có một lần, anh đồng ý đính hôn nhưng sau đó lại từ hôn, cuối cùng làm cho mẹ của anh tức giận.

“Có phải con còn nghĩ đến người phụ nữ đó ...?” Lần đầu tiên mẹ của anh lớn tiếng hỏi anh: “Đừng quên thân phận của con là gì, thân phận cô ta là gì, may mắn là cô ta tính ngộ sớm, rồi khỏi đúng lúc.”

Lần đầu tiên anh cảm thấy không phản bác được, trong lòng như có một trận lửa đốt, không biết là cháy khét hay là càng làm cho trái tim lạnh lẽo hơn. Anh đã từng ngầm đồng ý và có lòng tin vợ của mình phải môn đăng hộ đối, lại bị chính mình phá hủy trong mỗi lần xem mắt, lần đầu tiên, rốt cuộc thì từ lúc nào đã bắt đầu phát giác, cuộc sống của mình, hình như không phải là người phụ kia thì không thể.

Nếu nói môn đăng hộ đối, chỉ là bởi vì anh không có gặp đúng người.

Nhưng mà cô đã không có ở đây, cô đã buông tay, cô đã rời đi rồi.

Trong cuộc sống chuyện tiếc nuối nhất, chính là gặp đúng thời điểm, lại đẩy nhau ra, gặp sai thời điểm, lại gặp gỡ nhau.

Hôm nay cô ngồi ở trước mặt của anh, ánh mắt thân nhiên và an tĩnh, anh nhớ tới trước kia cô cười nhạt nói những cái này, khi anh lạnh nhạt không có nói chuyện, thì vẻ mặt cô bình thản cùng khóe miệng cứng đờ.

Bây giờ suy nghĩ lại, thật ra đáng buồn cười nhất, là chính bản thân anh.

Hạnh phúc của anh, tự hủy trên tay của mình.

“Cần Ngôn, ba năm qua, em có nghĩ đến.” Tôi không có, nếu như em có nghĩ đến, tôi có thể.

“Thật xin lỗi, tổng giám đốc.” Quản lý đẩy cửa đi vào, lời chưa nói ra đã bị cắt đứt, sau một giây đồng hồ kinh ngạc, tầm mắt ngưng kết ở trên cánh cửa, thật lâu cũng không cách nào dời đi.

Có phải đây chính là duyên phận hay không, ngay cả một câu muốn hỏi cũng hỏi không được.

Cần Ngôn chọn món, sau đó lại nói chuyện cùng quản lý đôi câu.

“Hai năm qua ở bên kia tôi còn có thể sống được.” Cô nói với quản lý: “Công việc cũng bận rộn, nhưng mà bận rộn rất phong phú. Lần này trở về. Có một nửa là không tự nguyện, tôi trở lại dọn dẹp cục diện rồi rầm.” Giọng nói của cô vui đùa, lại chân thật làm cho trái tim người khác lạnh lẽo.

“Một nửa kia cũng không phải là vì nhớ nhung người khác, tôi còn nghĩ, không có nhớ người nào, cho nên ba năm qua tôi không có về một lần nào. Lần này, chỉ là vì hiểu ra một chút chuyện.”

Quản lý đóng cửa lại đi ra ngoài, Cần Ngôn nhìn anh một chút, hình như nhớ lại lời nói mới rồi, hỏi: “Mới vừa rồi anh hỏi tôi nghĩ cái gì.”

Nổi cô đơn lướt qua đáy mắt nhưng lại được anh che giấu rất tốt, anh đã không cần hỏi nữa, bởi vì cô không có nghĩ đến anh, lần này trở về, cũng sẽ không phải vì anh.

Lý trí nói cho anh biết nên buông tay, nhưng hai chữ buông tay này có đơn giản như vậy đâu, không cam lòng chút nào, nhưng mà lại như róc xương róc thịt của anh ra vậy.

Anh là Nhiệm Sĩ Duệ, anh không phải là người đàn ông lè mề, càng sẽ không ở trước mặt người khác biểu diễn sự cô đơn của mình, nếu như tâm nguyện không thể đạt thành, ít nhất cũng giữ lại một chút tôn nghiêm cho mình.

“Không có gì.” Giọng nói nhẹ nhưng lạnh lùng: “Anh chỉ là hỏi em muốn ăn cái gì, nhưng em đã gọi thức ăn ngon rồi. Cho nên không có gì.”

Bưng ly nước trước mặt lên khẽ nhấp một hớp, nhìn Cần Ngôn không nhúc nhích đối diện, lại giống như người đàn ông đang suy nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết phải nói những thứ gì.

Từng là hai người thân mật nhất, thời gian trôi qua, cũng sẽ lạnh nhạt đến dè dặt.

Nhất thời nhìn nhau chẳng biết nói gì.

Yên lặng ăn cơm, ngẫu nhiên Nhiệm Sĩ Duệ nói chuyện hợp tác với cô, cô trả lời cẩn thận, đứng ở lập trường người chấp hành, khoảng cách rồi rãnh cũng sẽ cảm thấy buồn cười, giữa bọn họ, ngoại trừ bên ngoài thăm hỏi khách khí, cũng chỉ có nói chuyện công việc với nhau.

Điện thoại trong túi xách vang lên, cô lấy ra vừa nhìn, là Lăng Minh.

Cậu muốn đến đón cô.

“Tôi ở Duy Cảnh, ừ, ăn cơm với Sĩ Duệ, gần xong rồi, cậu tới đây đi.”

Đề điện thoại xuống thì cảm thấy anh nhìn chằm chằm cô.

“Cần Ngôn, lần này em trở về là vì cậu ấy?”

Cần Ngôn từ chối cho ý kiến: “Anh muốn nói cái gì.”

Anh khẽ lắc đầu một cái, bây giờ anh đã hiểu một chuyện, người ta nói như thế nào, cũng không có ích lợi gì, chỉ có tự mình suy nghĩ cẩn thận, mới có thể thật sự buông tay, Cần Ngôn so với anh, Lăng Minh so với Cần Ngôn, thích hợp hay không thích hợp, chỉ có bản thân bọn họ mới rõ ràng.

Giống như người uống nước, lạnh ấm tự biết.

“Anh chỉ là hy vọng, em không cần phải vất vả như vậy.” Giọng anh lạnh nhạt: “Lăng Đào sẽ không để cho em cướp đi con trai anh ta, hoặc là thỏa hiệp, hoặc là chèn ép, mà thỏa hiệp, không phải là tác phong của Lăng Đào.”

Cần ngôn buồn bã, không nói đến Lăng Đào, chính là cha mẹ của cô, sợ rằng nhất thời cũng sẽ không tiếp nhận Lăng Minh, giữa bọn họ chênh lệch tới bảy tuổi, cha mẹ cô không có cách nào tin tưởng một người đàn ông nhỏ hơn cô bảy tuổi sẽ theo cô cả đời.

Bọn họ sẽ cho rằng, Lăng Minh còn nhỏ tuổi, sẽ không có chịu được đầy đủ hấp dẫn, cho nên.

“Sĩ Duệ, tôi.Muốn thử một lần.” Cô nhẹ giọng nói, vẻ mặt bình tĩnh, nhịp tim lại nhẹ nhàng tăng nhanh một chút. Cho dù như thế nào, vì ba năm trước đây cậu thanh niên ấy quý gồi cùng với chấp nhất ba năm qua, cô cũng nên bước ra bước chân đi thử một lần, cho dù cuối cùng kết quả hoàn toàn không như ý muốn, nhưng ít nhất là cô không vì đã từng buông tha mà hối hận.

Mà hối hận, là người sinh tiếc nuối.

Giữa cô và Nhiễm Sĩ Duệ, đã là lần đầu tiên tiếc nuối.

Cô không muốn, một lần lại một lần tiếc nuối như vậy.

Anh không nói gì nữa, cô đã đưa ra quyết định, nói gì cũng vô ích, người đàn ông kia, Lăng Minh, anh nhớ tới ánh mắt kiên định và nước mắt.

Có lẽ.

Lăng Minh đã từng là người chỉ có hai bàn tay trắng, cho nên có thể không sợ hãi đối với tình trạng hai bàn tay trắng, nếu như Lăng Đào uy hiếp cậu, có lẽ cậu cũng có thể tiêu sái rồi đi, một mình cậu có thể sống như thế thì thật sự tốt, với lại còn có cô, có lẽ cậu có thể trôi qua tốt hơn. Nhưng loại tự nhiên này, Nhiễm Sĩ Duệ anh, tự nhận mình không làm được, cho dù cuối cùng anh chịu bỏ ra vì Cần Ngôn, nhưng trong lòng luôn có tiếc nuối.

Có lẽ, anh và Lăng Minh có sự khác biệt hơn thế, kết quả, cũng kém hơn thế.

“Đi thôi.” Anh cầm quần áo lên, giọng nói lạnh nhạt: “Anh đưa em ra ngoài.”

“Cám ơn.” Cô khẽ cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 36

Edit: Sun520

Trời đã tối rồi, từng bóng từng bóng đèn đường sáng lên, sáng ngời, giống như từng viên ngọc trai vậy, gió đêm thổi tới trên mặt, có chút lạnh, Cần Ngôn và Nhiễm Sĩ Duệ đứng bên lề đường, im lặng, chung quanh đều là người đến và đi, chột điện thoại của Cần Ngôn vang lên.

Là Lăng Minh, cô nhấn nút nghe, thân thể lại bị người đến và đi trên đường đụng phải.

Điện thoại di động rơi trên mặt đất, anh nhặt trước cô một bước.

“Cám ơn.” Cần ngôn vươn tay.

Anh để điện thoại trên tay cô, lòng bàn tay cách một bộ điện thoại di động, nơi da thịt chạm nhau, anh nhẹ nhàng nắm, mềm mại ấm áp, đột nhiên cảm thấy không bỏ được.

“Sĩ Duệ.” Nhìn ánh mắt của anh khó chịu, trong mắt Cần Ngôn nhắc nhở quá rõ ràng: “Buông tay đi.” Cô nói nhẹ nhàng, giọng nói không lớn, nhưng lại dứt khoát.

Anh nhìn cô, tay chậm rãi buông ra.

Đột nhiên có một trọng lực mạnh mẽ đến tách hai người ra, cô bị kéo qua một bên, đầu có chút choáng váng, khí thể đàn ông mạnh mẽ, rất có tư vị che chở cho gà con, Cần Ngôn bị cậu kéo ra sau lưng, cho nên không nhìn thấy vẻ mặt của Lăng Minh, cũng không nhìn thấy vẻ mặt của Nhiễm Sĩ Duệ.

Chỉ cảm thấy gió càng lạnh hơn, Lăng Minh nắm tay của cô càng chặt hơn, chung quanh người đi đường đến và đi, càng lúc càng nhiều.

Hai người không nói gì, tình hình này so với nói chuyện còn kinh khủng hơn, như thể chờ đợi thời gian khó khăn để thực thi cái chết, cũng không biết trải

qua bao lâu, Lăng Minh cầu nhau, xoay người nắm lấy tay của cô đi về phía chiếc xe, hơi sức hơi lớn, nên cô khó khăn đi theo bước chân của cậu, gần như là bị cậu ném vào xe.

Trong kính chiếu hậu, Nhiễm Sĩ Duệ vẫn đứng tại nguyên chỗ, nhìn theo hướng của xe rồi đi.

Thu hồi tầm mắt đã nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Lăng Minh, ánh mắt u ám, khuôn mặt giống như thể hiện sự sắc sảo vậy, mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm phía trước, dường như muốn sinh ra từng sợi dâm tối vậy.

“Bây giờ biết tôi muốn làm gì không?” Cậu lạnh nhạt hỏi, giống như nghẹn đá nơi cổ họng, khàn khàn đầy mệt mỏi.

“Cái gì?” Cẩn Ngôn giật mình.

“Bây giờ tôi rất tăng tốc độ lên 200.” Cậu nghiêng đầu nhìn cô một cái, trong mắt thoáng hiện nỗi đau xót: “Giống như trước đây, không ngừng phát điên, cùng lắm thì cũng là mất một cái mạng, nhưng mà bây giờ, em ở trên xe, tôi có thể không để ý đến mình, nhưng lại không thể không quan tâm đến em.”

Cô giật mình hoảng hốt, trong lòng đau nhói, nhất thời không nói nên lời. Để yêu cô ấy, Lăng Minh tự chủ, cậu luôn có cảm giác không an toàn, cậu thậm trọng nhấn nhai, cô giả bộ mình đã trưởng thành, thật ra thì cho tới nay khó khăn nhất, chính là sợ anh ta.

“Chúng ta không về nhà, mà đi đến một nơi. . . .” Cẩn Ngôn cầm lấy tay cậu nói.

“Đi đâu.”

“Tôi muốn tặng cho cậu một món quà.”

Xe chạy đến cửa hàng quần áo lúc chiều đi dạo, cô bán hàng có ấn tượng khá sâu đối với hai người bọn họ, lúc này lại gặp lại, trong lòng không khỏi bất ngờ, nhìn người em trai, vẻ mặt vẫn còn lạnh lùng, không nói gì nhưng ánh mắt thì rất bén nhọn, nhìn cũng rất dọa người, người phụ nữ kia, đi theo bên cạnh anh rất ngoan, thỉnh thoảng nhìn cậu một chút, cũng có chút cảm giác thận trọng.

“Em muốn làm gì.” Lăng Minh không được tự nhiên hỏi: “Trở lại nơi này làm gì.”

“Mua quần áo cho cậu. Tôi còn chưa mua quần áo cho cậu mà.” Cẩn Ngôn vừa cà phê vừa nói, sắc mặt của cậu vẫn không tốt lắm, Cẩn Ngôn suy nghĩ một chút, nói thêm “Tôi cũng chưa bao giờ mua quà cho Cho Nhiễm Sĩ Duệ, cậu là người đầu tiên.”

Quả nhiên sắc mặt của cậu khá hơn một chút, Cẩn Ngôn nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, cho dù ở giai đoạn nào bản chất nóng nảy của người đàn ông cũng không có thay đổi, bản tính ghen tuông cũng vậy.

Mua quần áo xong, mặc dù lúc Lăng Minh cầm lấy túi lớn không được tự nhiên, nhưng vẫn nhìn ra được cậu rất thích, sau đó hai người vào một quán cà phê bên đường ngồi xuống, Cẩn Ngôn bụng ly cà phê trước mặt lên khẽ nhấp một ngụm, Lăng Minh ngồi đối diện thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn bộ quần áo đó, thỉnh thoảng lại nhìn cô một chút, thỉnh thoảng ánh mắt của hai người giao nhau, cậu lại mỉm cười.

Về bản chất, cậu chỉ là một cậu bé đơn giản, chỉ cần một chút xíu quan tâm là có thể vui vẻ trong một thời gian dài, Lăng Minh, đồ cậu muốn, vẫn luôn rất đơn giản, vẫn luôn chỉ là cô mà thôi.

“Cẩn Ngôn, biết tôi muốn nhất là cái gì không?” Cậu đặt ly của mình xuống, con ngươi trong bóng đêm bắt đầu tối lại, lông mày rậm, tự do thoải mái.

.

Cô không nói, mở to mắt nhìn phương xa một lát, sau đó thu hồi tầm mắt: “Lăng Minh, tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, tôi với Sĩ Duệ, không có quan hệ, cũng không còn khả năng nữa.”

Ánh mắt cậu khó chịu, tay Lăng Minh nắm thành quả đấm vừa buông ra, cho nên, cậu không cần ghen, tuy nhiên vẫn không có được lời hứa hẹn, Lăng Minh nhìn người phụ nữ trước mặt, cậu không biết sự do dự của cô đến từ đâu, có lẽ là bởi vì ánh mắt của người khác hay là gì, nhưng cô đã trở lại, cậu chờ đợi ba năm, tại sao cô không thẳng thắn thành khẩn với cậu ở cùng một chỗ, vấn đề lớn nhất giữa bọn họ, đó là cô luôn thích tưởng tượng ra những khó khăn.

Cậu chờ đợi ba năm, không chỉ vì muốn một thân phận sao, có thể quang minh chính đại nhìn chăm chăm Nhiễm Sĩ Duệ và cảnh cáo không cho phép anh ta nắm tay Cẩn Ngôn, mà không phải như thế này, cần răng uất ức chính mình, sau đó lặng lẽ bỏ đi.

“Cẩn Ngôn, khi nào thì em mới đồng ý thừa nhận tôi là bạn trai của em.” Cậu hỏi.

Cẩn Ngôn cúi đầu, khi nào thì, cô cũng không biết khi nào cả, cô có thể đoán được quá nhiều khó khăn, ngoại trừ sự cố chấp và kiên trì của cậu, giữa bọn họ, gần như là không có gì.

Lăng Đào, cha mẹ cô, sự nghiệp tương lai của Lăng Minh, và, Lăng Minh có thể sẽ gặp được người tốt hơn, gần gũi hơn với cô gái ở lứa tuổi của mình, bảy năm, đây không phải là một khoảng cách nhỏ.

Bây giờ cô không có lòng tin, hứa hẹn với cậu.

Âm thanh ghế dựa bị đẩy mạnh ra, cậu đứng lên, ánh mắt có chút khiếp người cùng cảm giác bị áp bức: “Tôi không quấy rầy em suy nghĩ cho rõ nữa. . . .”

Cậu xoay người rời đi, Cẩn Ngôn muốn đứng lên đuổi theo cậu, nhưng giây phút cuối cùng, cô không có đủ can đảm để đứng lên, cô đang ngồi trong quán coffee, bên trong là bài hát Scotland, cà phê trước mặt đã lạnh, trong tâm mắt, người thanh niên kia càng đi càng xa, lúc ở bên đường, cậu ngừng lại, quay đầu lại liếc mắt nhìn lại hướng quán cà phê.

Không có ai vội vã đuổi theo, ánh mắt của cậu buồn bã, rốt cuộc xoay người rời đi.

Đối diện với cô là chiếc áo khoác ngoài cô vừa mới mua, áo khoác ngoài màu đen, vừa rồi ánh mắt cậu lưu luyến nhìn nó. Nhưng không có cảm nó theo.

Ai là người tàn nhẫn.

“Tiểu thư, cà phê đã lạnh, tôi đổi cho cô ly khác được không?” Nhân viên phục vụ nhẹ nhàng thân thiết hỏi.

Đầu ngón tay từ mép ly rút trở về, đêm càng thêm lạnh, cô lắc đầu, cà phê lạnh có thể đổi, nhưng trái tim lạnh, có thể đổi được không?

Lúc Tiểu Mỹ nhìn trong màn hình thấy người nhân chuồng cửa thì ngẩn người.

“Sao cậu lại tới đây.” Tiểu Mỹ đưa một ly nước cho Cẩn Ngôn: “Lúc này Lăng Minh không có đi theo bên cạnh cậu sao.”

Con gái Tiểu Mỹ nhào tới gọi mẹ ngọt ngào, Cẩn Ngôn ôm con gái Tiểu Mỹ vào trong ngực, đứa bé cười vui vẻ, nụ cười không buồn không lo, chỉ có đứa bé, mới không có phiền não, là người vui vẻ nhất, Cẩn Ngôn lắc đầu một cái: “Mình chỉ là không muốn trở về.”

“Cậu và Lăng Minh cãi nhau?”

“Cũng không phải vậy.” Cẩn Ngôn lắc đầu một cái: “Mình chỉ là không có can đảm để bước ra một bước kia. Mà cậu ấy thì, không thể chờ đợi lời hứa hẹn của mình.”

Tiểu Mỹ mở miệng, đúng là một đôi tự làm khổ mình, cô lại không biết phải nói gì: “Nếu không thì cậu hỏi ý kiến đi đi, không phải đi vẫn hi vọng cậu kết hôn sao.”

“Nhưng mẹ mình tuyệt đối không ngờ tới mình sẽ kết hôn với một người đàn ông nhỏ như vậy, bọn họ, sẽ phải phản đối thôi?”

“Cậu không phải hỏi thì làm sao biết chứ? Nếu như có chú di ủng hộ, cậu sẽ phải kiên định thôi.”

Cẩn Ngôn nhìn Tiểu Mỹ, Tiểu Mỹ thấy sự do dự trong ánh mắt của cô, nên lấy điện thoại của cô gọi đi.

Là cha Hạnh nghe điện thoại.

“Mẹ.”

“Đang tức giận đấy hả.” Giọng nói của cha Hạnh có chút uất ức: “Ban ngày mẹ con đi dự đám cưới của con gái đồng nghiệp, kết quả là có nhiều người hỏi con kết hôn chưa, nghe nói không có, lại hỏi con có bạn trai chưa, sắc mặt mẹ con liền tái đi. Trở về rống lên cả đêm với cha. Cẩn Ngôn, con mau kết hôn đi, con kết hôn, mẹ con sẽ yên tĩnh thôi.”

Ếc. Nhất thời Cẩn Ngôn không biết trả lời với cha Hạnh thế nào.

“Cẩn Ngôn, con gọi điện thoại về làm gì, có muốn nói gì với mẹ con không?”

Cẩn Ngôn lắc đầu: “Vẫn là không nên, con nghe lại sẽ bị mắng, đúng rồi, cha, cha cảm thấy con với một người đàn ông nhỏ tuổi ở với nhau.”

“Cái này khẳng định là không được. Hôm nay con gái đồng nghiệp mẹ của con chính là gả cho người nhỏ tuổi hơn cô ta, mẹ con nói thế nào, mẹ con nói hai người bọn họ nhất định sẽ ly hôn.”

Một người ngồi xe trở về nhà, trên tay vẫn xách theo cái áo khoác, có chút nặng nề, ở dưới lầu nhìn thấy phòng của Lăng Minh vẫn còn sáng đèn, trái tim khẽ động chút, lúc đi ngang qua trước nhà của cậu do dự thật lâu, cuối cùng cắn răng, vẫn là ngừng lại.

Nhấn chuông cửa, không bao lâu cậu mở cửa, vẫn còn đeo kính, có lẽ như vẫn còn ở xử lý công việc, sắc mặt không tốt cho lắm, cũng không biết là bị người nào chọc tức: “Em làm gì thế.”

Cẩn Ngôn giặt mình: “Quần áo của cậu. Tôi tặng quà cho cậu, cậu có muốn hay không.”

Cậu mở cửa để cho cô đi vào, lại tiện tay ném quần áo trên ghế sa lon: “Hạnh Cẩn Ngôn. Em thật sự.” Thân thể bị ép lên, cô bị cậu đè người lên trên cửa, bên cạnh đầu là hai tay của cậu, trước mặt là khuôn mặt phóng đại của cậu, về mặt đầy tức giận.

Môi, một cái đã áp trên môi của cô.

Mềm mại giống như là kẹo đường, lại nóng bỏng giống như nước nóng, giống như nhựa cao su dính vào trong môi, đầy mắt của cậu, là bóng dáng của cô.

“Lăng Minh, di chuyển”

Cậu có chút vụng về đưa lưỡi liếm liếm.

“Không phải như vậy, dịu dàng một chút, không phải cắn, đưa đầu lưỡi ra, hô hấp, lấy hơi.”

Cậu là một học sinh giỏi, nên học rất nhanh, cô bị cậu hôn đến thở không nổi, lúc đó cô nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 37

Khi Lăng Minh sắp có động tác tiếp theo thì Cẩn Ngôn kêu ngừng.

Về mặt người đàn ông trước mặt ả nhân gian dữ, khóe miệng run rẩy, vô cùng không cam lòng nhìn chằm chằm cô, hơi thở nóng rực phun trên mặt của cô, giống như sư tử gầm thét vậy.

“Hạnh Cẩn Ngôn.” Giọng cắn răng nghiến lợi nói.

Cẩn Ngôn cúi đầu, tuyệt đối không dám đưa tay sờ mặt của mình, cô nghĩ mặt của mình nhất định rất nóng, chính cô cũng có thể cảm thấy nóng, ngoại trừ mặt, hình như thân thể cũng có chút lạnh lạnh, thế nhưng mới vừa rồi rất kỳ lạ là trong đầu cô phân vân giữa làm và không làm như vậy, cùng đến chỗ này, bây giờ nhìn khuôn mặt cậu trai trẻ trước mặt này, người, cô cũng chỉ cảm thấy lúng túng, cậu đang giận cô, cô lại dạy cậu hôn môi thế nào, dù thế nào, đều có một chút thích thú chủ động hiến thân tốt như thế.

Trong tiềm thức, có phải cô cũng cảm thấy mình để ý hay không.

Áo khoát cầm trên tay nặng nề, ánh mắt của cô nhìn phía dưới, trên sàn nhà thấp thoáng có bóng dáng của cậu, cậu mang đôi dép màu xám, đường vân ca rô, rất đẹp mắt, sau đó nhìn thấy quần ngủ rất ấm áp, mặt trên còn có hoa văn hình con sói, con sói chết tiệt kia, cười đến quá đáng đánh đòn rồi, đi lên nữa chính là eo của cậu, ừ, tình trạng cái vị trí kia, có chút không bình thường.

Hơi thở của đàn ông nóng rực dường như muốn phỏng người.

“Đây là quần áo của cậu.” Chợt cô cảm nhận được nguy hiểm, cầm quần áo nhét vào trong ngực của cậu, giống như cá chạch chui ra ngoài, lúc tra chìa khóa tay cô chút run, cô không biết cô còn có thể như cô gái nhỏ nhanh nhẹn như vậy, giống như cô gái nhỏ cướp đường mà chạy, nhưng mà nhớ tới về mặt của Lăng Minh ôm túi áo khoác, hình như cũng không phải là quá tốt.

Quả nhiên cậu đuổi theo, lúc Cẩn Ngôn rút cái chìa khóa ra chuẩn bị đóng cửa, tay của cậu bị kẹt ở giữa cửa, ngón tay thon dài nhọn, đè trên da dẻ của cô, đầu ngón tay thì lạnh lẽo.

Bị cậu đè trên cửa, trong phòng không có mở đèn, một mảnh đen như mực, chỉ có một chút ánh sao từ cửa sổ sát đất xuyên vào, chiếu vào trên khuôn mặt lạnh nhạt của cậu, nổi bật lên ánh mắt u ám của cậu hơn nữa.

Cậu ném túi áo bành tô xuống đất, nghe “bịch” một cái, giống như dây đàn bị đứt vậy.

Sự giận dữ trên mặt rõ ràng hơn, bắt được tay của cô giống như vịn con gà con vậy, sau đó đẩy cô xuống ghế sa lon, ghế sa lon rất mềm, nhưng cái mông của cô vẫn bị đẩy mạnh có chút đau, thế nhưng cậu lại nhảy lên, ngồi xuống hai chân kẹp ở bên hông cô, sau đó đè hai tay của cô xuống ghế sa lon.

Mặt đối mặt với cô, khoảng cách ở giữa không tới mười phân.

Cẩn Ngôn ngẩn ra, sau đó phát hiện mình không thể động đậy: “Cậu làm gì đấy.” Có chút lo lắng chất vấn cậu.

Cậu cười cười, nên cô nhìn thấy răng nanh ở giữa hai hàm răng trắng của cậu, vừa nhọn lại sắc bén.

Cậu cắn răng nghiến lợi gầm nhẹ.

“Con bà nó, ba năm qua lão tử giả bộ thân sĩ, chưa bao giờ muốn mắng người như hôm nay vậy, lão tử không chịu nổi, Hạnh Cẩn Ngôn, hôm nay em

không cho tôi một câu trả lời hợp lý, em cũng đừng nghĩ thoát thân được.” Cậu cầm cái bình hoa trên bàn trà gỗ một cái, nhưng không có nắm giữ sức lực tốt, cho nên đã bể.

Cậu ngẩn người, mới phát hiện bị đứt tay rồi, sau đó cho đầu ngón tay vào trong miệng mút vào một chút, khoe miệng dính một chút máu, giống như là Vampire vậy.

Trên đất còn có một chút ánh trăng, trong suốt rõ ràng.

“Bình hoa là của cậu mua.” Cẩn Ngôn yếu ớt nói: “Cậu làm nó vỡ vụn rồi.”

“Con bà nó, bây giờ trọng điểm không phải trên cái bình hoa.”

“Tay của cậu bị thương.” Cẩn Ngôn nhìn trái phải, nói.

“Con mẹ nó, em có thể không cần nói sang chuyện khác hay không.” Bây giờ Lăng Minh thật sự muốn bóp chết cô, nếu như không phải không nỡ.

“Cậu mắng mẹ tôi.” Còn có thể là mẹ vợ tương lai đấy.

“Đủ rồi.” Lăng Minh tức giận: “Em cầm miệng cho tôi, hãy nghe tôi nói.”

Sức mạnh của uy hiếp, Cẩn Ngôn tức giận gật đầu.

“Em nói, em không có chán ghét tôi.”

Cẩn Ngôn lắc đầu một cái.

“Em nói, bây giờ tôi không gánh nổi trách nhiệm chăm sóc em. Có phải em không có cảm giác an toàn đó với tôi hay không.”

Cẩn Ngôn gật đầu một cái, lại lắc đầu, hai vấn đề, tách ra trả lời.

“Em nói, em không phải hoàn toàn không có cảm giác với tôi có đúng không.”

Cẩn Ngôn gật gật đầu.

Lăng Minh buông tay cô ra: “Vậy em nói, sao em lại dây dưa như vậy, do dự, lẽ mà không chịu đồng ý làm bạn gái của tôi, đến tận cùng là tại sao. Em sợ cái gì, em lo lắng cái gì, em băn khoăn cái gì, Hạnh Cẩn Ngôn, em anh.” Cuối cùng tiết kiệm một chữ: “Em có thể có một chút lòng tin đối với tôi hay không, chuyện quan tâm đến tuổi tác như vậy, ngày mai, tôi cầm giấy khai sinh đổi thành hai mươi tám tuổi, cuối cùng cũng xứng với em rồi.”

Còn có thể như vậy? Cẩn Ngôn giật mình, cúi đầu, Lăng Minh thật sự tức giận, cậu đợi ba năm, đã không thể nào tiếp tục kiên nhẫn chờ được nữa, vấn đề mà cậu hỏi chính xác là không có đáp án, bởi vì còn chưa xảy ra, vậy cô.

“Cậu mới hai mươi mốt tuổi, tôi đã hai mươi tám tuổi rồi, không phải sợ cậu chịu thiệt sao.” Cẩn Ngôn yếu ớt nguy biện.

Bởi vì những lời này mà ánh mắt của cậu hình như muốn phun ra lửa.

“Tôi không quan tâm mình có mình thiệt thòi hay không, em quan tâm cái gì. Tôi thích chịu thiệt, cuối cùng được rồi chứ.”

“Không phải tôi sợ cậu bị uất ức sao.”

“Tôi đồng ý mình bị uất ức.”

“Cậu không sợ bị người khác cười hay sao.”

“Bị người khác cười ta cũng vui vẻ.”

“Tôi không muốn chiếm tiện nghi của cậu.”

“Tôi thích để cho em chiếm.”

“Tôi sợ cậu.”

Lời nói còn chưa nói ra, môi đã bị chặn lại, cậu giống như ôn lại bài vậy, bắt đầu từ khoe miệng, quỳn rũ từng chút từng chút, hấp dẫn từng chút từng chút, tấn công từng chút từng chút, dây dưa không thôi, mạnh mẽ, giống như muốn nuốt cô vào bụng.

Trong bóng tối, cô nhìn thấy ánh mắt của cậu sáng ngời và rực rỡ, hình bóng của cô sẽ ngủ ở trong đó, Cẩn Ngôn nhìn cậu, cuối cùng một chút kiên trì trong lòng rốt cuộc cũng sụp đổ.

Cứ như vậy đi, thử một chút đi, dù thế nào đi nữa, không thể để cho mình hối hận.

Miệng mở rộng ra từng chút từng chút, dọc theo trên gương mặt, từng chút từng chút kéo dài đến cổ, da thịt giống như trắng nõn, cậu thật muốn cắn một cái.

Quả thật cậu cũng cắn một cái.

“Cậu làm gì thế.” Cẩn Ngôn bị đau.

“Trả thù.” Cậu quang minh lỗi lạc trả lời.

Cẩn Ngôn cười cười, vươn tay ra ôm eo của cậu.”Lăng Minh.”

Cô mơ mơ hồ hồ đáp lại một tiếng, tay trên eo không an phận, da thịt như bị phỏng, đầu ngón tay nhẹ nhàng linh hoạt vén lên áo sơ mi, da dẻ bóng loáng làm cho cậu lưu luyến không dứt.

“Lăng Minh. Ngừng một chút, tôi có chuyện muốn nói.”

Cậu vô cùng không cam lòng dừng lại, trợn mắt nhìn chăm chăm cô, đôi mắt kia cũng muốn phun ra lửa.

Cẩn Ngôn chỉ về phía phòng ngủ: “Nơi này quá chật, tôi không thoải mái, hơn nữa sẽ bị cảm”

Cậu giật mình, cả đêm khuôn mặt lạnh lùng rốt cuộc cũng mỉm cười, sau đó ôm cô như công chúa, giống như còn chưa hả giận cho nên bóp cái mông cô một cái.

Ném cô ở trên giường, ngay sau đó đè thân thể của mình lên người cô.

Quá trình yêu dĩ nhiên là khổ cực lại khó khăn, còn phải chống lại cậu thanh niên không biết là vì người nào mà vẻ mặt đầy tức giận.

“Trong phim dạy không đúng.” Mỗi lần cậu cảm thấy không thoải mái lại mất thể diện cuối cùng nói như vậy, Cẩn Ngôn im lặng nhìn cậu, là thanh niên gầy rách cổ giữ lấy lễ, cô cũng không hăng hái thảo luận vấn đề về nội dung phim với cậu.

Vừa khó chịu vừa lẩn qua lẩn lại cuối cùng cũng thành công, còn lại, nhưng cô không chủ đạo được.

Đàn ông đều là cảm thú, một người đàn trẻ mới ném mùi tình dục càng thêm cảm thú, lúc gần sáng Cẩn Ngôn mới nghĩ như vậy, bên tai vẫn là giọng nói hơi hưng phấn của cậu: “Cẩn Ngôn, ngày mai tiếp tục. Thể lực của em cũng quá kém.”

Ngủ một giấc đến gần trưa, Cẩn Ngôn mở mắt ra, cầm điện thoại xem thời gian, lúc này mới phát hiện ra điện thoại di động đã hết pin rồi, mà người đàn ông bên cạnh cũng chưa tỉnh, dưới chân là hai thân thể trần truồng, cô nhắm hai mắt lại, cũng không có nhiều khó chịu.

Như vậy cũng tốt, không có do dự, kiên quyết chấp nhận, nếu như thuận lợi, cô tin tưởng nguyện vọng đã lâu của mẹ Hạnh có thể đạt được rồi.

Nghĩ đến đây, Cẩn Ngôn mỉm cười.

“Cẩn Ngôn, em đã tỉnh.” Giọng nói đầy vui vẻ của Lăng Minh vang lên, ngay sau đó cậu hôn lên trán cô một cái, cô không có mở mắt nhưng vẫn nghe được tiếng cười khó hiểu của cậu.

Khạc, khạc, khanh khách.

“Anh cười cái gì. Cũng không phải là mẹ.”

“Em quần được sao.” Cậu nhú mày, tay lại bắt đầu làm việc xấu.

Sáng sớm, Cẩn Ngôn không có đồng ý.

Trong mơ hồ, hình như nghe tiếng chuông cửa vang lên.

“Đi mở cửa.” Vừa đúng lúc Cẩn Ngôn mượn cơ hội cậu xuống giường.

Lăng Minh vô cùng không cam lòng lâu bầu một câu, quần áo vẫn còn ở dưới đất, cậu nhặt quần ngủ của Cẩn Ngôn mặc vào, có chút ngán, giống như quần lông vậy.

Cậu cười ha ha.

“Anh mặc quần của em làm gì.” Cẩn Ngôn nhú mày: “Lấy quần áo của anh mà mặc.”

“Mặc cái gì, dù sao lát nữa còn phải trở lại tiếp tục, buổi sáng vận động rất tốt cho sức khỏe.” Nói xong cậu để trần nửa người trên, đạp dép vui

sướng chạy ra ngoài rồi.

Cho dù người tới là đàn ông hay phụ nữ, nhìn thấy bộ dáng của cậu, nhất định sẽ mau sớm kiếm có rồi đi rồi sẽ nói tình hình này cho mọi người biết.

Quyết định này thật sự là khá tốt.

Lăng Minh nhủ mầy, tâm tình không tệ, tay cầm nắm cửa kéo ra, mỉm cười: “Xin hỏi anh tìm ai.”

“Xin hỏi.” Trước mặt là một người đàn ông có mùi vị như một sách, còn đeo mắt kính, phía sau anh ta còn đi theo hai người, một bà dì, và một ông chú.

“Đi nhầm thôi.” Ông chú cắt đứt lời nói của người đàn ông đó.

“Đừng vậy.” Bà dì kia cũng đồng ý: “Con gái của tôi ở một mình, không thể nào có đàn ông nhỏ ở trong nhà.” Nói xong còn nhìn sang nửa người trên Lăng Minh, giọng nói vô cùng không đồng ý.

Ba người thăm thì nói mấy tiếng, sau đó rời đi.

Lăng Minh trở lại phòng ngủ, khuôn mặt Cẩn Ngôn còn chôn ở trong chăn, đỏ bừng, nhìn giống như hạt của quả táo lớn.

Tiếp tục tiếp tục.

“Ai vậy.” Cô hỏi.

Lăng Minh lắc đầu một cái: “Một đôi cha mẹ già mang theo một người trẻ tuổi, tìm lộn nhà.”

Vừa mới nói xong, chuông cửa lại vang lên.

Cẩn Ngôn và Lăng Minh liếc nhau một cái, cô chỉ chỉ ngoài cửa, Lăng Minh xoay người đi ra ngoài, lông mày chau lại, hôm nay thật là náo nhiệt.

“Xin hỏi.” Vẫn là giọng nói của người tuổi trẻ kia, anh ta đọc một địa chỉ: “Địa chỉ là ở đây sao?”

Địa chỉ không sai, Lăng Minh gật đầu. “Các người tìm ai.”

Phía ngoài mấy người liếc nhau một cái, bà dì hoảng hốt suy nghĩ sau đó như hiểu ra cái gì, đẩy Lăng Minh ra, lấy dáng vẻ của thiếu nữ hai mươi tuổi mạnh mẽ chạy về phía phòng ngủ, Lăng Minh vừa nhìn cảm thấy không thích hợp, kéo quần lên cũng đi vào theo.

Trong phòng ngủ, Cẩn Ngôn chuẩn bị rời khỏi chăn, tay cầm áo lót, chán rớt xuống bên eo, cô cũng không quan tâm, kết quả áo lót còn chưa kịp mặc lên người, đột nhiên có một bóng người xông vào. Cô ngẩng đầu lên, không tự chủ được kêu lên: “Mẹ.”

Con gái trần truồng ngồi ở trên giường, còn có một cậu thanh niên gần như giống nhau ra mở cửa cho bọn họ, trong đầu mẹ Hạnh một mảnh trống không, bà còn lấy cớ tìm người đàn ông dẫn tới cho con gái xem mắt.

Thân thể của con gái trần truồng vẫn còn ở trước mắt, mẹ Hạnh đóng cửa lại, chất vấn: “Cậu ấy là ai vậy?”

Ba người đàn ông bị cản ở ngoài cửa nhìn nhau, đồng thời hỏi: “Chú/Anh/Cậu là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chương 38

Edit: Sun520

Lúc này, trong lòng mọi người, đều có một cảm giác, đó là xấu hổ.

Cẩn Ngôn bắt đầu mặc đồ vào, chứ không nên trần truồng xuất hiện trước mặt mẹ Hạnh như vậy, quá kinh khủng, mà người đàn ông đi ra mở cửa cũng vậy, cũng nửa thân trần, mà trong căn phòng này, còn có quần áo của người đàn ông, và —— quần lót?

Trong nháy mắt đó, trong đầu cô trống rỗng xuất hiện một từ, bất gian tại trận.

Ánh mắt mẹ Hạnh như tia X quang chăm chú nhìn chăm chăm cô quả thật là muốn giết người mà.

Trong đầu mẹ Hạnh tiếp tục trống rỗng, đây cũng không phải là tình hình xấu hổ muốn chết người sao, lại nói ngày hôm qua hôn lễ quả thật kích thích bà rất lớn, đồng nghiệp bằng tuổi với bà, người nào cũng đã có cháu ngoại để ôm, còn bà thì, vẫn chưa có đứa bé để ôm, lại còn phải giải thích câu hỏi của người ta là công việc con gái của bà quá bận rộn, cho nên chưa có kết hôn được.

Nhưng ánh mắt của người khác, dáng vẻ của bà nhất định là nói dối.

Lúc ấy bà cũng chỉ có một cảm giác, những người lớn tuổi này nhiều chuyện như vậy để làm gì chứ, không có chuyện gì quan tâm con gái của người khác kết hôn hay không kết hôn làm gì, còn có bản thân của con gái mình nữa chứ, thật sự là không có kỳ vọng mà, ngay cả một người đàn ông cũng không thể đưa về nhà.

Quả thật giống như một cái nhọt sinh trưởng ở trên lưng bà, không cắt rất khó chịu.

Tối ngày hôm qua Cẩn Ngôn còn không có nghe điện thoại của bà, mẹ Hạnh tức giận, khi không lại kể lể với cha Hạnh một hồi, kết quả của một đêm không ngủ bà quyết định trực tiếp đối phó với địch, tính toán sáng sớm ngồi xe đến nội thành, ở lại đó giải quyết chuyện lớn cả đời của con gái trước khi trở về nhà, kết quả lúc đi vừa đứng gặp phải một người bạn của chú rể ngày hôm qua, có xe, cũng thuận đường, trên đường đi mẹ Hạnh đã hỏi rõ ràng rồi, ba mươi một tuổi, chưa kết hôn, có nhà, đang làm công việc nghiên cứu máy móc, là nhân tài, đáng đáp cũng không tồi.

Ý đồ trong lời nói của mẹ Hạnh rõ ràng, mà người đó thì sao, cũng kiên trì muốn đưa bọn họ đến nhà, mẹ Hạnh để cho anh ta ở lại ăn một bữa cơm, anh ta cũng không có từ chối.

Có ý gì chứ, đây không phải là trở thành ý nghĩ xem mắt sao?

Mẹ Hạnh đang mong đợi, kết quả mong đợi đến đây là một người đàn ông trẻ tuổi để nửa thân trần ra mở cửa cho bà.

Bây giờ, bà phải giải thích việc này với rể hiền như thế nào đây.

Vai nam chính trở thành người thứ ba, mẹ Hạnh có chút khó mà tiếp nhận.

Lúc mẹ Hạnh ngẩn người, Cẩn Ngôn chậm rãi lùi về trên giường, cảm chắn che thân thể lại, liếc mắt nhìn dây ngực phía trên chắn còn chưa có mặc vào, gương mặt như bị phỏng, lộ ra hai đầu ngón tay, móc vào phía dưới chắn giống như thần lẫn ăn côn trùng vậy.

Mẹ Hạnh im lặng rất đáng sợ.

“Mẹ.” Cẩn Ngôn nhỏ giọng gọi một tiếng nữa, cảm giác mặt của mình đỏ như trứng gà luộc rồi.

Lúc này mẹ Hạnh hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc cá nhân, bà nhớ tới người đàn ông vừa rồi, vóc người rất cao lớn, nhưng khuôn mặt trông hơi nhỏ, bà nghĩ vậy cũng không nhỏ, dù thế nào Cẩn Ngôn cũng tìm một người lớn hơn một chút hoặc là cùng lứa, vậy thì sẽ không thấy già, bộ dáng cũng không tệ, chỉ là không biết phương diện khác thì như thế nào, nếu như có thể, vậy thì được thông qua.

Bản thân con gái của bà còn không biết, đã đến tuổi này, mà vẫn còn có một người đàn ông ưu tú đồng ý chọn cô như vậy, xem ra bản thân con gái mình, vẫn còn có chút thủ đoạn.

Vì vậy phải tổ chức đám cưới càng sớm càng tốt.

Nhất thời trong đầu mẹ Hạnh lần lượt xoay chuyển, hàng ngàn chủ đề, hàng ngàn tình cảm nhiều cảm xúc. Sắc mặt thay đổi liên tục, vừa tối lại vừa đen, ánh mắt chớp chớp, vừa tắt lại vừa sáng.

“Mẹ.” Cẩn Ngôn gọi một tiếng.

“Cậu ấy là đàn ông.” Mẹ Hạnh bị kích thích lắm bầm nói một câu, sau đó đi tới bên giường Cẩn Ngôn, ngồi xuống, gật đầu: “Cậu ấy thật sự là đàn ông.”

Cẩn Ngôn bị mẹ hình dung làm cho có chút tiếp nhận không biết làm gì, nhưng vẫn là nói theo lời của bà: “Ừm, anh ấy là đàn ông, con mới là phụ nữ.”

Mẹ Hạnh gật đầu một cái, vươn tay đến dùng sức捏 hai gò má của Cẩn Ngôn ra hai bên.

Cẩn Ngôn lại không dám kích thích mẹ Hạnh, không thể làm gì khác hơn là phát ra giọng nói đáng thương thâm thâm của một con thú nhỏ bị thương: “Mẹ, đau.”

“Hóa ra là đau.” Mẹ Hạnh lại lắm bầm một câu, sau đó người hình như tỉnh táo một chút, hỏi: “Đây là lần thứ mấy rồi.”

Không hiểu đến tột cùng là mẹ Hạnh có ý gì, lại hỏi trực tiếp chuyện riêng tư này, Cẩn Ngôn không thể làm gì khác hơn là im lặng, nhìn mẹ nói gì, đúng thì sẽ im lặng, không đúng sẽ phản đối, duy trì nguyên trạng thái như vậy.

“Nói cách khác không chỉ một lần như vậy.” Mẹ Hạnh gật gật đầu, vẻ mặt thoải mái: “Không phải tình một đêm, như vậy cũng tốt, xem ra quả thật không phải không có người muốn.”

Trong đầu của Cẩn Ngôn toàn màu đen.

“Vậy sao con lại gạt mẹ.” Mẹ Hạnh lấy lại tinh thần đã bắt đầu tính sổ: “Ngày hôm qua cho con gọi điện thoại cho cha sao không nói với cho mẹ biết.”

Cô cũng mới quyết định thôi, lại nói, Lăng Minh vẫn chưa đến tuổi kết hôn theo quy định của luật pháp, nếu không thì cô đã nói sớm rồi, hậu quả ra sao, nhất định mẹ Hạnh sẽ thưởng cho cô một miếng đậu hũ.

“Cậu ấy là người như thế nào.”

“Đôi với con rất tốt. Lại dịu dàng lại sẵn sàng.” Cẩn Ngôn chọn lời hay nói: “Hơn nữa đã theo đuổi con ba năm rồi.”

Một, hai, ba, mẹ Hạnh giơ lên ba ngón tay: “Ba năm trước đây con còn chọn cái gì, cậu ấy có biết cậu ấy là người con chọn còn lại sao?”

Cẩn Ngôn im lặng lắc đầu, thật là muốn hét to với mẹ cô, con gái của mẹ không phải không có người muốn, không phải không có người muốn.

“Chất lượng của cậu ấy không có vấn đề gì rồi. Còn nhà cửa thì sao.”

Cẩn Ngôn gật đầu: “Sát vách nhà con là nhà của anh ấy.”

“Có xe không?”

Cẩn Ngôn gật đầu: “Hai chiếc xe, một chiếc việt dã, một chiếc xe thể thao.”

Mẹ Hạnh bỏ qua những thứ này: “Vậy có tiền không?”

Cẩn Ngôn nói tiếp: “Một năm lương của anh ấy cao hơn con.”

Mẹ Hạnh vỗ một phát vào đùi của Cẩn Ngôn: “Vậy con còn chờ gì nữa, có nhà có xe có tiền, bộ dáng cũng tốt, nhân phẩm cũng tốt, còn đuổi theo con ba năm không có buông tay, tại sao con không chịu gả hả.”

Nước mắt rơi đầy mặt của Cẩn Ngôn, không phải anh còn chưa đến tuổi kết hôn sao.

Sự thật này, Cẩn Ngôn không biết nói thế nào, chỉ đẩy mẹ Hạnh một cái: “Mẹ, trước hết mẹ để cho con mặc quần áo vào đã, cha vẫn còn ở bên ngoài đấy. Có phải mẹ dẫn theo bạn hay không.”

Lúc này mẹ Hạnh mới nhớ tới còn có một người thứ ba ở bên ngoài, nhất thời tránh ra: “Trước tiên con sửa sang lại một chút đi, lần này thật đúng là làm trò cười rồi.” Nhưng mà trên mặt lại cười híp mắt.

Lúc này ở phía ngoài Lăng Minh cũng cảm thấy xấu hổ, cậu vừa nhìn, có lẽ cũng đoán được hai người lớn tuổi này là ai, thật đúng là bi kịch mà, trong đầu cậu mô phỏng vô số lần tình hình như thế, nhưng hoàn toàn không phải như thế này. Mấy năm lăn lộn trên thương trường chỉ trong nháy mắt đã mất đi năng lực xử lý, mà cũng không biết phải xử lý như thế nào, chỉ là không biết làm sao mới có thể làm biến mất buổi gặp mặt đáng xấu hổ này.

Mà cha Hạnh, cùng với mẹ Hạnh cũng thế, cảm thấy thật có lỗi với người đó, đầu gì người đó cũng có mong chờ xem mặt con gái của bà, kết quả thì sao, lại phát triển thành bất kê thông dâm rồi.

Còn người đó thì sao, cũng không có cảm giác, chỉ là mức độ nhẹ nhàng mà thôi, ngoại trừ lúng túng bên ngoài, còn có một cảm giác buồn bực là bị lừa gạt, cố tình mang theo ở trên người, nhưng không phát tác được.

Sau khi mẹ Hạnh ra ngoài xem xét cẩn thận Lăng Minh, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, rất hài lòng, đáng về Lăng Minh chút xấu hổ lại có chút không biết làm sao, vừa nhìn là biết chính là một người đơn giản không biết đối mặt với cha mẹ vợ như thế nào, chỉ là gương mặt đó nhìn qua thật có chút trẻ tuổi, có thể nhỏ hơn so với Cẩn Ngôn, nhưng bà nghĩ lại, nhỏ hơn một hai tuổi cũng không có chuyện gì, bản thân bà còn lớn hơn cha của Cẩn Ngôn mấy tháng đấy.

Một hai tuổi không thành vấn đề, chỉ cần không phải bảy tám tuổi là được.

Đi ra ngoài nói mấy câu đơn giản, nói xin lỗi với người kia, mẹ hạnh vẫn kiên trì muốn mời anh ta ở lại ăn cơm để nhận lỗi, anh ta từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Lăng Minh đưa bọn họ đến nhà hàng.

Cuối cùng cả nhà đi đến nhà hàng nhưng đã hết phòng bao, Lăng Minh gọi điện thoại cho quản lý cũng chỉ có thể đến đại sảnh, cũng may mấy người đều không phải quá để ý, đều có tâm sự riêng, nên ăn cơm có chút ít nặng nề.

Cẩn Ngôn và Lăng Minh bị tách ra ngồi riêng, chân của của Lăng Minh đá đá chân Cẩn Ngôn ở dưới bàn, trong nhà lúc rồi một nùi, cậu cũng không có thời gian hỏi Cẩn Ngôn cha mẹ vợ tương lai có ấn tượng với cậu như thế nào, hiện tại ăn cơm lại nặng nề như vậy, trong lòng rất lo lắng.

Cẩn Ngôn tranh thủ cầm di động nhắn tin nói cho cậu không có gì, cậu mới thở phào nhẹ nhõm thoải mái hơn, cho nên không chết rất tốt diễn biến phía sau, mẹ Hạnh nhìn hành động của cậu khéo léo, giọng nói bình thường, không kiêu ngạo không nóng nảy, chừng chặc thành thực, lại càng hài lòng.

“Ngày mai, đi đăng ký kết hôn được đó. . . .” Mẹ Hạnh kéo kéo cánh tay Cẩn Ngôn: “Như vậy, nguyện vọng thứ hai đếm ngược của chúng ta đã hoàn thành rồi. . . .”

“Vậy thứ nhất đếm ngược của mẹ là cái gì. . . .”

“Con sinh đứa bé chứ sao.”

Cẩn Ngôn vừa mới uống canh vào trong miệng thiếu chút nữa đã phun ra.

Sau khi ăn xong, Lăng Minh đứng lên đi tỉnh tiền, Cẩn Ngôn cũng không biết cậu có nghe được lời nói của mẹ Hạnh hay không, nói chung là, về mặt cười đến mức muốn đánh đòn.

Rất nhiều người đứng xếp hàng tỉnh tiền, mẹ Hạnh và cha Hạnh trò chuyện với người kia, Cẩn Ngôn ngồi ở trên ghế nhìn về phía Lăng Minh, cậu đứng ở trong đám người, dễ dàng nhìn thấy dáng vẻ của cậu, nhiều người như vậy, cô chỉ nhìn thấy một mình cậu mà thôi.

Điện thoại di động reo lên.

“Cảm thấy anh rất đẹp trai đi. . . .” Là tin nhắn của cậu.

Chưa bao giờ gặp qua người hay tự kỷ như vậy, Cẩn Ngôn lắc đầu một cái, lại thấy nụ cười nơi khóa miệng của cậu, tay Cẩn Ngôn nhấn trên bàn phím, đột nhiên trên tay không còn, cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai người phụ nữ tức giận âm ỉ đứng ở trước mặt cô.

Giật điện thoại di động của cô chính là một người đứng trước mặt, hung hãn chút, người đứng phía sau người đó ngược lại là bộ dáng nhu nhu nhược nhược.

“Các người là. . . .”

Cô còn chưa nói hết lời, đã thấy hoa mắt, trên mặt truyền đến một hồi đau đớn.

Trong phòng ăn rất nhiều người, lại xảy ra một màn này càng có thể làm cho người dân hứng thú nhiều chuyện, một hai người dần dần yên tĩnh lại, trong tầm mắt của Cẩn Ngôn, cách đó không xa Lăng Minh đã chạy tới bên cô.

Cẩn Ngôn vươn ra: “Điện thoại di động của tôi.” Giọng của cô tuyệt đối lạnh lẽo: “Trả lại cho tôi. . . .”

Lại bị người phụ nữ hung hãn ném ở dưới lòng bàn chân đạp lên hai lần, bề nát, pin rớt ra ngoài, phía sau người đó là người phụ nữ nhu nhược nhìn cô, nhìn một lúc rồi lại khóc. . . .

“Hạnh Cẩn Ngôn, người phụ nữ đề tiện này. . . .”

“Cô mắng ai đó. . . .” Mẹ Hạnh chạy tới, chắn trước mặt Cẩn Ngôn.

“Các người muốn làm gì. . . .” Lăng Minh nắm tay của người phụ nữ đó, về mặt không tốt, Cẩn Ngôn và mẹ Hạnh được cậu bảo hộ ở phía sau, lúc này Cẩn Ngôn mới chú ý tới trên người hai người phụ nữ đều là một thân xa xỉ phẩm, đôi giày trên chân kia, chỉ sợ là nửa tháng tiền lương của cô.

“Mắng cô ta đấy. . . .” Người phụ nữ duỗi ra ngón tay chỉ vào Cẩn Ngôn: “Chính là cô ta, không phải cô ta, làm sao em gái tôi sẽ bị từ hôn. . . .”
Đều là cô ta, giật chồng của người khác. . . .”

Đám người ồn ào lên, quần chúng đông đảo vui sướng nghe ngóng bàn tán cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Giọng xì xào bàn tán, tiếng bàn tán nho nhỏ, Cẩn Ngôn còn chưa có mở miệng, đã thấy dáng vẻ của một quý phụ bước nhanh chạy tới.

Mà người kia, Cẩn Ngôn đã thấy qua hình của bà, ở trong phòng của Nhiễm Sĩ Duệ là tấm hình anh ta chụp chung với mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Chương 39

Edit: Sun520

Lúc mẹ Nhiễm nhìn thấy Cẩn Ngôn trong lòng cũng rất không thoải mái, cảm giác này nói thế nào đây, cảm giác của mẹ Nhiễm càng tệ hơn khi nhìn thấy người tình ở bên ngoài, mặc dù mấy năm qua bà không có chính thức gặp mặt Cẩn Ngôn, nhưng Hạnh Cẩn Ngôn lại ảnh hưởng tới Nhiễm Sĩ Duệ, bà

nhìn thấy rất rõ ràng, mặc dù mẹ Nhiễm không có nói trước mặt Nhiễm Sĩ Duệ, nhưng cũng không có nghĩa là trong lòng không quan tâm.

Lại nói vào ba năm trước sau khi Cẩn Ngôn rời đi, mẹ Nhiễm thật sự thờ phào nhẹ nhõm, bà cũng không cảm thấy mình phá vỡ hạnh phúc của Nhiễm Sĩ Duệ và Hạnh Cẩn Ngôn, nhưng Hạnh Cẩn Ngôn tự động rời khỏi, cuối cùng cũng không uống công người nào phải hao hết tâm lực, mà Nhiễm Sĩ Duệ cũng không hận bà tận xương.

Sau khi Cẩn Ngôn rời đi, thì bà bắt đầu thu xếp hôn sự cho Nhiễm Sĩ Duệ, Nhiễm Sĩ Duệ đã đến tuổi này, mà tình hình trong nhà lại như vậy, anh đã sớm hiểu, gia đình này đối với bọn họ mà nói, tình cảm, chỉ là một phương diện rất nhỏ. Cho nên, đầu óc rất tỉnh táo, sau mấy lần mẹ Nhiễm nói ra thì anh đồng ý yêu cầu của mẹ Nhiễm, sau đó cùng với một cô gái môn đăng hộ đối đính hôn, lúc làm đính hôn có một giao ước, hai nhà còn thỏa thuận ký tên hợp tác, nhưng lúc đính hôn cô gái đó vẫn chưa hoàn thành việc học ở nước ngoài, hai nhà đã nói tốt, chờ sau khi hoàn thành việc học, sẽ trở về nước kết hôn.

Hai năm qua thật yên lặng, ngẫu nhiên cũng có lúc mẹ Nhiễm nhìn thấy Nhiễm Sĩ Duệ và cô gái kia nói chuyện qua điện thoại, mặc dù trò chuyện không lâu, nhưng cuối cùng vẫn có liên lạc.

Kết quả Hạnh Cẩn Ngôn trở lại, cô gái kia cũng trở về mấy ngày trước, hai ngày trước mẹ Nhiễm và Nhiễm Sĩ Duệ nói chuyện này, kết quả thất bại, Nhiễm Sĩ Duệ mặc kệ, hỏi anh ta tại sao, anh ta không có trả lời, nhưng mẹ Nhiễm là người tinh ranh, làm sao mà không nhìn ra được là vì Hạnh Cẩn Ngôn chứ.

Tính tình của mẹ Nhiễm vốn rất tốt, Hạnh Cẩn Ngôn lại rất thức thời, dứt khoát cắt đứt với con trai của bà, gặp mặt lại cũng không có dấu hiệu châm lại lửa tình, cho nên bà cũng không có ý định tìm Cẩn Ngôn phiền phức, nhớ lại hành động của con trai của mình, từng bước từng bước, thuyết phục từ từ.

Chỉ cần Hạnh Cẩn Ngôn không có ý này, một ngày nào đó Nhiễm Sĩ Duệ sẽ chết tâm.

Nhưng chuyện lại xảy ra ngoài ý muốn, Nhiễm Sĩ Duệ không ngừng từ chối kết hôn, còn chủ động tìm tới cô gái kia, nói hủy bỏ hôn lễ, cô gái mới trở về nước, lại là một người hơi ngốc, làm sao mà chịu được đã kích này, nên lên lút nói chuyện này với chị gái của mình, mà chị gái của cô ấy lại là một nhân vật chưa ngoa, sau đó hẹn cô gái đó ra ngoài muốn giải thích.

Mẹ Nhiễm xuất thân từ Thụ Hương Thế Gia (chị người có học), tính tình lại có chút cao ngạo, nên bà phiền nhất chính là lớn giọng ở chỗ này, là người phụ nữ không hề tu dưỡng (đối nhân xử thế), người chị gái này giống như người đàn bà chanh chua âm ỉ chửi đồng ở trong phòng bao vậy, hoàn toàn không có một chút thái độ đúng mực bên trong xã hội thượng lưu, bà đau đầu trấn an hai chị em rất tốt, nhưng mới vào toilet một chút, kết quả sau khi ra ngoài, lại không có thấy người, mà đã âm ỉ đến tai mọi người trước mặt rồi.

Không cần phải nói cũng biết trong lòng mẹ Nhiễm đầy tức giận, bà cũng không biết mình đến tột cùng đang giận người nào, đến cuối cùng, vẫn là tức giận con trai của mình hơn, chuyện này, bà biết, tìm Hạnh Cẩn Ngôn vô dụng, âm ỉ quá lớn, con trai bà sẽ tăng lên lớn hơn, đến lúc đó, việc hôn lễ này càng không thể không hủy bỏ.

Làm sao lại gặp khó khăn trên tay người phụ nữ này như vậy.

Lúc đó trong lòng bà mắng một câu có ngực ngốc ghê, rồi bước nhanh tới hai chỗ hai chị em gái.

Trong quá trình tự nhiên thấy Cẩn Ngôn bị tát một cái, trên mặt bà không có phản ứng gì, nhưng trong lòng vẫn có chút vui vẻ, nói bà không có ý kiến với Cẩn Ngôn, đó cũng không phải, phụ nữ đều có một loại cảm giác trời sinh đố kỵ, cả đời này của bà, chồng bà quá lãng nhãng, còn con trai thì, đã đến tuổi mà vẫn một lòng, bên cạnh mỗi người đàn ông đều có một người phụ nữ, còn nghe nói con trai của Lăng Đào cùng người phụ nữ kia cũng dây dưa không rõ, già có trẻ có, tất cả đều là người ưu tú tinh anh, càng nhìn, càng thấy được gương mặt đó không thoải mái.

“Bác gái.” Cẩn Ngôn cũng không có không đúng mực, dù nói thế nào, cô và Nhiễm Sĩ Duệ cũng coi là bạn bè, mẹ của bạn, tối thiểu là phải tôn trọng một chút.

Mẹ Nhiễm gạt đầu một cái, nhìn Cẩn Ngôn, chung quanh đều là người xem náo nhiệt, mẹ Nhiễm lôi kéo con dâu tương lai muốn rời đi.

Nhưng tay của cô bé lại bị chị gái kéo lấy rồi.

Lông mày của mẹ Nhiễm nhếch lên.

“Bà sợ cô ta, tôi không có sợ cô ta.” Người phụ nữ kia ngẩng mặt nhìn mẹ Nhiễm, đôi tay bắt chéo ngang hông, dáng vẻ như thề không bỏ qua vậy. “Hôm nay tôi không thay em gái tôi đòi một cái công đạo, còn tưởng rằng sợ nhà họ Nhiễm các người. Sợ Hạnh Cẩn Ngôn.”

Sắc mặt mẹ Nhiễm rét lạnh, nếu âm ỉ tiếp, không chừng không có kết quả, lại mất thể diện, chỉ có thể là họ Nhiễm bọn họ, tất cả truyền thông lớn nhỏ nhiều chuyện trong thành phố Du, Internet nhân dân, bà cũng không muốn trở thành trò cười của bọn họ trong những buổi trà chiều.

“Trở về rồi hãy nói, nên làm cái gì, thì xử lý thế ấy.”

Người phụ nữ đó hừ một tiếng, không để ý tới bà, xoay mặt nhìn Lăng Minh: “Cậu là con trai của Lăng Đào.”

Lăng Minh gạt đầu một cái: “Đúng vậy.”

“Cậu là bạn trai của cô ta.”

Trong mắt Lăng Minh thoáng qua sự lạnh lẽo, cậu nắm tay Cẩn Ngôn thật chặt: “Đúng vậy, tôi là bạn trai cô ấy, cô có ý kiến gì.”

“Vậy thì mời cậu quản tốt người phụ nữ của mình, đừng để cho cô ta cả ngày rêu rao khắp nơi, quyến rũ người đàn ông khác.” Giọng của người phụ nữ đó càng lúc càng lớn: “Tôi quên, cậu cũng là bị cô ta quyến rũ, nếu không làm sao chỉ mới 21, đã vì cô ta mà giết người. . . .”

Cẩn Ngôn cảm giác cánh tay mình run run, nghiêng đầu đã nhìn thấy ánh mắt của mẹ Hạnh nghi hoặc: “Cẩn Ngôn, cô ta có ý gì, cái gì mà 21, cái gì mà giết người.”

“Con rể của bà đó, mới 21, lại bị con gái bà trâu già gặm cỏ non, xem ra là cô ta sợ mình không ai thêm lấy, cho nên bụng đói ăn quàng rồi.”

Về mặt Cẩn Ngôn tức giận nhìn chăm chăm người phụ nữ kia, nắm tay của mẹ Hạnh trấn an nói: “Mẹ, về nhà sẽ giải thích cho mẹ.”

Mẹ Hạnh nhìn cục diện rối loạn thành một nùi, gật đầu một cái.

“Tôi nói này Lăng Minh, người phụ nữ của cậu đã làm người tình của Nhiệm Sĩ Duệ, một đôi giày rách. Đi theo cậu, còn không phải là vì tiền của cậu.”

Cẩn Ngôn cảm thấy cánh tay mình bị mẹ Hạnh nắm rất chặt, trong những người này, trong mấy năm qua quan hệ của cô và Lăng Minh ở xã hội này, đơn thuần dùng ngôn ngữ, đã không thể bị thương bọn họ quá sâu, mà mẹ thì sao, luôn luôn sĩ diện, ở trên trần cũng là giáo sư về hưu rất được người tôn kính, hiện tại nhiều người như vậy, còn có một người chuẩn bị giới thiệu cho cô xem mắt, ba thì sao, nhiều năm cảm thấy tội lỗi như vậy, cô nghĩ, trong những người này, khó chịu nhất, sợ là chỉ có mẹ Hạnh và cha Hạnh mà thôi.

Trong lòng Cẩn Ngôn khổ sở, cô nghĩ, nếu như mình không nói chút gì, lại thật sự.

“Đù rồi.” Giọng Lăng Minh vang lên trước khi Cẩn Ngôn mở miệng: “Cho dù cô nói cái gì, tôi cũng thích. Trong quá khứ cho dù cô ấy đã xảy ra chuyện gì, lựa chọn cái gì, tôi đều vui lòng, tôi đều cam tâm tình nguyện.” Lăng Minh kéo Cẩn Ngôn tới trước mặt, tay, nắm thật chặt tay của cô: “Cho dù cô ấy lớn hơn tôi, tôi cũng vui lòng, cho dù cô ấy là giày rách, tôi cũng thích, cho dù thích tiền, xài hết cũng không có quan hệ, tất cả tất cả của tôi, cũng có thể cung cấp cho cô ấy tiêu xài. Dù sao cũng hơn cô, gả không được, thái độ đúng mực cũng không có, người đàn bà chanh chua chửi đồng, cái từ này chính là tạo ra cho cô, còn nữa, em gái của cô khéo léo đáng yêu, không cần dạy bậy, tránh cho đáng đáp khó coi, tính tình cũng kém, không có người đàn ông nào muốn. Mang theo đồ cưới gả đi cũng phải bị người từ hôn.”

Về mặt của người phụ nữ trước mặt bị cậu làm cho tức đến nổi lúc đỏ lúc trắng, Cẩn Ngôn có chút không phúc hậu cười cười, miệng Lăng Minh, trước sau như một vẫn lợi hại.

“Nhiệm phu nhân. Bà có lời gì nói.” Người phụ nữ đó tìm người cứu viện: “Đây là con trai của bà phải xin lỗi với em gái tôi, dù sao bà cũng phải cho tôi một câu trả lời thỏa đáng.”

Mẹ Nhiệm thật sự là bị hai người phụ nữ này làm cho có chút phiền, ở chỗ này âm ỉ thì có ích lợi gì, chỉ làm mất mặt thôi, quan trọng nhất, nên xuống tay từ con trai bà. Không phân rõ nặng nhẹ đuổi kịp, khó trách gả không được, mẹ Nhiệm vui sướng nghĩ khi thấy người gặp họa.

“Tôi đau đầu quá.” Mẹ Nhiệm lấy tay chống cái trán: “Bây giờ tôi cảm thấy thân thể không thoải mái, có chuyện gì, chờ tôi nghỉ ngơi tốt sau đó hãy nói.”

Người phụ nữ đó ngăn ra, giận không kềm được: “Bà lại có thể nói như vậy, bà lại có thể kiêu căng. Nhà họ Nhiệm các người là muốn hai nhà trở mặt thôi. Hạnh Cẩn Ngôn, cô đừng đắc ý, cô 28 rồi, một ngày hoa tàn sẽ ít bướm, đến lúc đó, xem người đàn ông này có còn thích cô không, bất quá cô cũng chỉ là một đôi giày rách.”

Đứng bên cạnh Lăng Minh, Cẩn Ngôn có thể cảm thấy thân thể Lăng Minh căng cứng, cậu càng lúc càng tức giận, có thể hai người phụ nữ này không biết, lại thật sự trêu chọc Lăng Minh nhưng mà chuyện gì cậu cũng làm ra được, không đánh phụ nữ, phải xem là người nào mới được.

“Lăng Minh, đi thôi.” Cẩn Ngôn lôi kéo cánh tay của cậu: “Chỉ cần anh tin em, người ta nói như thế nào cũng không sao, mẹ không khỏe, anh đừng để cho bà lo lắng.”

Nắm tay dần dần buông ra, Lăng Minh xoay người đau lòng nhìn cô, cũng có chút sung lên đi: “Mẹ Nhiệm, xem ra bà không chỉ muốn dạy con trai, còn phải dạy nàng dâu. Thật sự vất vả cho bà rồi. Không dạy tốt, cũng đừng thả ra hại người.”

Bọn họ xoay người rời đi, mặc dù sắc mặt mẹ Nhiệm không đẹp mắt, nhưng mà thờ phào nhẹ nhõm, lại không có ngờ tới, đột nhiên người phụ nữ kia cầm cái đĩa trên bàn lên, ném về phía Lăng Minh, may mà Lăng Minh tránh được, cho nên không bị nên vào, Cẩn Ngôn nhìn vết bẩn trên áo sơ mi của cậu.

Mẹ Hạnh chạy vội lại bước tới trước một bước, vung tay tát một cái: “Một tát này, là tôi thay con gái của tôi trả lại cô, còn tát thay cha mẹ cô, cô thật quá đáng, ở trước mặt tôi ức hiếp con gái của tôi, tôi còn chưa có chết đâu, còn nữa, không bấy được đàn ông thì cũng đừng tìm con gái tôi phiền toái, nói cho cô biết, là Cẩn Ngôn không cần Nhiệm Sĩ Duệ, cô nên biết rõ điều đó.”

Mẹ Hạnh ra tay vừa mau lại chính xác, Lăng Minh ngăn người, cha mẹ vợ cậu, dường như rất lợi hại.

Về đến nhà, mẹ Hạnh đã gọi Cẩn Ngôn vào phòng ngủ: “Con nói cho mẹ biết, Lăng Minh bao nhiêu tuổi.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chương 40

Edit: Sun520

Cẩn Ngôn vẫn ngồi ở trên giường im lặng nhìn mẹ Hạnh, nhất thời không biết trong lòng mẹ rốt cuộc nghĩ gì, cô có chút lo lắng đi tới bên cửa sổ, bên ngoài là vòng dây xanh của sân tennis, nơi xa hơn nữa, chính là các tòa nhà cao tầng, gió thổi vào người có chút lạnh, nhưng gió mát này cũng không làm cho cô bình tĩnh được, trong lòng vẫn luôn lo lắng, quay đầu lại nhìn mẹ, mẹ vẫn ngơ ngác ngồi ở trên giường, im lặng không biết suy nghĩ cái gì.

Cái gì nên nói cô cũng đã nói, nên thẳng thắn cũng đều thẳng thắn, tuổi của Lăng Minh, Lăng Minh trải qua những gì, Lăng Minh của ba năm qua. Cô vốn không có ý định nói cặn kẽ như vậy, giống như cô và Lăng Minh tính trước, trước tiên sẽ không nói tuổi của cậu cho cha mẹ biết, đợi đến lúc thời cơ chín mùi, đợi đến lúc Lăng Minh được cha mẹ chấp nhận một trăm phần trăm rồi mới nói.

Khi đó cho dù bọn họ có giật mình, nhưng bọn họ cũng sẽ không để ý đến chuyện tuổi tác của Lăng Minh.

Nhưng ai biết chuyện lại xảy ra như vậy, kế hoạch của cô và Lăng Minh đều bị làm rối loạn, làm cho hiện tại không muốn nói, cũng phải nói, cho nên Cẩn Ngôn dứt khoát thẳng thắn rằng rõ mọi chuyện, nếu như mẹ không ủng hộ cô, cũng không qua được cửa ải cha mẹ này, thì làm sao cô và Lăng Minh đi đối mặt với trách móc của Lăng Đào.

Lăng Đào, cô nhớ tới ánh mắt và sắc sảo của anh ta, cô nghĩ, tuyệt đối Lăng Đào sẽ không tiếp nhận cô, mà Lăng Minh, cũng sẽ tuyệt đối không thỏa hiệp, bọn họ hoặc là đối mặt, hoặc là rời đi.

Mẹ đã ngồi trên giường thật lâu, giống như thầy chùa ngồi thiền vậy, cũng không nhúc nhích, Cẩn Ngôn thờ dài một cái, đi tới, nắm tay mẹ, lúc này mới phát hiện ra, hốc mắt của mẹ đã ướt, thoạt nhìn khuôn mặt của bà vốn đã có nếp nhăn hình như đã nhiều hơn rồi.

“Cẩn Ngôn.” Mẹ ngẹn ngào kêu tên của cô, thái độ quá mức áy náy, tay mẹ run rẩy nhẹ nhàng sờ mặt của cô, một cái kén móng, đột nhiên đâm vào lòng của bà đau nhói. Từ sau khi trưởng thành, hình như cô đã có thói quen tự mình làm chủ mọi việc, còn mẹ thì sao, hình như bà cũng có thói quen độc lập, những năm này, lúc ban đầu là không dám về nhà đối mặt với cha mẹ, sau đó là ngại mẹ câu nhàu thúc giục cưới, cuối cùng lại càng không chú ý đến cảm giác của cha mẹ mà rời nhà ba năm, một ngày rồi lại một ngày, trong trí nhớ mẹ luôn yêu cầu nghiêm khắc với cô, đã thật lâu rồi hai mẹ con không có chân thành nói chuyện với nhau, cô trở lại cũng chưa có về nhà thăm mẹ, đã trở nên già nua như vậy rồi.

“Mẹ.” Cẩn Ngôn vội vàng cầm khăn giấy cho mẹ lau nước mắt sạch sẽ: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Con thật sự không có chuyện gì. Con rất khỏe, con rất tốt.”

Một lúc lâu, Mẹ Hạnh kéo dài mới không cho nước mắt rớt xuống, bà nắm tay Cẩn Ngôn: “Đều do mẹ và cha con không tốt, mới để cho con phải chịu uất ức ở trước đám đông.”

Cẩn Ngôn nắm tay mẹ thật chặt, hình như mẹ đã có thể đồng ý chuyện này, đối với mẹ, đối với cha mà nói, vẫn là cây kim cắm trong thịt, con gái ở trong suy nghĩ của mẹ, có lẽ mãi mãi là một đứa bé cần bảo vệ, nhưng mẹ đã già, rất nhiều việc, không bảo vệ được cô.

“Mẹ, đều đã qua rồi, con thật sự không sao. Mẹ xem, con có Lăng Minh rồi, Lăng Minh sẽ chăm sóc con, mặc dù anh ấy hơi nhỏ tuổi, nhưng mà anh ấy đủ thành thực chăm sóc con.”

“Cẩn Ngôn.” Mẹ Hạnh yên lặng nhìn cô, muốn mở miệng nhưng chần chờ một chút, rồi lại không có mở miệng, trong ánh mắt, tràn đầy lo lắng.

“Mẹ, mẹ có lời gì cứ nói.”

“Cẩn Ngôn. Con thật sự cảm thấy Lăng Minh thích hợp sao? Có phải con rất yêu cậu ấy hay không.”

Trong lòng Cẩn Ngôn lung lay một chút, quả nhiên mẹ vẫn không yên lòng, thật ra thì cô cũng có thể hiểu được, nói như vậy, đàn ông lớn hơn phụ nữ ba tuổi, mới đúng là số tuổi chênh lệch thích hợp. Nếu như con gái bà lựa chọn đàn ông nhỏ tuổi như vậy, có lẽ bà sẽ lo lắng đi, nhưng bây giờ không chứng minh được hạnh phúc tương lai, chỉ có theo thời gian, mới có thể chứng minh Lăng Minh chính là người kia của cô, mới có thể chứng minh lựa chọn của cô không có sai.

“Cẩn Ngôn, nếu như còn có lựa chọn khác.” Mẹ Hạnh cẩn thận tìm tòi: “Mẹ muốn nói, nếu như tình cảm của con và cậu ấy không có sâu đến mức đó, con có thể suy nghĩ thêm một chút những người khác hay không, Lăng Minh quá nhỏ, nếu là theo như bình thường mà nói, chắc cậu ấy vẫn còn ở trong đại học lãng mạn, nhưng mà con đã hai mươi tám rồi, phải làm mẹ người. Giữa các con có sự khác biệt, có thể quá sâu hay không.”

Cẩn Ngôn không biết làm sao thuyết phục được mẹ, không thể làm gì khác hơn là đi hỏi Lăng Minh, đôi mắt Lăng Minh nhìn chăm chăm cô, sau đó hôn

cô như bị điên vậy.

“Cần Ngôn, em nói cho anh biết, sẽ không bởi vì bác gái phản đối, em sẽ dao động đối với với anh, em nói cho anh biết đi.”

Trong mắt của cậu đầy ưu thương làm cho cô đột nhiên khổ sở một lúc, trong tình cảm này, tất cả mọi người trôi qua một mõi như vậy, cô và Lăng Minh, sẽ phải nghênh đón ngày hạnh phúc thôi.

Cần Ngôn, không thể hoài nghi, nhất định không thể hoài nghi, cô tự nói với mình như vậy.

“Sẽ.” Cô nói, nhìn thấy mặt Lăng Minh thờ phào nhẹ nhõm, Cần Ngôn càng thêm kiên định hứa hẹn: “Sẽ, chỉ cần anh vẫn còn muốn em, nhất định sẽ, cho dù là người nào, cũng không thể chia rẽ chúng ta.”

Tuy nhiên lời nói này, cuối cùng vẫn làm cho trong lòng mẹ Hạnh không yên, bà muốn ở lại nhìn biểu hiện của Lăng Minh, làm cho Lăng Minh rất buồn bực, vì hình tượng, bức tường này, dĩ nhiên là không thể trèo, cũng không thể quang minh chính đại tới đây hôn Cần Ngôn thậm chí là ngủ lại, còn không thể không tùy thời giữ vững hình tượng lịch sự, tóm lại một câu nói, không, hai chữ, khổ sở.

Nhưng mà lúc này, Nhiệm Sĩ Duệ còn tìm đến phiền toái, hôm nay, chủ nhật Lăng Minh và Cần Ngôn quyết định cùng mẹ đi chơi ở vùng ngoại ô, trước khi đi, Lăng Minh chính tai nghe Cần Ngôn nhận được điện thoại của Nhiệm Sĩ Duệ, còn nghe được Nhiệm Sĩ Duệ hẹn Cần Ngôn đi ra ngoài, muốn nói chuyện.

Trong quán cà phê, Nhiệm Sĩ Duệ nhìn qua hình như có chút tiêu tụy, trong ấn tượng của Cần Ngôn, Nhiệm Sĩ Duệ luôn luôn sẽ để ý rất tốt với mình, quần áo, khuôn mặt, lễ nghi, từng phương diện của anh, đại biểu đều là tập đoàn công ty, trước kia Cần Ngôn cũng có chút không chịu nổi một điểm này của anh ta, về đến nhà còn giống như ở công ty, ngay cả dép lê cũng không đổi.

Nhưng mà hôm nay nhìn anh ta thật sự có chút thâm trầm, cả vạt bị lệch, màu sắc cũng không hợp với áo sơ mi, càng giống như là trong lúc vội vàng tùy tiện mặc vào vậy, trước mặt là ly cà phê, thế nhưng anh ta lại vẫn không uống, không có khí nóng, xem ra đã nguội, trước kia anh ta thích nhất tiệm cà phê này, lúc rảnh rồi sẽ đến ngồi một chút, có lúc mang theo cô, có lúc một người, ánh mắt càng thêm không có tiêu cự nhìn chằm chằm một chỗ, ngay cả cô tới, anh ta cũng không có chú ý tới.

“Sĩ Duệ.” Cần Ngôn nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Anh ta phục hồi lại tinh thần, cho nên làm đồ ly cà phê, chất lỏng màu nâu chảy một bàn, bắt đầu dĩ anh ta buông tay cười nhẹ với cô: “Chúng ta đổi lại nơi khác thôi.”

Sau đó tìm chỗ ngồi xuống, Cần Ngôn thật sự lo lắng với tình trạng này: “Anh không sao chứ. Chưa từng thấy qua tình trạng của anh như vậy.”

“Không có.” Anh cười cười: “Chỉ là hôm nay xử lý rất nhiều việc, cảm thấy có chút mệt mỏi, còn nữa, anh hẹn em ra ngoài, chỉ là muốn nói với em một tiếng, thật xin lỗi.”

Cần Ngôn bụng lên cà phê khẽ nhấp một hớp.

“Ngày đó chuyện ở trong nhà hàng, anh biết rõ rồi.” Anh ta nói: “Anh nghĩ thật lâu, vẫn quyết định từ hôn.” Anh ta mím môi cười khổ một cái, mới tiếp tục nói: “Anh nghĩ thật lâu, mới hiểu được thứ anh muốn rốt cuộc là cái gì, coi như người kia không phải em, nhưng chính là một người khác, anh không muốn, cùng một người không có tình cảm, sống hết cả đời, thời gian dài như vậy, anh nghĩ, anh sẽ không chịu được, nhiều năm như vậy, anh đều tập trung vào công việc, anh nghĩ, anh nên suy nghĩ chuyện ngoài công việc một chút.”

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, dưới ánh đèn, lúc này Cần Ngôn mới phát hiện ra gương mặt của anh rất đỏ, còn có chút sưng, rõ ràng là in dấu năm ngón tay, Nhiệm Sĩ Duệ sẽ cam tâm để cho người ta đánh? Cần Ngôn có chút hoài nghi.

“Mặt của anh, không có sao chứ?”

“Anh không có tự nguyện.” Trên mặt của anh mỉm cười: “Cô gái kia cũng không hung, chỉ là khóc, nhưng chị gái của cô ấy, thật.” Anh nhún vai một cái: “Rất BH.”

Cần Ngôn cười cười: “Chuyện này đã dạy dỗ anh, không nên tùy tiện đắc tội với phụ nữ.”

Anh thờ dài một cái: “Chuyện ngày đó, thật sự xin lỗi, coi như là anh gây ra, cho nên nói lời xin lỗi với em.”

“Đều đã qua rồi.” Cần Ngôn cười cười.

Đang nói chuyện, Lăng Minh điện thoại chen vào.

“Cần Ngôn, em đã đi gặp anh ta ba mươi ba phút hai mươi sáu giây.”

Chuyện này không có cảm giác an toàn trong mắt đàn ông, Cần Ngôn im lặng nói: “Anh thì không thể.”

Bên tai là tiếng cười vui vẻ của cậu: “Cần Ngôn, làm sao bây giờ, nửa đời sau em muốn giao cho một người nhỏ mọn lại thích ăn dấm trên người đàn ông.

.....”

“Xem ra là anh rất hiểu biết mình.”

Cậu cười cười: “Anh đến đón em.”

“Anh ở đâu.”

“Trong xe bên ngoài quán cà phê, ở cùng một chỗ với bác gái.”

Cần Ngôn cúp điện thoại, đối diện với ánh mắt của Nhiễm Sĩ Duệ.

“Là Lăng Minh.” Cô nói: “Tiếp nhận lời xin lỗi của anh, tôi đi trước.”

Lăng Minh chờ ở trong xe, có chút nhàm chán, thì nhìn chăm chăm một chỗ, chỗ đó có một phụ nữ, xách theo một cái thùng nước sơn nhỏ màu vàng, cũng không biết có mục đích gì, người phụ nữ ghé vào trên kính thủy tinh, vẫn nhìn chăm chăm vào bên trong, theo hướng nhìn của tầm mắt, mục đích của cô ta, hình như là —— Cần Ngôn ——

Trong lòng Lăng Minh bỗng nhúc nhích, vội vàng mở cửa xe xông ra ngoài, bên trong Cần Ngôn và Nhiễm Sĩ Duệ đã đứng lên, mà người phụ nữ kia, cũng bắt đầu di chuyển, vừa di chuyển vừa nhìn Cần Ngôn, Lăng Minh nhủ nhủ mày. Xông tới muốn đoạt lấy cái thùng trong tay người phụ nữ kia.

Đến gần đã ngửi một mùi có tính kích thích.

“Cần Ngôn, dừng ra đây.” Lăng Minh kêu to lên, bên này đã muốn đoạt lấy cái thùng trong tay người phụ nữ kia, người phụ nữ đó thấy không đúng, cho nên giờ thùng lên hát tới, Lăng Minh bắt chấp tất cả xông lên ôm Cần Ngôn, cậu cảm thấy, trên lưng, rất đau

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41

Edit: Sun520

Lăng Minh cảm thấy mình bị thương thật sự đáng giá, chỉ ít theo ý cậu, làm cho da thịt chịu khổ thế này, đòi lấy sự đồng ý của mẹ Hạnh, đây là vui mừng ngoài ý muốn, để cho cậu quyết không do dự một lần nữa.

Lại nói trong nháy mắt ôm Cần Ngôn đó, cậu có cảm giác hình như quần áo của mình dần dần biến mất, giống như có người cầm cây đuốc đốt trên lưng vậy, nổi đau đó, giống như Cần Ngôn trước khi rời đi, trái tim giống như muốn tan nát, gần như là cậu cần rằng chịu không nổi, cũng may, Cần Ngôn không có việc gì, những giọt a- xít sun-phu-rít không có bắn vào trên người cô.

“Em không có việc gì là được.” Cậu kiên khó(cứng rắn khó khăn) nói: “Lưng của anh, đau muốn chết. Sẽ không xuất hiện một lỗ thủng chứ.”

Lúc này Cần Ngôn cũng không thể nào phối hợp nụ cười của cậu mà nói.

“Lăng Minh, anh thế nào.” Cần Ngôn ngửi thấy được một mùi khét, cô hiểu ngay đó là cái gì, cô không ngờ chị gái kia vì thay em gái hả giận lại có thể làm ra chuyện như vậy, trên cái thế giới này phụ nữ luôn ngốc nghếch như vậy, không tìm đàn ông phiền toái lại tìm phụ nữ để ức hiếp, Lăng Minh dựa vào người cô dần dần tuột xuống dưới, trên trán cậu đã bắt đầu toát ra một giọt một giọt mồ hôi lạnh, những giọt mồ hôi lớn nhỏ, đáng vẻ gần như là cần môi muốn chảy máu.

Chung quanh bắt đầu rối loạn lên, người phụ nữ kia vứt thùng muốn chạy, nhưng Nhiễm Sĩ Duệ đuổi theo mấy bước đã bắt cô ta trở lại, hỏi ai sai khiến cô ta, cô ta lại không chịu nói.

Cần Ngôn cũng lười quan tâm nhiều như vậy, hiện tại Lăng Minh quan trọng nhất, cô bảo Nhiễm Sĩ Duệ gọi điện thoại báo cảnh sát, tiếp theo là xử lý đơn giản vết thương trên lưng Lăng Minh ở trong quán cà phê, sau khi làm xong, cô đỡ cậu đi về phía xe, còn chưa có mở cửa xe, thì mẹ Hạnh đã mở cửa ra rồi, gần như tình hình vừa rồi làm bà sợ, hiện tại sắc mặt còn có chút kém, chỉ ân cần nhìn Lăng Minh.

“Cậu thế nào rồi, đứa bé, Lăng Minh, Tiểu Minh, Minh Minh, cậu làm sao vậy. Có đau hay không.”

Trong lòng Cần Ngôn căng thẳng lại nghe mẹ cô nói làm cho cô buồn cười, Minh Minh, nghe giống như kêu cháu trai vậy, cô nhìn Lăng Minh, trong nháy mắt mặt Lăng Minh khó chịu vặn vẹo.

“Đi Con không sao, ngoại trừ có đau một chút ở bên ngoài, thật sự không có chuyện gì.”

“Thật sự không đau hả?” Mẹ Hạnh tách ra Căn Ngôn ra, khăn trương tự mình đỡ Lăng Minh, nét mặt kia, giống như trong tay chính là con ruột của bà vậy, đáy mắt Lăng Minh sáng lên, cũng không phải là con trai mà? Con trai, mẹ Hạnh coi cậu như con trai.

“Thật ra thì. Di à, thật sự là có chút không thoải mái.” Lúc này Lăng Minh đã ngồi lên xe, Căn Ngôn lái xe, mẹ Hạnh ngồi ở phía sau, không dám nhìn đến vết thương, rồi lại không nhìn được lại nhìn tới.

Vừa nói không thoải mái, mẹ Hạnh đã cẩn thận đỡ Lăng Minh, để cho cậu nằm trên đùi mình, trong miệng còn an ủi: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, nằm thoải mái một chút, lập tức sẽ đến bệnh viện.”

Lăng Minh hoảng hốt cảm thấy lưng mình không có đau như vậy, đùi của người phụ nữ này trước mắt không có nhiều thịt, mặt cậu đặt lên có chút đau, tuy nhiên nó rất ấm, tay của bà nắm thật chặt tay cậu, nhiệt độ trong tay làm cho cậu cảm thấy rất ấm áp.

“Lúc còn rất nhỏ mẹ của con đã qua đời.” Lăng Minh nhỏ giọng nói: “Con cảm thấy rất thân thiết đối với mẹ, chính là tay của bà rất ấm, khi đó còn không có Lăng Đào, con và mẹ sống nương tựa lẫn nhau, ở trong mùa đông, lúc rất lạnh, bà nắm tay con cũng như vậy, giống như búp lò vậy.”

Mẹ Hạnh nghe Căn Ngôn nói thì biết tuổi thơ của Lăng Minh, rất thảm, không có hưởng thụ tình thương của mẹ được bao lâu, cũng không có tình thương của cha, thậm chí ngay cả người giúp việc, cũng không thể cho cậu bao nhiêu sự quan tâm, mẹ Hạnh vốn là một cô giáo, tình cảm lại rất nhiều, đối với đứa bé như vậy, nói năng thì chua ngoa, nhưng trong lòng lại mềm mại, vào lúc này nghe Lăng Minh nói về mẹ của cậu như vậy, cậu thiếu thốn tình thương của mẹ, làm sao có thể chịu được, quả thực là như ngọn lửa cháy rừng rực trên thanh củi những dầu vậy.

Hơn nữa, ở cái tuổi này cậu còn trẻ mà không có chút do dự cứu con gái bà, trong khoảnh khắc đó, không hề chần chừ mà nhào tới, đây không phải yêu thì là cái gì, bà nghĩ, cho dù người phụ nữ kia cầm một con dao găm, Lăng Minh cũng sẽ lựa chọn giống vậy, mẹ Hạnh cũng không ngốc, một người đàn ông, bình thường nói yêu nhiều thế nào, ở nhà biểu hiện điều tốt nhiều thế nào, cho mình bao nhiêu tiền, đây đều là vô dụng thôi.

Chỉ có ở thời khắc máu chót ra về đau lòng và phần đầu quên mình, mới có thể chứng minh yêu sâu đậm.

Lăng Minh, coi như đã thông qua khảo nghiệm, con gái của bà, cuối cùng cũng tìm được một người đàn ông thật yêu thương nó, mặc dù nhỏ tuổi, hình như cũng không còn quan trọng nữa.

Người khác nói cha mẹ vợ thương con rể, thật ra thì cảm thấy đó chính là yêu con gái của mình, vì vậy đàn ông đối tốt với con gái bà, lúc này mới thương, Lăng Minh bỏ nhào về phía trước, coi như là triệt để hoàn toàn sự do dự trong lòng mẹ Hạnh, bà lại nghĩ tới Căn Ngôn đã từng nói cho bà biết, Lăng Minh vì nó đã từng hạ đầu gối đàn ông, lại yên lặng đợi nó ba năm, mưa gió không thay đổi một ngày một bức thư điện tử, sự bền lòng này, đủ nghị lực, quý trọng này. Hôm nay lại. Dưới tình huống này, làm sao mẹ Hạnh chịu được Lăng Minh nói từ nhỏ không có tình thương của mẹ, nhớ nhưng mẹ, đây không phải là muốn bà thương con gái như sinh mạng sao.

Mẹ Hạnh cảm giác hốc mắt mình ướt, đau lòng này, trêu mến này, đồng ý để cho bà không chút do dự mở miệng nói: “Minh Minh, về sau con theo Căn Ngôn, gọi đi là mẹ.”

Lăng Minh ngẩn ra, chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt mơ hồ có nước: “Có thật không?”

“Thật. sự” Mẹ Hạnh nặng nề gật đầu: “Sau này con chính là nửa đứa con trai của mẹ.”

Xe thắng một tiếng dừng lại.

“Làm sao vậy.” Lăng Minh ngẩng đầu lên, có chút không vui trừng mắt liếc Căn Ngôn.

Căn Ngôn nhếch khóe miệng cười cười: “Không có việc gì, em muốn nói, đến bệnh viện rồi.”

Đến bệnh viện sau khi bác sĩ xử lý xong, mặc dù cách một lớp quần áo ngăn cản một số a- xít sun-phu-rit, nhưng chỗ nghiêm trọng nhất, vẫn là chỗ xuyên qua quần áo đang mặc, có chừng một vùng lưng rộng bị thương nghiêm trọng, sau khi bác sĩ kê toa thuốc, rồi lưu lại bốn chữ.

Nhập viện quan sát.

Bác sĩ còn nói có thể để lại sẹo, cũng may chỉ là ở phần lưng, mặc quần áo vào, không ai nhìn thấy được.

Căn Ngôn đỡ cậu đi làm thủ tục nhập viện, kết quả tay mới nắm được cánh tay của cậu, đã bị mẹ Hạnh trọn mắt nhìn.

“Làm sao vậy.” Căn Ngôn bị mẹ Hạnh tức giận trừng nên rút tay về.

“Con không thể nhẹ một chút à.” Mẹ Hạnh nhỏ giọng trách mắng: “Bây giờ Lăng Minh là bệnh nhân, sao có thể để cho con vịn như vịn con gà. nếu như. Thật là, một người qua nhiều năm như vậy, sẽ không chăm sóc tốt cho mình, cũng tuyệt đối sẽ không chăm sóc được người khác. Thật may là Lăng Minh không ngại, hiện tại bạn gái như vậy, làm sao về sau làm vợ.”

Lăng Minh mỉm môi vui vẻ.

Cần Ngôn im lặng, theo yêu cầu và chỉ thị của mẹ Hạnh, cẩn thận đỡ Lãng Minh, chậm rãi đi đến phòng bệnh.

Lãng Minh bị thương ở lưng, thân thể không nằm ngửa, chỉ có thể nằm sấp, Cần Ngôn diu lên giường, ai ngờ mẹ Hạnh lại bắt đầu đọc: “Trước tiên lấy đệm lót trên giường, cái giường này cứng như thế, nằm sẽ khó chịu.”

Cần Ngôn tròn mắt nhìn Lãng Minh một cái.

“Dì à, con không sao mà, chỉ là vết thương còn có chút đau mà thôi. Cần Ngôn như vậy là được rồi.”

Cậu không nói còn được, vừa nói mặt mẹ Hạnh cũng có chút không được bình thường: “Trên xe mẹ bảo con gọi là gì.” Bà giãn tái mặt, đáng vẻ hình như có chút không vui.

Lãng Minh ngẩn người, bật cười: “Mẹ.”

Cần Ngôn kéo mẹ Hạnh đi ra ngoài.

Sau khi đi ra, trên mặt mẹ Hạnh còn treo nụ cười, nhất thời Cần Ngôn không biết mở miệng làm sao, mẹ Hạnh cho phép con rề nhưng vẫn là suy nghĩ muốn nhận thức con trai đây.

“Mẹ biết con muốn nói cái gì.” Mẹ Hạnh còn dứt khoát: “Coi như Lãng Minh qua cửa ải này,” Mẹ Hạnh nói: “Cần ngôn, mặc dù mẹ yên tâm, nhưng mà, mẹ nghĩ, cha của Lãng Minh, chắc là sẽ không đồng ý các con, theo tính tình của Lãng Minh, mẹ nghĩ, cậu ấy và cha của cậu ấy, có lẽ là sẽ trở mặt, Cần Ngôn, sau này các con phải suy nghĩ một chút, có thể còn phải đối mặt những thứ gì, mẹ già rồi, không giúp được các con cái gì, chỉ có thể chúc phúc cho các con, tất cả đều thuận lợi.”

“Mẹ.” Cần Ngôn không ngờ tới mẹ nói buồn bã sẽ như vậy, nhưng hình như cô cũng không có lời nói gì để an ủi mẹ: “Cám ơn mẹ, mẹ.”

“Đưa nhò ngoắc.” Mẹ Hạnh vuốt ve tóc của cô: “Cả đời con hạnh phúc là quan trọng nhất, đây là mẹ không cho con được gì, con chỉ có thể dựa vào chính mình thực hiện.”

Cần Ngôn gật đầu một cái.

Bên trong phòng, Lãng Minh vẫn còn đợi cô trở lại, sau đó thấy Cần Ngôn đẩy cửa đi vào, Lãng Minh nhìn khóe mắt cô có chút ướt, trong lòng nhất thời kéo kết một chút.

“Cần Ngôn, đừng buồn, coi như nhất thời bác gái không có hiểu chúng ta, còn có thời gian, đừng khóc, em không biết, anh ghét nhất khi thấy em khóc, giống như có người cầm dao đâm tim của anh vậy, nhất định người kia chính là Nhiệm Sĩ Duệ. MD. Hôm nay chuyện này, cần phải tìm anh ta lấy tiền thuốc men.”

Cần Ngôn bị cậu hình dung làm cho không cười cũng phải cười, ngồi ở bên cạnh cầm lấy tay cậu nói: “Em muốn nói cho mẹ, anh không có tin tưởng bà, chuyện này rất quan trọng, bà sẽ thu thập anh.”

Cậu ngây người, khóe miệng khẽ nở nụ cười: “Cần Ngôn, làm sao em lại hư hỏng như vậy, ừ, làm anh sợ, làm anh sợ là muốn trả giá thật lớn.” Tay của cậu đặt ở trên eo cô, duỗi chân một cái, lật người đã đặt cô ở phía dưới, mắt đối diện ánh mắt của cô, đen đặc, giống như là ngôi sao đã tắt vậy, tất cả tình cảm của cô, tất cả nở nụ cười, đầy đủ mọi thứ đều muốn bị hút đến bên trong, đọc cậu tất cả, không thể chia lìa.

Cứ như vậy cậu vẫn nhìn chăm chăm vào cô, Cần Ngôn bị cậu nhìn thấy mặt cũng có chút đỏ, cô xoay tầm mắt, thì thầm: “Không ngờ bị thương còn có hơi sức như vậy, anh muốn làm cái gì.”

Cậu khẽ cười cười, mỗi cách cô càng lúc càng gần, dần dần tiến tới bên tai cô, rì rì nói: “Anh còn hơi sức có thể làm chuyện khác hơn nữa, anh rất muốn thử một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 42

Edit: Sun520

Cần Ngôn bung trên tay chén canh gà ngồi đối diện với Lãng Minh.

Chén canh nhỏ màu trắng, bên trong còn có một cái muỗng màu trắng, canh gà vàng nhạt, phía bên trên là một lớp dầu, mấy lá hành được xắt nhỏ lơ lửng ở trên mặt, rất thơm. Ánh mặt trời tỏa xuống mặt đất, trên bệ cửa sổ là một loại hoa không biết tên nở ra đóa hoa màu hồng nhạt, bên trong phòng âm nhạc du dương, trên giường bệnh là bệnh nhân anh tuần mặc đồng phục, cô gái xinh đẹp nho nhã bụng chén cháo ngồi ở bên cạnh.

Năm tháng hình như rất yên tĩnh.

Khí nóng lượn lờ mang theo mùi thơm nồng nặc, đưa cái muỗng ra, người đàn ông hé miệng, động tác đơn giản được lặp đi lặp lại, nhìn cảnh tượng cho ăn rất tốt, nhưng mà cảm xúc trên mặt hai người đều không tốt lắm.

Lăng Minh uống một muỗng nữa sau đó đưa tay che miệng, lặc đầu như chết.

“Anh uống không, uống.” Cẩn Ngôn gõ mép chén một cái, tiếng lách cách lạnh lạnh, cô nhú nhú mày, nhỏ giọng uy hiếp: “Anh uống không, uống. Đây chính là mẹ chúng ta hầm cách thủy.”

“Mẹ chúng ta” cái từ này lấy lòng cậu rất tốt, nhưng một giây kế tiếp, Lăng Minh ai oán nhìn cô, che miệng lặc đầu một cái.

Cẩn Ngôn nổi giận, nói: “Anh không uống chẳng lẽ muốn em uống.”

Lăng Minh gật đầu như gãi tai.

Anh còn dám gật đầu, Cẩn Ngôn hất lông mày thật cao: “Em đã ăn hai chén rồi, còn dư lại, anh ăn. Lăng Minh, em cho anh biết, anh cũng không thể phụ lòng tốt của mẹ em, đây là mẹ hầm cách thủy cho anh bồi bổ thân thể, biết không hả?” Cẩn Ngôn dẫn dắt từng bước, đáng tiếc Lăng Minh cũng không bị mắc mưu.

Lăng Minh lấy tay ra nhanh chóng nói: “Chúng ta cũng không uống, nếu không thì đồ đi, dù sao cũng không ai biết.”

Cẩn Ngôn cười lạnh một tiếng, cầm cái muỗng gõ mép chén rất vang: “Anh thông minh, đương nhiên mẹ em cũng không có ngốc, ngày hôm qua anh không nghe mẹ em mắng, bởi vì mẹ em đều mắng trên đầu em.” Cẩn Ngôn cắn răng nghiêng lợi nói, bộ dáng kia, thấy Lăng Minh muốn cầm chén che đầu gãi chết: “Còn có.” Cẩn Ngôn kéo chân ra để cho cậu đối mặt với cô, bổ sung: “Mẹ em nói rồi, đây là gà đất, bà phí hết tâm tư mới nhờ được người ở quê nhà mang tới, hơn trăm đồng một con đấy. Anh muốn lãng phí phải không?”

Lăng Minh muốn gật đầu nhưng lại sợ chủ nghĩa bá đạo nữ quyền và không thể xâm phạm, nên đưa tay ra yếu ớt nói: “Chúng ta có tiền.”

“Vậy anh nói cho mẹ em đi. Nếu không phải là thân phận anh đặc biệt, mẹ em có thể phí phần tâm tư này không, đến đây, ngoan, uống hết toàn bộ còn lại đi, mẹ em trở lại nhanh thôi.”

Lăng Minh lặc đầu yếu ớt.

Cẩn Ngôn bung chén lên bắt đầu múc từng muỗng canh.

Lăng Minh uống canh từng muỗng từng muỗng đồng thời thật sự cảm nhận được cái gì gọi là cửa ải khó thừa nhận, hai ngày trước cậu nằm viện, Cẩn Ngôn cung cấp thức ăn ngon cho cậu, tùy theo ý cậu, muốn gì được nấy, cậu bảo Cẩn Ngôn hôn má trái của cậu, Cẩn Ngôn sẽ không hôn má phải, buổi tối bảo Cẩn Ngôn ngủ bên trái cậu, Cẩn Ngôn cũng sẽ không ngủ bên phải.

Dùng giọng nhẹ nhàng phục vụ cậu thật thoải mái, kết quả nổi lên ý xấu, thông đồng với bác sĩ nói ở lại thêm hai ngày, mẹ Hạnh vừa nghe ở thêm mấy ngày thì đau lòng cho nửa đứa con trai này, làm sao có thể được, chẳng lẽ là dinh dưỡng không đủ hoặc là thương thế nghiêm trọng, phải đại bổ. Bỏ trên người Lăng Minh tương đương bỏ ở trên người Cẩn Ngôn.

Mẹ Hạnh tin chắc nguyên tắc này.

Vì vậy cháo gà, canh xương, canh quạ đen, lúc mới bắt đầu, Lăng Minh còn có thể cùng Cẩn Ngôn vui đùa trò chơi cho ăn một chút, anh một hớp, em một hớp, đây là cái gì, đây là tình thú chứ sao.

Thế nhưng một ngày hai ngày ba bốn ngày trôi qua, là một thùng chứa nước cũng không chịu nổi cái dẫn nước như vậy, bây giờ Lăng Minh nhìn thấy canh đã muốn nổi, mẹ Hạnh lại cố tình nấu canh hầm cách thủy giống như xuất ra tình cảm, ngoại trừ buổi trưa ở ngoài, buổi tối còn phải tới thêm nước canh.

“Cẩn Ngôn, anh nghĩ anh đã tốt hơn rồi, ngày mai anh sẽ xuất viện thôi.” Cậu sợ sẽ không đi ra ngoài, một ngày nào đó phải chết ở chỗ này, nguyên nhân cái chết chính là toàn thân bệnh phù.

“Không được.” Cẩn Ngôn cười âm hiểm: “Mẹ em nói rồi, phải quan sát, không thể lưu lại di chứng. Chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của con gái bà, không được qua loa.”

“Anh thật sự không sao.” Lăng Minh cười ha ha, mắt lóe lên một cái, nhìn qua vô cùng hồn nhiên: “Nếu không, anh chứng minh cho em thấy.” Đoạt lấy cái chén trong tay Cẩn Ngôn, tay đặt tại trên eo cô lui về phía sau một chút, khi cô còn chưa có phản ứng kịp, người đã bị đè lên, thấy rõ nam trên nữ dưới, còn có tay của cậu, đặt tại vị trí nhạy cảm. “Nếu em không tin, anh sẽ chứng minh cho em thấy.” Cậu nói.

Cậu còn chưa có hành động bước tiếp theo, cửa đã bị đẩy ra, đầu mẹ Hạnh một vạch đen nhìn hai người trên giường, nhất thời đi ra ngoài cũng không được, mà không ra cũng không được.

Đây là bọn họ bị bắt đến lần thứ ba, Cẩn Ngôn vội vàng đẩy Lăng Minh ra rồi ngồi dậy, cúi mặt, cực kỳ ngượng ngùng.

“Cái đó.” Mẹ Hạnh kiên trì đi vào, cười gượng hai tiếng: “Xem ra vết thương của Tiểu Minh, đã tốt hơn rồi.”

“Đúng vậy ạ! Đúng vậy ạ!” Lăng Minh vội vàng lên tiếng: “Xuất viện cũng không có vấn đề gì rồi.”
“Mấy ngày qua mẹ thật sự vất vả rồi.”

Vì thế ngày hôm sau đã xuất viện, Lăng Minh dựa vào người Cẩn Ngôn chơi game, cách đó không xa mẹ Hạnh đang gọt táo cho bọn họ, tay Cẩn Ngôn tiếp tục động tác cho ăn, tiểu đã tiểu nháo giầy vò, cuối cùng cũng giầy vò xong cảnh cho ăn canh.

Mẹ Hạnh đưa quả táo trong tay cho Cẩn Ngôn, Cẩn Ngôn nhìn có chút vui sướng khi có người gắp họa, Lăng Minh khô không thể tả, tiếp tục ăn, mẹ Hạnh tiếp tục gọt táo.

“Cẩn Ngôn.” Mẹ Hạnh mở miệng: “Con đã quyết định rồi, vết thương của Lăng Minh cũng đã khỏi, cha con lại ở nhà một mình, mẹ nghĩ đã đến lúc mẹ phải trở về rồi.”

Trong lòng Lăng Minh vui mừng, cuối cùng cũng không cần phải ăn canh nữa rồi, đặc biệt là tình hình cũng không cần lo lắng bị bắt ngay chóc rồi, nhưng miệng vẫn là rất ngọt: “Mẹ, hay là đón cha lên ở cùng nhau, dù sao có chỗ ở.” Tốt nhất cha mẹ ở cùng một chỗ, cậu và Cẩn Ngôn ở cùng một chỗ.

Cẩn Ngôn nào biết trong lòng cậu nghĩ gì, cầm quả táo, trực tiếp chặn lại cái miệng của cậu, Lăng Minh khụ khụ hai tiếng, đưa tay thọt lét làm Cẩn Ngôn nhột, hai người lại không coi ai ra gì lại âm ỉ lên rồi.

Mẹ Hạnh thở dài một cái, lần đầu tiên đến, đêm hôm đó là lần thứ hai, mới vừa rồi là lần thứ ba. Bà sợ tiếp tục ở chung nữa, Lăng Minh sẽ từ thích biến thành chán ghét, khoảng cách chính là đẹp, để hai người hợp thành một, chuyện bọn nhỏ, hãy để cho bọn họ tự mình âm ỉ đi, bà không muốn làm kỳ đà cản mũi, trở về trấn trải qua ngày tự tại của mình đi.

Ngày mẹ Hạnh đi, Cẩn Ngôn và Lăng Minh cũng chưa đi làm nên đưa bà về, nhưng mà hình như tiền cũng không có gì tốt, xe chạy với tốc độ cao cũng đã hơn một giờ, mẹ Hạnh nghĩ cái gì tới sẽ tới, nhưng mà vẫn nói rất nhiều lời dặn dò bọn họ, cuối cùng thậm chí ngay cả chuyện ngừa thai, cũng nói ra.

Hiện tại công ty Cẩn Ngôn rồi một nui, Lăng Minh lại mới hai mươi một, làm sao có thời giờ suy nghĩ chuyện như vậy, Cẩn Ngôn đoán chừng Lăng Minh vẫn là nghĩ tới sống qua hai năm nữa, mắt thấy mẹ Hạnh còn có suy nghĩ xa hơn, nên hai người vội vàng tìm lấy cớ chạy mất.

Bọn họ không biết, khi bọn họ vừa lái xe rời đi bên xe, thì có một chiếc xe đã lặng lẽ chạy nhanh vào, mà người đang ngồi trong xe, là Lăng Đào.

Mẹ Hạnh ngồi tại chỗ thu xếp đồ đạc, bà vai chột bị người vỗ một cái, bà ngẩng đầu lên, đứng trước mặt là một người đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi, một thân tây trang màu đen, trên mặt có đeo một đôi mắt kính, không có biểu cảm gì.

Trong lòng mẹ Hạnh xẹt qua một nỗi bất an.

“Anh tìm ai.” Bà xác định không biết người này.

“Hạnh phu nhân.” Người đàn ông lấy mắt kiếng xuống, đưa tay ra hiệu xin mời: “Ông chủ chúng tôi muốn gặp bà.”

“Ông chủ của các anh là ai vậy.” Trong lòng mẹ Hạnh mơ hồ đã có đáp án.

“Đồng sự trưởng Lăng - Lăng Đào. Xin mời, ông ấy đang chờ bà phía ngoài trong xe.”

Có đáp án nhưng trong lòng mẹ Hạnh vẫn là kéo kẹt một chút, không ngờ Lăng Đào tới nhanh như vậy, cảm hành lý xuống xe, bên ngoài một chiếc màu đen xe, người đàn ông mở cửa xe cho bà, mẹ Hạnh ngồi vào.

Lăng Đào ngồi ở bên cạnh bà, so với tưởng tượng của bà thì hơi già hơn một chút, ánh mắt nặng nề, vừa nhìn chính là một con cáo già, anh ta không có cười, cũng không có nhìn bà, chỉ hỏi: “Hạnh phu nhân, cà phê như thế nào.”

“Không được hay lắm.” Mẹ Hạnh lẹ mồm lẹ miệng, trước mặt người này, vừa nhìn đã biết khó đối phó, mẹ Hạnh dứt khoát cũng không nghĩ gì, bà là một giáo viên về hưu hiền lành, sao có thể tính toán qua anh ta được, bà đã quyết định một chuyện, ôm suy nghĩ trong đầu, chuyện bọn nhỏ, chính bọn họ xử lý, coi như bà thật sự chưa nghe được gì, cái gì cũng không thấy, cho dù Lăng Đào nói gì, vào tai trái, ra tai phải, cái này thì đúng rồi: “Tôi còn phải trở về, anh có lời gì, nói ở trên xe đi, không có hứng thú uống cà phê với anh.”

Lăng Đào vốn là cũng tính toán bảo tài xế lái xe, kết quả bị mẹ Hạnh làm ghen lời như vậy, thật đúng là không thể nói ra miệng rồi, anh ta dừng một chút, nói: “Hạnh phu nhân, bà cũng là làm mẹ người ta, nhất định trong lòng bà biết vọng tử thành long(cờ hiệu cửa hàng) là cái gì, tôi cũng chỉ có một đứa con trai là Lăng Minh như vậy.”

Có ý tứ gì? Không vừa ý Cẩn Ngôn của bà sao, Lăng Minh là con trai bảo bối của anh ta, con gái bà thì không phải là sao, lại nói mẹ Hạnh từng bởi vì Cẩn Ngôn là con gái mà âm ỉ chuyện này cùng với cha Hạnh qua một trận, từ đó về sau, bà phiền nhất là chuyện người khác ở trước mặt bà nói con trai mình như thế nào. Con gái như thế nào.

“Tôi cũng có một đứa con gái là Cẩn Ngôn.” Mẹ Hạnh nói: “Tôi còn hi vọng con gái trở thành phượng hoàng đấy.”

“Hạnh phu nhân, tuổi của tôi cũng lớn như vậy rồi.”

“Tuổi của tôi cũng không nhỏ, chịu không nổi hù dọa, hơn nữa chịu không nổi cảnh bắt cóc không rõ ràng.”

“Hạnh phu nhân, tôi cảm thấy được hai người bọn họ không thích hợp.”

“Tôi cảm thấy được tốt vô cùng, không có vấn đề gì.”

Đàn gảy tai trâu, Lăng Đào có chút tức giận, tại sao anh ta có thể hi vọng sử dụng sự dịu dàng tấn công người phụ nữ này chứ, anh ta nghĩ rằng, sau đó nói: “Nói đi, bà muốn như thế nào?”

Hừ! Mới đó mà đã lộ cái đuôi hồ ly ra rồi, mẹ Hạnh cười mỉa mai: “Không phải rất tốt, đối với vấn đề mà anh nói, tôi không quan tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 43

Edit: Sun520

Dầu muối không thấm, cứng mềm không ăn, còn nhìn chăm chăm anh, người phụ nữ phiền toái như vậy, người phụ nữ già càng phiền toái hơn, Lăng Đào có chút tức giận, cổ tình không nói khép, không phát tác được, cứ như vậy, anh tức giận cho nên xuất hiện nếp nhăn nơi khóe mắt, nhìn qua giống như là đường vân trên vỏ sò vậy.

Mặc dù không lên tiếng, nhưng ánh mắt vẫn rất sắc bén, mẹ Hạnh nhớ lại hai con mèo đánh nhau trên đường phố trước đó, cái chân què thì không thể đánh thắng, vì vậy mà trong tuyệt vọng hung hăng nhìn chăm chăm kẻ đó.

Người và động vật, thật ra thì cũng không có sự khác biệt gì.

Hai người im lặng nhìn nhau một lát, không gian rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng bàn tay Lăng Đào nắm thành quả đấm, trong chốc lát, có lẽ thật sự chịu không nổi buồn bực bên trong, cho nên Lăng Đào nhấn cửa sổ xe xuống, làn gió mát thổi vào không gian bịt kín, dường như làm cho anh tỉnh táo một chút, câu khoe miệng, lạnh lùng nói: “Hạnh phu nhân, hôm nay, tôi đã nói rõ ràng với bà, tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận người con dâu Hạnh Căn Ngôn này, cũng sẽ không thừa nhận ông bà thông gia, ngoại trừ tuổi và hoàn cảnh gia đình của cô ấy, cửa nhà họ Lăng, tại sao có thể để cho một người tình bước vào. Nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Mẹ Hạnh nhè nhẹ hít không khí, ngực phập phồng.

“Thứ hai, nếu như bà không đi khuyên nhủ con gái bà, đến lúc đó bị tổn thương, cũng đừng trách tôi, tôi không phải là người tốt đâu, đối phó với Hạnh Căn Ngôn thế nào, tôi có cách xử lý, tôi sợ đến lúc đó cô ấy không chịu nổi thủ đoạn của tôi, nếu như bà không tin, chúng ta có thể chờ xem.”

Mẹ Hạnh khinh bỉ nhìn anh, một bàn tay mò nắm ở sau lưng, có thể tìm được công cụ đánh người thì tốt rồi.

“Thứ ba, đừng nghĩ rằng Lăng Minh bảo vệ Hạnh Căn Ngôn thì không có chuyện gì, con của tôi, tôi còn không biết, nếu như nó thật sự muốn cùng Hạnh Căn Ngôn ở một chỗ, tôi sẽ khiến cho bọn họ hai bàn tay trắng.”

“Thứ tư.”

“Ngừng.” Mẹ Hạnh nghe không nổi nữa, tay đập lên trên ghế dựa, thành ghế bằng da, không có phát ra tiếng vang gì, nhưng lại lồm xồm một đầu tay, Lăng Đào liếc hai mắt đến chỗ đầu tay đó, không có tiếp tục nói nữa.

Mẹ Hạnh thở nặng nề, bà nghĩ bà thật sự là sắp bị tức điên rồi, vào lúc này, bà chỉ cảm thấy cuộc sống thật là tuyệt vời, bà sống nhiều năm như vậy, còn chưa có gặp qua người đàn ông nào chủ nghĩa bá quyền tự cho là đúng như thế, nói đạo lý rõ ràng, nhưng lại giống như sống trong xã hội cũ, bây giờ là thời đại nào, có quyền tự do kết hôn, vậy mà mặt anh còn không đo hơi thở không gấp nói với bà như thế, dựa vào thân phận và tuổi tác của Căn Ngôn, tại sao lại không thể bước vào cửa nhà họ Lăng chứ, anh cho là Căn Ngôn thêm muốn sao, cho là người làm mẹ này thêm muốn sao, thật là buồn cười.

Lăng Đào vẫn đợi bà nói tiếp, mẹ Hạnh cũng học bộ dáng của anh cười lạnh một tiếng nói: “Xe sắp chạy, thời gian của anh là tiền, thời gian của tôi cũng là tiền, tôi không rảnh rỗi nghe anh lên mặt thao thao bất tuyệt, anh nói bốn điều đúng không, tôi cũng nói bốn điều vậy. Chúng ta không nợ nhau, tránh cho nói nhiều, anh còn nói tôi chiếm tiện nghi của anh, chiếm tiện nghi của nhà họ Lăng các người.”

“Thứ nhất.” Mẹ Hạnh ngồi thẳng lưng, lớn tiếng nói: “Anh có thể từ bỏ cái suy nghĩ xuống tay từ trên người tôi, tôi đã thừa nhận thân phận của Lăng Minh, cậu ấy là nửa đứa con trai của tôi, cũng chính là con rể của tôi, cho nên. Tôi sẽ không đuổi con trai của mình ra khỏi nhà. Anh

tiết kiệm một chút chuyện đi”

“Thứ hai, trong quá khứ Cẩn Ngôn lựa chọn sai, nhưng mà, con trai của anh đều không quan tâm, anh làm cha thì tính cái gì, Cẩn Ngôn gả cho Lăng Minh, sống cùng với cậu ấy một chỗ, liên quan gì tới anh. Mối quan hệ tốt, còn có thể tụ tập ăn một bữa cơm với nhau, nếu không tốt, đều không cần gặp mặt.”

“Thứ ba, rất xin lỗi, tôi nghĩ Cẩn Ngôn và Lăng Minh không có quan tâm đến tài sản của anh, Cẩn Ngôn có công việc, Lăng Minh xa anh, cũng có thể sống một cuộc sống sung sướng, về phần anh có muốn thừa nhận hay không, có quan hệ gì, hai người bọn họ, ai quan tâm? Không ai quan tâm, chỉ có anh quan tâm mà thôi!”

“Thứ tư, anh hoàn toàn không có phần thắng, anh muốn chia rẽ chúng, chỉ là làm cho quan hệ cha con các người càng cứng hơn mà thôi, những lời này, không phải chê trách, mà là lời khuyên. Thông gia.”

Mẹ Hạnh nói xong, mà Lăng Đào cũng không có phản ứng, chờ hoặc là không chờ, đều giống nhau, bà nên làm, nên nói, chính là như thế này mà thôi.

Sau khi xe khởi động, trong lòng mẹ Hạnh tức giận nhưng không có nơi phát ra, bà nghĩ, Lăng Minh sống dưới tình thương của người cha này, khó trách muốn chạy trốn khỏi nhà, đã sinh nhưng không thể yêu, vừa cảm thấy như vậy, càng cảm thấy đau lòng cho nửa đứa con trai này. Trên xe trở về nhà, bà gọi một cuộc điện thoại cho Cẩn Ngôn, lúc ấy Cẩn Ngôn đang chuẩn bị đi họp, khi nghe còn ngần ra, cô và Lăng Minh hạnh phúc còn chưa được mấy ngày, chẳng lẽ sẽ phải tiếp nhận khó khăn của Lăng Đào nhanh như vậy.

“Con gái, mẹ ủng hộ con, ngàn vạn lần không cần phải sợ, cũng đừng buông tha Lăng Minh. Nếu không mẹ thu thập con.”

Cẩn Ngôn cười cười, ngoài miệng nói không có gì, nhưng trong lòng, lại không khỏi có chút khó chịu, tình cảm của cô, đã bỏ đi nhiều năm như vậy, cho đến bây giờ, vẫn không biết còn phải đối mặt với những gì.

Cẩn Ngôn không nói chuyện này cho Lăng Minh, mấy ngày nay Lăng Minh đang chuẩn bị giành đất của Nhiệm Sĩ Duệ, cũng loay hoay sút đầu bẻ trán, nhưng mặc dù vội vàng, trong lòng cũng rất nhỏ, rốt cuộc lúc tối không nhận được khi thấy Cẩn Ngôn thường xuyên ngăn người nên cậu phát phát tay trước mặt.

“A.” Cẩn Ngôn phục hồi tinh thần lại, miễn cưỡng cười cười, nói: “Làm sao vậy?”

“Cẩn Ngôn, có phải xảy ra chuyện gì hay không, em ngồi ở trước máy vi tính đã lâu, các trình bảo vệ cũng xuất hiện đã lâu rồi.” Anh đặt máy vi tính trên tay sang một bên, đến ôm cô, tay vòng qua ngang eo của cô.

Cẩn Ngôn lắc đầu một cái: “Không có việc gì. Đang suy nghĩ chuyện của công ty, nghĩ đến xuất thân.” Thấy dáng vẻ của cậu không tin, cô lại nói: “Anh cũng biết, công ty rất loạn, em mới phát hiện ra một đầu mối, bước tiếp theo, khẳng định rất mấu chốt, chỉ là em đang suy nghĩ đi bước tiếp theo như thế nào mà thôi.”

Ánh mắt Lăng Minh đen sẫm, mắt rũ xuống, nắm lấy tay cô đi đến bên ghế sofa, đợi sau khi cô ngồi xuống lại nâng lên cằm của cô, Cẩn Ngôn không thể tránh, chỉ có thể nhìn vào mắt của cậu.

“Cẩn Ngôn, chúng ta nói chuyện một chút.”

“Nói chuyện gì?” Cô có chút sợ.

“Cẩn Ngôn.” Lăng Minh thở dài một cái, nắm tay cô chặt hơn: “Hai chúng ta, là muốn sống với nhau cả đời, tin tưởng là yếu tố cơ bản nhất.” Cậu nói.

Cẩn Ngôn gật đầu.

“Vậy tại sao em không thể thẳng thắn với anh một chút?” Ánh mắt Lăng Minh có đau đớn: “Anh không hỏi, anh giả bộ cái gì cũng không biết, nhưng mà, anh một mực chờ em mở miệng nói với anh, anh nghĩ rằng nếu như em sẵn sàng nói với anh, chính là thật sự tin tưởng anh, có lòng tin rồi, nhưng. Anh vẫn không làm cho em cảm thấy an toàn sao? Cẩn Ngôn, có phải em đối với đoạn tình cảm này, còn giữ thái độ hoài nghi hay không?”

Cô lúng ta lúng túng ngẩng đầu lên, có chút ngượng ngùng nói: “Anh cũng đã biết rồi.”

Lăng Minh gật đầu một cái: “Bên cạnh cha có người của anh, ở bên cạnh cha giống như người nằm vùng vậy, mấy ngày trước anh ta nói cho anh biết, cha cần mẹ ở bên xe, mấy ngày nay lại thấy dáng vẻ em mất hồn mất vía, anh nghĩ, nhất định mẹ đã nói với em chuyện này. Cẩn Ngôn, anh nói đúng phải không?”

“Vâng” cô gật đầu một cái: “Ngày đó mẹ gọi điện thoại nói với em, nhưng mấy ngày nay, Lăng Đào vẫn không có gọi điện thoại cho em, em không biết ông ta tính toán điều gì, cũng không biết ông ta muốn làm gì. Hơn nữa, anh lại bận rộn như vậy.”

Giọng cô nói những lời này rất yếu ớt, vẻ mặt hơi buồn, cô đang sợ hãi, có lẽ cô sợ hơn so với cậu, cho dù như thế nào đi nữa, cậu vẫn là con trai của Lăng Đào, ông ta cũng sẽ không làm tổn thương cậu, nhưng với Cẩn Ngôn thì, đoán chừng thủ đoạn gì Lăng Đào cũng có thể làm được.

Trên mặt cô lo lắng làm cho cậu khó chịu.

“Đừng lo lắng.” Nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, Lăng Minh vuốt tóc của cô: “Có anh ở đây, anh biết rõ nên làm cái gì, Cẩn Ngôn, em phải tin tưởng anh, anh sẽ cho em một cuộc sống ổn định hạnh phúc, việc em cần, chính là tin tưởng anh, ủng hộ anh, cùng với anh.” Lăng Minh nhàn nhạt hứa hẹn, từng lời từng lời, để cho cô nghe thấy rõ ràng, nhưng cô không thể nhìn thấy một nơi, lặng lẽ nơi lòng bàn tay đang nắm chặt, ánh mắt, có chút lạnh lẽo.

Ngày hôm sau họ đi làm việc của mình, có lẽ là bởi vì chuyện đêm hôm trước, nên buổi sáng hai người nói ít hơn rất nhiều, chỉ là khi Lăng Minh cảm điều khiển ti vi đi về phòng làm việc xem buổi đấu giá, thì Cẩn Ngôn gọi cậu lại.

“Cái khay tay áo này.” Cẩn Ngôn mở cái hộp trong tay ra: “Là quà tặng lúc sinh nhật anh mười tám tuổi, lúc ấy không biết tặng cái gì, cho nên đi mua một đôi này.” Cô nói: “Ai biết Tiểu Mỹ lại đổi quà tặng, mấy ngày trước em đến thăm con của Tiểu Mỹ, cô ấy đã tìm được đưa cho em, Lăng Minh.” Cô từ từ thay cậu cài nút, ngẩng đầu lên, nói: “Hiện tại em tặng nó cho anh, hi vọng vẫn không muộn. Cũng giống như chúng ta vậy, cũng sẽ không muộn.”

“Đêm đó không muộn.” Cậu mỉm cười nhìn cô, nhẹ nhàng hôn lên trán của cô: “Chỉ cần là em tặng, lúc nào cũng đều không muộn. Chỉ cần em vẫn còn ở đây, lúc nào cũng đều không muộn.”

Đến phòng làm việc, cậu tự mình đến phòng giải khát nấu một bình cà phê, từ từ nấu, chờ mùi thơm từ từ lan tỏa, một phòng nồng nặc mùi thơm, cậu nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, rót vào trong ly, nhẹ nhàng hớp một ngụm, mùi vị rất nồng, cậu cảm ly lên đi về phía phòng làm việc, mở máy vi tính ra, sau đó nhìn đồng hồ treo tường thì đã chín giờ rưỡi, Lăng Minh lấy điện thoại di động ra cười cười, nhấn dãy số gọi đi.

Mơ hồ có thể nghe giọng nói của người đấu giá, tầm mắt Lăng Minh dừng lại trên tấm hình trên bàn làm việc một giây, bức ảnh hai cha con chụp chung, chính ông đã đưa cậu đến công ty này, ánh mắt của Lăng Đào, nhất định ông ta rất tự hào về con trai của mình.

Đáng tiếc. Ánh mắt Lăng Minh nặng nề, nói: “Mảnh đất kia, không cần nữa, tặng cho Nhiễm Sĩ Duệ đi.”

“Cái gì?” Giọng nói bên kia hoài nghi.

“Anh không có nghe lầm, mảnh đất kia, không cần, tâm sức của mấy tháng này, mấy tỷ lợi nhuận này, hai mươi năm kế hoạch phát triển, tôi vứt bỏ.”

“Lăng tổng.”

Lăng Minh đã cúp điện thoại, mấy tỷ tiền thuốc thang của Nhiễm Sĩ Duệ, thật đúng là để cho anh ta trắng trắng lượm trở về, cậu đi tới bên cửa sổ, nhìn nhà cao tầng ngoài cửa sổ, trong mắt, yên lặng không có một chút dao động.

Cha cậu chờ bọn họ hoảng sợ trước, tốt thôi, trước hết cậu cho ông ta một đòn, đây là quyết tâm đối với Cẩn Ngôn, cũng là quyết tâm đối với Lăng Đào, cậu, tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, cậu giờ ly cà phê lên, kính chiến tranh sắp tới.

Lúc Lăng Đào xông vào phòng làm việc thì Lăng Minh đang chơi game, chơi trò đua xe mô phỏng, mấy năm này cậu không đi ra ngoài chơi rồi, xe, tự nhiên cũng cho ném đi, lúc Cẩn Ngôn không có ở đây vừa không có công việc, thời gian đó cậu ngâm mình phía trên này, chỉ là mới chơi đến chỗ thú vị nhất, đột nhiên cửa bị đẩy mạnh ra, hoặc giả nói là đập mạnh, Lăng Minh khẽ hơi ngẩng đầu, đã nhìn thấy Lăng Đào xanh mặt đi vào, đi một đường đến nhìn chằm chằm cậu.

Ánh mắt kia, Lăng Minh hoảng hốt cảm thấy người đàn ông trước mặt này có thù oán với mình, cậu nhớ lại lúc nhỏ đúng là như vậy, không đạt được yêu cầu hạng nhất, thành tích không tốt, ánh mắt Lăng Đào sẽ nhìn chằm chằm vào cậu, sau đó dùng roi mây quất vào trên người cậu lạnh lạnh, là roi mây thật, không biết lấy ở đâu, đánh vào người, dường như muốn lấy đi thịt vậy, một roi lại một roi, lần đầu tiên lúc cậu còn biết khóc, cậu sẽ gọi mẹ, nhưng đôi lần, cũng chỉ là đánh vào đất nhiều hơn, đau roi mây nhiều hơn, sau đó cậu thói quen, chết lặng, biết không phản kháng được rồi, cũng không cam tâm tình nguyện bị đánh, bị đánh thì không nói tiếng nào, nhìn chằm chằm Lăng Đào như vậy, liều mạng. Có lúc thật sự không chịu được, thì phát ra tiếng giống như tiếng mèo kêu, nhưng lại không bao giờ cầu xin ông ta đừng đánh.

Khi đó lão quân gia cũng đau lòng cho cậu, lúc cho cậu thuốc sẽ lại ghen ngào nói: “Làm sao cậu không chịu yếu thế chứ, van cầu tiên sinh, có lẽ tiên sinh cũng sẽ không xuống tay nặng như vậy. Dù thế nào, cậu cũng là con trai của ông ấy.”

Nhưng cậu không bao giờ cầu xin ông ta.

Suy nghĩ một chút, thật ra thì thật sự là di truyền, hai người bọn họ đều bướng bỉnh như nhau, ai cũng không chịu mở miệng nhận thua, vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào, nhưng bây giờ Lăng Đào đã già rồi, ông ta không không chế được cậu, thật ra thì cậu cũng không có yêu cầu gì, cậu chỉ cần Cẩn Ngôn, về phần còn lại, cũng không quan trọng.

Tại sao Lăng Đào không hiểu điều này chứ, tại sao ông ta muốn kiên trì chia rẽ bọn họ như vậy?

Tay Lăng Minh đặt trên bàn phím buông ra.

Lăng Đào đi mấy bước trước bàn làm việc, hơi thở còn chưa có bình phục bình thường, hơi thở hỗn hển, hiện tại ông cũng đã đến gần năm mươi, thể lực cùng tâm lực, đều không còn mạnh mẽ, nhưng tuổi của ông lớn như vậy, nhưng vẫn không chịu dừng tay, Lăng Minh khẽ nhíu mày. Ông già cứng đầu.

Lăng Đào đứng ở trước bàn làm việc, không có ý tứ ngồi xuống. Lăng Minh hỏi ông có muốn cà phê hay không, có lẽ ông cực kỳ tức giận, nói một câu không cần, còn lặp lại mấy lần, không cần không muốn không cần, hiện tại cho ông thịt rồng cũng ăn không vô, đồ lưu manh này, thậm chí chuyện như vậy cũng làm được.

Đập mạnh tay lên trên bàn.

Lăng Minh rũ mắt xuống, cảm cái ly ở bên cạnh miệng nhâm nhi, cà phê đã lạnh, vị không ngon chút nào, cậu đứng lên, mỉm cười nói: “Tôi đi đổi một ly. Làm phiền ông chờ một chút, có chuyện gì cùng lắm thì, ở lại chúng ta sẽ bàn lại.”

“Cậu.” Lăng Đào cách bàn làm việc đột nhiên đưa tay ra trước mặt cậu, mắt thấy bàn tay sẽ phải quét mặt của Lăng Minh, Lăng Minh nghiêng người lùi lại, nhưng cái ly trong tay lại bị đổ trên mặt đất, chất lỏng màu nâu chảy đầy đất.

Cái ly đó là Cẩn Ngôn tặng, hiện tại bể như vậy, thật đúng là đáng tiếc, chỉ là cũng không sao, lần sau đi ra ngoài mua hai cái ly tình nhân, phòng làm việc của cậu một, phòng làm việc của cô một.

“Lăng Minh, tôi chỉ muốn biết, trong buổi bán đấu giá lô đất sáng nay, tại sao cậu lại muốn thu tay lại, cậu có biết thu tay lại thì bỏ qua bao nhiêu lợi nhuận hay không.”

Tầm mắt Lăng Minh từ trên mặt đất chuyển qua trên người đàn ông trước mặt.

“Tôi biết rõ.” Cậu buông tay, thờ ơ nói: “Tôi biết hậu quả rất rõ ràng, tổng lợi nhuận ròng vượt qua năm tỷ, còn có vì dự án này mà cố gắng. Nhưng tôi không quan tâm, ông cũng biết, chuyện này, tôi là cố ý, trước khi lâm môn lại thu hồi lại, tôi chính là làm cho ông thấy, tôi chỉ quan tâm đến một chuyện.”

Lăng Đào không có tiếp lời, không cần hỏi ông đã biết chuyện này, hoặc là một người này, là chỉ người nào.

“Cậu chỉ dùng mấy tỷ lợi nhuận thị uy tôi.” Khóe miệng Lăng Đào co giật, giọng nói lộ ra mấy phần thê lương, giống như một người trước khi lâm chung nhớ lại thời gian tuổi trẻ, hướng tới, cũng chỉ có tiếc nuối, cuối cùng sinh mệnh cũng không nắm được cái đuôi, ông không khỏi bất đắc dĩ nói: “Cậu thành ác ma là bởi vì người phụ nữ kia, cô ấy có điểm nào tốt, thân phận của cậu, muốn người phụ nữ nào mà không có.”

“Nhưng mà, phụ nữ nhiều hơn nữa, phụ nữ khá hơn nữa, ngoài cô ấy ra, ai tôi cũng không cần.” Cậu nhẹ nhàng nói, giọng nhàn nhạt, lại giống như đá trong nước, kiên định tồn tại một tín niệm như vậy, không thể không có cô: “Cha, con chỉ muốn nói cho cha biết, tài sản gì đó, con thật sự nhìn chướng mắt, nếu như cha nghĩ dùng cái này để chia rẽ chúng con, vậy thì cha thật sự đi nhầm phương hướng rồi, con cũng nói cho cha biết, vì Cẩn Ngôn, con có thể từ bỏ tất cả, thân tình của hai cha con chúng ta cũng không nông hậu. Cha có thể bỏ qua, con cũng có thể bỏ qua vậy.”

“Cậu ở đây uy hiếp tôi.” Lăng Đào gầm thét, nếp nhăn trên mặt hình như bởi vì dùng sức mà căng hơn, ông siết chặt mép bàn, cố gắng muốn tìm về khí thế cao cao tại thượng, nhưng bây giờ Lăng Minh cao hơn ông, khỏe mạnh hơn ông, ngay cả ánh mắt nhìn ông ta, cũng tràn đầy đồng tình. Ông hoảng hốt ý thức được, tình hình lúc tuổi còn trẻ ông quát Lăng Minh, cũng sẽ không bao giờ làm được nữa, ông thật sự đã già rồi.

“Cha.” Lăng Minh đi tới trước mặt ông, nhìn chằm chằm ánh mắt của ông, tầm mắt hai người giao nhau trên không trung sau đó lại dời đi, ánh mắt giống như đâm lẫn nhau vậy, nhìn lâu mấy giây sẽ bị thương, Lăng Minh nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Năm đó cha vận dụng quan hệ để cho con không phải ăn cơm tù, điều kiện gì, con nhớ rất rõ ràng, nhưng mà, ngoại trừ Cẩn Ngôn, chuyện còn lại, con đều có thể đồng ý với cha. Chỉ có Cẩn Ngôn, con không muốn nhượng bộ. Cũng tuyệt đối, sẽ không nhượng bộ. Hôm nay con có thể cầm vài triệu đi chơi, ngày mai, con sẽ làm ra chuyện gì, con cũng không biết, giới hạn thấp nhất của cha con cũng không biết, nhưng giới hạn thấp nhất của con, con tin cha cũng chưa từng chạm đến.”

Những lời như thế không còn gì để nói, Lăng Minh phá hủy mấy tỷ đầu tư tỏ rõ quyết tâm của cậu, Lăng Đào tin tưởng cậu có thể nói được làm được, đó là con của ông, mặc dù bọn họ chung đụng không hề hòa hợp, tuy nhiên lại hiểu rõ lẫn nhau, ông suy nghĩ một chút, suy nghĩ bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Sau khi Lăng Đào đi, Lăng Minh cũng cầm áo khoác rời đi, đã đến lúc tan việc, buổi trưa thật tốt, nhưng không thể ăn cơm một mình buồn bã như vậy.

Đi công ty Cẩn Ngôn đón cô, thư ký của cô đã biết cậu rồi, mỉm cười nói: “Anh chàng đẹp trai, lại tới đón chị gái của cậu.”

Lăng Minh lườm cô ta một cái: “Cái gì mà chị gái, là bạn trai? Lần sau không được quên hết. Nếu không tôi thối lời nói bên gối, cô chịu.”

“Ha ha, vậy. Tôi có ích lợi gì.” Thư ký cười nói đùa với cậu, cũng không có bao nhiêu gò bó.

Lăng Minh cúi thấp đầu nặng nề suy tư một lát: “Tôi thối lời nói bên gối để cho cô ấy tăng lương cho cô được không.”

Trên lưng bị người vỗ một cái, cậu quay đầu lại, đối diện với Cẩn Ngôn dờ khóc dờ cười vẻ mặt: “Đừng đùa, đi thôi.”

“Gấp gấp như vậy làm gì?”

“Em sợ không nhanh đi, người của công ty em cũng bị anh mua chuộc thành nội ứng của anh.”

“Em biết là tốt rồi. Vì thế em nên hiểu, nhất định em trốn không thoát.” Cửa thang máy đang đóng lại cậu hôn một cái trên mặt cô.

Cần Ngôn đánh cậu một cái: “Đừng đùa, có Camera đấy.”

Cậu cười ha ha, âm mưu được như ý, theo thói quen nắm tay của cô, trợn mắt nhìn Camera một cái.

Bữa trưa họ chọn nhà hàng không xa lắm, hai người ngồi xuống, Lăng Minh lại còn gọi một chai rượu, Cần Ngôn giật mình, nói: “Hôm nay anh rất vui vẻ phải không?”

Cậu cười cười.

“Không biết là vui vẻ hay là đau lòng.” Bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói, hai người nghiêng đầu nhìn sang, chỉ thấy Nhiệm Sĩ Duệ, tâm tình không được tốt đứng ở bên cạnh bàn.

“Làm sao vậy, Sĩ Duệ. Trùng hợp như thế.” Cần Ngôn biết buổi đầu giá buổi sáng, Nhiệm Sĩ Duệ là một người làm ăn, luôn có thành bại, thất bại nên đi tìm Lăng Minh trả thù, cá tính của anh ta, hẳn không phải là như vậy.

“Không có việc gì.” Anh khoát tay áo, nhưng không khách khí kéo ghế dựa ngồi xuống: “Buổi trưa hôm nay, tôi mời khách, hai người ăn thoải mái.”

“Tại sao anh phải mời. . . .” Cần Ngôn cười nói: “Người nào trả tiền cũng vậy thôi.”

“Tôi đương nhiên phải mời khách.” Anh cầm lên thực đơn bắt đầu xem, đáng vẻ nhẹ nhàng: “Em không biết người đàn ông trước mặt, tức giận vì người đẹp, anh nên cảm ơn cậu ấy không có cướp tiền trong tay anh, hàng trăm triệu so sánh với hàng trăm mảnh, làm thế nào, anh đều chuyển lợi nhuận.” Anh cười híp mắt nhìn Lăng Minh: “Tôi nói có đúng không?”

Thấy cậu không trả lời, Nhiệm Sĩ Duệ có chút cảm khái nói: “Trước kia vẫn không có cảm thấy cậu có bao nhiêu nguy hiểm đối với tôi, bây giờ nhìn lại, phải đề phòng cậu rồi.”

Lăng Minh chau chau mày: “Tùy anh thôi.”

Hai người đàn ông này nhìn nhau cười, có lẽ Cần Ngôn phát hiện ra một đầu mối: “Tại sao.” Cô hỏi, cô biết trong khoảng thời gian này Lăng Minh rất bận rộn chuyện này, cậu bỏ ra bao nhiêu, cô rõ ràng nhất, nhưng mà bây giờ, vào một sáng sớm, đã từ bỏ rồi, làm nhiều công việc như vậy, tất cả công sức đều là vô dụng?

“Tôi có chừng mực.” Cậu nói.

Đối với cô, cậu luôn luôn như vậy, ngẫu nhiên sẽ để cho cô đau nhói, sau đó vừa cảm động, cuối cùng thì chính cô cũng có chút ghét mình, làm gì khiến Lăng Minh như vậy, tại sao cậu phải bỏ ra nhiều như vậy, làm gì.

“Cám ơn.” Cô vươn tay ra nắm tay cậu ở trên bàn, thật chặt, mười ngón tay đan vào nhau.

Điện thoại của cô vang lên, Cần Ngôn liếc mắt nhìn dây số, tâm tình bình tĩnh nghe, toàn bộ cuộc trò chuyện, cô cũng chỉ nói một chữ, được, cúp điện thoại, cô nhìn Lăng Minh, nói: “Lăng Đào gọi điện thoại mời chúng ta ăn cơm tối, em đồng ý với ông ta rồi.”

Đã đến lúc bọn họ phải đối mặt với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 44

Edit: Sun520

Trước khi vào cửa có chút thấp thỏm, cũng may Lăng Minh nắm chặt tay của cô, cuối cùng nỗi lo lắng đó cũng biến mất, dường như đã biến mất trong ánh mắt kiên định của cậu.

Ngôi nhà cổ của nhà họ Lăng ở trung tâm thành phố, một nơi yên tĩnh ở chốn phồn hoa, diện tích tòa nhà rất lớn, lại nhiều cây, nhìn từ xa, là một vùng lớn màu xanh lá cây, làm cho người ta có ảo giác mình đang ở trong khu rừng rậm. Ngôi nhà cổ là thể hệ trước của người nhà họ Lăng để lại, lối kiến trúc của thập niên ba mươi và bốn mươi, giữ gìn tốt, hơn thế nữa, người bên ngoài đi tới thành phố Du, cũng sẽ sinh ra một cảm giác nghi ngờ đây có phải là một địa điểm thu hút khách du lịch hay không, khi còn bé thân thể và tâm trí của Lăng Minh đều bị nhốt ở đây, chuyện mà cậu yêu thích nhất, chính là lúc nghỉ ngơi, trèo lên cây, nhìn người qua lại bên ngoài, dòng xe chạy, nhìn thấy, sẽ cảm thấy rất vui vẻ, có lúc nhìn thấy người lớn ôm trẻ nhỏ vào trong ngực, cái cảm giác ghen tị đó, thật sự mà nói thì không thể mô tả được.

Mà từ sau khi Cẩn Ngôn trở lại, hình như cậu cũng không đến đây nữa, nơi đây có những kỷ niệm đau đớn nhất thời thơ ấu của cậu, mặc dù không để lại ám ảnh trong lòng cậu, nhưng, nếu không có việc gì, cậu thật sự không muốn đến đây, bình thường ngay cả bữa ăn tối cùng với Lăng Đào, chủ yếu là chọn ở bên ngoài.

Thật ra thì trong suy nghĩ bảo thủ của Lăng Đào có rất lớn sự cố chấp, nói thí dụ như ông kiên trì muốn ở tại nơi thuộc về nhà họ Lăng, nói thí dụ như ông kiên trì muốn một đứa con trai, nói thí dụ như bọn họ có tư tưởng môn đăng hộ đối.

Cho nên khi Lăng Minh nghe Cẩn Ngôn nói Lăng Đào hẹn ở nhà cổ thì có lẽ trong lòng đã có mấy rõ ràng, nơi này là nhà cổ họ Lăng, là nơi mà tổ tông nhà họ Lăng sinh sống, nếu như không phải là thỏa hiệp, thì có lẽ cha cậu sẽ không để cho Cẩn Ngôn bước vào cửa ngôi nhà này.

Nghĩ đến đây, lòng của Lăng Minh dễ chịu hơn rất nhiều, cậu không quan tâm chuyện đấu với Lăng Đào nữa, cuối cùng hai bên cũng sẽ không quan tâm đến tổn hại, vì vậy áp lực trong lòng Cẩn Ngôn cũng sẽ lớn hơn, cậu không muốn là gánh nặng cho Cẩn Ngôn, cho nên hiện tại như vậy, không tính điều vui vẻ, nhưng ít nhất hòa bình ngoài mặt, thật sự là tốt rồi.

Nhưng lại khó tránh khỏi hoài nghi, cha của cậu, thật sự sẽ thỏa hiệp như vậy sao? Từ nhỏ cậu đã biết Lăng Đào rất bảo thủ, cậu thật sự không thể nào tin được mới như vậy mà ông đã dùng tay rồi, hay là kế trì hoãn?

“Nghĩ gì thế?” Cẩn Ngôn đẩy cậu. “Đến nơi rồi.”

Cậu phục hồi lại tinh thần, quần gia mở cửa cho bọn họ, có thể thấy được, bữa ăn tối hôm nay Lăng Đào rất coi trọng, đèn thủy tinh sang trọng chói mắt gần như làm cho mắt choáng váng, chiếc bàn dài được phủ khăn trải bàn màu sáng, bộ đồ ăn làm bằng bạc, hoa tươi nồng nặc mùi thơm, còn có thức ăn ngon, người giúp việc phục vụ bọn họ chờ ở một bên.

“Cẩn Ngôn.” Lăng Đào ngêng đón bọn họ, dùng một chút, mở miệng gọi cô, có lẽ vẫn cảm thấy không quen, gọi tên nghe có chút khó khăn, giống như là cổ họng mắc xương cá vậy, đành nói hai chữ.

“Lăng tiên sinh.” Cẩn Ngôn do dự một chút vẫn cảm thấy lạnh nhạt thì tốt hơn, nếu như Lăng Đào không có thừa nhận cô, cần gì phải tự tìm đau khổ chứ, bác trai thì quá thân thiết, cô sợ Lăng Đào lạnh lùng chặn lại, xấu hổ, cũng chỉ có cô mà thôi. Cô tự nhận không cần hạ thấp mình như vậy, sau đó nhìn ông một cách bình tĩnh, nhẹ nhàng gạt đầu, bây giờ, không cần sợ hãi, cũng không cần lùi bước, cho dù chờ cô là chuyện gì, bình tĩnh trả lời là được.

“Tôi đây ngồi nói chuyện đi.”

Ba người ngồi xuống, người giúp việc đứng bên cạnh gấp thức ăn cho bọn họ, tài nấu nướng của đầu bếp rất ngon, ngon hơn bữa ăn buổi trưa, mùi vị cũng rất không tệ, nhưng tâm tư ba người khác nhau, ý tứ cũng chỉ là đơn giản động đũa, sau đó người giúp việc rót rượu cho bọn họ, rượu đỏ đủ năm, vị rất ngon, Cẩn Ngôn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, liếc mắt nhìn Lăng Minh.

Lăng Minh cầm tay cô phía dưới bàn, để ly xuống nói: “Cha, con với cha đều biết rằng bữa cơm này không phải là ăn cơm đơn giản như vậy, nếu như cha không nói rõ, con nghĩ, hai người con và Cẩn Ngôn cũng không có cảm giác ngon miệng. Con cũng không muốn sau khi ăn, lại nghe được tin tức xấu dẫn đến chứng khó tiêu.”

Lăng Đào dùng một chút, thở dài một hơi, rồi lại để đũa xuống, tựa lưng vào ghế ngồi, tầm mắt của ông dừng lại ở cửa sổ, đêm tối, ánh mắt của ông dường như xuyên thấu qua bóng tối này, hi vọng tìm thấy một ánh sáng.

“Tiểu Minh.” Ông nói: “Thật ra thì cha và mẹ của con đã từng có một khoảng thời gian vui vẻ. Thật sự, tuy thời gian không dài, nhưng cha thật sự cảm thấy, đó là khoảng thời gian trong cuộc đời của cha, là thời gian hạnh phúc nhất.”

Lăng Minh nhủ nhủ mảy, mẹ trong ấn tượng, thật sự không có bộ dáng vui vẻ gì, lời nói của Lăng Đào, thật giả khó biết, cậu cũng không biết đúng sai, cũng không có nhận định bất kỳ cái gì.

“Chỉ là, thái độ tình cảm của cha, không có cố chấp như con, có lẽ là không đủ yêu. Thân phận của cha cho cha vinh quang, vì phần vinh quang này, tất nhiên phải có hi sinh. Trên thế giới này, không có gì mà không cần hiểu rõ mà đã thu hoạch.” Ông nhẹ giọng nói: “Có lúc cha thấy con cũng nghĩ rằng, nếu như năm đó cùng với mẹ của con ở chung một chỗ, ngày sau sẽ như thế nào, có thể hối hận hay không, nhưng mà, người đã chết rồi, không có cơ hội chứng minh, những năm này, cha đặt toàn bộ tinh lực trong công ty, nhìn công ty từng bước từng bước mở rộng, nhìn con rồi đi lại trở về. Tiểu Minh, cha chỉ có một đứa con trai là con.” Ông run run nói, mặt rũ xuống, có mấy phần cảm xúc tê lương, giống như mùa đông đến cây cỏ tạm thời ố vàng, màu xanh là hi vọng cuối cùng, nhưng lại không tránh thoát khỏi mùa đông tàn khốc, Lăng Đào, kiên cường nhiều năm như vậy, thật sự là đã già rồi.

“Cha, trọng tâm.” Lăng Minh ngắt lời của ông, không phải cậu thiếu tôn trọng, cậu cũng không phải là người máu lạnh, mà là Lăng Đào quá mức xảo quyệt, là dùng khổ nhục kế để thỏa hiệp, cậu không biết, cho nên muốn có một câu trả lời rõ ràng.

“Tiểu Minh, cha già rồi.” Lăng Đào cảm khái nói: “Cha không còn sống bao lâu nữa, cha không muốn nhìn thấy giang sơn của mình rơi vào trong tay kẻ khác, cũng không muốn nó thất bại như vậy, con là con trai duy nhất của cha, cũng là hi vọng duy nhất của cha, không phải sao? Cha có thể có cách gì, thật ra thì con luôn biết rõ điểm yếu của cha ở đâu.”

Nói như vậy, coi như Lăng Đào thỏa hiệp, bàn tay hai người siết thật chặt dưới bàn cơm.

“Cám ơn, cha.” Lăng Minh nói.

Lăng Đào khoát khoát tay: “Cha đồng ý, nhưng mà không phải là không có điều kiện”

Lăng Minh nhú nhú mày.

“Từ ngày mai trở đi, con trở về công ty làm việc.” Ông nói.

Lăng Minh suy nghĩ một chút, trở về nơi đó cũng như nhau, chỉ cần Căn Ngôn an toàn ở bên cạnh cậu, việc còn lại, cũng không quan trọng: “Có thể.”

“Thứ hai, con mất mảnh đất từ trên tay Nhiệm Sĩ Duệ, hiện tại trên tay cha có một hạng mục khó giải quyết, và cùng hợp tác với một công ty nước ngoài, đàm phán nhưng vẫn không có tiến triển, con đi theo và cùng giải quyết.”

“Không thành vấn đề.”

“Thứ ba.”

“Ngoại trừ Căn Ngôn, con đều đồng ý với cha.”

Mặc dù quá trình dùng cơm không thể nói là vui vẻ, nhưng vẫn là vui vẻ, ba người không có chung đề tài gì nhiều, thỉnh thoảng Lăng Minh và Lăng Đào nói một chút chuyện của công ty, cơm nước xong, Lăng Đào gọi Lăng Minh vào phòng sách, nói chuyện, cũng là chuyện của công ty, sau khi nói xong cũng đã hơn mười giờ, Lăng Minh nói muốn cùng Căn Ngôn đi về.

Lăng Đào cũng không còn ngăn cản, kết quả Lăng Minh và Căn Ngôn lên xe mới phát hiện chìa khóa xe để quên ở phòng sách rồi.

“Anh vào lấy.” Lăng Minh cời dây nịt an toàn ra, cười cười.

Đi lên cầu thang, tay cầm nắm cửa, mới phát hiện cửa cũng không có khóa, mơ hồ nghe giọng yếu ớt nói chuyện qua điện thoại.

“Trái tim của tôi có thể ngừng đập bất cứ lúc nào. Không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể cố gắng kiểm soát.”

Tim Lăng Minh lung lay một chút, cậu nghĩ tại sao cha lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy, hóa ra là thân thể của ông đã có vấn đề rất lớn, trái tim Lăng Đào không tốt, khoảng thời gian trước ông đã biết, còn cùng cậu đi bệnh viện làm kiểm tra, lúc lấy kết quả cậu không có đi, hỏi Lăng Đào, Lăng Đào cũng không có nói, sau đó lại bận rộn nên quên mất, hóa ra là, tình huống đã xấu như vậy.

Nhất thời tim của cậu không biết là cảm giác gì, nói khổ sở, nhưng mà không giống như lúc mẹ qua đời khi đó đau đớn đến nỗi hận không thể chết đi, có lẽ người đàn ông này, từ nhỏ làm tổn thương cậu quá nhiều, cho nên thân tình cậu đối với ông, cũng chỉ dừng lại một lần bị làm tổn thương đã mài mòn hết.

Nhưng nếu nói không khổ sở, hình như cũng không phải như vậy, luôn có một chút tình cảm, đối với quan hệ huyết thống, làm sao có thể thật sự lạnh lùng như vậy chứ.

Cậu đứng ngoài cửa một lát, nhưng không biết đi vào phải nói gì, lời an ủi, cậu sẽ không nói, Lăng Đào cũng sẽ không nghe, hai người bọn họ, thật ra thì không thích hợp làm cha con, mà chỉ thích hợp làm đối thủ hơn.

Cuối cùng Lăng Minh vẫn bỏ đi suy nghĩ muốn an ủi, ý định ban đầu của Lăng Đào, không phải là gạt cậu sao.

Lăng Minh đi vào cầm cái chìa khóa, trước khi đi tầm mắt dừng ở ly cà phê trên bàn máy giấy, cậu dừng lại, nói: “Trái tim không tốt, thì ít uống cà phê thôi.”

Cậu kéo cửa rồi đi, lại không nhìn thấy Lăng Đào ở sau lưng, khóe miệng dần dần lộ ra vết tích của nụ cười, chỉ là vết tích của nụ cười, nhưng không có ý cười.

Lăng Minh, thủy chung vẫn còn thiếu kinh nghiệm.

Sau khi lên xe cảm xúc Lăng Minh có chút sầu não, cậu nhìn Căn Ngôn, lại thờ dài.

“Làm sao vậy.”

“Căn Ngôn, chúng ta nhất định phải quý trọng từng ngày ở chung với nhau.” Cậu hôn một cái lên mặt của cô: “Nói không chừng một ngày nào đó, anh xảy ra tai nạn xe cộ, hoặc là đột nhiên làm sao, nếu như đến lúc đó chúng ta vẫn còn cãi nhau, thật sự là.”

Căn Ngôn cảm thấy không hiểu lời của cậu: “Làm sao vậy, có phải xảy ra chuyện gì hay không.”

“Không có gì.” Cậu lắc đầu một cái, khởi động xe: “Chỉ là đột nhiên có chút sầu não. Đứng rồi.” Đột nhiên cậu kêu to lên, xe vừa dừng lại, giảm ánh sáng đèn xe, chỉ nhìn thấy vẻ mặt của cậu hưng phấn giống như đứa bé phát hiện ra món đồ chơi mới lạ: “Căn Ngôn.” Cậu nắm tay của cô thật chặt. “Mặc dù anh vẫn chưa đủ tuổi kết hôn, nhưng chúng ta có thể đính hôn mà.”

“A.” Căn Ngôn nhất thời không có kịp phản ứng.

“Đính hôn.” Cậu lặp lại, muốn quỳ xuống, nhưng không gian quá chật: “Căn Ngôn, em đồng ý đính hôn với anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 45

Edit: Sun520

Lăng Minh nghĩ rằng trong khoảng thời gian này có lẽ là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của cậu.

Hãy nhìn xem, sau khi bản thân đối phó với cha, không cần phải trở mặt thành thù với cha, tiết kiệm bao nhiêu là chuyện. Thông qua thử thách của mẹ Căn Ngôn, trở thành con rể bảo bối trong miệng mẹ Hạnh, hai vấn đề lớn nhất đã được giải quyết, hiện tại đang chờ cậu, chính là giải quyết Căn Ngôn, cậu nghĩ điều này cũng không có quá khó khăn, dù sao sớm muộn gì Căn Ngôn cũng là vật trong túi của cậu, chạy không thoát, vì vậy, chờ cậu, hình như cũng chỉ là chờ đủ hai mươi hai tuổi, kéo Căn Ngôn đi đăng ký kết hôn mà thôi.

Nếu tạm thời không kết hôn được, làm trước một bước, hình như có thể đính hôn cũng không tệ.

Quyết định cái chủ ý này, tại một đêm nào đấy, sau khi tại nơi nào đấy vận động cuồng nhiệt, người đàn ông ướt mồ hôi nắm một góc áo ngủ của người phụ nữ, chết cũng không buông tay.

“Căn Ngôn, em theo anh đi.” Lăng Minh dùng lời ngon tiếng ngọt cũng không dụ dỗ được cái gật đầu của cô, có chút giận dữ, nhưng không có cách nào tốt hơn, không thể làm gì khác hơn là giờ trò lưu manh, gặt gao muốn kéo Căn Ngôn đi tắm, Căn Ngôn không bắt bẻ, bị cậu kéo đi như vậy, lộ ra nửa vai, giữa hai bầu ngực, còn có một chút khe rãnh mờ nhạt.

Cậu nuốt một ngụm nước bọt, càng kiên quyết đính hôn càng sớm càng tốt, sau đó công khai chung sống với nhau, sau đó mỗi ngày đều được hưởng thụ những lợi ích của mục tiêu cuối cùng này.

“Căn Ngôn.” Lăng Minh dặt tay của cô nũng nịu: “Anh đã là người của em rồi. Em không thể bỏ mặt anh. Em phải phụ trách anh.”

Về mặt Căn Ngôn nghiêm túc bồng chốc bị những lời này của cậu làm cho phá vỡ, rõ ràng là lời kịch của phụ nữ, bây giờ lại bị Lăng Minh dùng khuôn mặt đau khổ nói ra, nhất thời cô giống như là cường hào ác bá vậy.

Thật ra thì đối với việc đính hôn, thật sự mà nói thì cô sự cũng không có bài xích, chỉ là còn có mấy tháng nữa Lăng Minh đủ hai mươi hai rồi, đến lúc đó là có thể đi đăng ký kết hôn, cần gì phải đính hôn chứ, lúc đính hôn hai nhà thân thích đi một chuyến, kết hôn lại đi một chuyến nữa, không phải phiền toái sao?

“Ngoan, nhịn thêm chút nữa, mấy tháng mà thôi, sẽ đến rất nhanh thôi mà, cùng lắm thì em đồng ý với anh, đến lúc đó không gây khó khăn cho anh là được.”

Cái gì mấy tháng, rõ ràng là chín tháng, cái gì mấy, thoáng cái đã bị cô đã làm xong việc lớn rồi, Lăng Minh coi như rõ ràng, càng nghĩ càng không có lợi. Suy đi nghĩ lại một chút, cô không đồng ý không quan trọng, cậu tự có cách để cho cô ngoan ngoãn mặc áo cưới.

Mấy ngày sau, buổi sáng lúc Căn Ngôn tỉnh lại thì phát hiện trên tay mình nhiều hơn một chiếc nhẫn, nhìn rất xinh đẹp, chỉ là chiếc nhẫn đeo trên ngón tay này, hình như có ý nghĩa khác, cô lay tỉnh người bên cạnh: “Lăng Minh, chiếc nhẫn trên tay em là thế nào.”

“Nhẫn cưới.” Lăng Minh còn chưa tỉnh ngủ, giọng nói lộ ra mấy phần mơ hồ, nói xong lật người lại bắt đầu ngủ: “Không phải nói tạm thời không đính hôn ư, cho nên đeo chiếc nhẫn này để ngăn cản ông bướm chung quanh. Ngày hôm qua bó hoa trong phòng làm việc của em là ai tặng, thư ký em nói là một khách hàng. Còn là một khách hàng nam.”

Chỉ là một khách hàng nam tặng mà thôi, trong đầu của cậu đầy đen tối, nghĩ gì đều là đen tối cả.

“Nào có như vậy.” Căn Ngôn dờ khóc dờ cười: “Này không được lợi cho anh sao, em cũng không đồng ý với anh, anh đã tự chủ trương rồi, em muốn tháo ra.”

Lăng Minh khoát khoát tay không có trả lời, Căn Ngôn đi vào toilet giăng co nửa giờ cũng không thể tháo chiếc nhẫn này ra được, rốt cuộc cô xác định Lăng Minh chính là cố ý, là chủ mưu, là âm hiểm xảo trá, là hèn hạ vô sỉ, là.

Thật ra thì chiếc nhẫn này nhìn rất đẹp, dưới ánh đèn trong toilet, ánh sáng phản chiếu nhẹ nhàng, vòng tròn màu bạc, trên đỉnh là một viên kim cương, không lớn. Suy nghĩ một chút, phần lớn bộ phận trên chiếc nhẫn đều là như vậy, cũng không có tình xảo chỗ nào, nhưng mà đó là chiếc nhẫn ràng buộc

duyên phận, cô nhìn, càng nhìn càng thích, xoay xoay trên tay, rốt cuộc bỏ đi suy nghĩ tháo ra.

Lăng Minh nhìn cô đi ra từ toilet, trên tay vẫn còn chiếc nhẫn, mỉm cười, đi đến gần hôn cô.

Sau khi ăn xong điểm tâm thì đến công ty, thư ký vừa nhìn thấy trên mặt cô thì cười giống như hoa nở vậy, cực kỳ rực rỡ, Cẩn Ngôn không khỏi có chút ngạc nhiên, ngừng lại, nói: “Cô có chuyện vui gì sao? Vui vẻ như vậy.”

“Không phải là quản lý cô sao?” Thư ký nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, kéo ngăn tủ từ bàn làm việc lấy ra một cái hộp, cái hộp không lớn, bao bọc phải cũng rất có tâm tư, giấy bọc màu đỏ, phía trên là từng cái từng cái hình trái tim, ở giữa hình trái tim còn viết một đôi chữ hỷ: “Hạnh tổng, đính hôn vui vẻ, đây là quà của phòng thư ký góp tiền mua tặng cho cô.”

Cẩn Ngôn yên lặng nhận lấy trở về phòng làm việc, đóng cửa lại gọi điện thoại cho Lăng Minh, không ai nghe, không ai nghe, gọi ba lần cũng không có người nghe, trong lòng Cẩn Ngôn mắng một câu đáng chết, còn có thể thế nào, chẳng lẽ đi ra ngoài nói cho nhân viên của mình, đây là Lăng Minh trêu chọc bọn họ, cô là người chịu trách nhiệm, bạn gái Lăng Minh, thật sự mà có thể cuốn gói rời đi rồi.

Vui đùa cũng không nên nói chuyện này.

Chạy được hòa thượng chứ chạy không được miếu, Cẩn Ngôn giận dữ quyết định tối về sẽ tính sổ, buổi sáng sư huynh Hòa gọi một cuộc điện thoại, dặn dò đơn giản công việc cho cô trong khoảng thời gian này, kết quả điện thoại còn chưa có nói xong thì có điện thoại mới chen vào.

Là Tiểu Mỹ.

“Cẩn Ngôn, Cẩn Ngôn. Cẩn Ngôn yêu mến của mình.” Giọng Tiểu Mỹ rất hưng phấn, thét chói tai, giống như đầu thuốc nổ bị đập vậy.

Cẩn Ngôn để điện thoại xa một chút, nói: “Cậu bình tĩnh lại đi, bình tĩnh lại đi, là trúng 500 triệu hay là ông xã cậu có người phụ nữ khác ở bên ngoài. . . .”

“Khép lại cái miệng quạ đen của cậu đi.” Tiểu Mỹ trả lời, giọng nói vẫn cao vút dọa người: “Minh đặc biệt chịu thiệt thòi đến chúc mừng cậu, cậu lại có thái độ như vậy. Quá làm tổn thương trái tim của mình.”

“Cậu chúc mừng cái gì nha.” Cẩn Ngôn không hiểu.

“Chúc mừng cậu đã kết hôn. Đây không phải là chuyện vui sao. Đây là tâm nguyện lớn nhất của mình trong thời gian này, có thể tính cho rõ ràng.”

Trong đầu Cẩn Ngôn hiện lên hai chữ: Lăng Minh.

Buổi trưa gọi điện thoại cho Lăng Minh, vẫn là không có người nghe, cũng không thể cùng nhau ăn cơm trưa được, cho nên Cẩn Ngôn cùng nhân viên đến căn tin, kết quả vừa mới đến căn tin, gặp mặt chính diện cô, người xếp hàng đứng phía trước phía sau cô, tất cả đều cười nói chúc mừng với cô, ngay cả bác gái nấu ăn, cũng cười nói: “Hạnh tổng, chúc mừng đính hôn, cho cô thêm đũa gà. . . . Vốn là muốn cho hai người, chuyện tốt thành đôi, nhưng cô chuẩn bị đính hôn, nhất định phải chú ý đáng người, cho nên. Tóm lại là chúc mừng.”

Cẩn Ngôn dờ khóc dờ cười, cười nói cảm ơn.

Buổi chiều, công việc chủ yếu là đàm phán một hợp đồng với Nhiệm Sĩ Duệ, quá trình đàm phán rất thuận lợi, Nhiệm Sĩ Duệ đối với điều khoản của hợp đồng không có nhiều bất mãn, chỉ sửa đổi mấy chỗ chi tiết, in ra lần nữa, sau khi ký hết, Nhiệm Sĩ Duệ cũng không có ý định muốn đi, chỉ là bùng ly cả phê trên bàn lên khẽ nhấp một hớp, sau đó dường như kiên quyết nhìn Cẩn Ngôn, nói: “Thật ra thì anh thật sự không muốn nói chúc mừng với em, cô gái phải lập gia đình, chú rể không phải là anh, có chuyện gì vui mà anh phải chúc mừng đây, anh tự nhận mình không phải là người lòng dạ hẹp hòi, lúc Lăng Minh gọi điện thoại cho anh, trong lòng anh muốn đánh cậu ta một trận. Chỉ là nghĩ lại, anh là người lớn, cảm được thì cũng buông được, cần gì phải vì người phụ nữ mà khó chịu, Cẩn Ngôn, anh không nói chúc mừng, chỉ là tin tưởng lựa chọn của em, cũng hi vọng em và Lăng Minh có thể hạnh phúc. . . .”

Cẩn Ngôn im lặng nhìn Nhiệm Sĩ Duệ, cô đang suy nghĩ, thành phố này, trong số người mà cô quen biết, còn có mấy người không biết chuyện cô sắp đính hôn.

Cô cũng không hiểu mình tại sao “Bị đính hôn”, rốt cuộc buổi tối về nhà nên bảo Lăng Minh quỳ bàn xát quần áo hay là quỳ bàn phím hay là quỳ chủ bàn (motherboard) đây. Cho cậu quỳ cho đến khi rơi xuống một lớp da mới được, không thì có lỗi với mình quá, không phải sao.

Nhiệm Sĩ Duệ nhìn Cẩn Ngôn im lặng cũng không biết nói thế nào cho phải, có lẽ Cẩn Ngôn đính hôn cũng tốt, chặt đứt sự cố chấp cuối cùng của anh, rốt cuộc anh có thể chết tâm chờ đợi một đoạn tình cảm hoàn toàn không thuộc về mình.

“Cảm ơn.” Cuối cùng Cẩn Ngôn nhìn thấy ánh mắt Nhiệm Sĩ Duệ nên hồi hồn lại, cô ngừng lại một chút, nói: “Thật sự, cảm ơn.”

Tan việc cực kỳ tức giận đi nhanh về nhà, mở cửa đã thấy giữa phòng khách đặt sẵn bàn phím, trên bàn phím là cặp đũa sạch sẽ, phía trên cặp đũa là đầu của Lăng Minh.

“Anh làm gì đấy.” Nhìn thấy tình hình như vậy, vốn là tìm Lăng Minh tính sổ nhưng lời nói đã quăng ra sau đầu.

“Cần Ngôn, anh xin lỗi.” Lăng Minh ôm chân cô thật chặt, thái độ và lời nói cũng rất thành khẩn: “Cần Ngôn, thật xin lỗi, anh không nên tự mình quyết định, dù sao thì thiệp mời đính hôn cũng phải hỏi ý kiến của em, nhưng mà anh và Tiểu Mỹ cảm thấy thiệp mời rất đẹp, mặc dù anh và Tiểu Mỹ cũng cảm thấy em sẽ không có nói ra ý kiến gì, mặc dù anh và Tiểu Mỹ cũng rất cao hứng có thể cử hành lễ đính hôn, thẳng thắn mà nói, anh rất vui vẻ, nhưng dù sao em cũng là nữ chính, anh cũng không nên không hỏi em, càng không nên nhất thời hưng phấn đã gọi thiệp cho mẹ của chúng ta. Mối vừa rồi mẹ gọi điện thoại nói rất đẹp, còn nói gọi về nhiều một chút, chờ điền hết tên người thân thích, thì có thể đi mời rồi. Cần Ngôn, em đánh anh đi, đây là roi. Nếu như em cảm thấy trừng phạt không đủ, trong máy vi tính còn có một chủ bản (motherboard), bạn thân của anh nói rằng vợ của anh ta thích nhất là để cho anh ta quỳ chủ bản (motherboard), có phải em cũng yêu thích như vậy hay không.”

Cậu nằm úp sấp nói một hơi, Cần Ngôn cũng không nhớ gì cả, chỉ nghe được mấy từ mấu chốt, mẹ chúng ta, thiệp mời.

Cô hét lên một tiếng, chạy nhanh về phòng lấy điện thoại ra bắt đầu gọi.

“Mẹ.”

“Con gái ngoan.”

Mẹ Hạnh vừa mở miệng nói làm cho Cần Ngôn rung mình một cái, mẹ cô chưa bao giờ nói với cô như thế.

“Bây giờ, rốt cuộc con coi như đã trưởng thành, biết rõ tâm nguyện của mẹ rồi.” Giọng mẹ Hạnh không khỏi cảm khái: “A, đúng rồi, con nói cho Tiểu Minh một tiếng, cậu ấy gửi đã đủ thiệp rồi, mẹ đã điền tên tuổi thân thích lên hết rồi. Để cho cậu ấy yên tâm.”

Cần Ngôn ngây người: “Mẹ, điền xong rồi sao.”

“Mẹ nhờ cha con gọi cho thân thích gần đây cả đêm, việc mừng này, không thể kéo dài.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 46

Edit: Sun520

Cần Ngôn cảm thấy, trên thế giới này có lẽ cô là cô dâu bị kịch nhất, không hiểu tại sao mình đã đính hôn rồi, muốn thoái hôn, có trăm miệng cũng không thể bào chữa, nghiêm trọng hơn chính là, nếu như cô nói, có lẽ người thứ nhất muốn diệt cô, chính là mẹ của cô.

Gặp phải một người mẹ không thể chờ đợi đã con gái ra khỏi cửa, cô có thể có cách nào chứ.

Giọng nói của mẹ Hạnh đầu bên kia vẫn vui mừng, Cần Ngôn đáp lại đôi câu rồi cúp điện thoại, sau khi rời khỏi thì phát hiện Lăng Minh vẫn còn quỳ gối trên bàn phím, nghiêng đầu, vẻ mặt còn rất nghiêm túc.

“Bà xã đại nhân. Mời em trừng phạt anh vì đã mình tự quyết định đi.”

Cần Ngôn ngồi xuống ghế sofa khoát khoát tay, Lăng Minh có chút kinh ngạc: “Em không phạt anh? Bỏ qua cho anh như vậy hả?”

Ngay cả một chút sức sống cũng cảm thấy phiền phức, thở dài một cái, Cần Ngôn nói: “Dù sao gạo sống cũng đã nấu thành cơm rồi, em cần gì phải đi lãng phí tinh thần để làm khổ mình chứ, chẳng lẽ có thể hủy bỏ lễ đính hôn sao, không chừng có lúc nào đấy anh lại trả thù.”

Nghe cô nói như vậy, Lăng Minh vui vẻ vứt bỏ bàn gỗ, nhảy lên trên ghế sa lon, ôm lấy cô hưng hăng hôn một cái.

“Anh bảo đảm. Đính hôn với anh, tuyệt đối sẽ không để cho em không vui.” Cậu dừng một chút, giọng nói âm trầm một chút: “Cần Ngôn, không phải em không biết tình cảnh này, đã xuất hiện hiện bao nhiêu lần trong giấc mơ của anh, những lời này của em, làm cho anh thật sự có cảm giác không thật. Cần Ngôn.”

Cô chưa bao giờ nghĩ tới Lăng Minh lại như vậy.

Nếu quyết định đính hôn trước, sẽ chuẩn bị thật nhiều thứ, hôn lễ, địa điểm, khách mời, người thứ nhất nên thông báo, chính là Lăng Đào.

Tình hình của Lăng Đào cũng không tốt hơn so với tưởng tượng của bọn họ, mặc dù lúc nghe được có chút giật mình, nhưng trong nháy mắt cũng đã bình tĩnh lại, chỉ là giọng nói có mấy phần cảm xúc lẫn lộn: “Lăng Minh, sao con vội vã như vậy, có phải bởi vì cha hay không, có phải con không tin tưởng người cha này hay không.” Sắc mặt của ông, lộ ra mấy phần đau buồn.

“Cha, cha nghĩ quá nhiều rồi.” Lăng Minh nhú nhú mày, giải thích: “Đính hôn là ý của con và Cần Ngôn, không liên quan đến bất kỳ ai. Hơn nữa cũng không liên quan đến cha, nhưng mà chúng con vẫn hi vọng, cha có thể đến dự lễ đính hôn lễ của chúng con.”

Nghe cậu nói như vậy, Lăng Đào đành phải gật đầu và nói: “Nếu đã như vậy, cha đành phải chúc phúc các con, con hãy yên tâm đi, cha sẽ có mặt trong buổi lễ đính hôn, nếu cha đồng ý với con, thì cha sẽ đến đến.” Sau khi nói xong lời này, Lăng Đào còn hỏi bọn họ có cần giúp một tay hay không, Lăng Minh lắc đầu một cái, chỉ bảo quần gia đưa danh sách họ hàng cho cậu, còn lại, hai người bọn họ tự mình có thể làm được.

Lăng Minh quyết tâm muốn làm lễ đính hôn này thật lớn, mọi việc tự thân tự lực, Cẩn Ngôn hỏi cậu có cần giúp một tay hay không, cậu nói không cần, nhìn cậu vội tới vội đi, thời gian ăn cơm buổi trưa luôn có điện thoại gọi đến, lúc đó Cẩn Ngôn còn ngồi không yên. Tuy nói đính hôn là chuyện lớn nhưng Lăng Minh có được, nhưng rốt cuộc cô vẫn đồng ý, huống chi cô là nhân vật chính, cũng coi là một ngày quan trọng, cho nên, không giúp một tay, cô cảm thấy thật sự có lỗi với mình, cũng có lỗi với Lăng Minh.

Hai người bận rộn một khoảng thời gian, rốt cuộc nên chuẩn bị, đều đã chuẩn bị rất tốt.

Buổi sáng lúc Cẩn Ngôn bị Lăng Minh lay tỉnh, tối ngày hôm qua tăng ca hơi khuya, cô còn chưa ngủ đủ giấc: “Làm gì vậy”

“Hôm nay đi thử áo cưới.”

“A, thử áo cưới.” Cẩn Ngôn lặp lại một câu, kéo chăn che đầu.

Lăng Minh chờ một lúc lâu bên giường mà cô vẫn không dậy, nên lông mày chau lại, ra phòng bếp mở ra tủ lạnh, lấy một cục đá trong ngăn đông ra.

“Cẩn Ngôn, có dậy hay không.”

Cô vẫn không dậy.

Lăng Minh vén áo ngủ của cô lên bỏ cục đá vào.

Thành công đánh thức người nào đó.

Quá trình thử áo cưới coi như thuận lợi, vốn là đặt áo cưới, thử cũng chỉ là xem các chi tiết lớn nhỏ, Lăng Minh nhìn Cẩn Ngôn bởi vì chuyện dậy sớm mà mặt nhăn nhó, cho nên phần lớn cũng không dám trêu chọc.

Mua áo cưới, địa điểm đính hôn, cô dâu chú rể đã có, mọi việc sẵn sàng, chỉ cần chờ ngày đó đến thôi.

Ngày đính hôn ông trời rất nể mặt, trời nắng, vốn là đầu xuân, nên có chút lạnh, nhưng mà mặt trời vừa lên, nhiệt độ đã vừa phải, lễ đính hôn được tổ chức ở một nhà hội sở, khắp nơi đều là bong bóng màu hồng và hoa hồng.

Mẹ Hạnh nắm tay Cẩn Ngôn, có chút kích động, cũng có chút cảm khái.

Cẩn Ngôn nắm lại tay của mẹ, tầm mắt từ đằng xa thu hồi lại, Lăng Đào là cha của Lăng Minh, dù sao đi nữa, cha mẹ hai bên cũng phải gặp mặt.

Lúc đầu Cẩn Ngôn nói với mẹ Hạnh cũng không đồng ý, bà còn nhớ rõ ngày đó Lăng Đào gây khó khăn thì sao, không khỏi có chút tức giận, sắc mặt cũng không phải là quá tốt.

.

“Mẹ, dù sao đó cũng là cha của Lăng Minh, nể tình con. Qua chào hỏi với ông ấy đi.” Cẩn Ngôn nhẹ giọng khuyên nhủ, cô là con gái của mẹ, dĩ nhiên cô hiểu rõ tính tình của bà, có lúc cố chấp, tám con trâu cũng kéo không được, hơn nữa, mẹ Hạnh còn là một người phụ nữ, mà phụ nữ đều là hẹp hòi lại mang thù.

“Không đi.” Mẹ Hạnh lắc đầu một cái: “Mẹ tới tham gia lễ đính hôn của con và Lăng Minh, cũng không phải là đặc biệt tới hòa hảo với anh ta, Lăng Minh, con nói đúng không?”

Lăng Minh đang một bên chơi đùa với bộ lễ phục của Cẩn Ngôn, đột nhiên nghe thấy mẹ Hạnh chuyển đến trên người của cậu, có thấy Lăng Đào hay không, thật ra thì Lăng Minh cũng không quan tâm, có lẽ cậu là một người con trai ích kỷ, nhưng người nào đối tốt với cậu, cậu sẽ đối xử tốt lại, còn cha của cậu ư, có thể không trở mặt thì không trở mặt, bức xé cũng không cần phải quá coi trọng, cho nên, nếu mẹ Hạnh không muốn hòa hảo, vậy thì bất hòa cũng tốt.

“Tùy ý.”

May mà Cẩn Ngôn không bị cậu làm cho tức chết, có hình dạng này đã không nể mặt cha của mình sao? Uy hiếp buổi tối sẽ không cho phép cậu lên giường, lúc này Lăng Minh mới điều chỉnh sắc mặt, vừa kéo mẹ Hạnh vừa nói: “Mẹ, có phải mẹ vẫn còn tức cha của con hay không, có phải còn cảm thấy chuyện ngày đó rất tức giận hay không, có phải vẫn còn vì thái độ của cha con đối với Cẩn Ngôn mà cảm thấy như mắc xương trong cổ họng hay không.”

Mắt mẹ Hạnh sáng lên, Lăng Minh lại hiểu bà như vậy.

“Thật ra thì mẹ muốn nói cũng được, nhưng mà có cách tốt hơn, khiến cho cha con xin lỗi mẹ, nhưng nếu như mẹ không qua đó, có lẽ cha của con vẫn còn vui mừng ở trong lòng đấy. Nếu như mẹ đi qua, nói với ông ấy. Phải không. Người một nhà cũng không có gì không tiện mở

miệng, đứng không, máu chốt là, con đứng về phía mẹ, đứng không.”

“Cho nên, mẹ đi sang muốn một lời xin lỗi là đúng.” Mẹ Hạnh gạt đầu rút ra kết luận này.

Mẹ Hạnh cười đi về phía Lăng Đào, Cẩn Ngôn kéo Lăng Minh lại, nói: “Như vậy có thể không tốt lắm hay không, Lăng. Em là nói cha, dù thế nào cũng phải cần mặt mũi, trước mặt nhiều người mẹ bảo cha nói xin lỗi như vậy, không phải là để cho cha không xuống đài được sao?”

“Không có chuyện gì.” Lăng Minh vỗ vỗ tay của cô: “Chẳng lẽ em cảm thấy cha không nên lại gần mẹ, nhận lỗi với mẹ sao?”

“Không phải là không muốn.” Cẩn Ngôn nói: “Mà là tính tình của cha. Hôn nữa, đã là người một nhà, có một số việc, trong lòng mọi người hiểu là được.”

Lăng Minh trừng mắt nhìn cô, lôi kéo tay của cô qua một bên: “Còn nhớ rõ lúc đầu tại sao anh gọi em là gì hay không, em thật sự là Thánh mẫu mà.”

Cẩn Ngôn im lặng, cô chỉ cảm thấy gia hòa vạn sự hưng, mọi việc, không nên ép quá mức, một ít đối nhân xử thế này, đại khái là Lăng Minh thật sự xem nhẹ việc này hơn so với cô.

“Thông gia.” Mẹ Hạnh cười đi tới, lấy hai ly rượu từ trên tay phục vụ, đưa một chén cho Lăng Đào: “Không ngờ mới có mấy ngày mà chúng ta lại gặp mặt.”

Lăng Đào đang trò chuyện với mấy trên thương trường, vừa thấy mẹ Hạnh, nhú nhú mày, lại nhìn thấy mẹ Hạnh đưa tới một ly rượu trong không trung, cho nên đưa tay ra tiếp nhận.

“Xin chào.”

Mẹ Hạnh mỉm cười: “Tôi không phải quá tốt, vẫn còn tức.” Thấy ánh mắt Lăng Đào âm âm, mẹ Hạnh tiếp tục nói: “Trước đây không lâu, có người nói tôi không biết dạy con gái, còn có người nói con gái của tôi là gà mái vọng tưởng biến thành Phượng Hoàng, còn có người muốn bản thân tôi ném thử một chút quả đắng, còn có người.”

“Người kia là ai vậy, khi dễ thông gia của Lăng tổng như vậy.” Bên cạnh là giọng nói vui sướng khi thấy người gặp họa.

Mẹ Hạnh giương mắt nhìn một chút, là một tên mập, cũng không quen.

“Người đó là ai vậy.” Người nọ vẫn còn hỏi.

Mẹ Hạnh dừng một chút, không muốn nói nữa, bà cũng không phải muốn tìm Lăng Đào gây phiền phức, làm sao bà nhìn không ra người bên cạnh có chút hã hê muốn xem kịch vui chứ, cho nên lúc này, bà không muốn tiếp tục ý tứ rồi.

“Người đó, chính là Lăng tổng.” Người nọ mở miệng cười nói, còn nói: “Lăng tổng, đây là anh không đúng nha, những năm này, hôn nhân tự do, cái gì cũng không là vấn đề, làm sao anh có thể lấy môn đăng hộ đối đi yêu cầu người trẻ tuổi bây giờ chứ, còn nói những lời này, thật sự là không nên, giống như bình thường, tôi đã làm chuyện gì có lỗi với phụ nữ, thì đều phải nói xin lỗi đấy.”

Lăng Đào nắm ly rượu tay thật chặt, ngược lại về mặt không nhìn ra cái gì, chỉ nhàn nhạt nói: “Thông gia, ngày đó thái độ của tôi có chút vấn đề, tôi dùng ly rượu nói tiếng xin lỗi với bà.”

Bên cạnh vây quanh nhiều người như vậy, mẹ Hạnh cảm thấy lúng túng, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch: “Chuyện đều đi qua rồi, nếu đã qua, cũng đừng nhắc lại.”

Lăng Đào cười gạt đầu, mẹ Hạnh xoay người rời đi.

Người chung quanh dần dần tản đi, nhưng không có hoàn toàn rời đi, người mập mập kia vẫn ở đây, vẫn giữ một ly rượu, giọng nói vẫn vui sướng khi thấy người gặp họa.

“Đó không phải là Nhiệm tổng ư, anh ta cũng tới, mặc dù hơi trễ, nhưng cũng thật là nể tình, xem ra Hạnh Cẩn Ngôn thật sự không phải một phụ nữ đơn giản đâu, cũ mới đều vui vẻ, cô ấy đều có thể xử lý được tốt như vậy, nhìn đi, Hạnh Cẩn Ngôn còn ôm anh ta nữa chứ, không biết trong lòng Lăng Minh có cảm giác chưa hay không, có lẽ, anh ta cảm thấy cái mũ nhuộm thành màu xanh lá cây cũng rất đẹp mắt. Ha ha.”

Mắt Lăng Đào rũ xuống dần dần mang theo sự lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 47

Sau khi đính hôn, Lăng Minh đưa Cẩn Ngôn ra nước ngoài vui chơi một vòng mới trở về, những ngày ở nước ngoài, không công việc không phiền não, thậm chí tản bộ cũng có gió biển thổi, cuộc sống trôi qua như thế thật sự rất thoải mái, Lăng Minh gần như là vui đến quên cả trời đất, chỉ muốn ở lại nước ngoài thôi.

Kết quả câu nói đầu tiên của Cẩn Ngôn làm tan vỡ trái tim nhỏ của anh, Cẩn Ngôn mỉm cười nhìn anh, vừa dịu dàng lại quyến rũ, nhưng giọng nói buồn rười rượi: “Năm mười tám tuổi mẹ đã nói với em: ‘Cẩn Ngôn, điều đầu tiên mà mẹ muốn nói, con đừng có gả đi xa, nếu ra khỏi thành phố, mẹ sẽ coi như không có sinh ra đứa con gái này’.”

Sau khi trở về nhà việc đầu tiên muốn làm, chính là chuyển đồ vật từ nhà của anh sang nhà Cẩn Ngôn, lúc ban đầu Cẩn Ngôn cắn chặt răng kiên quyết không đồng ý, nếu cô đồng ý thì chính là một con heo dẫn sói vào nhà, kết quả cô còn thật sự trở thành một con heo, một ngày kia phản đồ Tiểu Mỹ dẫn cô đi dạo phố, lúc Cẩn Ngôn trở lại đã nhìn thấy bố cục trong nhà hoàn toàn thay đổi, trong tủ giày có thêm giày của Lăng Minh, trước ti vi có thêm game của Lăng Minh, phòng bếp cũng có thêm cái ly tạo thành một đôi với ly của cô, ngay cả cái giường trong phòng ngủ, cũng lớn nhất, ra giường cũng trở thành hoa hồng đỏ tằm thướt. Phía trên hoa hồng đỏ, là hoa văn hình trái đào mềm mại.

Lăng Minh thấy cô nhìn chằm chằm ra giường thật lâu, ánh mắt này quả thật giống như hận không thể trừng được ra giường vậy, anh nhú nhú mày, nói: “Không thích hoa văn này sao, trong ngăn tủ còn một cái nữa, là đứa nhỏ hôn môi, lúc trước di dọn vệ sinh nghe anh nói muốn đính hôn, cho nên đặc biệt chọn cái có hoa văn này, anh cũng cảm thấy cái đó khá hơn một chút, vừa nhìn là có thể làm cho người ta tăng thêm thú tính, ha ha.”

Cẩn Ngôn ném cái gối vào đầu tên dâm tặc. Cô nghĩ, có thể di dọn vệ sinh hơi thô tục, nhưng di ấy sẽ viết lên ra giường một câu: “Chúc mừng Lăng Minh tiền sinh và Hạnh Cẩn Ngôn tiểu thư đính hôn, trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử.” Viết những lời này, có lẽ Lăng Minh sẽ thích hơn, anh ước gì các nơi đều truyền bá tin tức hai người bọn họ đính hôn làm thành trang đầu.

Cô không hiểu được các khía cạnh khác của Lăng Minh, như bây giờ, như một đứa con nít, rất cố chấp, cả thành phố đều biết anh có bà xã rồi, đó chính là chỗ tốt đối với anh.

Nhưng khi người nào đó nằm trên giường rất là hưởng thụ, đá lông nheo với cô, nói sâu xa: “Nếu như em không đồng ý, vậy thì chuyển đồ trở về đi, anh không có ý kiến, chỉ là, anh sẽ không giúp đỡ nha. Anh chuyển một ngày, mệt chết đi được.”

Cẩn Ngôn biết Lăng Minh nhìn thấy nhiều thứ hơn cô, suy nghĩ một chút, thôi, dù sao đều là cơm đã chín rồi, đồ có thể chuyển đi, nhưng người thì không chuyển đi được, cần gì phải phí công vô ích giày vò hơi sức chứ.

Sau bữa tối, Lăng Minh ngoan ngoãn vào bếp rửa chén, Cẩn Ngôn vào phòng sách xử lý một ít chuyện, sau khi ra nước ngoài một chuyến trở lại thì công việc hơi nhiều, đặc biệt là một cấp dưới mà cô tin tưởng bởi vì lý do cá nhân mà từ chức, Cẩn Ngôn không thể nào yên tâm, cho nên cô làm một số công việc của cô ấy.

Trong công ty người đó là một trong những người tin được, lại cùng là phụ nữ, thái độ cô ấy kiên quyết như vậy, Cẩn Ngôn hỏi thêm mấy câu, mới biết là quan hệ của cô ấy và ông xã xuất hiện vấn đề.

Năm trước cấp dưới sinh bảo bảo, nhưng hai người đang bận rộn, cho nên không thể làm gì khác hơn là ném con cho bảo mẫu, nhưng bảo mẫu lại không tận tâm, không biết đưa bé chạy đến phòng tắm chơi thế nào, mà thiếu chút nữa là chết đuối, sau khi đuối việc bảo mẫu, hai người lại bắt đầu tranh cãi việc ai sẽ chăm sóc đứa bé, khoảng thời gian trước đó, ông xã của cô ấy đã có người phụ nữ khác ở bên ngoài.

Cẩn Ngôn nghe xong rất xúc động, cuộc sống của phụ nữ rất vất vả, sự nghiệp và gia đình vốn là khó lưỡng toàn, đàn ông lại còn coi đây là lấy cớ quang minh chánh đại bắt cả hai tay.

Rất nhiều năm sau, có thể Lăng Minh cũng cái bộ dáng này hay không, cô không có tra cứu vấn đề này, nhưng đều là phụ nữ tự nhiên cũng có chung mối thù, lúc đó trong lòng cô nghĩ Lăng Minh trở thành người đàn ông kia mà mắng một trận.

Có lẽ vẫn không có khôi phục tình trạng công việc, Cẩn Ngôn nhìn con số trên bảng báo biểu trong máy vi tính, nghĩ đi nghĩ lại lại nhăn mày, Lăng Minh rửa chén xong tới đây liếc mắt nhìn: “Rất buồn phiền.”

Cẩn Ngôn gật đầu: “Đúng vậy, rất phiền. Những người đàn ông làm phiền.”

Vấn đề này cũng lớn, về mặt anh nghiêm nghị: “Người đàn ông nào trêu chọc em rồi, anh cho em trút giận.”

“Chính là anh.” Cẩn Ngôn nhẹ nhàng đắp trên người của anh: “Chính là anh chính là anh, nhìn thấy ghét.”

Lăng Minh im lặng một lúc: “Vậy cũng tốt, anh đi ra ngoài, để cho mắt em không thấy, tâm không phiền.”

Anh thật sự xoay người đi, Cẩn Ngôn bật cười: “Bây giờ anh đã không kiên nhẫn đối với em, làm sao em có thể trông cậy vào việc anh nuôi em.”

Đàn ông bị làm khó, Lăng Minh cười xoay người lại: “Vậy bây giờ em phải đi từ chức đi, anh ước gì, em từ chức anh sẽ nuôi em.” Anh ha ha đến và ngồi trên thành ghế cô đang ngồi, nắm tóc cô vuốt vuốt.

Dáng vẻ Cẩn Ngôn nhìn anh tương đối buồn bực, tắt máy tính: “Không làm nữa, ngủ thôi.”

Lăng Minh ngoan ngoãn đi theo phía sau cô, ý vị sâu xa lặp lại: “Được, ngủ thôi”

Lên giường, Cẩn Ngôn tắt đèn, Lăng Minh nhìn sang, ừ, trời tối để làm chuyện.

Tay ở dưới chăn, dọc theo mép của quần áo, giống như con kiến nhỏ vậy, từng chút từng chút bò vào bên trong, trong mơ Cẩn Ngôn mơ màng chỉ cảm thấy thân thể ngứa một chút, giống như động vật nhỏ gãi vậy, còn chọn nơi nhạy cảm nhất của cô, nên cô bị đánh thức, lúc này mới phát hiện ra mình đã bị Lăng Minh lột sạch rồi.

“Lăng Minh.” Cẩn Ngôn nửa tức giận nửa bất đắc dĩ kêu to.

Lúc anh ló đầu ra khỏi chăn, ánh mắt sáng như phát sáng giống như hạt châu vậy: “Ồ đây.”

Cẩn Ngôn im lặng, giữ móng vuốt lộn xộn của anh: “Làm sao anh ngủ đều không đang hoảng”

Anh cười lên tiếng: “Bà xã, đây là hoạt động trước khi đi ngủ, em kêu anh phân phó cái gì, em thích cơ thể có tư thế nào, dùng sức hay không dùng sức, tấn công hay là hưởng thụ, ở trên hay là ở dưới, trước hay là sau.”

Cẩn Ngôn đập cái gối vào đầu anh: “Anh không làm sẽ chết hả. Em đã ngủ thiếp đi. Hiện tại lại bị anh làm tỉnh rồi.”

Anh nhúc ó như không nhìn cô, nhưng trong mắt gần như là vui vẻ, trầm giọng nói: “Không đủ sức làm mới có thể chết sao, người Pháp hình dung, một người chết nhỏ lại.”

Cẩn Ngôn càng thêm im lặng, Lăng Minh nói chuyện không đứng đắn, có lẽ cô nói không lại anh.

Dần dần cũng bị anh làm cho có chút cảm giác, Lăng Minh bẻ bẻ chân của cô.

Cẩn Ngôn ngăn anh lại: “Mũ.”

Anh nhìn sang ngăn tủ bên cạnh: “Mấy lần trước đều vô dụng. Lần này cũng xem như vậy đi.”

Cẩn Ngôn kiên quyết lắc đầu: “Bây giờ em không muốn mang thai.”

Lăng Minh lật người lại kéo ngăn tủ: “Nhưng, hôm qua mẹ mới gọi điện thoại tới hỏi chúng ta tính toán lúc nào thì muốn em bé, mẹ nói bây giờ mẹ không có việc gì, đi mua len sợi chuẩn bị đan một bộ quần áo len nhỏ.”

“Làm sao anh nói cho mẹ biết.” Cẩn Ngôn có chút khản trương.

“Anh nói tùy tiện thôi, tùy lúc đều có thể.”

“Làm sao anh lại nói như vậy.” Cẩn Ngôn nhú nhú mày: “Đây không phải là cái cớ để cho mẹ ép của chúng ta sao.”

“Nhưng anh thật sự cảm thấy lúc nào cũng được, dù sao chúng ta cũng muốn sinh cho mẹ một đứa bé, đúng không, sinh sớm sinh muộn đều là sinh, lại nói, bây giờ tuổi của em cũng không nhỏ, không sai biệt lắm nên sinh.”

Cẩn Ngôn nghe xong lời này cũng không vui mừng nổi, nắm được mấu chốt trong lời nói của anh, thì cô bảo Lăng Minh đừng động tác lộn xộn lại.

“Anh có ý gì.” Cô nhú lông mày hỏi: “Cái gì gọi là sinh cho mẹ một đứa bé, đứa bé kia, là sinh cho mẹ sao. Làm sao anh giống như đang hoàn thành nhiệm vụ vậy.”

Lăng Minh ý thức được mình nói sai, nhưng theo từ trong đáy lòng mà nói, anh đối với đứa bé, thật đúng là không có tình cảm đặc biệt gì, tuổi thơ của anh không có vui vẻ chút nào, thậm chí anh tưởng tượng không ra được một đứa bé đi tới giữa anh và Cẩn Ngôn sẽ là cái dạng gì, anh chưa được hai mươi hai tuổi, anh muốn cuộc sống thế giới hai người, nếu có nhiều đứa bé chen vào, không phải ngột ngạt sao, nhưng mẹ Hạnh thích đứa bé, làm truyền thống(phong tục được lưu truyền), Cẩn Ngôn cũng sẽ sinh một đứa bé, nhìn Cẩn Ngôn thương Tiểu Tiểu Mỹ cũng biết cô cũng là yêu thích đứa bé thế nào rồi, hiện tại sinh vừa đúng, trẻ nữa, tuổi tác cao, không tốt đối với Cẩn Ngôn, cũng không tốt đối với đứa bé. Cho nên anh mới có thể cảm thấy thuận theo tự nhiên.

Nhưng ý nghĩ Cẩn Ngôn và anh lại khác nhau.

“Anh không phải ý này.” Anh cúi thấp đầu nói xin lỗi: “Anh khẳng định cũng sẽ yêu đứa bé của chúng ta.”

Cẩn Ngôn nghi ngờ nhìn anh, có mấy đàn ông thích đứa bé, lại không nói đến cấp dưới từ chức của cô, ngay cả lão Trang, lúc Tiểu Tiểu Mỹ khóc cũng chạy trốn lão thật nhanh, Lăng Minh đối với chuyện này, anh lại đối trả như vậy đây.

Càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, có lẽ phụ nữ đều là như vậy, một chút chuyện nhỏ cũng sẽ bị phóng to lên, cô nhớ lại cấp dưới từ chức, cái gì là sau bảy năm là ngứa ngứa.

Cuối cùng rút ra kết luận “Đàn ông không có người nào tốt”, ngay cả Lăng Minh cũng không ngoại lệ, lúc này cũng không ngăn được buồn bực trong lòng cô.

“Anh nói.” Lần này Cẩn Ngôn hoàn toàn không có làm hăng hái, bật đèn phòng ngủ lên, nghiêm túc nhìn Lăng Minh: “Anh có kế hoạch gì đối với tương lai bảo bảo của chúng ta.”

“Cái gì.” Lăng Minh nhất thời tròn tròn mắt. “Cái gì kế hoạch gì.”

Cẩn ngôn nhú nhú mày, sửa lại một chút suy nghĩ quyết định đối khách làm chủ, nàng hỏi: “Vấn đề thứ nhất, anh muốn con trai hay con gái.”

“Đều thích.”

Đáp án tiêu chuẩn, không có phần lựa chọn: “Vấn đề thứ hai, sau khi bảo bảo sinh ra ai sẽ chăm sóc.”

Lăng Minh nhìn thân thể trần truồng của Cẩn Ngôn, kết quả bị Cẩn Ngôn trừng mắt liếc, sau đó lấy chăn bọc thân thể mình lại thật kín, Lăng Minh không có nhìn, cũng không biết Cẩn Ngôn có ý gì, dừng một chút: “Công việc của anh bận rộn, em cũng không được rảnh rỗi, mẹ lại đang ở quê, dĩ nhiên, mời bảo mẫu.”

Ngày hôm qua chính là một vết xe đổ của cấp dưới, Cẩn Ngôn cầm gối đầu đập anh một cái: “Anh ném bảo bảo cho bảo mẫu, ngộ nhờ đã xảy ra chuyện thì làm thế nào, anh làm cha như vậy sao.”

Lăng Minh bị đánh đến khó hiểu, càng thêm roi lệ đầy mặt.: “Cùng lắm thì mời thêm mấy người, dò xét lẫn nhau, sẽ không dễ dàng để xảy ra chuyện. . . .”

Cẩn Ngôn oán hận nhìn chằm chằm anh, xem ra câu trả lời của anh làm cô rất bất mãn, cũng không trông cậy vào anh có thể nói ra ý kiến hay gì, cô khoát khoát tay, lại hỏi: “Sau này bảo bảo đi nhà trẻ, rồi lên tiểu học, lên trung học cơ sở.”

Cái này Lăng Minh biết, khi còn bé anh cũng bị dày vò thăm, trường học gì chứ, dĩ nhiên thích nhìn đứa bé rồi, tốt nhất không cần đến trường.

Ai ngờ lại bị đánh một cái, giọng điệu Cẩn Ngôn càng tức giận hơn: “Nói anh là không hợp cách làm ba anh còn không thừa nhận, yêu cầu đối với đứa bé đều không nghiêm khắc, theo anh, là anh biết chơi. Về sau làm thế nào, không tìm được việc làm không lấy được bà xã thì làm thế nào.”

Trong lòng Lăng Minh lo lắng, anh nghĩ, làm sao con trai của anh và Cẩn Ngôn sẽ không tìm được việc làm không lấy được bà xã chứ, cho dù buồn bực cũng không dám biểu hiện ra, nói gì sai gì, tại sao vào lúc này Cẩn Ngôn lại thảo luận vấn đề không có dinh dưỡng này chứ, bóng dáng đứa bé cũng chưa có thấy mà.

“Vậy sau này con trai cưới nàng dâu có đáng về thế nào.”

“Nó thích chứ sao.” Lăng Minh suy đi nghĩ lại, thận trọng mở miệng.

“Phẩm chất phụ nữ không tốt anh cũng cho nó cưới.” Lần này Cẩn Ngôn là hoàn toàn nổi giận: “Bây giờ chúng ta còn chưa có đạt được thống nhất ý kiến chuyện này, Lăng Minh, trong khoảng thời gian này, anh đừng có đụng vào em.”

Lăng Minh gần như nghi ngờ mình có nghe lầm hay không, anh đã hủy tính phúc của mình như vậy: “Cẩn Ngôn. Anh sai rồi, sai rồi còn không được sao?”

“Đi ra ngoài.” Cẩn Ngôn cầm gối đầu dùng sức đánh vào đầu anh.

Lăng Minh ôm gáy gao, cũng không để Cẩn Ngôn như ý.

Hơi sức của cô làm sao mà hơn được Lăng Minh, vùng vẫy trong chốc lát đã mệt mỏi, mà Lăng Minh thì sao, cười nhìn cô, lộ ra hai cái răng nanh trắng, nhìn rất đẹp.

Cô xuống giường mặc quần áo vào.

“Em làm gì vậy.”

Cẩn Ngôn cầm gối đầu đánh vào đầu anh: “Em đi tìm Tiểu Mỹ, anh ôm gối đầu tự mình YY đi.”

Lăng Minh sững sờ, lý do hai người gây gỗ vô cùng kỳ quái, có lẽ là có một không hai bởi vì đứa bé chưa ra đời mà đã cãi nhau, lòng của phụ nữ, quả thật mò kim dưới đáy biển, có phải anh nên đi hỏi những người đã làm ba hay không, mới có thể trả lời đúng cho mẹ được vui vẻ.

Tiểu Mỹ nhìn người phụ nữ nửa đêm xông vào nhà, vừa ngáp dài vừa nghe Cẩn Ngôn oán trách, còn chưa có nghe xong cô đã cảm thấy bản thân thật sự không buồn ngủ.

Cẩn Ngôn nhìn chằm chằm người phụ nữ này cười đến ngửa tới ngửa lui: “Cậu cười xong chưa.” Cô cắn răng nghiêng lợi hỏi.

“Hai người cũng quá vô địch rồi.” Tiểu Mỹ vỗ ghế sa lon cười đến dừng cũng dừng không được: “Minh và lão Trang bởi vì Tiểu Tiểu Mỹ mới gây gỗ, hai người các cậu càng vô địch, bóng dáng đứa bé cũng không thấy mà đã cãi âm ỉ rồi. Làm mình mắc cười muốn chết đi được.”

Tiểu Mỹ cười lên hình như không dứt rồi, Cẩn Ngôn buồn bực, nói: “Cậu không thể nói lời dễ nghe với mình”

Tiểu Mỹ vuốt ngực ngừng lại, nói: “Dễ nghe, ngày mai cậu ngoan ngoãn trở về đi thôi, nếu không Lăng Minh một tim bác gái oán trách, cậu sẽ càng thêm buồn bực.”

“Anh ấy dám” Tay Cẩn Ngôn vỗ thật mạnh ở một bên, nói: “Minh bỏ đi, sao có thể thật mất mặt trở về như vậy, dù thế nào, cũng phải cầm bó hoa đồ mình.”

Tiểu Mỹ ngây người, nét mặt bừng tỉnh hiểu ra: “Hóa ra là cậu chỉ là muốn nhận hoa, thật sự coi là cãi nhau cho nên không vui, lại nói, cũng đã lâu rồi Trang không có tặng hoa cho mình rồi, mình có nên ôm Tiểu Tiểu Mỹ bỏ nhà đi ra ngoài không đây.”

Tiểu Mỹ cũng là nghiêm túc lại nghiêm chỉnh giọng nói, hai người phụ nữ nhìn nhau mấy giây, rốt cuộc không nhịn được mỉm cười.

Nhưng hôm sau hoa tươi còn chưa có đưa đến, Lăng Minh đã bị một cú điện thoại của Lăng Đào gọi đến công ty.

“Ngồi đi.” Lăng Đào ngẩng đầu lên, chỉ chỉ một bên ghế sa lon.

Lăng Minh ngồi xuống, Lăng Đào ký tên xong rồi ngẩng đầu lên, sắc mặt của ông, giống như mỗi ngày mỗi vẻ, không có gì thay đổi, không vui vẻ, cũng không tức giận, giống như người này, từ khi ra đời đến khi chết đi, chỉ có dáng vẻ này vậy.

“Ra nước ngoài chơi vui vẻ không?” Lăng Đào hỏi.

Lăng Minh không hiểu cha của anh hỏi chuyện này làm gì, nhưng vẫn là gật đầu một cái nói: “Ừ, không tệ.”

“Nếu chơi cũng chơi rồi, đính hôn cũng đính hôn rồi. Vậy tiếp theo con, có phải nên đồng ý làm chuyện nghiêm chỉnh mà cha giao rồi chứ.”

Lăng Minh gật đầu: “Con đi nước ngoài đàm phán chuyện.”

Lăng Đào gật đầu: “Đàm phán vẫn không có tiến triển, con hãy đi theo đàm phán một khoảng thời gian, cha muốn cho con đi nước ngoài giải quyết tốt công việc này.”

Lăng Minh là một người đàn ông, trong người đều có tính hiếu chiến, mấy lần trước nói chuyện với đối phương qua điện thoại thì quả thật anh cũng thăm dò nên biết đối phương khó giải quyết, sự không cam lòng đã sớm chôn xuống trong lòng rồi, chỉ là trong khoảng thời gian này vội vàng đính hôn với Cẩn Ngôn, sau đó lại ra nước ngoài, bây giờ trở về tiếp nhận, tự nhiên muốn xoay người đánh một trận thật đẹp.

Vì vậy gật đầu lên tiếng: “Ngày mai con sẽ đi”

Lăng Đào lắc đầu: “Ngày mai sợ không kịp, ngày mai cha hẹn thời gian đàm phán với đối phương, hôm nay con phải đi, đây là vé máy bay, một tiếng nữa sẽ bay.”

“Vội vã như vậy.” Lăng Minh kinh ngạc, vậy anh muốn gặp mặt Cẩn Ngôn cũng không kịp.

Hình như Lăng Đào nhìn thấu tâm tư của anh, cười nói: “Không bỏ được Hạnh Cẩn Ngôn? Không phải con đi không trở lại, quần quýt si mê như vậy sao?”

“Cha, cô ấy là con dâu của cha.” Lăng Minh nhắc nhở: “Cha có thể gọi cô ấy Cẩn Ngôn, thân thiết như vậy một chút.”

Lăng Đào im lặng không nói, Lăng Minh thấy ông như vậy, cũng không tiện nói cái gì nữa, nhưng nghĩ lại lời nói của Lăng Đào cũng đúng, hiện tại Cẩn Ngôn ở chỗ Tiểu Mỹ, cũng không biết bớt giận hay chưa, nếu trước khi anh đi lại tranh cãi một trận, thì anh ở nước ngoài sẽ không yên lòng.

Sau khi ra ngoài nhận được điện thoại của Tiểu Mỹ.

“Bà xã của anh trách anh không có tặng hoa, cho nên nương nhờ tôi đây không chịu về?”

Lăng Minh nén cười, chỉ cần hoa là xong, cái này dễ dàng, anh gọi điện thoại cho tiệm bán hoa: “Gói 999 đóa hoa hồng, đưa đến địa chỉ phía dưới này.”

Ra khỏi cao ốc công ty, bên ngoài chính là xe chờ đưa anh đến sân bay, sau khi Lăng Minh lên xe thì nhắm mắt lại, Cẩn Ngôn, khi nhận được nhiều như vậy thì tâm tình của em, sẽ phải khá hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 48

Cần Ngôn không nghĩ tới lần đầu tiên sau khi cô và Lăng Minh cãi nhau sẽ xa nhau thời gian lâu như vậy, thậm chí cả cuộc sống và cái chết đều mịt mờ, hai nơi lạnh lẽo, nếu như sớm biết sau sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô nghĩ nhất định cô và Lăng Minh sẽ sống thật tốt, nhưng trên thế giới này, vốn là không có chuyện “Nếu như”.

Sau đó, mỗi lần Cần Ngôn nhớ tới chuyện này, lại cảm thấy như có một cây gai trong tim vậy, làm sao cũng không vui vẻ được, khi đó, cô thậm chí không biết trước khi đi về mặt của Lăng Minh thế nào.

Mà có người, khi thật sự mất đi rồi, mới biết mình yêu sâu đậm thế nào, lúc không có anh bên cạnh, mới biết mình có bao nhiêu không nỡ, khi xa nhau, mới biết ở cùng nhau tốt biết bao nhiêu.

Ngày đó nhận được hoa hồng của Lăng Minh thì cô vẫn còn cười nhạo anh giả lãng mạn, tràn đầy một phòng lớn, tất cả đều là màu đỏ làm say lòng người, bất kể phòng nào cũng có thể ngửi được mùi thơm của hoa hồng, thật ra thì trong lòng cô cũng vui vẻ, chẳng qua là ngoài miệng nói không sao cả, ngược lại Tiểu Mỹ buồn rười rượi uy hiếp, chuyển biến tốt thì nhận.

Tiểu Tiểu Mỹ rất thích những bông hoa này, cầm mấy cánh hoa kéo chơi: “Con cũng muốn tặng hoa cho Tiểu Cường. Nhiều hơn so với bà mẹ trẻ. Đẹp hơn.”

“Tiểu Cường là ai.” Tiểu Mỹ lo lắng hỏi con gái.

“Bạn trai của con.” Tiểu Mỹ chêm chếp chêm chếp miệng, cười hồn nhiên.

Cảm thấy con gái nhỏ đã bị thằng nhóc thúì lừa gạt, nhất thời trong lòng Tiểu Mỹ sinh ra một chút cảm giác nguy cơ, vội vàng dắt con gái vừa đe dọa vừa dụ dỗ.

Cô nhắc điện thoại gọi cho anh, nhưng gọi không được, sau đó nhận được điện thoại của anh thì anh đã ở đầu bên kia của địa cầu rồi, hình như mới xuống máy bay, giọng nói nghe có mấy phần mệt mỏi, anh nói, Cần Ngôn, nơi này tất cả phụ nữ đều là da trắng da đen, mỗi người đều có thần thái, mà anh thì, luôn muốn tìm bóng dáng của cô trong các cô ấy, mặc dù anh biết rõ đó là không thể nào.

Rời đi cô thời gian ngắn như vậy, anh đã bắt đầu nhớ nhưng, giống như là thói quen.

Anh còn hỏi cô, Cần Ngôn, còn đang tức giận sao.

Cô đã sớm hết giận rồi, nhưng cũng không muốn cứ như ý của anh như vậy, cho nên nói, tặng hoa hồng là được rồi sao, trở lại còn có Washboard(tấm ván giặt quần áo) chờ anh.

Anh cười ha ha, hứa với cô, anh sẽ nhanh chóng giải quyết rồi trở về, rồi rửa Washboard sạch sẽ một chút.

Ảnh hưởng cãi nhau, cứ giải hòa như vậy.

Cần Ngôn nghĩ, có lẽ trong khoảng thời gian này cô trôi qua thật là vui, cho nên Vật Cực Tắt Phản(sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại), Lăng Minh vừa đi, cô đã gặp chuyện phiền toái rồi.

Cô còn chưa tiếp nhận được việc cấp dưới từ chức, cô lại gặp một phiền toái lớn hơn nữa, buổi sáng hôm đó, Cần Ngôn thức dậy hơi trễ, cầm chìa khóa xe vội vã chạy đến công ty, kết quả vẫn còn ở trên đường đã nhận được điện thoại của thư ký.

“Quản lý Hạnh, cô đến đây nhanh lên, đã xảy ra chuyện rồi, cảnh sát đang đợi cô ở văn phòng đấy.”

Cảnh sát? Cô chìm trầm xuống, nói: “Cô đừng khẩn trương, biết bọn họ là tới làm gì.”

“Bọn họ chỉ định muốn tìm cô.” Giọng điệu thư ký như sắp khóc.”Còn nói nghi ngờ công ty chúng ta có dính líu đến trốn thuế, còn có hối lộ. Tất cả nhân viên liên quan đều phải đưa đi điều tra.”

Nghe cô ấy nói như vậy, trong lòng Cần Ngôn đại khái có rõ ngọn nguồn, chẳng qua là rốt cuộc không biết rõ tình huống thế nào, cho nên không có mở miệng nói quá nhiều, chỉ là vừa đến công ty, còn chưa có bước vào phòng làm việc, những người đó đã ngăn cô lại.

“Hạnh tiểu thư, lphiền cô hỗ trợ chúng tôi điều tra.”

Cần Ngôn gọi điện thoại liên lạc với luật sư của công ty, luật sư nói một lát nữa sẽ đến đồn cảnh sát gặp cô.

Cần Ngôn cầm túi xách đi theo bọn họ xuống lầu, trốn thuế, còn có hối lộ, tội danh này, sắp xếp rất khéo léo, công ty bây giờ, có mấy công ty không trốn thuế không có lậu thuế , lại có mấy công ty không mời nhân viên chính phủ ăn cơm tặng quà, lúc đầu xử lý có được khéo léo hay không khéo mà thôi, lúc cô tiếp nhận chi nhánh công ty cũng biết tài vụ có vấn đề, nhưng mà bây giờ tình huống vừa mới rõ ràng một chút, thì đã có cảnh sát đánh lên tới cửa rồi, tới không khỏi quá trùng hợp đi, là trận quyết chiến? Hay là thật sự bị tra ra vấn đề?

Cùng bị mang đi theo cô, còn có mấy vị tính của cô, thông tin tài chính của công ty, ngoài ra còn liên quan đến một số giám đốc điều hành công ty.

Cần Ngôn ngồi trong phòng thẩm tra tự mình nghĩ, đời này cô và đồn cảnh sát thật đúng là có duyên, không tới ba mươi tuổi, đã đến đồn cảnh sát mấy lần rồi.

Thẩm vấn đã qua mấy giờ, ánh đèn nhợt nhạt chiếu lên đỉnh đầu làm cho cô buồn ngất, cô nghĩ có lẽ cô có chút cảm mạo, mơ hồ cảm thấy muốn ới, bọn họ hỏi những vấn đề kia một lần một lần lặp lại, sau đó tìm kiếm chi tiết chọn ra để xỏ xiên cô, Cần Ngôn bị bọn họ làm cho tâm lực tiêu tụy, đầu óc chỉ cảm thấy từng đợt chói sáng khó chịu, trong dạ dày không thoải mái giống như dòng sông lấp biển vậy, ngay cả luật sư bên cạnh, cũng lộ ra mấy phần không kiên nhẫn.

Cần Ngôn bưng ly cà phê trên bàn đã nguội lên, uống vào miệng lại cảm thấy khó chịu, bụng trống rỗng, cô bắt đầu tưởng tượng những thứ trên bàn là món ăn của bữa tiệc lớn, nhưng cho dù là món ăn mặn hay món ăn chay, nghĩ tới cũng cảm thấy khó chịu, Cần Ngôn nghĩ, nếu ở lại có lẽ sẽ phải đi bệnh viện mua thuốc, lúc cô thất thần, người thẩm vấn của đã đổi một nhóm khác, người đi vào, tiếp tục vấn đề giống như vậy, cô thật sự muốn ghi lại những lời mình vừa nói, sau đó bọn họ hỏi vấn đề gì, cô sẽ chọn một đoạn nhỏ bỏ ra làm thành đáp án.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa phòng thẩm tra bị đẩy ra lần nữa, mấy cảnh sát đi ra ngoài một lát, sau đó một người đi vào, nói cho cô biết tạm thời có thể đi.

Cần Ngôn và luật sư đều có chút nghi ngờ.

“Người nào có mặt mũi lớn như vậy. . . .” Luật sư vừa cười nói vừa mở cửa cho cô.

Đi ra ngoài đã nhìn thấy Nhiệm Sĩ Duệ đứng bên cạnh cửa.

“Anh tới đón em. . . .” Anh nói, giống như đã thích ứng hoàn cảnh này, nói ra, chính là cảm giác tự nhiên.

Cần Ngôn nhớ tới mỗi lần cô vào đồn cảnh sát, vừa đi ra ngoài người đầu tiên gặp, hình như đều là anh, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Quán cà phê ven đường, phục vụ đưa cà phê lên, trước kia ngửi hương vị rất thơm không biết làm sao lại không thích nữa, Cần Ngôn bưng ly lên khẽ nhấp một ngụm, nói: “Cái mùi này tốt hơn so với bên trong một chút. . . .”

Anh mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói: “Có tâm tình nói giỡn, xem ra trạng thái tốt hơn so với anh nghĩ một chút. . . .”

“Không tốt thì có cách nào chứ. . . .” Cần Ngôn khuấy chất lỏng trong ly cà phê, chuyện đã xảy ra, không thể làm gì khác hơn là suy nghĩ một chút giải quyết như thế nào: “Đúng rồi, làm sao anh biết tôi xảy ra chuyện. . . .”

“Anh gọi điện thoại đến công ty, thư ký của em nói. . . .”

“Cám ơn.”

Anh ngẩng người, che đi thần sắc trong mắt: “Cần gì khách khí như vậy, riêng tư, chúng ta cũng coi là bạn bè. . . .” Tuy nhiên nó chỉ có thể là bạn bè, anh đã sớm hiểu, nhưng người thuộc về anh vẫn chưa xuất hiện, tuy nhiên người đó không phải là Hạnh Cần Ngôn, việc đời vốn là như vậy, trước kia nhiều phụ nữ vây quanh bên cạnh anh như vậy, nhưng không có một người nào hợp mắt, hiện tại anh nghĩ nghiêm túc, thì người chung quanh, giống như đều biến mất hết vậy.

Cần Ngôn im lặng không nói gì nữa, điện thoại của Nhiệm Sĩ Duệ vang lên, chỉ thấy anh cau mày, quay đầu nhìn kính thủy tinh bên ngoài, nhưng lại mang theo mấy phần chán ghét, Cần Ngôn tò mò theo tầm mắt của anh nhìn ra ngoài, bên dưới mặt trời, bên ngoài là một cô gái có dáng vẻ nhỏ nhắn, mặc chiếc áo T shirt dài và quần jeans, tay cầm điện thoại, dáng vẻ hung hăng, nhìn có chút nhìn quen mắt, Cần Ngôn suy nghĩ, mới nhớ lại đó chính là cô gái núp phía sau chị gái ở nhà hàng lần trước.

Nhiệm Sĩ Duệ nhàu nhàu mày nói muốn đi trước.

Cần Ngôn cười cười: “Anh đối với cô ấy như vậy, đã được sự đồng ý của chị gái cô ấy chưa, cẩn thận anh bị hất a- xít sun-phu-rit đó.”

Về mặt Nhiệm Sĩ Duệ loáng thoáng xấu hổ: “Anh lại muốn hủy dung, nhưng cô ấy ngăn, chị của cô ấy muốn hất cũng không dám hất đâu. . . .”

“Không đến nỗi chứ. . . .” Lần trước nhìn là một cô gái nhỏ rất dịu dàng lại ít nói, làm sao có thể lại lợi hại hơn chị gái cô ấy chứ.

“Em chưa từng nghe qua một câu nói sao?”

“Cái gì?”

“Hóa trang sẵn sẵn ăn con cọp. . . . Phụ nữ, là sinh vật thật sự không thể coi thường. . . .”

Cô mỉm cười: “Bây giờ anh mới tỉnh ngộ thì đã trễ rồi.”

Dáng vẻ cô vui sướng khi thấy người gặp họa trên choker anh, anh lại dừng lại, buồn rười rượi mà nói: “Vậy anh coi em như thanh kiếm chống đỡ, không ra ngoài được chưa.”

Bây giờ Lăng Minh không có bên cạnh cô, Cẩn Ngôn giờ tay đầu hàng: “Tôi sợ anh rồi đó, anh nên dẫn cô ấy đi thôi.”

Nhìn ra ngoài cửa kính thấy Nhiệm Sĩ Duệ rất khó chịu, đi nhanh về phía trước, đi theo phía sau là cô gái, còn mang giày cao gót, đi theo rất khó khăn.

Ngày hôm sau, trang nhất tờ báo tài chính kinh tế đã đưa tin về công ty, không căn cứ, đa số nội dung đều là suy đoán, nhưng càng như thế này, càng lay động cảm xúc của người không biết chuyện, vì vậy mà cổ phiếu của công ty hạ xuống, vào buổi chiều sư huynh đã bay trực tiếp từ thành phố A tới.

Cẩn Ngôn nhìn ra được, tâm trạng của sư huynh không tốt lắm, không biết là bởi vì chuyện này mà tức giận, hay là bị người nào đó làm cho tức giận.

Nhưng anh mở miệng nói, lại làm cho cô ngẩn người.

“Cẩn Ngôn, anh hi vọng em chủ động từ chức.” Sư huynh ngồi đối diện cô bùng ly cà phê lên khế nhấp một hớp, vẻ mặt của anh không có thay đổi gì, có lẽ trước khi đến đã ra quyết định, dù sao cô cũng là sư muội được anh đưa đến đây, có lẽ trong lòng có chút áy náy, cho nên, anh không có nhìn ánh mắt của cô.

“Em không có làm gì sai.” Cẩn Ngôn cười khỏ, ngay cả cái ly trên tay, cũng trở nên nặng nề, chứ đừng nói lúc uống cà phê vào miệng, đáng biết bao nhiêu.

“Anh biết rõ.” Sư huynh gật đầu: “Nhưng mà sổ sách của chúng ta có vấn đề, đây là sự thật, anh biết rõ chuyện này không liên quan đến em, nhưng mà phải có một người chịu trách nhiệm với chuyện này, mà chức vị người này, vẫn không thể quá thấp, Cẩn Ngôn, thật xin lỗi. Giữa cấp dưới và cấp trên, anh phải có một lựa chọn. Đây là công và tư, em biết, anh luôn luôn công và tư rõ ràng, trên góc độ công việc, anh phải làm như vậy, trên góc độ cá nhân, anh xin lỗi em.”

Nói cách khác, nếu như cô không từ chức, cũng sẽ bị đuổi việc, kết quả, là giống nhau.

Suy nghĩ một chút trái tim vẫn có chút lạnh lẽo, sư huynh của cô, chỉ là thời gian ngắn như vậy, đã quyết định hi sinh cô.

Cô ra khỏi quán cà phê mới cảm thấy được mờ mịt, đây là ngã tư đường, cô đi bên trái, hay là đi bên phải, hình như một bên nào, cũng không phải là hướng đi đúng.

Bất kể lần này điều tra kết quả là gì, cũng sẽ tạo vết bẩn trong sự nghiệp của cô, điện thoại trong tay vang lên, là Lăng Minh.

“Không có sao chứ.” Anh hỏi, giọng nói lộ ra mấy phần vội vàng: “Tại sao em không nói với anh, anh xem tin tức ở trên mạng mới biết chuyện này.”

“Không có việc gì.” Cẩn Ngôn nhẹ giọng lên tiếng, biết anh ở bên kia cũng bận rộn. “Lần này, sợ là anh thật sự phải nuôi em, em thất nghiệp rồi. Bị đuổi việc, thành nghị nhân viên thất nghiệp rồi.”

“Tốt lắm.” Anh cười ha ha, hình như đáng vẻ thật sự là vui sướng: “Anh cho em một công việc, em thấy như thế nào.”

“Công việc gì.” Cẩn Ngôn ngạc nhiên, thuận miệng lên tiếng.

“Làm ấm giường cho anh chứ sao. Lại nhẹ nhõm lại ấm áp, tiền lương chính là toàn bộ tài sản của anh.”

“Đi chết đi.” Cẩn Ngôn cười cười.

Anh lại an ủi cô đôi câu, cho đến khi xác định cô thật sự không sao, lúc này mới vội vàng tắt máy, Cẩn Ngôn lái xe cũng không biết nên đi chỗ nào, đột nhiên rảnh rỗi, nên không thể thích ứng.

Cuối cùng quyết định đi tìm Tiểu Tiểu Mỹ, Tiểu Tiểu Mỹ bị cảm, nên đi bệnh viện rồi, Cẩn Ngôn vừa đến khoa nhi bệnh viện thì thấy hai mẹ con mất to trùng mắt nhỏ, có lẽ Tiểu Tiểu Mỹ bị mẹ đại nhân trùng sợ, vừa thấy cô, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, nước mắt rưng rưng.

“Bà mẹ trẻ.”

Uất ức như vậy, đáng yêu như vậy, giọng nói lại ngọt ngào nũng nịu, quả thực là khi Cẩn Ngôn cầm bàn tay nhỏ bé thì trong lòng thấy khó chịu, tại sao lại nhẫn tâm để con gái bảo bối uất ức như vậy, cho nên cô ôm con bé và trở thành đồng minh cùng chiến tuyến.

Quả thật Tiểu Mỹ bị giận điên lên: “Con bé không chịu uống thuốc, cũng không cho chích thuốc, một chút cũng không nghe lời, tức chết mình rồi. Chỉ biết khóc, chỉ biết khóc.”

“Mẹ hư, mẹ hư. Mẹ hư.” Có lẽ Tiểu Tiểu Mỹ Nho nhìn thấy có người giúp, lần này bé can đảm hơn, không chút nào yếu thế rống với mẹ, vừa rống vừa ôm Cẩn Ngôn thật chặt, hình như sợ Cẩn Ngôn ném bé trở về cho mẹ.

“Đưa bé luôn luôn không theo cách này?” Cẩn Ngôn vỗ nhẹ đưa bé, trái tim cũng mềm thành một vũng nước, Tiểu Tiểu Mỹ vẫn còn đang nức nở, một tiếng một tiếng, đừng nói tới là làm cho nhiều người yêu mến hơn.

“Ai.” Tiểu Mỹ thở dài một cái: “Làm mẹ mới biết, nuôi lớn một đứa bé thật không dễ dàng, có lúc cảm thấy bé thật đáng yêu, có lúc lại cảm thấy chán ghét bé, nhiều lúc còn muốn tặng cho người khác.”

“Minh không có cảm thấy chán ghét Tiểu Tiểu Mỹ, từ lúc cậu mang thai bé luôn ngoan như vậy. Nếu là mình, sau này cũng muốn một đứa con gái”

“Ng Sloan.” Tiểu Mỹ thuận tay nhéo lại đứa bé cái mông của bé: “Cậu không biết lúc ba tháng đầu, chơi đùa mình có rất thm. Cả ngày ăn đồ không v, tâm tình lại không tốt. Đoạn thời gian đó, lão Trang cũng chịu giầy vò không ít.” Tiểu Mỹ nói xong lại nhìn cô đầy ảm ỷ: “Mình đã có thể dự đoán được sau này Lăng Minh có thể hành hạ rồi. Mình thật sự đồng tình với anh ấy.”

Cần Ng Sloan cười ha ha, tay vuốt ve bụng, dù sao hiện tại không có việc làm, có lẽ nên sinh một baby cũng không tồi.

Thật vất vả dụ dỗ Tiểu Tiểu Mỹ tiêm xong uống thuốc xong, điều kiện trao đổi, là phải dẫn bé đi khu vui chơi chơi, Tiểu Mỹ sợ cao, nhưng Tiểu Tiểu Mỹ lại ưa thích cao, ngồi xong xe cáp treo xuống, Cần Ng Sloan đứng nờn mưa vào trong thùng rác, Tiểu Mỹ đưa cho cô một bình nước, Tiểu Tiểu Mỹ bị cô dọa sợ, liên tục hỏi bà mẹ trẻ, mẹ không sao chứ.

Cần Ng Sloan súc súc miệng rồi an ủi đứa bé: “Không có việc gì, Sloan.”

Tiểu Mỹ cười nói: “Đáng vẻ của cậu, cùng với lúc đầu của mình không sai biệt lắm, cũng nờn mưa như vậy, ai. Không biết, còn tưởng rằng cậu có đây.”

“Làm sao có thể.” Cần Ng Sloan lắc đầu, mặc dù mấy lần trước là không có làm các biện pháp gì, nhưng cũng sẽ không nói có là có đâu, nào có chuyện trùng hợp như thế, có lẽ mấy ngày trước bị cảm còn chưa khỏe, nói đi bệnh viện lấy thuốc không đi, sợ rằng thật sự phải đi bệnh viện kiểm tra mới được.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 49

Edit: Sun520

Cần Ng Sloan không hiểu tại sao bản thân bị cảm, tại sao lại đến khoa phụ sản.

Cầm sổ ngồi trên ghế dài xếp hàng chờ gặp bác sĩ ở bên ngoài, không thể không thừa nhận, tâm tình có chút phức tạp, vừa mới nói đến chuyện đứa bé, tại sao giống như nói có là có ngay vậy.

Cần Ng Sloan suy nghĩ một chút, buổi sáng thức dậy cô cảm thấy khó chịu, muốn ới, nhưng mấy ngày nay đều như vậy, cô còn đang suy nghĩ, lần này cảm không sai biệt lắm cũng kéo dài một tuần, sao lại không thấy có dấu hiệu chuyển biến tốt, lúc ăn sáng cũng không có cảm giác ngon miệng, vừa đúng lúc Lăng Minh gọi điện thoại tới, cô không có chú ý, đã lỡ miệng nói cho anh biết.

Lăng Minh nghe cô khó chịu liên tục một tuần lễ còn không chịu đi bệnh viện cũng có chút tức giận.

“Nếu hôm nay em còn không đi bệnh viện, anh sẽ bay trở về tóm lấy em đi bệnh viện.”

Từ nói đến trách mắng, càng ngày anh càng có dáng vẻ của cha mẹ, càng ngày càng có dáng vẻ của người đàn ông, Cần Ng Sloan đuối lý, bị anh mắng nên ngượng ngùng, sau đó nói chuyện này với Tiểu Mỹ, Tiểu Mỹ cười cô không nghe lời, bị hai người nhỏ hơn nàng cười nhạo, Cần Ng Sloan cảm thấy thật mất mặt, lại cảm thấy hình như thật sự không nên kéo dài nữa, ngộ nhỡ nghiêm trọng hơn thì nguy, nên đến bệnh viện cầm sổ xếp hàng, bác sĩ nghe cô kể lại các triệu chứng xong, lại làm kiểm tra đơn giản một chút, vì như nghe nhịp tim, đo nhiệt độ cơ thể, vừa giống như lão trung y bắt mạch cho cô vậy, nên cô mím môi không có mở miệng.

Một bác sĩ trẻ, nét mặt rất nghiêm túc, cau mày không có buông tay cô ra, Cần Ng Sloan bị anh dọa sợ, một bác sĩ tây y lại sử dụng cách thức của bác sĩ trung y khám bệnh, đây là đang làm gì? “Bác sĩ, tôi không sao chứ, chỉ là cảm thôi mà.”

Bác sĩ gạt đầu một cái, liếc cô một cái, nhẹ nhàng nói: “Cô nên đến khoa phụ sản một chuyến trước đi.”

Cần Ng Sloan sùng sốt một lúc nên không kịp phản ứng, đầu cô có chút choáng váng, cho nên cảm thấy không tỉnh ngủ, mùi dầu mỡ cũng không có cảm giác ngon miệng, người cũng không có tinh thần gì cả, những triệu chứng này, mười lần cô bị cảm, có chừng năm lần cũng sẽ xuất hiện, sao lần này, lại bị chuyển đến khoa phụ sản rồi, nhìn dáng vẻ bác sĩ này trông rất trẻ, không biết trị bệnh cảm nên đuổi cô đi một chỗ khác đi.

“Anh là bác sĩ thực tập, có thể nhầm lẫn hay không.” Lời Cần Ng Sloan vừa nói ra khỏi miệng hơi hối hận, có lẽ mỗi một bác sĩ nghe cô nói như vậy, trong lòng cũng sẽ không thoải mái đi, quả nhiên sắc mặt bác sĩ tối sầm, nói: “Bảo cô đi thi đi. Cô là bác sĩ hay là tôi là bác sĩ.”

Cần Ng Sloan lộ vẻ tức giận đi khoa phụ sản, chờ đợi khám thai có rất nhiều mẹ, bụng bự bụng nhỏ, khe khẽ trò chuyện với nhau, nụ cười trên mặt không mang danh lợi động lòng người, theo bản năng cô liếc mắt nhìn bụng của mình.

Sẽ không thật sự có đi, mấy ngày trước cô vẫn còn gây gổ với Lăng Minh, mấy ngày trước vẫn còn nói giỡn với Tiểu Mỹ, thật sự không đến nỗi có chuyện trùng hợp như vậy chứ, mua vé số cũng không có chuẩn như vậy.

Có chút thấp thỏm ngồi trên băng ghế, bởi vì tâm tình có chút phức tạp, nên ngồi xuống, cũng thật cẩn thận, người phụ nữ có thai bên cạnh có lẽ là nhìn động tác của cô có chút khôi hài, nên nói: “Cô đừng quá lo lắng, lần đầu tiên mang thai phải không.”

Cần Ngôn xấu hổ gật đầu: “Tôi cũng không biết có hay không, chỉ là nghĩ bị cảm.”

Phụ nữ có thai gật đầu một cái, chia sẻ với cô chuyện thú vị trước khi mang thai, sau đó phụ nữ có thai đi vào, Cần Ngôn lại ngồi trên ghế dài một lát rồi mới đến lượt cô, trước khi đi vào cô hít sâu một hơi, đối với đứa bé, Cần Ngôn cũng thật sự không có mong đợi quá nhiều, bởi vì Lăng Minh còn nhỏ, cô cảm thấy hiện tại còn sớm, nhưng bây giờ nếu đã có trong bụng, nhìn những bà mẹ chung quanh, cô rất có thể sắp trở thành một thành viên trong các cô, cảm giác này, tâm trạng này, rất phức tạp, giống như là một cái lồng hình tròn nhỏ, nghĩ cũng không có đầu.

Kiểm tra cũng không phức tạp, khi nghe được bác sĩ nói cho cô biết cô thật sự mang thai, giống như cục đá treo ở trong lòng, rốt cuộc cũng rơi xuống, không thật sự vui vẻ, cũng không buồn, chỉ là một mất mát, trong mất mát lại tăng lên mấy phần nhậm vui sướng, dần dần, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Giống như khi còn bé, cô về nhà, cô thích nhất là bày đồ ăn vặt trên bàn, nhưng ngoài mặt lại phải làm ra dáng vẻ lạnh nhạt, bởi vì cô sợ mình sẽ không chế không được mà thét chói tai.

Ngồi ở khu nghỉ ngơi của bệnh viện, Cần Ngôn cầm điện thoại di động nghĩ sẽ thông báo cho ai đầu tiên. Người đầu tiên hiện lên, là Lăng Minh, và cô cũng lấy điện thoại ra gọi cho anh, nhưng câu nói đầu tiên của Lăng Minh để cho cô quyết định chính anh.

“Anh đang họp.” Giọng điệu của anh lộ ra mấy phần tức giận, có lẽ chuyện bên kia tiến hành cũng không được thuận lợi.”Lát nữa anh gọi lại cho em.”

“Lăng Minh.”

Không đợi cô mở miệng thì anh đã cúp máy rồi, Cần Ngôn sùng sốt mấy giây, oán hận nghĩ, vậy thì anh họp đi, không cần phải để ý đến con trai của anh nữa, cho nên, cũng không nói cho anh biết.

Người thứ hai thông báo là Tiểu Mỹ, phản ứng của Tiểu Mỹ khiến Cần Ngôn rất hồng mặt.

“Con trai hay con gái.” Tiểu Mỹ không nói chúc mừng, cũng không hỏi tình hình đứa bé có tốt hay không, trực tiếp cắt đi vào chủ đề: “Dự tính ngày sinh là lúc nào.”

Cần Ngôn roi lệ đầy mặt nhìn bụng, mới hơn một tháng, bảo bảo còn không có lớn bằng nắm tay, cho dù có bác sĩ gọi nhất, thiết bị tốt nhất cũng nhìn không ra nam hay nữ, nhưng thái độ kì lạ của Tiểu Mỹ làm cho cô cảm thấy tò mò, nên hỏi: “Con trai thì sao, mà con gái thì sao.”

“Con trai thì có thể kết thông gia.”

“Nhưng Tiểu Tiểu Mỹ lớn hơn so với con của mình.”

“Việc này thì có gì đâu, không phải cậu lớn hơn Lăng Minh sao, vẫn là phụ nữ lớn hơn bảy tuổi. Tuổi còn nhỏ có vẻ dễ dàng nghe lời.”

Hóa ra Tiểu Mỹ bị lão Trang áp chế đã lâu cho nên nổi lên lòng phản kháng, nhưng mà có thể không cần nói thẳng ra như vậy chứ, Cần Ngôn cúp điện thoại gọi cho mẹ.

Mẹ Hạnh nghe được tin tức này rất vui vẻ, vui vẻ khiến Cần Ngôn có thể nghe được giọng bà nức nở.

“Mẹ, mẹ không sao chứ.” Cần Ngôn lo lắng.

“Không có.” Giọng mẹ Hạnh vẫn nghẹn ngào, chuyện lớn thứ hai của cuộc đời bà trước đây không lâu mới được Lăng Minh hoàn thành, không ngờ, cuối cùng chuyện lớn này cũng hoàn thành thuận lợi như vậy: “Mẹ chờ lâu như vậy, cuối cùng nhà họ Hạnh đã có người nối dõi rồi.”

Đầu Cần Ngôn một vạch đen, cô muốn nói với mẹ, đứa nhỏ này là của nhà họ Lăng, là cháu ngoại của bà, nhưng thấy mẹ vui vẻ như vậy, lại cảm thấy đứa bé họ gì thì quan hệ gì, Lăng Minh sẽ không để ý những thứ này.

Lúc này Mẹ Hạnh lại nói muốn dẫn ba Hạnh đi lên chăm sóc cô.

Cần Ngôn nói không cần lại bị mẹ Hạnh mắng: “Con thì biết cái gì, con đã sinh đứa bé rồi sao, làm sao con biết chăm sóc mình chứ, con biết cái gì có thể làm cái gì không thể làm sao, con biết.”

Cần Ngôn gơ tay đầu hàng: “Mẹ, con không có ý kiến nữa, mẹ muốn làm gì con cũng không có ý kiến.”

Người cuối cùng nhớ tới trong đầu, chính là Lăng Đào, Cần Ngôn gọi điện thoại cho ông, có lẽ trong lòng của ông vẫn chưa có tiếp nhận cô, cho nên giọng nói không có thân thiện cho lắm, chỉ là đơn giản trò chuyện mấy câu rồi có ý muốn cúp điện thoại, Cần Ngôn suy nghĩ một chút, với tình trạng này, hay là chờ Lăng Minh trở lại rồi hãy nói, cô cần gì đi tự tìm mất mặt chứ.

Thật dễ dàng chờ đến buổi tối, cuối cùng Lăng Minh đại nhân cũng hết bận thương cho cô một cuộc điện thoại.

“Bảo bối.”

Gọi ngọt ngào như vậy, chẳng lẽ có âm mưu gì? Cẩn Ngôn cuộn tròn trên giường lật quyển sách nói về phụ nữ mang thai mua lúc chiều. “Chuyện gì. . . .” Tay vô trí vô giác vuốt bụng, trong đầu tưởng tượng ra phản ứng của Lăng Minh khi biết mình có đứa bé, cô nén giọng nói, một bộ dáng lạnh nhạt.

“Nói cho em biết một tin tức tốt.” Anh nói.

Cẩn Ngôn nghe giọng nói truyền qua ống nghe cũng có thể cảm giác được anh vui vẻ, hình như giọng điệu đều mang ý nghĩ ngọt ngào, bên tai còn có thể nghe được âm thanh ầm còi xe.

“Anh ở đâu.” Cô hỏi.

“Em đoán đi.”

“Trên đường lớn. Em nghe được âm thanh của xe.”

“Ở đâu trên đường cái.”

Cẩn Ngôn suy nghĩ một chút cũng không nghĩ ra cái gì, nên hỏi: “Anh thành thật nói đi, anh nói, để báo đáp lại, em cũng có một tin tức tốt nói cho anh biết.”

Anh im lặng một lúc, hình như là cố ý treo ngược hứng thú của cô, lúc Cẩn Ngôn muốn mắng chửi người, anh đã lên tiếng: “Cuối cùng anh cũng ký được hợp đồng, Cẩn ngôn, anh đang trên đường cao tốc ra sân bay, ngày mai, em có thể thấy anh ở thành phố Du.”

Anh nói, Cẩn Ngôn, anh không kịp chờ đợi nghĩ trở về gặp em, anh không kịp chờ đợi muốn ôm em vào lòng, có lẽ là gần như là anh không đợi được thời gian chia lìa dài như vậy, một tiếng trước, anh còn ở trên bàn đàm phán, bây giờ, anh đã trên đường về nhà, em có thể cảm thấy trong lòng anh nhớ em thế nào, không thể chờ đợi như thế, tâm tâm niệm niệm như thế, như thế. Nhớ em.

Lăng Minh không thường mở miệng nói những lời ngọt ngào này, nhưng vừa mở miệng, cũng tuyệt đối là hiệu quả mười phần, tay Cẩn Ngôn cầm điện thoại, bất tri bất giác đã khép sách lại, cô muốn nghiêm túc lắng nghe giọng nói của anh, cô muốn nghiêm túc cảm giác được anh vui sướng, cô muốn chia sẻ với anh sự xuất hiện bất ngờ của sinh mệnh mới.

“Còn em.” Anh dừng một chút, giọng điệu mong đợi: “Mới vừa rồi em nói muốn nói cho anh biết một tin tức tốt, là gì vậy?”

Cô dừng lại, suy nghĩ không biết nói như thế nào mới có thể đạt được hiệu quả, cô nói, chỉ sợ Lăng Minh hận không mọc được cánh bay trở về thôi.

“Anh còn nhớ rõ trước khi đi, vì sao chúng ta cãi nhau không, Lăng Minh, em.”

Tiếng thắng xe bén nhọn như búa tạ gõ chặt dứt lời nói còn lại của cô, cuối cùng để lại cho cô, là tiếng vang to lớn, sau đó tay đánh rơi điện thoại, cho dù cô gọi thế nào, cũng gọi không thông.

Trong lòng của cô đầy lo lắng, lo lắng giống như ngày trước, so với ngày trước thì còn nghiêm trọng hơn, cô đã nghe qua âm thanh tương tự, trong tin tức thời sự trên ti vi hoặc là trong phim ảnh, tai nạn xe cộ ngã quảng, tiếng hét chói tai của mọi người, tiếng xe nổ mạnh, còn nữa, đất đầy máu tươi.

Trong đầu tất cả tâm tình giống như tấm bảng đen bị lau đi từng chữ, trống rỗng, chỉ có cô chưa nói xong câu hết sức rõ ràng.

Lăng Minh, em có bảo bảo, anh đã làm cha rồi, anh vui chứ, anh là một người cha nhỏ.

Không ngừng lặp lại, không ngừng lặp lại, trước mắt trống không dần dần hiện ra một đồ vật, đây là phòng ngủ của cô và Lăng Minh, anh cố ý treo hình đính hôn trên đầu giường, trên ti vi còn có một đôi tượng người mà anh mua, ga giường vẫn là hoa hồng đỏ tằm thường, bên giường còn có hai đôi dép, một đôi của cô, một đôi của Lăng Minh.

Cẩn Ngôn run rẩy xuống giường, sau đó gọi điện thoại cho Tiểu Mỹ, cô cũng tiếp tục xem tin tức chính trên trang web tin tức, có lẽ sau một tiếng đồng hồ, trên góc trang web đều có đưa tin ngắn, đường cao tốc ra sân bay xảy ra tai nạn xe cộ, mấy chiếc xe tông vào đuôi xe, số người chết không rõ.

Tay cầm điện thoại run rẩy, một lần một lần cô tự nói với mình không nên lo lắng, không có chuyện gì, không cần nghĩ theo hướng xấu, anh không có việc gì, anh thật sự không có việc gì.

Nhưng tất cả an ủi cũng có vẻ yếu đi, gọi điện thoại cho hãng hàng không, không có vé máy bay.

Trong nháy mắt đã không chịu nổi, cô vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn gọi, không ngừng gọi, rốt cuộc đối phương bị cô làm phiền, nên cho cô lấy vé máy bay.

Nửa đêm mười hai giờ, một mình cô đứng bên ngoài sân bay, gió rất mạnh, ánh đèn sân bay giống như đang chào đón người về nhà, Cẩn Ngôn nhắm mắt lại chân thành nhìn lên trời cầu nguyện, hi vọng Lăng Minh không có việc gì.

Khi cô đến nước Mỹ, có nhiều báo chí đã đưa tin về tai nạn này, cô đi đến đồn cảnh sát trước, cảnh sát đưa cô đi xem Lăng Minh gì đó, trong túi nhựa lớn, đồ không nhiều lắm, mỗi một vật cũng có thể làm cho nước mắt cô rơi đầy mặt, trên cái thế giới này, những tình huống đau khổ cũng chỉ như thế này mà thôi.

Những vật đó, mỗi phút đều nhắc nhở nhớ đến người kia, nhưng người kia không cách nào mở miệng nói yêu mình.

Che miệng, nước mắt Cẩn Ngôn đã rơi xuống, trong túi lớn chỉ có ba đồ vật, một điện thoại di động đã bể, trước khi Lăng Minh gặp chuyện không may, còn dùng điện thoại di động này trò chuyện với cô, nhưng điện thoại di động bể, người, cũng bể nát.

Bị điện thoại di động đè ở phía dưới, là vé máy bay, thời gian gặp chuyện không may trước một tiếng, vốn là thời gian anh về nhà, thậm chí anh còn không biết một tin tức, một sinh mạng mới sắp đến, mà Lăng Minh, tại sao lại bỏ qua như vậy.

Cô đến bệnh viện, phòng chăm sóc đặc biệt, anh nằm im ở trên giường, ra giường màu trắng, tất cả dụng cụ và ống dẫn lớn nhỏ, sắc mặt đàn ông tái nhợt, nụ cười và màu sắc thường ngày mất đi, chỉ còn lại lạnh lẽo, tay Cẩn Ngôn để trên kính, cô rõ ràng thấy được anh, rõ ràng cách gần như vậy, nhưng mà, cô lại sờ không tới tay của anh.

Tiếng bước chân dồn dập, Cẩn Ngôn giương mắt, đôi mắt đắm lệt trong ánh trắng mờ, bước chân của Lăng Đào cũng trở nên không có thực, khoảng cách giữa ông và cô dần dần gần hơn, cuối cùng dừng ở trước mặt cô.

“Cha.” Cẩn Ngôn nghẹn ngào.

Cô cảm thấy má trái đau nhói, nghe được giọng ông trầm thống nói: “Tôi không có con dâu như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 50

Cẩn Ngôn mặc quần áo vô khuẩn ngồi bên cạnh Lăng Minh không nhúc nhích, anh đã hôn mê một tuần lễ rồi, trên gương mặt thịt và huyết sắc (máu) cũng nhạt dần, cảm hơi nhợt giống như biến thành một con dao đâm vào trái tim cô, trước kia bàn tay ấm áp nhưng bây giờ lại lạnh lẽo, cho dù cô ôm áp ra sao cũng không nóng lên được, từng giọt máu theo mạch máu chảy vào thân thể của anh, nhưng không có mang lại hi vọng. Trên cánh tay và mặt mũi của anh đều quấn băng gạc, màu trắng, giống với màu trắng của phòng bệnh này.

“Tiểu Mỹ, một tuần rồi mà anh ấy cũng không có mở mắt nhìn mình, một tuần không có cười với mình, một tuần không có gọi tên của mình, một tuần không có nắm tay của mình, một tuần.” Cô nói xong nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Tiểu Mỹ thật sự không đành lòng cắt đứt lời của cô, bây giờ mỗi ngày Cẩn Ngôn chỉ làm một chuyện, chính là ngồi ở đây, và, giống như bây giờ, ngây ngốc, không nhúc nhích giống như tượng vậy, mua cơm thì cô ấy chỉ ăn hai muỗng, nếu như cô không đi mua, sợ là ngay cả cơm Cẩn Ngôn cũng không ăn.

Cho đến khi bác sĩ nói họ không thể nữa tiếp tục ở lại nữa, thì cô ấy mới đi ra, đứng bên ngoài, nhìn anh qua cửa kính, sau đó bác sĩ lại nói cũng không thể ở bên ngoài, cô ấy mới đi theo cô về khách sạn, và ngủ thiếp đi không biết cô ấy nằm mơ thấy gì, một lần một lần kêu tên Lăng Minh, đau lòng như vậy, vào lúc này, Tiểu Mỹ sẽ đặc biệt nhớ đến lão Trang, cho dù tình hình như thế nào, cứ hôn mê thì không có hi vọng.

Mỗi ngày đều tái diễn cuộc sống như thế, hình như nhìn Lăng Minh, là chuyện duy nhất mà cô có thể làm.

Về phần thân thể của cô, đứa bé trong bụng của cô, hình như cũng không quan trọng nữa, Lăng Minh gầy, không phải cô không gầy, bởi vì tuyệt vọng, nên mặt nhợt hơn, vẻ mặt tiêu tụy hơn, bởi vì khóc một thời gian dài, nên mắt cũng sưng đỏ, trong ấn tượng của Tiểu Mỹ, Cẩn Ngôn rất ít khóc, cùng với Nhiệm Sĩ Duệ năm năm, tính tình cô ấy đã thay đổi hẳn và kiên cường, nhưng bây giờ. Thời gian dài nhìn cô rơi lệ, bộ dáng si si ngốc ngốc tình nguyện Lăng Minh hoặc là nhanh tỉnh lại, hoặc là.

Đau dài không bằng đau ngắn.

Tiểu Mỹ nhìn ngoài cửa sổ một chút, trời chiều đã trượt đến chân trời, mây cũng bị nhuộm thành màu đỏ như máu, không lâu nữa trời sẽ tối: “Cẩn Ngôn, cậu ngồi một ngày rồi, chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi một chút. Ngày mai lại tới nữa.”

Cô nháy nháy mắt, cũng không biết nghe hay không, chỉ thì thào nói: “Ngộ nhớ lúc mình đi, anh ấy tỉnh lại thì làm thế nào, người thứ nhất mà anh muốn gặp, nhất định là mình, không thấy mình, anh ấy sẽ khó chịu, anh ấy sẽ cho rằng mình không cần anh ấy nữa, nhưng mình lại cũng sẽ không cần anh ấy giống như ba năm trước đây, mình còn muốn nói cho anh biết một tin tức mừng. Tại sao Lăng Minh còn không tỉnh. Anh còn ngủ bao lâu nữa. Tiểu Mỹ, tại sao anh còn không tỉnh.”

Cô có thể nói cái gì đây, Tiểu Mỹ cảm thấy rất khó chịu, giống như có rất nhiều tảng đá trong lòng, rất buồn bực, máu cũng không lưu thông được, giống

như muốn nhanh chóng nổ tung vậy.

Tiểu Mỹ thật sự không dám nói tình hình bên này cho mẹ Hạnh, vốn là mẹ Hạnh đến đây, nhưng hộ chiếu vẫn chưa làm xong, cho nên cuối cùng không thể làm gì khác hơn là cầu xin cô sang đây chăm sóc Căn Ngôn, cô ở bên cạnh cô ấy lâu như vậy, nhưng hôm nay khi nhìn tình hình này, một bị thương, một ngây dại, mà cô thì, không có cách nào cả.

Tiểu Mỹ thở dài một cái, còn một tiếng nữa là bác sĩ đi vào đuổi người, cô đứng dậy đi ra bên ngoài mua thức ăn rồi đi vào, đưa cho cô ấy, cô ấy nhìn, sau đó lại lắc đầu.

“Ăn một chút thôi.” Tiểu Mỹ quả thật muốn mở miệng cầu xin cô: “Coi như cậu không muốn ăn, nhưng cậu cũng phải suy nghĩ đến đứa bé một chút chứ, Căn Ngôn, bây giờ cậu đã là một người mẹ. Đây là đứa bé của Lăng Minh.”

Có lẽ chuyện trên thế giới này, chỉ có Lăng Minh còn có thể khiến cho cô chú ý, Căn Ngôn quay đầu đi, nhận lấy bánh Hamburg trong tay Tiểu Mỹ, cắn hai miếng rồi lại để xuống.

“Sao vậy.” Tim Tiểu Mỹ cũng đau.

“Trước khi gặp chuyện không may.” Căn Ngôn tựa đầu trên vai Tiểu Mỹ: “Anh ấy vẫn đang nói chuyện với mình qua điện thoại, mình nghĩ, nếu như không phải như vậy, nếu như không phải mình chỉ phớt lờ của anh ấy, có thể anh ấy đã không xảy ra chuyện, cũng sẽ không nằm lạnh lẽo ở nơi này, Tiểu Mỹ, có phải mình giống như lời mắng của Lăng Đào, hồng nhan họa thủy, có phải mình hại chết Lăng Minh hay không.”

Tiểu Mỹ nghe giọng điệu run rẩy đầy đau đớn của Căn Ngôn, rốt cuộc Căn Ngôn làm sao vậy, tại sao lại tự trách như vậy, có thể làm cho mình đau đớn như vậy, cô ấy học nhiều sách như vậy, biết rất rõ rằng Lăng Đào muốn nhắm vào cô ấy, tại sao còn nói mình là hồng nhan họa thủy, tại sao cô ấy lại không hiểu, đây chỉ là ngoài ý muốn, xảy ra sẽ xảy ra, chuyện không liên quan đến cô ấy.

Không phải cô ấy muốn nhận hết toàn bộ trách nhiệm này về mình chứ, Lăng Minh sẽ tỉnh lại, có lẽ, cô tự trách mới có thể làm cho mình thoải mái một chút, Lăng Minh khó chịu, cô ấy cũng khó chịu, cho nên mới phải công bằng.

Làm sao Căn Ngôn ngốc như vậy, làm sao cô ấy lại chui rúc vào sừng trâu này, làm sao cô ấy lại nghĩ quẩn như vậy.

“Đây là ngoài ý muốn.” Tiểu Mỹ nắm tay của cô thật chặt: “Đây là chuyện không liên quan đến cậu, Căn Ngôn, cậu nghĩ như vậy, Lăng Minh sẽ không vui về.”

Cô nhắm mắt lại không có lên tiếng, Tiểu Mỹ chỉ có cảm thấy được vai của mình, dần ẩm ướt.

“Đưa hai cô ấy đi.”

Sau lưng là giọng nói nặng nề, Tiểu Mỹ quay đầu lại, chỉ thấy Lăng Đào và mấy tên vệ sĩ đã đến sau lưng các cô, tình trạng của ông ta xem ra rất là tốt, tinh thần vẫn như vậy, hành động vẫn lớn lối như vậy, nói chuyện vẫn làm cho người ta chán ghét như vậy, hét lớn như vậy, rất khí thế, ông ta biến con trai duy nhất của mình thành như vậy, cũng không thấy tâm trạng ông ta đau buồn gì, người này, đáng đời cô độc cả đời, Tiểu Mỹ oán hận nghĩ.

Căn Ngôn vẫn si ngốc nắm tay Lăng Minh.

Tiểu Mỹ đứng lên, nhìn chằm chằm ánh mắt của Lăng Đào, cô quá rõ Lăng Đào là thứ người như thế nào rồi, không thể yếu, một khi yếu thì sẽ bị ông ta đã cảm thấy dễ bắt nạt, đến lúc đó càng sẽ không coi mình ra gì, Lăng Đào chỉ là người cha trên danh nghĩa của Lăng Minh mà thôi, tại sao ông ta dám đuổi người.

“Ông ở trước mặt Lăng Minh đuổi bà xã của anh ấy thử xem.” Tiểu Mỹ cười lạnh: “Tốt nhất ông nên cầu nguyện anh ấy sẽ không tỉnh lại, nếu như tỉnh, biết ông mắng Căn Ngôn ra sao, biết ông đối với cô ấy ra sao, xem anh ấy oán hận ông thế nào. Xem anh ấy có còn quan tâm đến ông nữa hay không.”

Lăng Đào sững sờ một chút, sắc mặt càng đen hơn, chỉ trầm giọng nói: “Ồ đây cô ấy chính là tai họa, có lẽ Lăng Minh sẽ tỉnh sớm hơn. Các cô đi nhanh một chút, nếu không tôi bảo vệ sĩ ném các cô ra ngoài.”

Cái gì gọi là tô vàng nạm ngọc bên ngoài, cái gì gọi là bên trong thối rữa, cái gì gọi là nhìn người không thể nhìn về ngoài, rốt cuộc hôm nay Tiểu Mỹ đã thấy được, Căn Ngôn đã từng nói với cô rằng Lăng Đào là dạng người như thế nào thì cô còn cảm thấy trên đời này thật sự sẽ có dạng người thiếu “Cực phẩm” này sao, nhưng hôm nay vừa thấy, quả thật so với miêu tả của Căn Ngôn chỉ có hơn chứ không kém, Lăng Minh có một người cha như thế, khó trách chuyện gì cũng làm ra được.

Hồng nhan họa thủy?

Tiểu Mỹ cười cười: “Tôi cũng nhớ tới một câu nói, nếu như ông ở đây, thì có lẽ tâm trạng của con trai ông sẽ khá hơn một chút, cũng sẽ tỉnh sớm một chút, nói không chừng anh ấy chính là sợ tỉnh lại nhìn thấy ông, cho nên mới chậm chạp không muốn tỉnh lại.”

“Người đàn bà chanh chua.”

“Cám ơn.”

“Được rồi.” Chợt Cẩn Ngôn đứng lên kéo áo của Tiểu Mỹ, cô cúi thấp đầu, cầm khăn giấy xoa xoa khóe mắt, giọng nói khàn khàn: “Nếu Lăng tiên sinh tới, chúng ta đi trước thôi.”

Tiểu Mỹ không cam lòng cùng Cẩn Ngôn đi ra ngoài.

“Tại sao cậu lại sợ ông ta.” Tiểu Mỹ giận dữ: “Người hiền hay bị bắt nạt, ngựa hiền bị người cưỡi. Người như thế, nên đối nghịch với ông ta, với lại trong bụng cậu có bảo bảo, mình không tin ông ta thật sự dám làm gì cậu.”

“Mình chỉ là.” Cẩn Ngôn cười khỏ, nhẹ giọng nói: “Không muốn ăm ỉ với ông ấy ở trước mặt Lăng Minh, dù sao ông ấy cũng là cha của Lăng Minh.”

Tiểu Mỹ thờ dãi: “Cũng được, dù sao cũng đã tối, cậu về khách sạn ngủ một giấc, sau đó ăn một chút gì đó, cứ tiếp tục như vậy nữa, người sắt cũng phải suy sụp.”

Ở nước ngoài món ăn của Trung Quốc cũng không ngon lắm, nhiều dầu mỡ, thịt lại nhiều, mùi vị cũng không ngon, Cẩn Ngôn ăn vài miếng thì để đĩa xuống, cô nôn nghén không có nghiêm trọng, nhưng mà vẫn cảm thấy không đói bụng, Tiểu Mỹ nhìn cô cũng không biết nói cái gì cho phải, chỉ đưa cô trở về phòng ngủ, có lẽ sau khi ngủ, tinh thần sẽ khá hơn một chút.

Có lẽ mấy ngày nay thật sự là quá mệt mỏi, Cẩn Ngôn nằm trên giường cũng không bao lâu đã ngủ, cũng không biết ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng cảm giác vẫn đang làm mơ, sung sướng, đau khổ, phần lớn không có nhớ rõ, chỉ nhớ rõ lúc cuối cùng, Lăng Minh nằm ở trên bàn mổ, những bác sĩ kia dùng dao nhỏ cắt trên người của anh, bên cạnh là âm thanh của dụng cụ rất bén nhọn, cô lo lắng chờ ở một bên, tất cả hình như cũng rất thuận lợi, nhưng không biết có chuyện gì xảy ra, phòng giải phẫu yên lặng đột nhiên rối loạn lên, tất cả dụng cụ đều bắt đầu thét chói tai, bác sĩ nói thuật ngữ chuyên ngành, cô lại gần hồi tình hình, bị y tá đẩy qua một bên, trong hoảng hốt chỉ nghe bác sĩ nói tình hình rất xấu.

Đột nhiên cô nhìn thấy Lăng Minh từ trên bàn mổ ngồi dậy, chỉ là một bóng dáng hư vô, nhưng lại giống như đã mọc cánh bay vậy, anh bay đến trước mặt cô, mỉm cười với cô, giống như mỗi lần trước kia mỉm cười nhìn cô vậy, dịu dàng, Cẩn Ngôn xúc động đưa tay ra chạm vào anh.

“Lăng Minh, anh đã tỉnh, thật sự tốt quá.” Cô gần như muốn khóc vì quá vui mừng.

Thế nhưng anh lại lui ra xa, không để cho tay cô chạm vào người anh, rồi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sau đó thản nhiên nói: “Cẩn Ngôn, anh phải đi, em phải bảo trọng thật tốt.”

“Anh muốn đi đâu.” Cô hỏi theo thói quen.

Anh vẫn chưa trả lời, Cẩn Ngôn nhanh hơn đã nghe rõ lời của bác sĩ, hai giờ năm mươi phút sáng, tuyên bố tử vong.

Tử vong?

Cô từ trên giường ngồi dậy, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh, miệng chất giống như là nhét đầy hạt cát, chỉ có tiếng thở dốc nặng nề nghe rất dọa người, vị trí ngực trái của cô, trái tim đập nhanh giống như là muốn nhảy ra vậy.

Cô luôn tin linh cảm của mình, giấc mơ này. Cẩn Ngôn bật đèn lên, cầm lấy điện thoại di động bên cạnh nhìn, hai giờ ba mươi phút, cửa sổ đen như mực giống như là một lỗ thùng lớn, chỉ có đèn mây cao ốc lớn vẫn sáng. Bệnh viện cách đây không xa, cô còn có thể nhìn thấy khu nội trú cao ốc, Lăng Minh.

Tiểu Mỹ nằm ngủ trên giường bên cạnh, cô đi đến vén chăn lên lay cô ấy tỉnh lại: “Tỉnh, tỉnh, Lăng Minh, Lăng Minh đã xảy ra chuyện.”

Mở mắt ra đã nhìn thấy dáng vẻ muốn khóc của Cẩn Ngôn, Tiểu Mỹ mơ mơ màng màng đầu tỉnh táo lại, cô cầm quần áo bên cạnh lên bắt đầu mặc, vừa mặc vừa hỏi: “Người nào điện thoại tới đây thông báo, tình hình bây giờ như thế nào.”

“Không ai gọi điện thoại tới đây, là mình nằm mơ thấy.”

Tiểu Mỹ ngẩn ra, động tác mặc quần áo dừng lại, cô kéo Cẩn Ngôn ngồi xuống giường, ngừng lại một chút rồi mở miệng nói: “Cẩn Ngôn, cậu chỉ là nằm mơ mà thôi, là giả, cậu quá lo lắng, Lăng Minh không có chuyện gì, anh ấy vẫn còn ở bệnh viện, có bác sĩ chăm sóc, không sao, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Cẩn Ngôn lắc đầu một cái, vẻ mặt tái nhợt lại hoảng sợ: “Mình đã từng nói với cậu, linh cảm của mình rất chính xác, mình có thể cảm thấy Lăng Minh đã xảy ra chuyện, Tiểu Mỹ, cậu với mình qua đó đi, cậu với mình qua đó xem anh ấy thế nào.”

Tiểu Mỹ thờ dãi một cái.

“Cậu không đi với mình, mình tự đi vậy.” Cô cắn môi nói, sau đó cầm túi xách đi ra bên ngoài.

Nhìn dáng vẻ Cẩn Ngôn không qua đó một chuyến chắc chắn sẽ không chết tâm, Tiểu Mỹ mặc quần áo vào vội vàng đi theo, ban đêm còn có chút lạnh, gió thổi ở trên người giống như bị nước đá dội vào vậy, hai người đón xe đến bệnh viện, ra khỏi thang máy chạy thẳng tới phòng chăm sóc đặc biệt. . . .

Người vốn là nằm ở trên giường, đã không thấy đâu.

Tiểu Mỹ kéo y ta đang đi hỏi người bệnh nằm ở phòng này chuyển đi đâu rồi.

Y tá biết các cô nên: “Mới vừa rồi đột nhiên tình hình của bệnh nhân chuyển biến xấu, nên đưa đến phòng giải phẫu rồi.”

Cô còn chưa có hồi xong, đã không thấy bóng dáng Căn Ngôn ở bên cạnh đâu nữa, Tiểu Mỹ vội vàng đi đến, mới đến phòng kỹ thuật, chỉ thấy chữ “Đang giải phẫu” tắt đèn, Căn Ngôn đứng ở bên ngoài cũng không dám cử động, cô không biết đèn tắt mang cho cô là tốt tin tức hay là tin tức xấu, một lát sau, cửa bị đẩy ra từ bên trong, sau đó y tá đẩy một giường lớn ra ngoài, trên giường, có một người nằm, từ đầu đến chân được che phủ bằng vải trắng.

Căn Ngôn che miệng, không dám đi vén mảnh vải trắng đó lên.

Đi theo phía sau bác sĩ, là Lăng Đào.

“Anh ấy thế nào.” Căn Ngôn yếu đuối hỏi, mấy chữ này, hình như đã tiêu hao hết tất cả sức lực của cô, cô gắt gao kéo cánh tay của Tiểu Mỹ, mới có thể làm cho mình không ngã xuống.

Lăng Đào không có nhìn cô, hình như rất ghét giọng nói của cô, Căn Ngôn chỉ nghe được giọng nói lạnh lùng của bác sĩ.

“Bệnh nhân đã tử vong, xin hãy kiểm chế đau thương.”

Trong đầu Căn Ngôn trống rỗng.

Ông ta lạnh lùng nói: “Chết rồi sao, con trai của tôi chết rồi, bây giờ cô hài lòng chưa.”

Theo thói quen cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường.

Hai giờ năm mươi phút, người mà cô yêu nhất, đã bỏ cô trong giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chương 51

Edit: Sun520

Căn Ngôn mang theo tiếc nuối rời khỏi từ nước Mỹ, ngày đó ở bệnh viện, thấy đồng hồ treo tường dừng ở hai giờ năm mươi phút, cô lại cảm hận linh cảm của mình một lần nữa, tại sao lại chính xác như vậy, tại sao lại trở thành sự thật, nếu biết sớm như thế, cô cũng không cần tỉnh lại nữa.

Lăng Đào còn nói những lời khó nghe nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy, lúc đó trong đầu đều là lời nói của bác sĩ, bệnh nhân đã tử vong, xin hãy nén đau thương.

Không ngừng lặp lại, giữa lúc hoảng hốt thì nhìn thấy Tiểu Mỹ lo lắng vươn tay nắm lấy tay của cô, cô không biết mình nên cười hay khóc, đột nhiên cảm thấy cả người như nhũn ra, xương cốt giống như bị kéo ra vậy, tất cả ánh sáng trước mắt bị mờ đi, để lại cho cô, chính là bóng tối vô tận.

Sau khi cô tỉnh lại vẫn thấy Tiểu Mỹ bên cạnh, mà Lăng Minh, đã không còn ở bệnh viện, cô không biết nơi anh được đưa đi, thì thể còn ở đó hay không, hoặc là chôn cất ở nghĩa trang nào.

Cô hoàn toàn không biết gì cả.

Gọi điện thoại cho Lăng Đào, nhưng Lăng Đào vẫn không nghe điện thoại của cô, trả lời cô, chỉ là giọng điệu lạnh lùng của thư ký, nên cô quyết định tới công ty tìm ông, Tiểu Mỹ đi cùng với cô, lần này Lăng Đào đồng ý gặp các cô, nhưng ông đang họp ở trong phòng họp, thư ký mời các cô vào trong phòng tiếp khách, lại còn sẵn sàng đưa nước trà điểm tâm lên còn có đồ ăn vặt.

Ai có tâm trạng ăn, Tiểu Mỹ nhìn thấy phiên, định ném hết vào thùng rác.

Lăng Đào họp rất lâu, đợi mấy giờ cũng không có kết thúc, Tiểu Mỹ đi hỏi thư ký, thư ký chỉ mỉm cười nói các cô không nên vội vàng, Tiểu Mỹ cũng hiểu, và Căn Ngôn cũng hiểu được.

“Ông ta có ý.”

Giọng của Tiểu Mỹ đầy vẻ tức giận, Căn Ngôn lại cảm thấy trong lòng của mình bình tĩnh, ông ta có ý thì thế nào, cô vẫn sẽ chờ đợi, giống như Lăng Minh đợi cô lúc trước vậy, cho dù phải trả giá lớn, cô cũng sẽ chờ để gặp anh một lần cuối, tự mình nói lời tạm biệt với anh.

Cô cũng không tin, cô ngăn ở cửa, Lăng Đào còn có thể tránh cả đời trong phòng họp.

Tiểu Mỹ lại đi mua thức ăn cho cô, nhưng nào có ngon miệng, chỉ miễn cưỡng nuốt hai miếng, sau đó cô ngẩng đầu lên nhìn ngoài cửa sổ, mặt trời dần dần rơi xuống, chồng chất những đám mây dày trên bầu trời, đã nhuộm thành màu đỏ.

“Cám ơn.” Cẩn Ngôn nắm tay Tiểu Mỹ: “Mấy ngày nay không có cậu ở cùng với mình, mình thật sự sẽ không biết trở thành hình dáng gì nữa. Có lẽ cứ suy sụp như vậy mất.”

Dáng vẻ của cô ấy bây giờ: cảm hơi nhợt, khóe mắt hồng hồng, đôi mắt đỏ đẫm như người mất trí, và thân thể tựa vào trên ghế sa lon làm cho người ta có cảm giác không hiểu được, bây giờ kết hợp với giọng nói thê lương này, quả thật làm cho Tiểu Mỹ đau lòng, cô cảm thấy, nhìn dáng vẻ Cẩn Ngôn, quả thật còn đau hơn so với lúc sinh Tiểu Tiểu Mỹ, ít nhất khi đó cô còn có thể rống, còn có thể đánh anh Trang cho hả giận, nhưng bây giờ, cô chỉ có thể nhìn, đau cũng không thể kêu được.

Tình cảm của cô và Cẩn Ngôn nhiều năm như vậy, Cẩn Ngôn chưa từng bao giờ trịnh trọng nói cám ơn cô, cho nên vừa nói ra hai chữ này, đã hù cô sợ muốn chết, cô cố nén không để cho chất lỏng trong hốc mắt rơi xuống, nên không thể làm gì khác hơn là nắm tay Cẩn Ngôn, hít một hơi thật sâu: “Muốn cám ơn mình thì nên tỉnh lại nhanh đi, Cẩn Ngôn, ngàn vạn lần cậu không được tuyệt vọng, cậu còn có bảo bảo, cậu còn có cha mẹ, ngàn vạn lần cậu không được.” Nghĩ không thoátáng.

Cô chỉ giật giật khóe miệng, nhưng không có chút ý cười nào, cô nhìn Tiểu Mỹ, cứ nhìn như vậy, giống như đang nói..., anh ấy đã đi rồi, mình thật sự sẽ có hi vọng sao?

Bỗng nhiên, tim của Tiểu Mỹ run lên, Lăng Minh chết đi, Cẩn Ngôn bị đá kích, nhiều hơn so với tưởng tượng của cô, suy nghĩ một chút cũng thế, nhiều năm gặp mặt như vậy, bọn họ mất bao nhiêu sức lực mới có được ngày hôm nay, nhưng chỉ mới mấy ngày, mới mấy ngày, hạnh phúc đến lại mất đi, làm sao mà không khổ sở.

Rốt cuộc cô không thể tìm được lời để an ủi cô ấy, có lẽ đến hơn mười giờ tối, Lăng Đào đoán chừng xem thật sự tránh không được nữa, nên bảo thư ký dẫn bọn họ đến làm phòng làm việc, Cẩn Ngôn đi vào mà ánh mắt không có rời khỏi người Lăng Đào, còn Lăng Đào thì, lại mở máy tính bắt đầu chơi cờ.

Con cò trắng đen xuất hiện trên màn hình, Tiểu Mỹ thật sự là chịu không được, nên đi về phía ông, nói: “Chúng ta muốn gặp Lăng Minh một lần cuối.” Cô nói: “Sau khi gặp xong, chúng tôi cũng sẽ không tới nữa làm phiền ông nữa.”

Ông làm như không nghe thấy vậy.

Tiểu Mỹ lại lặp lại một lần nữa, sau đó cầm một tập tài liệu trên bàn, ném về phía ông.

Lăng Đào bị đập trúng, nháy mắt với thư ký, thư ký mở miệng nói: “Hạnh tiểu thư, các cô trở về đi, Lăng tiên sinh sẽ không để cho các cô gặp mặt, mà gặp mặt cũng không có ý nghĩa gì nhiều, cô hãy chết tâm đi.”

“Rốt cuộc ông muốn như thế nào.” Cẩn Ngôn nắm chặt mép bàn: “Anh ấy là chồng của tôi, tại sao ông không để cho tôi gặp anh ấy, tại sao ông lại ích kỷ như vậy, biến thái như vậy, không thể nói lý như vậy, đáng đời ông không có con trai chăm sóc trước khi chết, đáng đời một mình ông cô đơn tới già.” Đột nhiên cô cảm thấy không thể nói được nữa, cô nguyên rủa Lăng Đào, hay là đang nguyên rủa mình, tại sao cô nói Lăng Minh như thế, Cẩn Ngôn run rẩy, một câu cũng nói không nên lời.

Lăng Đào cười lạnh một tiếng: “Tôi không có con trai chăm sóc trước khi chết cũng không biết là do ai tạo ra, chồng? Người nào thừa nhận, tôi chưa bao giờ thừa nhận, cô có chứng cứ à. Thái độ của tôi cho tới bây giờ cũng sẽ không thay đổi, là Lăng Minh ngày thơ ấu nghĩ rằng.”

“Ông im đi.” Cẩn Ngôn kêu to.

“Lời bọn họ ra ngoài.” Về mặt Lăng Đào rất tức giận, một bên thư ký đã lấy điện thoại gọi cho bảo vệ.

Cẩn Ngôn tuyệt vọng nhìn ông, tại sao Lăng Minh lại xui xẻo như vậy, tại sao cô lại xui xẻo như vậy, thật vất vả mới có được hạnh phúc, tại sao phải đánh mất như vậy, đến tận cùng cô đã làm sai điều gì, nên ông trời muốn trừng phạt cô, để cô gặp phải một Lăng Đào như vậy.

“Tôi cầu xin ông. Cầu xin ông đó.” Cẩn Ngôn kích động vỗ bàn làm việc. “Rốt cuộc ông muốn thế nào, tôi đều đồng ý với ông, ông để cho tôi gặp anh ấy một lần cuối có được hay không.”

Bảo vệ đã mở cửa đi vào, Lăng Đào phát tay một cái: “Đưa bọn họ đi.”

Họ đợi ở bên ngoài cao ốc, đợi cho đến khi Lăng Đào lái xe rời đi, Tiểu Mỹ cùng với Cẩn Ngôn mới về khách sạn, cho cô uống một ly sữa tươi, thật vất vả cô mới uống xong, nhưng chỉ thấy người cuộn tròn ở trên giường, dáng vẻ giống như con tôm vậy.

“Cẩn Ngôn, còn có cách khác mà, nhưng không phải dáng vẻ này của cậu.” Tiểu Mỹ thật sự là không biết làm sao khuyên cô, nếu như có thể, cô cũng muốn tưởng tượng cô có thể khóc lớn như Cẩn Ngôn.

“Không. Không cần.” Qua thật lâu cô mới mở miệng: “Mình không gặp được anh ấy, chúng ta trở về nước, chúng ta về nhà, anh ấy đã về nhà, chúng ta trở về thôi.”

Trước khi trở về nước thì cô đến đồn cảnh sát một chuyến, đồ vật của Lăng Minh rất ít, ở trong một túi ny lon, vé máy bay, một cái điện thoại đã bể, còn có một bộ đồ vết nhuộm đầy máu

Sau khi lên máy bay Cẩn Ngôn bắt đầu ngủ, Tiểu Mỹ vẫn không dám ngủ, chỉ sợ ngộ nhờ cô ấy lại đã xảy ra chuyện gì, nom nớp lo sợ coi chừng, thật vất vả mới trở về vùng đất của tổ quốc, sáng sớm cha Hạnh mẹ Hạnh đã tới sân bay chờ, Tiểu Tiểu Mỹ và anh Trang cũng cùng nhau tới, vừa thấy được Cẩn Ngôn, mẹ Hạnh ngăn ra rõ ràng, chỉ có một khoảng thời gian không gặp, Cẩn Ngôn hoàn toàn đã thay đổi thành một người khác, ngốc nghếch, cứng nhắc, đôi mắt vô hồn, quả thật giống như một tượng gỗ vậy.

Đây là con gái của bà sao, mẹ Hạnh không dám đưa tay xác nhận, Cẩn Ngôn thì ngược lại, mở miệng nhẹ nhàng kêu bà một tiếng ”Mẹ.”

Mẹ Hạnh đáp, nhưng nghĩ tới Lăng Minh, lại khờ sở một lúc, nhưng con gái đã như vậy, bà khẳng định không thể có bộ dáng này, không thể làm gì khác hơn là mỉm cười đi lên đỡ Cẩn Ngôn. ”Không sao, không sao. Trở về là tốt.”

Bà muốn cầm lấy túi xách trong tay Cẩn Ngôn, nhưng Cẩn Ngôn cũng không có buông tay, mẹ Hạnh bối rối, lại nhận được ánh hiệu từ ánh mắt của Tiểu Mỹ, lúc mấy người cùng đi ra khỏi sân bay, Tiểu Mỹ kéo mẹ Hạnh sang một bên.

“Trong túi xách là di vật của Lăng Minh” Cô nói ”Đồ không nhiều lắm, Cẩn Ngôn rất lo lắng, ai cũng không cho.”

Mẹ Hạnh nghe đã cảm thấy lòng chua xót.

“Còn có” Tiểu Mỹ đè ép giọng nói: “Mấy ngày nay cảm xúc của Cẩn Ngôn rất chán nản, bác gái hãy chú ý một chút, nếu không tốt, thì đưa cô ấy đến bác sĩ tâm lý, ngăn vạn lần không được để một mình cô ấy ngầy ngô, con sợ.” Tiểu Mỹ không có nói thêm gì nữa, bản thân cô cũng cảm thấy nói ra chính là một chuyện đáng sợ, giống như không nên suy nghĩ đến chuyện đó là tốt nhất.

Cô cảm thấy cơ thể mẹ Hạnh rõ ràng run rẩy một lúc, nhìn cô dường như muốn xác nhận cái gì đó.

Tiểu Mỹ gạt đầu một cái.

Ánh mắt mẹ Hạnh buồn bã hơn, nhưng chỉ thờ dài một tiếng, nhưng nếp nhăn trên mặt dường như sâu hơn một chút.

Lòng của cha mẹ thật đáng thương.

Trong nhà đã dọn dẹp qua một lần, ra giường bao gối tất cả đều thay mới, tấm hình cô và Lăng Minh đính hôn cũng bị cất đi, cũng không thấy bóng dáng hai cái ly trong phòng bếp, nơi này, giống như lúc cô sống một mình vậy, ngoại trừ đồ của cô, còn đồ của Lăng Minh, biến mất sạch sẽ, Cẩn Ngôn cũng không nói gì, cũng không có làm cái gì, cô ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon, sau đó chờ ăn cơm, chờ rửa mặt, và chờ đi ngủ.

Ngoại trừ không nói một lời.

Sự an tĩnh này vẫn kéo dài, phòng khách chỉ có thanh âm TV, rất nhỏ, trong phòng bếp giọng nói hai người già cũng nhỏ, nhẹ nhàng, nhỏ giọng, ngoại trừ nỗi buồn trong mắt không có biến mất.

Cẩn Ngôn ăn xong cơm tối rồi trở về phòng ngủ, tất cả mọi thứ trong phòng ngủ cũng đã sắp xếp lại, đã không thấy ra giường hoa hồng mà cô nhạo báng, cô nằm dài trên giường, nhắm mắt lại.

Mệt quá, rốt cuộc đã về nhà, Lăng Minh, có phải anh cũng theo trở lại đây hay không.

Trong ngực vẫn còn ôm điện thoại di động của anh, vé máy bay của anh, quần áo của anh, Cẩn Ngôn mở ra, thẻ nhớ bị mắc trong linh kiện bể nát, cô lấy thẻ ra gắn vào điện thoại di động của mình.

Bên trong chỉ có mấy file, một file chứa ảnh, một file chứa tài liệu công việc, còn có một file, bên trong là một ít tài liệu, và đã được đánh dấu ngày tháng.

Cô tùy ý mở ra một file.

“Hôm nay đã chuyển vào nhà Cẩn Ngôn, rốt cuộc đã đạt thành mục tiêu chiếm cứ rồi, trong lòng mình lại cười âm hiểm, thật ra thì tính tình Cẩn Ngôn rất dễ bắt nạt, cô ấy rất dễ dàng thỏa hiệp, cũng rất dễ dàng chấp nhận, mình đang suy nghĩ, nếu như mình bay qua tìm cô sớm hơn, thì mục tiêu này, có thể đạt được sớm hơn hay không, nhưng mà bây giờ cũng rất tốt, nên học cách trân trọng mới hạnh phúc, mình đang mong đợi hạnh phúc và tính phúc trong tương lai, ha ha.”

Cô mở một file khác.

“Hôm nay đi mua đồ với thư ký, sinh nhật chồng của cô ấy, hỏi mình nên tặng những thứ gì, theo cô ấy đi rất nhiều nơi, cô ấy sợ mình tức giận, liên tiếp nói đã làm phiền mình, thật ra thì mình lại không có quan tâm, thấy cô ấy chọn đồ rất nghiêm túc, mình lại nghĩ, lúc Cẩn Ngôn mua cho đồ cho mình có nghiêm túc như vậy hay không, có so sánh để mua đồ tốt nhất hay không, đồ mà mình thích nhất. Mình cũng nghĩ thế, cô chấp nhận mình, sẽ vì mình bỏ ra tất cả, còn mình thì sao, mình cũng yêu cô ấy như vậy, cuộc đời của mình có quá nhiều chuyện không vui, chỉ có chuyện này, mình cảm ơn trời cao, đã cho mình 60 năm hạnh phúc để đền bù 20 năm bất hạnh, cảm ơn.”

Tay của cô run rẩy, không dám nhìn xuống nữa.

“Đỉnh hôn, rốt cuộc đã đỉnh hôn, rốt cuộc tảng đá lớn nhất trong lòng mình cũng đã rơi xuống đất, Cẩn Ngôn, em biết tâm trạng của anh lúc này không, anh không ngủ được, nhìn bầu trời đầy sao và viết nhật ký trên điện thoại di động, hôm nay đôi mắt của em xinh đẹp giống như những ngôi sao vậy trên lễ đỉnh hôn của mình, đẹp đến nỗi gần như khiến anh không thể nào thở được, em đang ở trước mặt của anh, tay có thể chạm đến, dưới ánh mặt trời chạm vào em sẽ không biến mất, rốt cuộc anh đã tin tưởng, em ở đây bên cạnh anh, sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh.”

Còn có rất nhiều file chưa mở, cô ném điện thoại ra xa, nó giống như ma quỷ, chỉ biết mang đau khổ và nỗi buồn cho cô, cũng như khó mà vứt bỏ trí nhớ.

Căn phòng này, tất cả mọi thứ cũng thay đổi, nhưng hình như cũng không thay đổi, cô nhớ ra giường màu hoa hồng đỏ có ba mươi sáu trái tim, gối đầu là màu xanh cỏ, Lăng Minh còn viết tên hai người bạn họ lên trên trán đứa nhỏ, anh thích giấu PSP trong ngăn kéo tầng thứ hai, bởi vì cô từng nói qua đứa bé mới chơi vật này, anh sẽ không vui, nhưng anh lại thích, len lén chơi.

Bên trái tủ treo quần áo là đồ của anh, áo sơ mi, cà vạt, tây trang, áo ngủ, thích nhất áo sơ mi là màu xanh dương nhạt, cà vạt có hoa văn hơi tối, tây trang là.

Gần như là cô nhớ tất cả chi tiết, cô có thể nhớ về mặt của anh lúc đi tới đi lui trong phòng, cô có thể nhớ dục vọng trong mắt anh khi trông thấy cô, cô có thể nhớ lúc anh không vui thì nhíu mày.

Người đã không còn ở đây, khắc sâu, chỉ là trí nhớ, bóng tối bên ngoài cửa sổ, cô đang ở trong phòng không có anh, đặc biệt nhớ đến từng lời thề của anh.

“Cẩn Ngôn, lời thề lãng mạn nhất thế giới này, là sống với em cho đến già.”

Nhưng mà, anh đã không có ở đây, cuộc đời này, chỉ còn lại một mình cô đi về phía trước.

Khóe mắt Cẩn Ngôn đầm lệ, lặng lẽ, lặng lẽ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 52

Edit: Sun520

Sáng hôm sau khi thức dậy đã là nửa buổi sáng rồi, có lẽ tối hôm qua mưa nhỏ, nên thời tiết âm u, không khí càng buồn tẻ, cô mở mắt ra, chớp chớp mới phát hiện khóe mắt khô khốc, bên trong gương tự nhiên phản ra hai hột đào sưng đỏ, bên ngoài rất yên tĩnh, cô ngồi ở trên giường ngáy ngẩn một lúc, sau đó mở cửa phòng ra chỉ thấy mẹ ngồi ở trên ghế sa lon, thân thể hơi nghiêng, khoác một cái mền, nhưng cái mền đã trượt xuống gần đến đùi, mắt nhắm lại, đầu cúi xuống hình như đã ngủ thiếp đi rồi.

Cẩn Ngôn đứng nhìn một lúc, trong miệng đắng rất khó chịu, cô muốn mẹ trở về phòng ngủ, cho nên vô tình đá đồ ở bên cạnh, thanh âm cũng không lớn, nhưng mẹ Hạnh lại giật mình tỉnh giấc, vén mền lên muốn chạy đến phòng của Cẩn Ngôn, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì thấy cô đang ở trước mặt, trong mắt thoáng qua sự căng thẳng rồi biến mất, bà lấy lại bình tĩnh, có chút xấu hổ, nói: “Mẹ. Buổi sáng mẹ thức dậy tập luyện. Mẹ. Mẹ đang muốn đi mua điểm tâm, kết quả là ngủ thiếp đi.”

Dáng vẻ lầy cớ vụng về, Cẩn Ngôn cảm thấy hốc mắt mình ẩm ướt, cô gật đầu, mẹ cô chạy về phòng, có chút hốt hoảng cảm ví tiền đi ra bên ngoài, Cẩn Ngôn ngồi một mình trên ghế sa lon, cảm thấy lạnh lẽo, chợt chỗ bên cạnh lún xuống, cô nghiêng đầu nhìn, là cha.

Cha nắm tay của cô, về mặt giống như lo lắng.

“Cẩn Ngôn, con biết không, ngày hôm qua mẹ của con ngồi trên ghế sofa một buổi tối.” Cha Hạnh dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Vốn là tối hôm qua mẹ con tính ngủ chung với con, nhưng con lại khóa cửa, mẹ con rất lo lắng cho con, không muốn gây áp lực cho con, lại sợ con nghĩ không thoải mái, sợ con gặp chuyện không may, cha đã nói với bà ấy nhưng bà ấy cũng không có nghe, bà ấy cố chấp, lại không nghe lời của người nào, thật ra thì ngủ phòng khách và phòng ngủ có gì khác nhau đâu, chẳng qua là bà ấy có thể an tâm hơn một chút mà thôi. Hoặc là ngủ phòng khách và phòng ngủ có cái gì khác biệt chứ, đều là không ngủ được mà thôi.”

Cẩn Ngôn nghe mà rơi nước mắt.

“Cẩn Ngôn, con biết không, trong khoảng thời gian này, tóc mẹ con bạc nhiều hơn, lúc con ở nước ngoài, bà ấy lại không biết tình hình rốt cuộc như thế nào, mỗi lần Tiểu Mỹ gọi điện thoại về đều nói rất mơ hồ, chỉ nói sơ lược tình hình, Tiểu Mỹ là đứa nhỏ tốt bụng, nhưng mẹ con sống nhiều năm như vậy, bà ấy biết tình hình khẳng định không được tốt, hơn nữa thật sự không tốt, bà ấy không muốn gây áp lực cho Tiểu Mỹ, nhưng lại lo lắng cho con, chỉ có thể chịu đựng một mình, bà ấy ít khi mất ngủ, thế nhưng trong khoảng thời gian này, lại mất ngủ rất nhiều.”

Cẩn Ngôn cúi thấp đầu, khóe mắt nhìn cha, cha luôn nói đến mẹ, thật ra thì cô cảm thấy tóc của cha bạc nhiều hơn, trước kia cha muốn hút thuốc lá,

nhưng từ ngày hôm qua tới hôm nay, cô đều không thấy cha hút một điếu thuốc nào.

“Cần Ngôn, Lăng Minh mất đi con rất đau lòng, mẹ con cũng rất đau lòng vậy, trước đây bà ấy nói rất nhiều lần với cha, Lăng Minh là một người đàn ông tốt, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng lại là người có trách nhiệm, cũng có thể cho con hạnh phúc, trong lòng bà ấy, thật sự coi Lăng Minh giống như con trai vậy, bây giờ cậu ấy mất đi, đối với mẹ của con. Bà ấy đau lòng, nhưng không có nói ra thôi.”

“Thật xin lỗi, cha, để cho cha mẹ lo lắng rồi.”

“Cần Ngôn.” Giọng nói cha Hạnh trầm trầm “Con hãy hứa với cha, không để cho chúng ta lo lắng, được không? Con nói với mẹ, con sẽ không làm việc gì ngốc ngếch, con sẽ không làm cho bà ấy lo lắng hải hùng.”

Cần Ngôn hít mũi một cái, đúng vậy, chuyện cũ đã qua, cho dù cô đau lòng thế nào, cho dù cô có buồn thế nào, cho dù cô không bỏ được thế nào, thì Lăng Minh cũng sẽ không sống lại, nhưng cô còn có cha mẹ, trong bụng còn có đứa bé, phải mạnh mẽ lên, giống như mỗi một lần cô chịu đựng vậy.

Buổi trưa rất nhiều thức ăn, mặn chay phối hợp rất ngon, Cần Ngôn không có cảm giác ngon miệng, nhưng vẫn cố gắng ăn hai chén cơm, mẹ Hạnh thấy đáng vẻ này của cô, không nói cũng biết là vui mừng nhiều như thế nào, nếp nhăn nơi khóe mắt, hình như cũng vì vậy mà phai nhạt một chút.

Buổi chiều, mẹ Hạnh nói theo cô ra ngoài đi dạo, Cần Ngôn biết, mẹ sợ cô thấy vật nhớ người, thật ra thì vẫn còn nhớ nhưng, nhưng cô biết mình nên làm cái gì, cho dù là vì đứa bé hay là vì mẹ, cô đều sẽ không có chuyện gì.

Cô và mẹ đi ra ngoài, bên ngoài không khí tốt hơn nhiều so với bên trong nhà, ánh mặt trời cũng rất thoải mái, không quá nóng, phơi rất thoải mái, trong công viên có rất nhiều hoa, màu xanh của lá cây, màu đỏ tươi, phong cảnh rất đẹp, ngồi trong công viên không biết bao lâu, thì mẹ nói muốn đi mua thức ăn để chuẩn bị cơm tối, Cần Ngôn nói muốn đi dạo một mình, kết quả mẹ Hạnh mới vừa đi không lâu, thì cô nhận được điện thoại của Nhiệm Sĩ Duệ.

Anh hỏi cô ở đâu, nói muốn tới gặp cô.

Cần Ngôn nói địa chỉ, sau đó không lâu anh đến nơi, còn cầm một bó hoa trong tay.

“Cần Ngôn, hãy nén đau thương.” Anh nói.

Cần Ngôn nhận lấy hoa của anh để sang một bên, cầm chai nước suối bên cạnh lên uống một hớp, “hãy nén bi thương” là một câu đơn giản, nhưng nó, cũng là thời gian dài khổ sở, người đã chết rồi, nhớ nhưng cũng không thể gọi trở lại.

“Cám ơn anh.”

Giữa họ là sự im lặng, anh không biết phải nói gì, anh rất ít an ủi người khác, chẳng qua là bây giờ, anh cảm thấy tiếc cho cô, Lăng Minh rời đi, thật là một điều đáng tiếc, mà Cần Ngôn, sẽ một mình đi về phía trước, Lăng Minh chết rồi, những người khác cũng không có cơ hội, anh biết, lúc nhìn thấy cô thì đã hiểu.

“Trông lại có tính toán gì không.” Anh thuận miệng hỏi.

“Bây giờ còn chưa có.” Cô cười cười: “Như thế nào, cũng phải chờ tôi sinh con ra. Trước mắt đối với tôi mà nói, bảo bảo là quan trọng nhất, những thứ khác, cũng có thể đặt sang một bên.”

Nếu Cần Ngôn đã có quyết định, anh cũng không nói gì nữa, chuyện trên thế giới này, cô là cô, anh là anh, nếu cô mở miệng, thì anh nhất định giúp đỡ, nếu cô muốn tự mình có thể giải quyết, anh tự nhiên tôn trọng quyết định của cô.

“Có chuyện gì thì điện thoại cho anh.” Đứng lên, anh sửa sửa quần áo.”Chúng ta là. Bạn tốt, bạn tốt gặp khó khăn, nhất định anh sẽ không từ chối.”

“Cám ơn anh.”

“Không cần.” Anh xoay người rời đi, đáng vẻ vẫn là thói quen ung dung tao nhã, Cần Ngôn quay đầu lại nhìn này muôn hoa khoe đua màu sắc, mùa xuân đi, mùa hè lại đến, ngày hay mùa, cứ trôi qua như vậy.

Khi Cần Ngôn mang bầu tháng thứ tư thì bụng hơi nhô lên, qua được giai đoạn ba tháng đầu nguy hiểm, lượng cơm của cô rõ ràng nhiều hơn, người cũng có tinh thần hơn, mỗi ngày cô làm việc và nghỉ ngơi cũng rất quy tắc, buổi sáng rời giường, rồi theo mẹ đi mua điểm tâm, sau đó ăn điểm tâm, rồi đợi ăn cơm trưa, sau khi ngủ trưa, mặt trời không quá nóng thì ra ngoài tản bộ, đến buổi tối, cùng với cha mẹ xem tivi, sau đó ngủ.

Người kia, vẫn nhớ đến, giấu trong lòng, đôi khi nhớ tới thời gian hai người bọn họ vui vẻ không tự chủ được mà mỉm cười, cô đã học được cách mỉm cười chống lại ký ức đau buồn, thật ra thì thời gian bọn họ vui vẻ không phải là quá nhiều, có quá nhiều thời gian để chờ đợi, cho nên hết sức quý trọng thời gian vui vẻ đó, cô nghĩ, có những thứ này để nhớ, cô sẽ vượt qua thời gian khó khăn nhất.

Cuộc sống sau này cô không biết sẽ như thế nào, cô cũng không biết cô có thể tiếp nhận người đàn ông khác hay không, tất cả tất cả đều không rõ, cô không có ảo tưởng, chỉ cảm thấy thuận theo tự nhiên là tốt.

Tiểu Mỹ nói cô nên cởi mở hơn một chút, cô mỉm cười và không trả lời, có lẽ là vậy, trong đau khổ mọi người trở nên mạnh mẽ, trở nên trưởng thành, trở nên dũng cảm đối mặt với tất cả.

Đằng sau tất cả đau khổ, giờ đây cô đã là một người mẹ, cô phải vì đứa bé, làm ra cố gắng lớn nhất.

Bọn họ cũng mong đợi đứa bé này mang hi vọng cho cô, nhưng có một người không thích, đó là một cô bé.

“Tiểu Tiểu Mỹ muốn em trai hay muốn em gái” Trong công viên, Cẩn Ngôn và Tiểu Mỹ đùa với đứa bé.

Tiểu Tiểu Mỹ là một cô bé, có rất nhiều suy nghĩ, hỏi tình hình trước: “Bà mẹ trẻ muốn nghe lời thật hay là nghe lời nói dối.”

Cẩn Ngôn bị cô bé chọc cười, nói: “Nói thật là cái gì, nói dối là cái gì.”

“Bà mẹ trẻ chỉ có thể lựa chọn một cái Lời thật, hay là lời nói dối.” Giọng Tiểu Tiểu Mỹ mềm mại lộ ra một chút bướng bỉnh.

Nếu vậy thì” “Này, nói thật đi.” Cẩn Ngôn lựa chọn.

Nghe vậy, đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Tiểu Mỹ chớp chớp, ôm bắp đùi Cẩn Ngôn buồn buồn nói: “Con cũng không cần, một cái con cũng không muốn.”

Cẩn Ngôn và Tiểu Mỹ cũng ngẩn ra, cười hỏi: “Tại sao vậy. Nhiều em gái em trai chơi với con không tốt sao?”

Tiểu Tiểu Mỹ vô cùng uất ức, khoe miệng cong lên, nói: “Mẹ nói muốn sinh một em trai hoặc là em gái, bà mẹ trẻ lại sinh nữa, con không thể giúp được. Không cần, con đều không cần.”

Tiểu Mỹ và Cẩn Ngôn nhìn nhau mỉm cười, véo má của cô bé: “Cô gái nhỏ.”

Ngày đó Cẩn Ngôn đi khám thai một mình, Tiểu Mỹ phải đi làm, cha mẹ cũng về quê rồi, nói là đi về quê mua cho cô một con gà đất, trứng ngỗng và lá sen, mẹ cùng với cha trở về, giống như là một cuộc đại mua sắm vậy, cô cười, mẹ còn có bộ mặt nghiêm trang dạy dỗ cô, nói vật này ăn thanh thai độc, sau này bảo bảo mới khỏe mạnh, Cẩn Ngôn không biết bên trong có bao nhiêu khoa học gì đó, chỉ là cha mẹ thích chạy xung quanh chăm sóc cô, cô nghe theo bọn họ là được.

Thật ra thì một người có thể đi khám thai, có rất nhiều phụ nữ có thai cũng đi một mình, người khác có thể làm được, cô cũng có thể làm được.

Cũng may, các chỉ số kiểm tra hoàn toàn bình thường, đứa nhỏ trong bụng vẫn còn rất nhỏ, gần như là nhìn không ra hình dáng trên tám ảnh, lần đầu tiên cô cảm động khi bác sĩ nói tình hình của bảo bảo rất tốt, sinh mệnh mới này, đang dần dần lớn lên.

Bên ngoài bệnh viện lại gặp Nhiễm Sĩ Duệ, xem ra tình trạng của anh không tốt cho lắm, cả người không có tinh thần như bị đánh vậy.

“Làm sao vậy anh?”

Sau khi gặp lại anh, Nhiễm Sĩ Duệ thở dài một hơi, giọng nói khàn khàn: “Bị cảm, giăng co mấy ngày cũng không có khỏe hơn, nên bác sĩ gia đình bảo anh đến bệnh viện.”

Vậy xem ra rất nghiêm trọng, cô cười cười, nói: “Anh cũng có một ngày bị cảm”

“Em nói gì vậy, anh cũng có một ngày bị cảm là sao, mỗi người đều có một ngày bị cảm, hay là em đang mắng anh không phải là người.” Anh nhún nhún, đáng vẻ tức giận.

“Tôi không có ý này.” Cẩn Ngôn nói xin lỗi.

“Vậy mời anh ăn cơm đi.” Anh nhân cơ hội lừa gạt.

“Nào có người như vậy.” Cô đi theo phía sau anh, Nhiễm Sĩ Duệ mở cửa xe, Cẩn Ngôn cười cười ngồi vào: “Vâng, tôi nói sai rồi, nhận phạt.”

Lên xe, Nhiễm Sĩ Duệ nghiêng đầu nhìn cô: “Một mình em tới bệnh viện.”

Cẩn Ngôn gật đầu: “Một người cũng có thể mà.”

Anh không nói gì nữa, lúc lái đến ngã tư đường, anh hỏi đi đâu ăn.

Cẩn Ngôn suy nghĩ một chút, có chút nhớ mấy món ăn trước kia.

“Đến Duy Cảnh đi.” Cô cười, lại nói: “Anh phải giảm giá.”

Hai người đi Duy Cảnh, đã rất lâu Cẩn Ngôn không có tới nơi này, Nhiễm Sĩ Duệ gọi xong đồ ăn, nâng chung trà lên khẽ nhấp ngụm, nói: “Bảo bảo như thế nào, có nghe lời không?”

“Khá tốt.” Cẩn Ngôn gật đầu: “Bây giờ không có giày vò tôi nữa, mỗi ngày ăn uống rất tốt, mẹ tôi nói tôi béo rồi.”

Anh liếc nhìn cô: “Hình như là hơi béo, nhưng cũng không có giảm bớt xinh đẹp.”

Cần Ngôn cười cười, cũng không biết Nhiệm Sĩ Duệ học ai cách nói chuyện ngọt ngào rồi, đột nhiên anh nhớ tới gì đó nên mở miệng nói: “Là con trai hay con gái.”

“Cũng không quan tâm, tôi cũng không có hỏi bác sĩ.” Cần Ngôn nói.

Anh chống cằm nhìn chăm chăm bụng của cô, hình như nhìn ra hứng thú, trong mắt chợt lóe lên hưng phấn: “Cần Ngôn, em nhìn anh đã hơn 30 rồi mà vẫn không vợ, không con, nếu không thì, em để cho nó gọi anh là cha nuôi đi.”

Cần Ngôn ngẩn người.

“Không đồng ý?” Anh nhú nhú mày: “Em không đi theo anh thì thôi đi, còn không cho con trai của em đi theo anh.” Anh cười.

Nếu anh nói như vậy ——

“Không thành vấn đề.” Cô gật đầu, không thể nào tưởng tượng được dáng vẻ của Nhiệm Sĩ Duệ ôm đứa bé.

Sau khi hai người nói chuyện nuôi dạy con cái, Nhiệm Sĩ Duệ không hiểu, Cần Ngôn cũng chưa hiểu rõ hết, trò chuyện cũng thật vui vẻ, sau khi ăn xong, Nhiệm Sĩ Duệ nói đưa cô về nhà, Cần Ngôn nói cảm ơn, xe chạy được không lâu, thì điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên.

Là mẹ gọi tới, Cần Ngôn mỉm cười nhấn nút trả lời.

“Mẹ.”

“Cô Hạnh, đây là khoa cấp cứu bệnh viện thành phố.”

Nhiệm Sĩ Duệ không nghe người trong điện thoại nói gì với Cần Ngôn, chỉ nhìn thấy điện thoại từ trong tay Cần Ngôn rơi xuống hai chân, mà mắt, không có tiêu cự, chỉ là mờ mờ nhìn chăm chăm phía trước, anh vươn tay đẩy cô một cái, mới phát hiện thân thể của cô run rất lợi hại, vừa bị anh đụng, dường như càng thêm bị sợ hãi và hét to một tiếng.

“Cần Ngôn, xảy ra chuyện gì.”

Cô ngây người nghiêng đầu nhìn anh, dường như nhìn một lúc lâu mới nhớ anh là ai, rồi vươn thẳng tay quờ quạng trên vô lăng.

Nhiệm Sĩ Duệ lo lắng nắm lấy tay cô: “Đã xảy ra chuyện gì.”

“Bệnh viện, đi bệnh viện thành phố.” Khó khăn, hình như nói mỗi một chữ đều là hạnh hạ cô ấy, sau khi nói xong, cô nhắm mắt lại, dựa người vào trên lưng ghế.

Nhiệm Sĩ Duệ lại không dám hỏi, chỉ quay đầu xe chuyển hướng đến bệnh viện.

Cô lại nghĩ tới cuộc điện thoại vừa rồi, cô Hạnh, buổi chiều cha mẹ của cô đi xe buýt từ thị trấn A về thành phố, trên đường cao tốc đã xảy ra tai nạn xe cộ, tình hình của cha cô không tốt, mời cô đến bệnh viện càng sớm càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 53

Lại là phòng bệnh nặng.

Sao mà cảnh tượng giống nhau đến thế, chỉ cách nhau mấy tháng, những người quan trọng nhất của cô, tại sao từng bước từng bước biến thành như vậy, ngay cả căn phòng bệnh này và phòng bệnh bên Mi cũng không có gì khác biệt, chỉ là khác người mà thôi, một người là Lăng Minh và một người là cha.

Cha nhắm mắt, vết thương đã được rửa sạch, nhưng trên vết thương vẫn có thể thấy được dấu màu đỏ, lúc này ông ngủ thiếp đi rồi, cho nên sẽ không biết đau đớn là gì.

Bác sĩ nói trong đầu cha có một cục máu, nếu như có thể tự động tan đi, thì cha sẽ tỉnh lại rất nhanh, nếu như không tan được, thì cần phải tiến hành phẫu thuật, mà phẫu thuật thì rất nguy hiểm.

Nhiệm Sĩ Duệ ở bên cạnh nhìn cô, về mặt cô không có gì khác thường, thậm chí có thể nói là rất bình tĩnh, cô nhìn qua kính thủy tinh sau đó ngồi xuống

bên cạnh, không có âm ỉ, chớ nói chi là chứng cuồng loạn. Anh có chút do dự, thật sự rất khó tưởng tượng được một người phụ nữ liên tiếp bị đa kích mà còn có thể bình tĩnh như vậy, suy nghĩ một chút vẫn là mở miệng nói: “Nếu như khóc được sẽ thoải mái, anh sẽ xem như không nhìn thấy gì cả.”

Cần Ngôn, em không cần thiết phải liều chết chống đỡ như vậy.”

Nhưng cô lại lắc đầu.

“Tôi thật sự không sao” Cô nói: “Khi đau lòng nhất, khổ sở nhất, khó khăn nhất là trong thời gian Lăng Minh mất đi, khi đó tôi chưa sẵn sàng, cho nên mới cảm thấy khó chịu. Đã trải qua lúc anh ấy rời đi, tôi thật sự biết rất nhiều, cuộc sống bên ngoài, phải từ từ học mới tiếp nhận, trong lòng tôi vẫn luôn hi vọng, tôi tin cha sẽ tỉnh lại, tôi tin ông trời sẽ không tuyệt đường người. Cho dù cha thật sự xảy ra chuyện gì, thì đau lòng nhất, chính là mẹ, tôi không thể để cho mẹ lại lo lắng cho tôi. Cho nên anh hãy yên tâm đi, tôi thật sự không sao.”

Nếu cô đã nói như vậy, cô có tâm tình như vậy, anh cũng không tiện nói quá nhiều, Nhiệm Sĩ Duệ nhìn đồng hồ trên tay: “Buổi tối, anh còn có một chút chuyện phải xử lý, đi trước đây.”

Cô gật đầu.

Đi vài bước, Nhiệm Sĩ Duệ lại quay trở lại, từ trong mắt anh, Cần Ngôn thấy được sự quan tâm của anh. Anh ngồi trước mặt cô, nắm tay của cô nói: “Cần Ngôn, anh biết rõ em cảm thấy một người cũng có thể xử lý tốt, nhưng bây giờ em có bảo bảo, không nên làm tất cả mọi thứ, nếu như có chuyện gì không xử lý được, thì gọi điện thoại cho anh, chúng ta là bạn tốt, có thể giúp em, cũng là giúp tôi, biết không?”

Cô gật đầu, Nhiệm Sĩ Duệ thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Bảo trọng.”

Cách đó không xa đèn flash của máy ảnh chọt lóe lên, nhưng không ai quan tâm.

Cha Hạnh bị thương rất nghiêm trọng, tình trạng mẹ Hạnh thì tốt hơn nhiều lắm, chỉ là gãy xương, nhưng dù sao tuổi tác đã cao, không giống người trẻ tuổi dễ dàng khôi phục, cho nên phải điều trị tốt, lúc Cần Ngôn đi xuống phòng bệnh thì mẹ mới vừa qua thuốc tê.

“Sao rồi.” Mẹ nắm thật chặt tay của cô, giọng điệu lo lắng, như gió táp mưa sa làm cho cây rung động không ngừng vậy: “Cha con như thế nào. Ông ấy không sao chứ.”

Cần Ngôn nói tình hình cho mẹ, không có giấu diếm, cô nghĩ mẹ là người thân cận cha nhất, bà có quyền biết tất cả, cho dù tốt hay xấu.

Mẹ Hạnh ngây người, đau khổ rũ mắt xuống: “Ông ấy vì mẹ mới có thể như vậy.” Mẹ Hạnh lau nước mắt: “Khi xảy ra tai nạn, người trên xe đều hét chói tai, ông ấy lại ôm mẹ thật chặt vào trong ngực, va chạm nghiêm trọng nhất, đều là ông ấy thay mẹ cản lại.” Mẹ Hạnh vừa nói vừa khóc nức nở, Cần Ngôn nắm tay mẹ, thật ra thì cô đều hiểu, càng hiểu nỗi đau của mẹ hơn, qua nhiều năm luôn âm ỉ, mặc dù lúc tuổi còn trẻ có một chút không vui, nhưng nhiều năm trải qua mưa gió như vậy, tinh thần của bọn họ đã sớm cột chặt với nhau. Nghiêm trọng ngoài ý muốn như vậy, chưa từng có xảy ra, mẹ Hạnh không thể tiếp nhận một nửa còn lại của mình có đáng về gì.

Cần Ngôn ôm mẹ: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, cũng đã qua rồi. Cha sẽ không có chuyện gì.”

Không lâu sau Tiểu Mỹ đã chạy tới, mua cơm cho cô và mẹ Hạnh, làm một vài thủ tục, giúp đỡ chạy tới chạy lui, bận đến nửa đêm, cho đến khi anh Trang gọi điện thoại nói Tiểu Mỹ không vắng lời, lúc này Tiểu Mỹ mới bắt đầu đi về.

Cần Ngôn ở bên cạnh mẹ, mẹ Hạnh ăn cơm tối rất ít, bây giờ đã buồn ngủ, Cần Ngôn giương mắt nhìn bên ngoài, tối đen, nếu như có Lăng Minh ở đây, cô sẽ không cần lo lắng điều gì, Lăng Minh sẽ xử lý tốt tất cả.

Đêm đã khuya, phòng bệnh có bốn người nhưng không có yên tĩnh, một người đi nằm giường thứ ba lại bắt đầu kêu, bà mới làm phẫu thuật, kêu đau, kêu một lúc lâu, sau đó nghỉ trong chốc lát lại bắt đầu.

Mà con cái bà lão giường bên cạnh cũng vừa mới tới, lại âm ỉ với bệnh nhân, giọng càng lúc càng lớn, mẹ Hạnh lật người mấy lần, nhưng vẫn không ngủ được, bà ngồi dậy, nhìn Cần Ngôn nói: “Bọn họ thật ồn ào, mẹ không ngủ được.”

Tình hình mấy ngày liên tiếp đều là như vậy, bệnh viện nhiều người, ban ngày âm ỉ, buổi tối vẫn không yên tĩnh được, tâm tình mẹ Hạnh tích lũy một ngày một ngày, lại nghe bác sĩ nói tình hình cha Hạnh không có tiến triển, mà chân của bà lại bó thạch cao nên không thể tự di chuyển.

“Cần Ngôn. Còn làm thủ tục xuất viện cho mẹ đi.” Bà nói: “Mẹ không muốn ở đây nữa, mẹ ở đây ngày ngọ phiền lòng, mẹ về nhà.”

Đối với tùy hứng của mẹ Hạnh Cần Ngôn không dám nói gì, nhưng không thể theo ý của bà được, cho nên cô đi tìm bác sĩ đòi phòng bệnh đơn, nhưng quá nhiều bệnh nhân, căn bản không có phòng bệnh để đổi, mẹ Hạnh nóng nảy chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng mất ngủ mỗi đêm.

Mỗi ngày bà đều thúc giục Cần Ngôn làm thủ tục xuất viện, Cần Ngôn không thể làm gì khác hơn là vừa an ủi mẹ vừa tìm bác sĩ, nhưng không có cách nào khác, tới tới lui lui quan tâm, có một ngày Cần Ngôn nhìn thấy trên quần lót có một chấm màu đỏ, cô đi hỏi bác sĩ, bác sĩ nói tâm tình của cô quá căng thẳng, nếu không chú ý, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.

Cần Ngôn cố gắng không suy nghĩ nhiều, nhưng tất cả mọi chuyện đều chồng chất ở trên người cô, lúc như thế này, cô đều hết sức nhớ đến Lăng Minh, nếu như anh ở đây, có đôi tay của anh, nếu như có bờ vai của anh, nếu như anh vẫn còn sống.

Cô luôn nghĩ như vậy, sau đó lại cảm thấy đau lòng và tiếc nuối.

Mẹ Hạnh vẫn không có ra viện, lại phải chịu đựng tiếng ồn mỗi đêm và tình hình cha Hạnh không có tiến triển, một ngày lại một ngày, tình tình của bà càng ngày càng tệ hơn, bà càng ngày càng sợ chồng của mình có một ngày sẽ không tỉnh lại giống như Lăng Minh vậy, bà nhìn chăm chăm Cẩn Ngôn, thời gian Cẩn Ngôn rời đi hơi lâu một chút bà sẽ lo lắng tìm người khắp nơi, Cẩn Ngôn an ủi mẹ, nhưng cũng không có hiệu quả rõ ràng.

Ngược lại có một ngày Nhiễm Sĩ Duệ đến xem tình hình thì mắng Cẩn Ngôn một trận, rồi anh gọi mấy cuộc điện thoại, sau đó có một phòng bệnh cao cấp trống, hoàn cảnh ở đó tốt hơn rất nhiều so với phòng bệnh đơn, TV, báo chí, đặc biệt còn có y tá riêng, sau khi sắp xếp xong anh gọi Cẩn Ngôn ra bên ngoài.

“Tại sao em không gọi điện thoại cho anh, di phải chịu đựng rất nhiều uất ức không cần thiết như vậy, em ở đây cố chấp cái gì, anh nói chúng ta là bạn tốt, có phải em sợ thiếu nợ nhân tình của anh hay không, coi như là thiếu nợ bạn trai trước nhân tình thì thế nào, cũng không phải là muốn em bán mình đến trả, thật sự không biết em nghĩ gì nữa.”

Cẩn Ngôn chờ anh mắng xong mới ngồi xuống ghế, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, Nhiễm Sĩ Duệ ngồi xuống, đợi cô mở miệng.

“Thật ra thì, tôi không có sợ nợ anh nhân tình.” Cô mỉm cười, cũng bình thường trở lại rất nhiều: “Thực sự tôi quên anh có thể sử dụng nguồn tài nguyên này, tôi đang suy nghĩ nếu như Lăng Minh ở đây nhất định có thể giải quyết rất nhanh, vẫn nhớ anh ấy, nên quên mất anh.”

Quên? Một người sống mà cô lại vứt sau đầu, đột nhiên anh không biết là nên khóc hay cười nữa, mắng vừa thông suốt mới phát giác mắng sai lầm rồi, thật đau lòng.

Cẩn Ngôn nhìn anh, lại mỉm cười: “Nếu như anh không để ý, có thể cho tôi mượn bờ vai dựa vào hay không, trong khoảng thời gian này, tôi thật sự không có một giấc ngủ ngon.”

“Đến đây đi.” Anh ngồi gần hơn.

Cẩn Ngôn nghiêng đầu qua, lặng lẽ nhắm hai mắt lại, mặt trời rất tốt, cô dựa vào, tâm tình dần dần buông lỏng chút, chỉ là cách nơi đó không xa, âm thanh tách tách không ngừng vang lên, nhưng cô và anh, vẫn không hề có cảm giác.

Một tuần lễ sau, tình hình cha Hạnh rõ ràng chuyển biến tốt, bác sĩ nói cho bọn họ biết cục máu đã từ từ biến mất, có thể chuyển ra phòng bệnh thường quan sát, Cẩn Ngôn và mẹ sau khi nghe, rốt cuộc nhanh chóng buông xuống tảng đá lớn trong lòng.

Kể từ đó, thời gian Nhiễm Sĩ Duệ tới bệnh viện nhiều hơn, có lúc ở cùng với Cẩn Ngôn, có lúc gặp mẹ Hạnh một chút, bởi vì chuyện trước kia mà mẹ Hạnh, không có sắc mặt tốt đối với anh, sau lại thấy anh tới nhiều, cũng quả thật không có ý xấu, mới dần dần không có bài xích nữa.

Cẩn Ngôn không chỉ một lần nói cảm ơn với anh, anh nói với cô mấy lần, sau đó Cẩn Ngôn cũng không nói nữa, giống như anh nói, bạn tốt thôi, không cần so đo nhiều như vậy.

Sau một thời gian, Cha Hạnh mới tỉnh lại, Cẩn Ngôn mời y tá riêng, còn Nhiễm Sĩ Duệ lại nhờ bạn tốt là bác sĩ theo dõi tình trạng, hơn nữa có lúc Tiểu Mỹ cũng tới đây giúp đỡ, mọi việc cũng ít rơi vào trên người cô.

Năm tháng sau, bụng của cô đã lớn hơn, đã mặc váy phụ nữ có thai, thời gian Nhiễm Sĩ Duệ tới thường xuyên hơn, theo như lời của anh, anh phải hết sức làm tròn trách nhiệm của cha nuôi.

Ngày đó lòng anh tâm huyết dâng trào nói phải cùng cô đi khám thai, Cẩn Ngôn suy nghĩ một chút cũng không sao, lần đầu tiên Nhiễm Sĩ Duệ nhìn thấy dáng vẻ của bảo bảo ở trong bụng, anh cảm thấy ngạc nhiên, đây đối với một người đàn ông mà nói, cảm giác này là khó có thể nói nên lời, sau khi ra ngoài, anh vẫn nhìn chăm chăm bụng Cẩn Ngôn.

Cẩn Ngôn thật sự bị anh nhìn có chút không chịu nổi.

“Anh có muốn chạm vào không, nó sẽ động.”

Anh im lặng một lúc, rồi gật đầu.

Không ngờ bảo bảo thật sự cho cha nuôi này mặt mũi, tay của anh chạm vào bụng của cô, có lẽ đợi chừng một phút, đứa bé bỗng nhúc nhích, tay anh như bị nóng, há mồm lớn nói: “Thật sự động rồi.”

Cẩn Ngôn cảm thấy phản ứng của anh thật là đáng yêu, mà cách nơi đó không xa, một máy quay phim đã quay lại tất cả quá trình xảy ra.

Đêm khuya, ánh đèn lầu cuối tầng cao nhất tập đoàn Lăng thị vẫn sáng, Lăng Đào ngồi ở trên ghế, im lặng nhìn trong máy vi tính phát hình ra ngắt quãng chỗ không xa có hai người đang lặng lẽ uống trà.

Ngắt quãng có chút dài, ông ta xem thật lâu mới xong: “Vất vả rồi. Chất lượng rất cao.” Ông nhìn về phía người đàn ông cách đó không xa nói: “Tiếp tục theo dõi Hạnh Cẩn Ngôn.”

Hai người kia đứng dậy rồi đi, tầm mắt Lăng Đào từ trên màn hình dời đi, hỏi thư ký bên cạnh.

“Anh thấy thế nào.”

Mặt thư ký không chút thay đổi trả lời: “Xem ra Hạnh Cần Ngôn cũng không có yêu cầu chủ nhiều.”

Ánh mắt Lăng Đào trầm trầm, chậm chạp nói: “Đúng vậy, nhanh như vậy đã có con với người đàn ông khác, chỉ có Lăng Minh mới có thể ngây ngốc tin tưởng người phụ nữ đó, tôi đã sớm nói với nó, Hạnh Cần Ngôn không phải một người tốt, nó cứ không tin, bây giờ tôi coi nó có tin hay không, trong bụng đã có con hoang của người đàn ông khác. Xem nó còn bướng bỉnh thế nào.”

“Vậy chúng ta.” Thư ký chờ chỉ thị của Lăng Đào.

“Ngày mai đi Mỹ.” Lăng Đào cười lạnh nói: “Tôi muốn nói tin tức tốt này cho Lăng Minh.”

Viện an dưỡng ngoại ô nước Mỹ, có bác sĩ hạng nhất, kiến trúc hạng nhất, trang thiết bị hạng nhất, khu vật lý trị liệu, nhìn qua người đàn ông rất gầy yếu, dưới sự chỉ đạo của bác sĩ đang đi tới đi lui, bước chân của anh còn không ổn định, nhưng rất cố gắng, trên trán đã có rất nhiều mồ hôi, nhưng vẫn kiên trì.

“Làm rất tốt.” Bác sĩ khen ngợi anh, nói: “Người khác phải mất một năm mới có thể đạt đến mức này, còn anh thì chỉ dùng mấy tháng, đây chính là tâm trạng không thoải mái của người Trung Quốc các người sao?” Người nước ngoài nói tiếng Trung không chuẩn, nói lẫn lộn nửa tiếng Trung nửa tiếng Anh.

Lăng Minh lắc đầu, anh không chấp nhận thất bại, anh chỉ là muốn thoát khỏi lao tù này sớm một chút, anh muốn đi, đầu tiên sẽ phải đứng lên.

Y tá đi lên nói gì đó với bác sĩ, bác sĩ gật đầu một cái.

“Anh Lăng, hôm nay đến đây thôi, đi, cha của anh tới.”

Đột nhiên tay Lăng Minh nắm chặt, nhưng che giấu tức giận rất tốt, anh đi xuống khỏi máy tập, rồi đi theo bác sĩ ra bên ngoài, anh có chút nghi ngờ, bình thường Lăng Đào ít khi tới đây, chỉ là gửi cho anh một số hình ảnh.

An hận ông, rồi lại cảm ơn ông, bởi vì những hình ảnh đó, rốt cuộc anh có thể biết tình hình của Cần Ngôn, biết cô mập hay gầy, biết cô vui vẻ hay đau lòng.

Lăng Đào đã đợi bên trong phòng bệnh của anh, vệ sĩ bên ngoài mở cửa cho anh, bọn họ gọi anh là cậu chủ, nhưng không nghe lời nói của anh.

Lăng Đào đang đứng ở bên cửa sổ, bóng dáng cao lớn, Lăng Minh nhìn ông, anh nghĩ, rốt cuộc sẽ có một ngày, anh muốn đánh bại ông hoàn toàn, để cho ông đứng lên không nổi nữa, để cho ông không thể khống chế được anh nữa.

“Ông Lăng.” Anh xa cách gọi.

Lăng Đào quay lại, bởi vì anh gọi mà nhũ nhũ mảy, nhưng mà ông không kéo dài quá lâu sự không hài lòng đó.

“Lăng Minh, cha đến nói cho con biết, con có thể chết tâm đối với Hạnh Cần Ngôn, cô ấy đã mang thai đứa bé của Nhiệm Sĩ Duệ.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 54

Trên màn ảnh chiếu một bộ phim đơn giản nhưng kéo dài, nhìn ra được là đã trải qua cốt nổi biên tập, chỉ một nữ chính, thậm chí vai nam chính cũng chỉ một, tình tiết rất đơn giản, đều là một chút sinh hoạt ngắn quảng, từ từ tiến tới, và tên của hai nhân vật chính đã xuất hiện vô số lần trong đầu của anh, đó là Nhiệm Sĩ Duệ và Hạnh Cần Ngôn, ngẫu nhiên cũng có rất nhiều cảnh ám áp, ví dụ như cô thiếu chút nữa ngã xuống, anh đưa tay ra đỡ cô, sau đó nhìn nhau cười cười, ví dụ như buổi tối cô đưa anh xuống lầu, đứng ở cửa chung cư nói chuyện với anh, lại ví dụ như cô tựa đầu vào trên vai của anh, anh khẽ vuốt bụng của cô, năm tháng yên tĩnh tốt, không buồn không lo.

Chỉ là, cô gầy hơn, ánh mắt không còn sáng rỡ như trước kia, anh nhớ đến trước kia, ánh mắt của cô giống như là thoa một tầng nước, nhẹ nhàng động lòng người, mà bây giờ, thế nhưng anh lại nghĩ đến từ “Cục diện đáng buồn”.

Cần Ngôn, em có nghĩ đến anh không? Giống như trong mấy năm nay anh nhớ em vậy, chỉ là khi đó anh còn có hi vọng, mà em thì, lại chỉ còn tuyệt vọng cuối cùng.

Về mặt của cô cũng bình tĩnh, bình tĩnh cười, bình tĩnh bận rộn, bình tĩnh nhìn Nhiệm Sĩ Duệ, chỉ có ở ngẫu nhiên trong nháy mắt, sẽ cho người cảm giác nồng đậm đau lòng.

Anh và cô, đã mấy tháng không có gặp nhau, thậm chí cô cho là ở trên thế giới này, anh đã chết đi, Cần Ngôn, anh ở cách xa chỗ của em gắng gượng,

em có thể cảm nhận được anh nhớ nhưng không.

Anh yêu em và nhớ em.

Nước mắt nơi khóe mắt anh rơi xuống.

“Lăng Minh.” Lăng Đào đến gần anh, trong mắt thoáng qua vui mừng, chỉ có những người trong hoàn cảnh tuyệt vọng, mới có thể rơi nước mắt: “Bây giờ con tận mắt nhìn thấy rồi, con nên tin đi, giống như cha nói vậy, Hạnh Cần Ngôn là một phụ nữ không ra gì, tham tiền, ái mộ hư vinh, không thể không có đàn ông, lại chịu khổ không nổi, người phụ nữ như vậy, không đáng giá để con yêu, con xem, con mới chết bao lâu, cô ấy lại cầu Nhiễm Sĩ Duệ, còn có đứa bé của anh ta.”

Ánh mắt Lăng Minh nhìn chằm chằm màn ảnh, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm, cũng không ai biết anh đang nghĩ cái gì, còn Lăng Đào thì vẫn thuyết phục.

“Con và cô ấy vốn không thích hợp, không phải cha ác độc, cha chỉ là muốn con nhìn cô ấy cho rõ ràng, mới nói với cô ấy là con chết rồi, đây chỉ là một khảo nghiệm để xem cô ấy đối với con thật lòng hay không, nhưng con xem, cô ấy vào cuộc rồi, cũng lộ ra diện mạo thật sự, con chết có mấy tháng, cô ấy lại cầu người đàn ông khác, cũng không cho mọi người một chút thời gian, có xứng đáng với tình yêu của con không?”

Tay Lăng Minh để bên mép giường, dần dần nắm thành nắm đấm: “Đây đều là âm mưu của ông, đều là ông lấy ra cho tôi xem, ông chỉ làm cho tôi xem để ông lợi dụng việc này.” Anh cười mỉa mai, lời nói cay nghiệt lạnh lẽo: “Tôi nói đúng không, ông Lăng.”

Lăng Đào cũng không có tức giận, chỉ thở dài: “Con sẽ nói như vậy, thật ra thì trong lòng con đã dao động, Lăng Minh, cha sẽ không làm tổn thương con, cô ấy có thể yêu con, nhưng yêu không nhiều, tình yêu luôn luôn là điều ảo tưởng, con toàn tâm toàn ý đối với cô ấy, còn cô ấy thì sao, thực tế cho thấy rõ ràng nhiều hơn nữa, cô ấy đã tìm cho mình một con đường lui, cô ấy không nhớ con nữa, biết không? Cô ấy không nhớ con nữa.”

“Ông im đi.” Lăng Minh hét lên, đôi mắt đỏ lên nhìn chằm chằm Lăng Đào, gần như là muốn phun ra một búng máu.

“Con, đứa nhỏ này.” Dáng vẻ Lăng Đào rất bất lực: “Tại sao con không tin điều đó, ngoài bộ phim này, cha còn gọi cho con nhiều tấm hình như vậy, con đã thấy.”

“Đi ra ngoài, cút ra ngoài.” Tay đã cầm bình hoa ở bên cạnh, thư ký ở sau lưng Lăng Đào khẩn trương nhìn chằm chằm Lăng Minh.

“Con tốt nhất suy nghĩ một chút đi.” Lăng Đào nhìn anh, sau đó mang người đi ra ngoài.

Nhìn qua kính thủy tinh có thể thấy Lăng Minh vẫn nhìn chằm chằm vào màn ảnh, nhìn không biết bao nhiêu lần, chần trên tay đã dần dần nắm thành nắm đấm, đôi mắt kia, giống như sói hung ác muốn cắn giết người vậy, rốt cuộc, giờ tay lên cầm hộp điều khiển ti vi, ném về phía TV, xoảng một tiếng, thư ký đi theo sau lưng Lăng Đào đầy vẻ run sợ.

“Xem ra cậu chủ rất tức giận.”

Giọng có chút vui sướng khi người gặp họa, Lăng Đào trừng mắt liếc thư ký của mình, sau đó xoay người rời đi: “Tôi chính là muốn để cho nó như vậy, tôi chính là cho nó chết tâm. Tôi chính là muốn cho nó một lòng thù hận đối với Hạnh Cần Ngôn.”

“Nhưng mà tôi lại cảm thấy cậu chủ sẽ không tin tưởng dễ dàng như vậy.” Thư ký lẩm nhẩm nói.

“Anh biết cái gì.” Lăng Đào tự tin, nói: “Không có một người đàn ông nào sẽ chịu được tình hình như thế, Lăng Minh, tuổi trẻ đầy nhiệt huyết, lại bỏ ra cho Hạnh Cần Ngôn nhiều như vậy, nó càng chịu không nổi, cho nên nó nhất định sẽ tức giận, biết tức giận, nó sẽ đi ra ngoài, cho nên nó nhất định sẽ đồng ý điều kiện của tôi.”

Thư ký không có tiếp tục trả lời, nhưng vẫn nhìn vào bên trong phòng lo lắng cho người đàn ông, anh ta cảm thấy, Lăng Minh là người thông minh, làm sao có thể dễ dàng bị lừa như vậy, nhất là hai người yêu nhau, sự tin tưởng lẫn nhau cũng sẽ không mỏng như vậy, Lăng Minh, có phải là đang diễn trò cho Lăng Đào nhìn hay không?

Anh ta bị chính suy nghĩ của mình mà giết mình.

“Anh còn chưa tin.” Tâm trạng Lăng Đào không tệ, không nghĩ đến sẽ thắng thư ký của mình: “Anh phải tin tưởng tôi đi, tôi đã thấy nhiều người phụ nữ hơn so với anh đã gặp. Sẽ không sai. Loại người phụ nữ như vậy, cũng không sai biệt lắm.”

Thư ký gật đầu cười tán thành lời của Lăng Đào, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ, ông từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng ông có yêu phụ nữ sao, ông biết cái gì gọi là tin tưởng không?

Đêm đã khuya, một mình Lăng Minh ngồi ở trên ban công, bên ngoài có chút lạnh lẽo, từng chút lạnh lẽo không ngừng đánh úp về phía anh, ánh đèn ấm vào người rất khó chịu, hai mắt của anh mở thật to, nhưng tay đặt ở bên hông vẫn nắm thành nắm đấm.

Khổng chế không để cho mình đánh lên kính thủy tinh, Lăng Minh nhắm mắt lại, anh không tin Lăng Đào, một chữ anh cũng sẽ không tin tưởng Lăng Đào, Cần Ngôn tính là cái gì, Nhiễm Sĩ Duệ tính là cái gì, anh rất rõ ràng, cho dù Nhiễm Sĩ Duệ có lòng, nhưng tuyệt đối Cần Ngôn cũng sẽ không ăn lại cỏ đã bỏ.

Bụng Cẩn Ngón lớn lên, hôm nay anh mới nhìn thấy bụng của cô, ở trong đó có một đứa bé, vậy rất có thể là.

Anh đè nén không được mừng như điên, càng muốn lập tức trở về đến bên cạnh cô, cô một người lớn bụng, còn xuất hiện ở trong bệnh viện, có thể hay không. Đứa bé có vấn đề? Anh lo lắng, anh gấp gáp, nhưng anh cũng không thể làm gì được, Lăng Đào nhốt anh ở đây, anh cũng không thể làm cái gì, cũng không thể làm được điều gì, bây giờ chuyện quan trọng nhất, là anh muốn đi ra ngoài.

Dựa vào chính anh, thì không thể đi ra ngoài được, vậy cũng chỉ có dựa vào Lăng Đào rồi, nhất định ông ta có điều kiện gì đó.

Ánh mắt Lăng Minh run lên, Lăng Minh không bao giờ làm như vậy, ông ta bất nhân, đừng trách anh bất nghĩa.

“Anh Lăng, anh nên nghỉ ngơi.” Hộ lý chăm sóc anh gõ cửa sổ thủy tinh sát đất.

Anh quay đầu lại nhìn anh ta: “JIN, anh cũng là người Trung Quốc.”

“Vâng”

“Anh làm ở đây vì thiếu tiền.”

“Có thể nói là như vậy.”

“Vậy anh có thể giúp tôi một chuyện không, tôi sẽ trả tiền thù lao cho anh hậu hĩnh.”

Người đàn ông tên JIN cúi đầu suy nghĩ một chút: “Nếu như dễ dàng, tôi không ngại.”

Ngày hôm sau, Lăng Minh gọi điện thoại cho Lăng Đào nói muốn gặp ông, ông xuất hiện rất nhanh ở phòng bệnh, khi đó Lăng Minh mới ngủ trưa, dường như tinh thần rất tốt, khi anh ngồi xuống đối diện, Lăng Đào nói: “Nghe nói con muốn nói chuyện với cha.”

Lăng Minh nhận lấy thuốc hộ lý đưa cho anh.

“Vâng, con muốn đi ra ngoài, nói điều kiện của cha đi.”

Khỏe miệng lộ ra nụ cười, ông nói: “Không cần giống như nói chuyện làm ăn như vậy, công sự hóa.” Lăng Đào đi qua ngồi xuống bên cạnh giường: “Lăng Minh, cha là cha của con, cha chỉ muốn tốt cho con.”

“Nói trọng điểm” Trong mắt anh chợt lóe lên chán ghét.

“Cha muốn con cưới người khác.” Lăng Đào dứt khoát nói.

Trong nháy mắt Lăng Minh không nói nên lời: “Cha nói cái gì.”

“Cha muốn con cưới người khác.”

“Nhưng con còn chưa đủ hai mươi hai tuổi.”

“Trong nước thì hai mươi hai tuổi mới được, nhưng nước ngoài không cần, con đã đổi quốc tịch rồi.”

“Cha muốn con cưới ai.”

“Nghiep vụ Lăng thị ở trong nước đã thành thực, nói cách khác, ở trong nước, tiềm năng phát triển của Lăng thị sẽ phải chịu hạn chế nhất định, cho nên trọng tâm trong tương lai, sẽ chuyển tới nước ngoài, cùng nghề là nhà họ Tô, ở thập niên năm mươi đi dân ra nước ngoài, mặc dù bây giờ đang dần dần suy giảm, nhưng thực lực của bọn họ ở nước ngoài mạnh hơn nhiều so với Lăng thị, nếu như sáp nhập với nhà họ Tô, đúng là cách đơn giản nhất, bọn họ nói muốn gả con gái cho con.”

Lăng Minh chỉ cảm thấy châm chọc, một loại cảm giác khó nói nên lời, không biết là vì giá trị của mình mà vui mừng hay là vì mình vận mệnh mà cảm thấy đau lòng, phụ nữ phải hi sinh cho gia đình, ngay cả đàn ông, cũng trở thành như vậy, anh đã từng thật sự nghĩ rằng, anh ở trong lòng Lăng Đào, sẽ có một chút địa vị, sau này anh sẽ quay trở lại và sẽ tiếp nhận anh, ít nhất còn tồn tại một chút tình thân. Nhưng, bây giờ mới hiểu được, cái gì anh cũng không có, chỉ là một con cò.

Chỉ là một con cò mở rộng đất đai mà thôi.

Thư ký cùng với Lăng Đào rời đi.

“Cậu chủ sẽ đồng ý không?” Thư ký cẩn thận hỏi: “Hôn nhân là chuyện lớn, cậu chủ sẽ không thỏa hiệp như vậy.”

Lăng Đào dừng bước, tự nhiên liếc thư ký một cái: “Nó chỉ không cam lòng, cũng không đồng ý, nhưng chỉ cần nó đồng ý ký tên kết hôn, những thứ khác, tôi không xen vào, chỉ cần có thể đạt được mục đích là được rồi.”

Ngày hôm sau, Lăng Minh và Lăng Đào ngồi ở trong vườn hoa viện an dưỡng nói chuyện.

“Con không thật lòng muốn kết hôn với cô ấy.” Lăng Minh nói: “Cô ấy gả cho con sẽ không hạnh phúc.”

“Cha biết rõ.” Lăng Đào nói.

“Cha nhốt con ở đây, cho nên con không thể kết hôn với cô ấy.”

Lăng Đào gật đầu: “Thằng thần mà nói là như thế này, nhưng cha chỉ muốn tốt cho con, cha cảm thấy được đây là con đường thích hợp nhất với con. . . .”

“Đây là suy nghĩ của cha, không phải là suy nghĩ của con, người khác nói hôn nhân tự do, bình đẳng, công bằng, Lăng Đào, không phải cha cảm thấy cha quá đáng hay sao?”

“Cha không cảm thấy.” Giọng Lăng Đào nhàn nhạt: “Cha chỉ biết, vì đạt được mục đích, có thể không chừa thủ đoạn nào.”

“Cho nên con không có lựa chọn nào khác?”

“Không có, con phải quên Hạnh Cần Ngôn, sau đó cưới cô dâu mà cha đã chọn.”

Cuộc nói chuyện đến đây kết thúc.

Lăng Minh đồng ý điều kiện của Lăng Đào, thân thể của anh còn chưa có bình phục, cho nên không thể rời đi, không lâu sau đó, anh gặp mặt cô bé đó trong viện an dưỡng, tuổi cô gái nhỏ hơn anh, mới hai mươi tuổi, đáng về sợ hãi, có lẽ được dạy dỗ theo lối truyền thống, không có dũng khí đưa mắt nhìn anh, Lăng Minh im lặng, uống một hớp nước nói: “Cô biết đấy, tôi đồng ý cưới cô, nhưng mà tôi sẽ không yêu cô.”

“Tôi biết rõ.” Cô quay mặt đi: “Tôi sẽ gả cho anh, và tôi cũng sẽ không yêu anh.”

Anh không thể nào biết được lời nói của cô thật hay giả, lại vẫn cảm thấy thoải mái: “Cũng là ý tứ của cha mẹ cô?”

“Vâng, bọn họ chỉ có tôi là con gái. Cho nên không có lựa chọn nào khác.”

“Tôi đồng tình với cô.” Anh nói.

“Tôi cũng đồng tình với anh.” Cô nói.

“Cô có người trong lòng không?” Anh hỏi.

“Không có.”

“Nhưng tôi có.” Anh nói: “Tôi rất yêu cô ấy.”

“Vậy sao anh còn lấy tôi, đàn ông các anh, thật là đê tiện.” Cô có chút tức giận nói.

Lăng Minh cười cười: “Rất nhiều việc, cô không hiểu, tôi có thể nói cho cô biết, tôi và cô ấy, cuối cùng vẫn sẽ ở bên nhau.”

“Nếu như tôi là cô ấy, tôi sẽ không chờ anh.”

“Nhưng cô ấy sẽ.” Lăng Minh kiên định nói.

Cô gái ngẩn ra, đứng lên im lặng rời đi.

Trong vườn hoa phong cảnh không tẻ, cầu nhỏ nước chảy, đình viện thật sâu, rất có một chút cảm giác công viên ở Trung Quốc, Lăng Minh được y tá đẩy trở về phòng, nhớ lại cuộc đối thoại giữa hai người, hai người bọn họ, không biết ai bất hạnh hơn ai, cũng may, bất hạnh này cũng sẽ không kéo dài bao lâu, cuộc hôn nhân ép buộc, cho dù là nước nào cũng không được chấp nhận.

“Cám ơn.” Anh nói với họ lý, cảm ơn anh ta cung cấp cho anh một máy ghi âm, đây là chứng cứ hôn nhân không thể chấp nhận tốt nhất.

Lăng Minh có thể hoàn toàn hành động tự nhiên đã là ở một tháng sau rồi, Lăng Đào cảm hiệp nghị kết hôn đưa cho anh ký, cô gái đã kí tên tuổi lên phía trên rồi, nét chữ Anh vẫn rất mềm mại, anh nhìn sang bên trái, cầm bút lên, không do dự viết xuống tên của mình.

Một tháng sau đó, Lăng Minh mới có thể di chuyển tự nhiên, Lăng Đào rút hết những người ở bên cạnh anh. Bởi vì cơ sở nhà họ Lăng vẫn ở trong nước, mà gia đình của cô gái kia cũng tính toán nhân cơ hội này trở về nước cúng tổ tiên, cho nên, hôn lễ tính toán sẽ tổ chức ở trong nước.

“Lăng Minh, con trở về nước tất nhiên sẽ nhìn thấy những người kia, cha hi vọng con có thể suy nghĩ rõ ràng, mặc dù còn chưa có cử hành hôn lễ, nhưng con thật sự là đã là người đàn ông có gia đình rồi, có một số việc, có một số người, phải đứng chừng mực.”

Anh ngẩng đầu lên cười cười: “Con biết rõ, cũng không cần cha lo lắng.”

Lăng Minh bay trở về nước trước một tuần lễ, lần nữa đặt chân lên đất thành phố này, ở đây vẫn không có thay đổi gì, thế nhưng anh lại chỉ cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ, làm như cách mấy đời, cũng chỉ có ngắn ngủn mấy tháng, anh đang trải qua, Cẩn Ngôn đã trải qua, không phải là lần đầu tiên sống chết luân hồi.

Sau khi lên xe, tài xế thấy anh vẫn nhìn chăm chăm vào bên ngoài, nên cười nói: “Tiên sinh, lần đầu tiên tới cái thành phố này hả, tôi đã nói với anh, thành phố này thật tốt, phong cảnh tốt, người cũng tốt. Anh nhất định sẽ yêu nơi này.”

Anh mỉm cười không nói, xe chạy ngang qua tập đoàn Lăng thị, anh thu hồi tầm mắt, trong mắt nhất mạt rét đậm.

Xe taxi đưa anh trở về nhà, người gác cổng nhìn thấy anh còn có chút giật mình: “Anh Lăng, đã lâu không gặp. Tôi còn tưởng rằng anh chuyển đi rồi. Nhưng sao anh lại gầy như vậy, có phải xảy ra chuyện gì hay không, đừng nên quá lo lắng. Có gì khó khăn không qua được.”

Anh mỉm cười coi như là lên tiếng chào, lại tiếp tục đi về phía trước mấy bước, bước chân đột nhiên dừng lại, cách nơi đó không xa, người phụ nữ kia, với cái bụng lớn, nụ cười giống như mặt hồ không gợn sóng, bảy tháng rồi, bụng đã rất rõ ràng rồi, cô ngồi nhàn nhã trên ghế khu chung cư, chân đặt ở trên đùi một người đàn ông khác, người đàn ông kia, đang bóp chân cho cô.

Có lẽ bọn họ đang nói chuyện, thỉnh thoảng Nhiệm Sĩ Duệ lại sờ bụng Cẩn Ngôn, về mặt hài lòng.

Anh đứng xa xa nhìn, ngây dại giống như nhau, còn có thể nhìn cô từ xa như vậy, đây thật là một chuyện hạnh phúc, bụng của cô, nụ cười của cô cũng làm cho anh cảm thấy ấm áp, cũng may, anh sẽ không bỏ lỡ thời gian cuối cùng tốt đẹp nhất.

Nơi xa Cẩn Ngôn nhận một cuộc điện thoại, sau đó nói câu gì đó với Nhiệm Sĩ Duệ, Nhiệm Sĩ Duệ đứng lên đỡ cô đi trở về, khi mắt thấy bọn họ sẽ phải biến mất trước mắt anh, va li trong tay Lăng Minh rơi xuống đất, anh nhìn theo bóng lưng kia kêu lên: “Cẩn Ngôn, Hạnh Cẩn Ngôn.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 55

Edit: Sun520

Đột nhiên bước chân dừng lại, Cẩn Ngôn hoài nghi ngừng lại.

“Sao thế.” Nhiệm Sĩ Duệ thấy đáng vẻ nghi hoặc của cô, thì có chút hiếu kỳ nhìn cô: “Tại sao lại không đi, bác gái chờ chúng ta trở về ăn cơm đây.”

Dường như cô nghe thấy tiếng nói của Lăng Minh, nhưng khi dừng lại chú ý nghe, thì không có, cô mỉm cười lắc đầu, có thể là nghe nhầm rồi, có lẽ bụng cô càng lúc càng lớn, càng mong đợi đối với sinh mạng này, nhớ nhưng người khác lại càng ngày càng nhiều, cho nên mới xuất hiện trường hợp ảo giác.

Cuối cùng là bất đắc dĩ thờ dài, dù cho có nhớ nhưng nhiều hơn nữa, hình ảnh chân thật hơn nữa, cũng chỉ sẽ là mơ mà thôi.

“Không có việc gì, đi thôi.”

“Cẩn Ngôn, Hạnh Cẩn Ngôn. Anh đã trở về.”

Tiếng nói càng lúc càng gần, lần này cô xác định, là tiếng nói của Lăng Minh, nhưng. Không thể nào, nhịp tim cũng không kiểm soát được mà đập nhanh hơn, cô sợ, sợ quay đầu lại chỉ là ảo ảnh, lại đấu tranh tự nói với mình có thể là thật, sau đó cẩn thận và hoài nghi quay đầu lại, cô nhìn thấy, bóng người cách đó không xa, thân thể gầy yếu, khuôn mặt quen thuộc.

Tầm mắt không thể tiếp tục dời đi, cô dùng sức mở to hai mắt, sau đó chớp mắt, anh vẫn còn đứng đó, không có biến mất, và đang đi về phía cô, Cẩn Ngôn không thể nào nghĩ ra được rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, chỉ là nước mắt nơi khóe mắt, rơi xuống.

Lăng Minh đã thay đổi, nhìn rõ ràng nhất chính là anh gầy đi rất nhiều, vốn là vóc người khôi ngô nhưng giờ chỉ còn lại xương, nhưng vẫn cao lớn, hình như bị bệnh nên da cũng tái nhợt, chỉ là ánh mắt của cô vẫn đang nhìn chăm chăm, chăm chăm bên trong, hình như có gì đó trầm trọng thì phải, cô nghĩ, nhất định Lăng Minh bị khổ rất nhiều, nếu không, làm sao anh sẽ trở thành bộ dáng này, làm sao sẽ chờ tới bây giờ mới trở về.

Nhìn anh, Cẩn Ngôn cảm thấy mình gần như là không nói nên lời, cô có rất nhiều lời muốn hỏi anh, lại có rất nhiều lời muốn nói cho anh biết, nhưng vừa mở miệng, lại cảm thấy nói không nên lời, đưa tay xoa mặt của anh, nhẹ nhàng, một chút lại một chút, làn da ấm áp, chân thật, cô mở miệng thờ đốc, dùng hết hơi sức toàn thân mới nói được mấy chữ.

“Ôm em đi.”

Thân thể được ôm vào trong vòng tay ấm áp, hơi sức lớn giống như muốn cắt đứt cô vậy.

“Cần Ngôn.” Giọng nói giống như mang theo ngàn suy nghĩ nặng nề, đầu của anh dụi dụi trên vai cô: “Anh không có chết, anh đã trở về, anh không có bỏ lỡ khoảnh khắc quan trọng nhất. Chắc chắn sẽ không bỏ lỡ thời gian sau này.”

Cô rút cuộc không nhịn được nên bật khóc.

Mấy hộ gia đình đi qua đại sảnh nhìn đôi nam nữ ôm ấp khóc lóc đầy khó hiểu, Nhiệm Sĩ Duệ nhìn bọn họ ở bên cạnh, trong lòng khẽ vui mừng, hi vọng bọn họ hạnh phúc, cuối cùng lại về một nhà.

“Tại sao lại đi lâu như vậy.” Lường trước Lăng Minh nhất định có nỗi khổ tâm, rốt cuộc anh không nhịn được mở miệng hỏi: “Chỉ vì anh mà Cần Ngôn.”

“Tôi biết.” Anh cắt đứt lời của anh ta, nhìn ánh mắt anh đầy thành khẩn nhìn anh ta nói: “Cám ơn, cám ơn anh.” Cuối cùng lại bổ sung: “Lần này, tôi thật lòng.”

Nhiệm Sĩ Duệ ngây người, sau đó mỉm cười.

Sau khi về đến nhà, cha Hạnh mẹ Hạnh cũng vui mừng thật lâu, hai người bọn họ hành động không giống như người bình thường, nhưng vừa nhìn thấy Lăng Minh, vẫn đứng lên, mẹ Hạnh chống gậy gần như muốn chạy về phía Lăng Minh. . . .

“Mẹ.” Anh nhìn mái tóc trắng của mẹ Hạnh lại cảm thấy nghẹn ngào: “Làm cho mẹ lo lắng rồi.”

“Trở lại là tốt rồi, con không có việc gì là tốt.”

Lăng Minh gạt đầu, đã trải qua nhiều trắc trở như vậy, bọn họ vẫn còn đó, vẫn còn sống, điều này mới là quan trọng nhất.

Sau khi yên tĩnh lại, mẹ Hạnh lại liên tục nói cám ơn ông trời, mọi thứ cuối cùng đã khổ tận cam lai, còn nói muốn đi chùa thắp hương tạ lễ, Lăng Minh nói đợi sau khi thương thế trên chân tốt lên sẽ đi với bà, khiến mẹ Hạnh cảm thấy rất hạnh phúc.

Đây chắc chắn là một đêm không ngủ, Cần Ngôn nằm trong vòng tay Lăng Minh, nhiệt độ của cơ thể anh khiến cô rất thoải mái, tay của anh vẫn đặt trên bụng của cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Nhiều lần Cần Ngôn nhắm mắt lại và mở ra, hoàn toàn không có buồn ngủ, nên bật đèn ngủ trong phòng lên, đối diện với ánh mắt mỉm cười của anh.

“Em không ngủ được.” Cô nói.

“Anh biết.” Anh trả lời: “Anh cũng không ngủ được.”

Cô mỉm cười, đưa tay là có thể chạm vào khuôn mặt của anh, rốt cuộc anh đã ở trong tầm tay của mình, Cần Ngôn nằm xuống lần nữa: “Anh biết không, em thật sự sợ vừa mở mắt ra, sẽ không thấy anh đâu nữa.” Nắm thật chặt tay của anh, giọng Cần Ngôn lộ ra mấy phần đau buồn: “Em sợ giống nhiều lần trước đây, tất cả những lần đó, đều là một giấc mơ đẹp, ngày hôm sau mặt trời lên, sẽ trở về hiện thực, đến lúc đó anh lại không có bên cạnh em, thì em phải làm như thế nào.”

Cô nói gì anh cũng cảm thấy đau lòng, ngay cả nghe giọng nói của cô, anh cũng cảm thấy đau lòng, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay, không có bởi vì mang thai mà trở nên đầy đặn hơn, ngược lại cảm thấy nhợt nhạt, đôi mắt kia, giống như đeo một lớp vải đen vậy, tất cả ánh sáng cũng bị giấu đến chỗ sâu, anh nhớ tới chính mình trước kia, phải thật lâu mới có thể nhìn thấy khuôn mặt của mẹ, khi đó anh cũng không dám ngủ, chỉ sợ khi thức dậy, không thấy mẹ, anh phải trở lại tòa nhà lớn kia.

“Cần Ngôn, thật xin lỗi.” Anh hôn trên trán cô: “Thật sự xin lỗi.” Anh điều tra, tai nạn xe cô thật sự là ngoài ý muốn, nhưng Lăng Đào vốn là đã lên kế hoạch khác để chia rẽ bọn họ, Lăng Đào đồng ý cho bọn họ đính hôn, chỉ là vì để cho anh yên tâm mất cảnh giác, nhưng mà tai nạn xe cô lại hoàn thành kế hoạch của Lăng Đào tốt hơn, đêm hôm đó anh đã có dấu hiệu chuyển biến tốt, kết quả Lăng Đào lại sinh lòng độc ác, lừa gạt Cần Ngôn dẫn anh đến một nơi khác, khi đó rất đau lòng, mấy tháng này trải qua nhiều chuyện, Cần Ngôn, không nên biết.

“Không có việc gì.” Cô dựa vào trong ngực anh, giọng nói thờ ơ: “Không sao, đều qua rồi.” Cô nói xong, cảm thấy rất thoải mái, thế nhưng anh lại đột nhiên cảm thấy da như bị phỏng, chất lỏng này, càng giống như lửa nóng trong lòng của anh, chính là nỗi đau không thể nói nên lời.

“Mấy tháng này, em vất vả rồi.”

Cô gạt đầu: “Thật sự rất vất vả, sau này anh phải bù đắp cho em, nếu không em sẽ đưa con rời xa anh.”

“Sẽ không.” Anh trịnh trọng hứa hẹn: “Chờ sau khi chuyện này qua đi, anh sẽ không để em rời đi.”

Cô gạt đầu, ôm anh càng chặt hơn: “Bây giờ nghĩ lại, trong khoảng thời gian này, thật sự giống như một con ác mộng, khi anh ở Mi thì em cũng không được nhìn anh lần cuối, khi đó lại có bão bão, cả ngày em đều ăn không ngon, bây giờ nghĩ lại, nếu như đứa bé này không mạnh mẽ, có lẽ thật sự sẽ. Cũng may lúc đó có Tiểu Mỹ, nếu không, có lẽ em thật sự không chống đỡ nổi.”

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc của cô: “Ừ, anh sẽ đi cám ơn Tiểu Mỹ.”

“Sau khi về nhà, nhìn mọi thứ trong nhà, nhớ tới nhiều việc, ngôi nhà này, tất cả đều là hình ảnh của anh, khi đó, em thật sự muốn đi theo anh, nhưng còn

có cha mẹ, hai người bọn họ vì em mà hao hết tâm tư, em không thể nào ích kỷ như vậy, huống chi còn có bảo bảo, nó là cốt nhục của anh, bọn họ chính là động lực để em sống tiếp, nhưng sau đó cha mẹ lại xảy ra tai nạn xe cộ, em đã từng oán hận, đã từng không cam lòng, em từng hỏi mình rất nhiều lần, đến tận cùng đã làm sai điều gì, mà lại bị trừng phạt như vậy, người thân cận nhất bên cạnh, tất cả đều rời bỏ em mà đi, thậm chí em sợ đứa bé này, có thể cũng có gì đó ngoài ý muốn hay không, em không dám nói suy nghĩ này cho bất kì ai biết, ngay cả Tiểu Mỹ cũng không dám, cô ấy sẽ mắng em, em biết rõ, nếu cô ấy mắng em thì em sẽ sụp đổ”

Tay Lăng Minh dừng lại.

“Mẹ ở trong bệnh viện, em chẳng thể giúp được gì, ngay cả giúp bọn họ đổi một phòng bệnh tốt hơn cũng không được, khoảng thời gian đó, em nghĩ, nếu như có anh, nhất định anh sẽ nhanh chóng giải quyết tốt, nhưng anh không ở May mà sau đó có Sĩ Duệ giúp em rất nhiều chuyện, anh ấy đổi phòng bệnh cho cha mẹ, lại đưa em khám thai, anh ấy xứng đáng làm cha nuôi của bảo bảo, Lăng Minh, chờ sau khi sinh đứa bé, phải cảm ơn anh ấy.”

Anh biết, anh đều biết rõ, anh biết cô ở trong nước bị rất khổ, mỗi lần thấy những tấm hình kia, anh cũng hận không thể lập tức xuất hiện ở bên cạnh cô, nhưng anh không thể, lúc mới bắt đầu, anh ngay cả đứng lên cũng không nổi, sau đó là tập vật lý trị liệu, nhưng khi đó có rất nhiều người ở cùng với anh, anh biết, cho dù anh hoàn toàn hồi phục, Lăng Đào cũng sẽ không để cho anh rời đi.

Tất cả điều này đều do Lăng Đào gây ra, đều là người đàn ông mà anh gọi là cha.

Tay Lăng Minh nắm thành nắm đấm, đầy mắt lướt qua sự ác độc.

“Cần Ngôn.” Anh gọi cô.

“Dạ.”

“Cần Ngôn.” Anh lại gọi cô.

“Dạ.”

“Cần Ngôn.”

Cô ngẩng đầu lên không hiểu nhìn anh, lại bất gặp trong mắt anh sự tinh nghịch, môi, ngay sau đó bị ép xuống.

“Thật muốn cứ gọi cả đời như vậy”

Cô mỉm cười: “Vậy thì gọi cả đời thôi.”

“Cần Ngôn, cha mẹ bị thương thế nào.” Anh hỏi.

“Vẫn cần nghỉ ngơi.” Cần Ngôn nói: “Bọn họ đều là già rồi, trình độ khoa chính hình trong nước lại không được tốt lắm Bác sĩ nói cha còn phải ở trên xe lăn ngay ngọ mấy tháng, sau đó là mấy năm tập vật lý trị liệu.”

“Như vậy đi.” Lăng Minh rũ mắt, trong mắt hiện lên tối tăm, nói: “Em và cha mẹ đến Mĩ nghỉ ngơi một khoảng thời gian, anh có một người bạn ở đó, anh ấy sẽ chăm sóc mọi người thật tốt”

Tốt như vậy, nhưng cha mẹ lại không thông ngôn ngữ, hơn nữa bụng cô lại lớn.

“Không cần lo lắng.” Anh nói: “Vấn đề visa anh đều có thể làm được, chỉ cần em qua đó là được”

Cần Ngôn ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt của anh không có thay đổi gì, chỉ nhàn nhạt, cảm giác có chút xa cách.

“Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Anh không có trả lời cô, chỉ là nhấn đầu cô vào trước ngực, nói: “Cần Ngôn, em phải tin tưởng anh, rất nhanh sẽ không có chuyện gì nữa, rất nhanh chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

Nếu anh nói như vậy, Cần Ngôn không hỏi nữa cái gì, anh nói gì, cô cũng tin.

“Cần Ngôn.” Anh nâng đầu của cô lên, nói: “Chờ sau khi giải quyết tất cả mọi chuyện xong, chúng ta sẽ kết hôn ở đó bên. Sau đó vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

“Được.” Có một câu nói của anh, chính là lời hứa quan trọng nhất.

Ngày hôm sau, Cần Ngôn hẹn Nhiệm Sĩ Duệ và Tiểu Mỹ ra ngoài ăn cơm, khi ăn bọn họ nói quyết định ra nước ngoài ở một thời gian ngắn và cũng tính toán kết hôn, Tiểu Mỹ trêu chọc, sau đó vui sướng hài lòng ủng hộ cô, nhưng Nhiệm Sĩ Duệ thì ngược lại, anh lại có suy khác, anh nhìn Lăng Minh, Lăng Minh vội né tránh ánh mắt của anh.

“Cần Ngôn, em hỏi kỹ Lăng Minh muốn làm gì chưa.” Nhiệm Sĩ Duệ không yên lòng, anh cảm thấy trong mắt Lăng Minh đang đè nén tức giận và

sự ác độc, Lăng Minh này, vẫn là Lăng Minh, nhưng lại thêm một chút gì đó, cũng không phải nói Cẩn Ngôn như thế nào, chẳng qua là anh cảm thấy thay đổi này tất nhiên sẽ xảy ra chuyện gì đó, mà hậu quả của chuyện này, ảnh hưởng đối với Cẩn Ngôn như thế nào, anh cũng không biết.

Nhất là anh ấy còn đưa Cẩn Ngôn ra nước ngoài, hành động rõ ràng như vậy, Cẩn Ngôn không ngạc nhiên, không thể nào không hiểu, nhưng đáng về cô hạnh phúc như vậy, sau khi Lăng Minh trở lại, có phải cô quá hạnh phúc cho nên đầu óc bị chói sáng rồi hay không.

Cẩn Ngôn có thể giả bộ ngạc nhiên, có thể Tiểu Mỹ cũng không biết, mà anh thì, không thể nào cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói.

Cẩn Ngôn nói với anh không nên phản ứng quá khắt khe, mỉm cười với anh: “Sĩ Duệ, em biết rõ là anh quan tâm em, trong khoảng thời gian này, anh cũng rất quan tâm em, cũng chăm sóc em, nhưng mà em lại muốn nói, cho dù anh ấy muốn làm gì, em đều ủng hộ anh ấy, em không có bất kỳ ý kiến gì.”

Nhiệm Sĩ Duệ thờ dài, Cẩn Ngôn đắm chìm trong hạnh phúc khi Lăng Minh trở về, nên cũng không quan tâm đến chuyện gì, cả người cô, đã mê muội rồi.

“Cẩn Ngôn.” Nhiệm Sĩ Duệ không yên lòng tiếp tục khuyên cô: “Em hỏi Lăng Minh, hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc anh ấy muốn làm gì, em không thể tùy ý để anh ấy làm loạn, em không cảm thấy, anh ấy. Tiếp tục như vậy, sẽ xảy ra chuyện.”

“Nhiệm Sĩ Duệ, anh không phải cần nói tìm Cẩn Ngôn, chúng ta nói chuyện một chút.” Trước mặt đột nhiên có một bóng người xuất hiện giữa Cẩn Ngôn và anh, anh không thấy rõ nét mặt của Cẩn Ngôn, chỉ nhìn thấy người đàn ông trước mặt này, chặn lại tất cả quyết tâm.

Ý tứ của anh đã rất rõ ràng, Nhiệm Sĩ Duệ gật đầu.

Tiểu Mỹ đưa Cẩn Ngôn về nhà, trong phòng chung, hai người đàn ông ngồi xuống, Nhiệm Sĩ Duệ vẫn nhìn Lăng Minh, chỉ thấy anh đứng bên cửa sổ một lát, bóng lưng có chút cô đơn, sau mấy phút, mới xoay người lại kéo ghế ra ngồi xuống.

“Anh là cha nuôi của bảo bảo.” Anh nói.

Nhiệm Sĩ Duệ cũng không hiểu khi anh mở đầu như thế đến tột cùng là có ý gì. “Ừ” anh nhẹ giọng nói.

“Có chuyện.” Anh ngừng lại một chút: “Một mình tôi không làm được, tôi cần sự hỗ trợ của anh.”

“Chính là chuyện anh đưa Cẩn Ngôn cùng bác trai bác gái ra nước ngoài?” Có lẽ trong đầu anh đã hiểu đại khái.

“Có thể nói là như vậy, cũng có thể không phải như vậy.”

“Vậy thì nói cho rõ ràng.” Sĩ Duệ nhìn chăm chăm Lăng Minh, hay là nói cho anh biết, không nói cho rõ ràng, đừng nghĩ anh sẽ giúp đỡ.

Lăng Minh do dự một lát, bưng ly trà trước mặt khẽ nhấp một hớp, nói: “Chuyện này đối với anh mà nói tuyệt đối có lợi không có hại.”

Lăng Minh cứ áp a áp ứng, khiến Nhiệm Sĩ Duệ có chút buồn bực đứng lên, đối với anh có lợi không có hại, còn đối với Cẩn Ngôn thì sao, Cẩn Ngôn đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng không chịu nổi đã kích lần nữa, nếu Lăng Minh không nói rõ ràng, vậy anh đi là được.

“Đợi chút.” Lăng Minh gọi anh lại: “Chuyện này là về Lăng Đào, hoặc là về Lăng thị.”

Anh đã từng suy nghĩ, chỉ có Lăng thị sụp đổ, Lăng Đào sẽ mất hết tất cả, anh và Cẩn Ngôn, mới có thể thật sự bình yên được, cho dù như thế nào, anh cũng phải đi làm, dù là trên lưng mạng tiếng xấu.

Nhiệm Sĩ Duệ ngồi xuống lần nữa, ánh mắt Lăng Minh rất thân thiện, anh quyết định làm chuyện này, không chần chờ, không có không đành lòng.

Nghe Lăng Minh nói xong, Nhiệm Sĩ Duệ suy nghĩ, anh là thương nhân, chuyện này, đối với anh mà nói, quả thật là một chuyện tốt.

“Tôi nghĩ anh cũng biết, hoàn thành cái kế hoạch này, ít nhất phải mất thời gian mấy năm.”

“Cho nên tôi tìm anh, chúng ta có thể rút ngắn một nửa thời gian.”

“Được.” Khóe miệng Nhiệm Sĩ Duệ thoáng hiện sự lạnh lẽo: “Đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Kết thúc 1

Mọi việc được sắp xếp nhanh chóng, thủ tục xuất ngoại làm cũng rất nhanh, Lăng Minh nhìn bụng lớn của Cẩn Ngôn, tính toán theo cô ra nước ngoài sắp

xếp rồi trở về, kết quả Lăng Đào lại biết tin tức rất nhanh, anh còn chưa đi thi đã bị gọi đến nói chuyện rồi.

“Con nên đứng mực.” Lăng Đào ngồi ở trên ghế, tất cả rèm cửa sổ thư phòng đều được kéo lên, nhưng trong phòng cũng không sáng lắm, gương mặt của ông, càng lộ vẻ âm trầm, và càng lộ rõ nếp nhăn trên mặt, nhìn thế nào cũng giống như một người đàn ông già vụng vầy trước khi chết vậy.

Lăng Minh dời tầm mắt, kéo ghế ra ngồi xuống: “Tôi nghĩ, làm một người đàn ông đã lập gia đình, ông đối với tôi, phải có một sự tin tưởng mới đúng.” Anh giều cọt nói.

Lăng Đào bị anh không mặn không nhạt chẹn họng, nhưng che giấu sự khó chịu đó rất nhanh: “Hôn lễ cũng sắp tiến hành.” Ông nói: “Tôi không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Cho nên tôi mới đưa Cẩm Ngôn đi.” Anh nhìn bức ảnh cha con chụp chung trên tường, mắt có chút đau đau: “Tôi không muốn làm Cẩm Ngôn đau lòng, nếu như cô ấy ở đây, tất phải sẽ phải đau lòng. Mà ông, có lẽ cũng không đồng ý để Cẩm Ngôn đột nhiên xuất hiện ở trong hôn lễ mang đến rắc rối cho ông.”

“Con thật đúng là thương hương tiếc ngọc.”

“Bây giờ cô ấy có bảo bảo.”

“Cũng không phải là con của con.”

Lăng Minh ngừng lại, không muốn nói thêm gì nữa, Lăng Đào chịu nói nhảm với anh như vậy, cũng chính là đồng ý cách làm của anh: “Tôi sẽ đi theo cô ấy mấy ngày rồi sẽ trở lại.”

“Hi vọng con không sẽ một đi không trở lại.”

“Nếu như ông không yên tâm, ngày đó ở hôn lễ có thể gọi truyền thông, có dân chúng chứng kiến, làm sao tôi đi sao được, muốn đi cũng chẳng được nữa.”

“Dĩ nhiên.” Lăng Đào gật đầu: “Tôi đang có ý định này.”

Bước chân Lăng Minh dừng lại, ngón tay run rẩy rũ xuống bên hông, cuối cùng nhắm mắt lại, lẳng lặng mở cửa ra đi ra ngoài. Anh cũng rất muốn bỏ đi cho xong, nhưng mà, đi cho xong chuyện thì làm sao suốt đời nhàn nhã được, hơn nữa, nhìn nhin một chút đi, những phóng viên truyền thông, anh sử dụng tốt hơn, chứng kiến? Tất nhiên là phải chứng kiến rồi!

Lăng Minh sắp xếp cho Cẩm Ngôn ở trung tâm thành phố Los Angeles, anh có một người bạn ở đây, không xa nơi đó chính là bệnh viện, đi bộ năm phút đồng hồ thì tới công viên, giao thông thuận tiện, cô tản bộ cũng dễ dàng, anh lại tìm một đi nói tiếng Trung chăm sóc bọn họ.

Mới tới ngày đầu tiên, cha Hạnh mẹ Hạnh cũng không thích ứng, mà hành động của cha Hạnh thì bất tiện, Lăng Minh bưng nước rửa chân ra ngoài, cời vớ cho cha Hạnh, sau đó bỏ vào, hỏi, cha, nước có nóng không.

Cẩm Ngôn và mẹ Hạnh nhìn rất cảm động, trong khoảng thời gian này Lăng Minh vốn là như vậy, chăm sóc mỗi một người rất cẩn thận, có lúc mẹ Hạnh nhìn Cẩm Ngôn sẽ cảm thán, cuối cùng ông trời đối với con cũng không tệ, đau lòng lâu như vậy, cuối cùng, tất cả mọi thứ đã trở lại hạnh phúc.

“Lăng Minh, cảm ơn anh.” Cẩm Ngôn nằm ở trên giường, anh bóp bắp chân cho cô, bắp chân trắng nõn sưng lên vì mang thai, anh nhẹ nhàng bóp, ngẩng đầu mỉm cười với cô.

Cẩm Ngôn tiến tới hôn anh, ánh mắt của anh sáng tuyệt vời.

“Cẩm Ngôn, chăm sóc mình thật tốt, ngày mai anh sẽ trở về.”

Cô ngây người, nét mặt vốn là vui vẻ dần dần buồn bã, thậm chí cô quay mặt đi không nhìn anh nữa: “Lăng Minh, không đi có được không?” Cô nhỏ giọng nói, cô và Lăng Minh thật vất vả mới gặp lại một lần nữa, bây giờ anh lại muốn đi, Cẩm Ngôn cảm thấy lòng mình đã có một cái bóng, không tự chủ được sẽ nghĩ, anh có thể gặp chuyện không may hay không, anh có thể không về được hay không, anh có thể bị thương hay không.

Nếu là như vậy, thì cô thà rằng anh ở lại nước Mỹ, không cho đi đâu cả.

Nếu như xảy ra điều không may lần nữa, cô nghĩ, thì cô thật sự không chịu nổi.

“Không có chuyện gì.” Lăng Minh vỗ nhẹ bả vai của cô: “Anh hứa với em, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

“Vậy anh hứa với em, không thể bị thương, không thể không trở lại, không thể quên em, bảo bảo vẫn chờ anh đặt tên cho nó, còn có.” Đột nhiên cô ôm anh, ôm thật chặt, giọng nói nghẹn ngào, cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Anh hứa với em, cho dù em yêu cầu gì, anh cũng đồng ý với em.”

Khi Lăng Minh trở về nước còn dẫn theo một cô gái, rất trẻ tuổi, đứng bên cạnh anh, lẳng lẽ nhìn, nếu như không chú ý, sẽ bỏ quên cô.

Lăng Minh đi về phía trước rất nhiều bước mới nhớ đến thiếu một người bên cạnh, anh quay đầu lại, chỉ thấy cô gái nhỏ chạy theo thờ hồn hể, anh dừng lại, đột nhiên nhớ tới trước kia, chân của anh dài, khi đó Cẩn Ngôn lại có chút phiền, anh liếc mắt đi về phía trước, cô đứng tại chỗ ngẩng ngó bất động, chờ anh lấy lại tinh thần thì hai người đã đã ngăn cách rất xa.

Đột nhiên tim mềm yếu, anh thả chậm bước chân, nói: “Lần đầu tiên tới đây.”

Cô gái gật đầu.

“Cô có thích nơi này không?”

Cô gái lắc đầu: “Có lẽ sẽ không, tôi biết, ở đây, sẽ mang đến cho tôi những kỷ niệm không vui”

“Thật xin lỗi.”

“Thật xin lỗi có ích không?” Cô không nhìn anh, nói: “Nếu không có ích lợi gì, không nên nói như vậy.”

Bữa ăn tối là ở Duy Cảnh, cô gái nhỏ nói muốn ăn hương vị ngon nhất của thành phố này, Lăng Minh nghĩ, thật sự ở Duy Cảnh mới phải làm ra được, không ngoài ý muốn gặp phải một người.

“Cô ấy là ai.” Trong phòng rửa tay, Lăng Minh ngẩng đầu lên nhìn thấy người đàn ông trong gương.

“Một người bạn.”

Nhiệm Sĩ Duệ nhìn anh, rồi đi ra ngoài.

Nhưng mấy ngày sau, anh đã hối hận vì không hỏi cho rõ ràng.

Ngày hôm đó, anh vốn là hẹn nói chuyện với một người trong hội sở, kết quả lái xe đến nơi thì người đó nói cho anh biết hội sở không tiếp khách ngoài hôm nay, bên trong có người kết hôn, lúc đó anh hơi giận, thuận miệng hỏi là ai kết hôn.

“Chính là cậu chủ Lăng gia - Lăng Minh, đính hôn hơn nửa năm trước, cuối cùng bây giờ cũng kết hôn, chỉ có điều cô dâu không phải là người trước kia.”

“Anh nói ai, ai kết hôn.” Nhiệm Sĩ Duệ đã nghe rất rõ ràng, nhưng đầu lại giống như bị hồ dán chắc vậy, lẫn lộn không rõ.

“Chính là Lăng Minh, con trai của Lăng Đào. Tại sao Lăng Đào không mời anh.”

Nhiệm Sĩ Duệ cắt điện thoại, dĩ nhiên Lăng Minh sẽ không mời anh, anh nhớ tới cô gái ngày đó, tại sao anh lại bỏ qua một chi tiết như thế, cô gái kia nắm tay Lăng Minh, nếu như không phải là quan hệ đặc biệt, làm sao Lăng Minh cho người ta nắm tay của anh ấy.

Nhiệm Sĩ Duệ mở cửa xe ra và xông vào trong hội sở, anh muốn hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc là Lăng Minh muốn làm gì, anh đã có Cẩn Ngôn, tại sao lại kết hôn với cô gái khác, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Bảo vệ ngăn anh bên ngoài: “Thưa ông, xin vui lòng đưa thiệp mời ra.”

Nhiệm Sĩ Duệ giận dữ quay trở lại trên xe, lấy điện thoại gọi: “Lăng Minh, anh đi ra cho tôi, nếu không tôi lập tức sang Mĩ đưa Cẩn Ngôn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Kết thúc 2

Đội một lát sau, Lăng Minh mặc một thân gọn gàng xuất hiện trước mặt anh, Nhiệm Sĩ Duệ nhìn dáng vẻ Lăng Minh, Tuxedo vừa người, áo sơ mi màu trắng, dáng người thon dài, để kiểu tóc rất đẹp, giày bóng

Anh ấy thật sự giống một chú rể, thoáng chốc anh vì Cẩn Ngôn cảm thấy không đáng giá, Cẩn Ngôn tin tưởng anh ấy như vậy, anh ấy chết rồi sống lại, sau khi anh ấy trở lại làm hi vọng biết bao nhiêu, nhưng mà bây giờ, anh ấy lại muốn kết hôn với cô gái khác, làm sao Cẩn Ngôn chịu được, làm sao Cẩn Ngôn chịu được chứ.

Nhiệm Sĩ Duệ nhấn kèn, anh hạ cửa sổ xe xuống, nói với người đang đi tới: “Vào đi.”

Lăng Minh mở cửa xe ngồi vào, Nhiệm Sĩ Duệ từ trong kính chiếu hậu nhìn khuôn mặt không có cảm xúc của anh, càng cảm thấy tức giận, anh móc móc trong túi, lấy ra một điều thuốc, ngừng lại, thờ một hơi thật dài, bởi anh sợ bản thân mình mất bình tĩnh, rồi tức giận mở miệng mắng anh ấy.

“Nói đi, xảy ra chuyện gì.”

Lăng Minh nhìn ra ngoài cửa sổ, Nhiệm Sĩ Duệ theo tầm mắt của anh có thể nhìn thấy hôn lễ 1 góc hiện trường, màu sắc rực rỡ của khí cầu và hoa hồng.

“Chuyện rất dài, anh phải tin tôi.”

“Tin tưởng?” Nhiệm Sĩ Duệ giữu cột nhìn anh: “Tôi chỉ tin những gì tôi nhìn thấy. Mà tôi nhìn thấy chính là anh muốn kết hôn với cô gái khác, mà Căn Ngôn, sẽ rất đau lòng.”

“Nhiệm Sĩ Duệ, tôi chỉ nói lại lần nữa, anh phải tin tôi.” Trong kính chiếu hậu ánh mắt của Lăng Minh rất kiên định, nói xong nhìn đồng hồ: “Tôi muốn đi vào. Đã đến lúc rồi.”

“Lăng Minh.” Nhiệm Sĩ Duệ gọi anh lại: “Anh không được đi, anh đi, tôi lập tức nói chuyện anh kết hôn với Căn Ngôn.”

Lăng Minh quay mặt về phía cửa, anh không có quay đầu lại, chỉ là ánh mắt bình tĩnh nhìn ngoài cửa sổ: “Căn Ngôn mang thai, cô ấy không chịu nổi kích thích.”

“Cho nên anh càng không nên kích thích cô ấy.” Nhiệm Sĩ Duệ tức giận nói: “Nếu như anh vẫn đi vào, tôi gọi điện thoại ngay lập tức.”

“Anh sẽ không làm vậy.” Lăng Minh chắc chắn nói: “Bởi vì anh yêu cô ấy, cho nên anh sẽ không làm cho cô ấy đau lòng, tôi có thể hứa với anh, tôi sẽ cho anh một câu trả lời thỏa đáng, cho Căn Ngôn một câu trả lời thỏa đáng.” Nói xong, anh đẩy cửa xe ra.

“Lăng Minh, anh đứng lại.”

Anh dừng lại, nhưng không có quay đầu lại: “Tin tôi, cầu xin anh.”

Anh vẫn đi vào, Nhiệm Sĩ Duệ chỉ cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa, trong đầu anh nhớ tới dáng vẻ của Căn Ngôn, cô cố chấp đối với tình cảm, cho dù như thế nào, cô có quyền biết sự thật.

Nhiệm Sĩ Duệ lấy điện thoại di động ra gọi.

Nhưng anh lại nghĩ tới dáng vẻ tiêu tụy của Căn Ngôn, cô đã chịu đựng khổ cực mang thai, Lăng Minh mất tích là lúc về mặt cô đau lòng tuyệt vọng, mấy ngày nay cô vui sướng.

Đường dây điện thoại được nối.

“Sĩ Duệ.”

“Ừ, Căn Ngôn. Là anh.”

“Có chuyện gì không?”

Anh nhìn mình trong gương chiếu hậu, ba mươi mấy tuổi, khóe mắt đã có một số nếp nhăn, đời này anh không có thích qua người nào, chỉ có người phụ nữ này, đã từng có, rồi mất đi, đã từng không muốn, nhưng cuối cùng lại vẫn buông tay, bây giờ chân thành hi vọng cô có thể hạnh phúc, ánh mắt kiên nghị kia bởi vì trong lòng có bóng dáng của cô mà trở nên nhu hòa rất nhiều. Thở dài, Nhiệm Sĩ Duệ mở miệng nói: “Không có việc gì, chỉ là đột nhiên nhớ tới em, gọi điện thoại hỏi em đang làm gì.”

“Em sao.” Cô cười cười: “Em đang phơi nắng ở trên sân thượng. Hôm nay mặt trời không tệ. Thời tiết đẹp lắm.”

Tầm mắt của anh lại liếc về nơi cách đó không xa, quả thật là thời tiết đẹp, chỉ là thời tiết đẹp như vậy, Lăng Minh, đến tột cùng muốn làm gì?

Lăng Minh đi vào đã thấy sắc mặt Lăng Đào không tốt, ông nhìn Lăng Minh, hình như là thở phào nhẹ nhõm, Lăng Minh bất động thân sắc đi qua: “Sao thế, sợ tôi chạy.”

Ánh mắt của Lăng Đào lạnh lẽo.

“Yên tâm đi.” Lăng Minh nghiêng người liếc ông một cái, trong mắt thoáng qua sự ác độc: “Hôm nay là ngày vui của tôi, làm sao tôi có thể vắng mặt chứ.” Anh bình tĩnh nhìn Lăng Đào một cái, sau đó thu hồi tầm mắt, khóe miệng nâng lên nhìn ra ngoài sân cỏ.

Ông nhìn chằm chằm bóng lưng Lăng Minh thật lâu, ông cảm thấy không đúng nhưng không giải thích được, cũng không biết kỳ lạ ở đâu, Lăng Minh là con điều trong tay ông, nhưng bây giờ ông cảm thấy, sợi dây này, hơi dài, dường như bị đứt rất dễ dàng.

“Chuyện anh làm thế nào rồi?” Ông hỏi trợ lý đứng bên cạnh.

“Đã làm xong.”

“Vậy thì tốt, trực tiếp truyền hiện trường cho Hạnh Căn Ngôn xem Tôi muốn hai người bọn họ, hoàn toàn kết thúc.”

“Vâng.” Trợ lý xoay người bước đi.

Lúc Căn Ngôn chuẩn bị ra ngoài tản bộ thì nhận được điện thoại, cô nhìn dãy số gọi tới, là một dãy số xa lạ, đối phương tự xưng là thư ký của Lăng Minh, bảo cô mở máy vì tính ra, nói Lăng Minh có vật muốn cho cô xem.

Căn Ngôn không hiểu đi tới thư phòng, cô còn đang suy nghĩ, Lăng Minh đang làm cái gì, có phải vui mừng ngoài ý muốn hay không, tâm trạng vẫn vui vẻ.

“Anh biết anh ấy muốn cho tôi xem cái gì không?” Căn Ngôn thuận miệng hỏi.

“Tự cô xem thì sẽ biết.” Giọng nói của đối phương có chút lạnh nhạt.

Căn Ngôn nghi ngờ mở máy vì tính ra, vào trang web mà người trong điện thoại hướng dẫn, sau đó là mặt mã. Cô làm xong những việc này, thì điện thoại đã cúp, Căn Ngôn nghi ngờ chuyển tầm mắt tới trên màn ảnh, hiện trường thanh âm có chút huyền ảo, nhưng vẫn nhìn ra được hiện trường kết hôn, người lui tới cũng giống như vui mừng, hiện trường trang trí màu hồng khí cầu và hoa hồng rất xinh đẹp, xem ra cô dâu có chút nhỏ xinh, áo cưới màu trắng tôn lên tư thái của cô Anna, cô ấy đang cùng một người đàn ông nói gì đó, chỉ là người đàn ông kia —— làm sao nhìn có chút quen mắt ——

Đầu chậm rãi chuyển sang, trong nháy mắt Căn Ngôn mở to hai mắt, làm sao có thể, theo bản năng đưa tay dụi dụi con mắt, vẫn là người đó, thậm chí anh còn mỉm cười.

Trong đầu Căn Ngôn trống rỗng, cô không thể nào suy nghĩ, chỉ là ngơ ngác nhìn chăm chăm màn ảnh.

“Mời chú rể, cô dâu.” Người dẫn chương trình lớn tiếng kêu lên, giọng điệu vui vẻ.

Bên cạnh, phóng viên bắt đầu chụp hình.

Lập tức trái tim Căn Ngôn vọt lên tới cổ họng, đây không phải là sự thật, làm sao Lăng Minh lại như vậy? Anh rõ ràng đã hứa với cô? Trong này nhất định có ẩn tình, cô dần dần bình tĩnh lại, sau đó cảm thấy cuộc điện thoại kia rất kỳ lạ, Lăng Minh sẽ không gọi điện thoại cho cô như vậy, nếu anh đã đưa cô đến nước Mỹ, chính là không muốn cô biết chuyện này, mà cuộc điện thoại vừa rồi nói cho cô biết, không phải là mâu thuẫn sao, Lăng Minh nói muốn làm một chuyện ở trong nước, chẳng lẽ chính là chuyện này, anh đã đồng ý kết hôn với cô, vậy thì nhất định sẽ, anh sẽ không lừa gạt cô, cuộc hôn lễ này, nhất định là có ẩn tình.

Căn Ngôn thật sự thở phào nhẹ nhõm, cô cảm ơn mình còn có thể lý trí như thế, cô cảm ơn mình không có suy nghĩ lung tung, cô cảm ơn mình tin tưởng đối với Lăng Minh.

Nếu tin tưởng, vậy thì không ngại xem tiếp.

Bất cứ lúc nào nghe bài hát cử hành hôn lễ vẫn luôn dễ nghe và động lòng người, anh đứng trên thảm đỏ nhìn về phía cô gái đi về phía anh, anh ảo tưởng cô gái ấy thành dáng vẻ của Căn Ngôn, mỉm cười yếu ớt thanh nhã, bình thản yên tĩnh, anh không dừng được cảm giác vui vẻ, anh và Căn Ngôn, cũng nhất định sẽ có một ngày như vậy.

Tay cô dâu đặt trên tay của anh, Lăng Minh nắm, nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Cô gái không ngẩng đầu nhìn anh, chỉ là bình thản nói: “Thật xin lỗi không có ý nghĩa.”

“Nhưng tôi vẫn muốn nói.”

“Tôi có thể từ chối tiếp nhận.”

“Cám ơn.”

Gió thổi làm tầng lụa mỏng bay lên, có mùi thơm nhẹ nhàng, có màu hồng của hoa hồng, ánh mặt trời sáng lạn, lời thề thiêng liêng, không có lời nói dối, tất cả, sẽ kết thúc vào hôm nay.

“Hôm nay.” Người dẫn chương trình cao giọng, nói: “Chúng ta ở chỗ này chứng kiến kết hợp một đôi tân nhân.”

Lời của người dẫn chương trình dài dòng lại không có thú vị, thật vất vả chờ anh ta nói xong khúc nhạc dạo, đoạn mở đầu ——

“Lăng Minh tiên sinh, cho dù nghèo khó, bệnh tật, khó khăn, khổ sở, giàu có, khỏe mạnh, vui vẻ, hạnh phúc, anh có đồng ý không xa không rời đối với tiểu thư XX, một đời một kiếp bảo vệ cô ấy không?”

Nói đồng ý gần như là chắc chắn, người tham dự cũng cho rằng như thế, bọn họ tất cả đều mỉm cười nhìn chú rể, chỉ chờ anh nói đồng ý sau đó thì vỗ tay vỗ tay, nhưng mà, chú rể lại đột nhiên vẫy vẫy tay với người dẫn chương trình.

“Đưa micro cho tôi.”

Người dẫn chương trình sững sốt một chút.

“Đưa micro cho tôi.”

Người dẫn chương trình kinh ngạc đưa micro cho anh, Lăng Minh kéo kéo nơ, lúc xoay người thì trên mặt đã không có bất kỳ ý cười.

Trong lòng Lăng Đào có dự cảm không tốt, nháy nháy mắt với những người bên cạnh.

Nhưng bọn họ còn chưa có đứng lên, đã bị mấy người khác nhần bọn họ ở trên ghế: “Thật xin lỗi, Lăng Đào tiên sinh, ngài không thể lộn xộn.”

Tầm mắt Lăng Minh lướt qua những người thân có mặt bây giờ, anh cảm thấy xa lạ đối với những người này, còn có thân thích hai bên, giám đốc công ty, và một số phóng viên anh mới tới. . . . Xa lạ, cũng là vào thời khắc quan trọng này là nhân chứng quan trọng nhất.

“Đầu tiên, tôi muốn nói với cô dâu một câu thật xin lỗi, cho dù cô ấy sẽ không tiếp nhận, nhưng tôi vẫn trân trọng nói thật xin lỗi với cô ấy. Chuyện này, cô ấy là vô tội, cô ấy bị kéo vào vào hai công ty đấu tranh, thậm chí là đấu tranh của cha con chúng tôi, thật xin lỗi, hôm nay buổi hôn lễ này, sẽ không tiếp tục nữa, tôi sẽ không cưới cô ấy, cũng không đồng ý cưới cô ấy.”

Lời này vừa nói ra, hiện trường xôn xao, mắt thấy người bên trên đã nhìn ra, Lăng Đào bị chế trụ rồi rồi, thân thích nhà gái cũng bị giữ chặt, xem ra, hai bên đều là chủ mưu, đã như vậy, thì coi như một tuồng kịch hay vậy.

Chỉ là nét mặt phóng viên tin tức dường như hưng phấn, máy chụp hình nhanh chóng nhanh chóng, lỗ tai lưu ý nghe nghe.

“Tôi sống hai mươi mấy năm. . . .” Anh mở miệng, giọng nói bình thản, ánh mắt lại tương đối kiên định: “Chỉ thích qua một người, cũng chỉ muốn kết hôn với một người, tôi nghĩ, cả đời này, đều chỉ yêu cô ấy, cũng chỉ sẽ lấy cô ấy, mà cô ấy, không phải là cô dâu bên cạnh tôi, tên của cô ấy, gọi là Hạnh Căn Ngôn.”

“Khoảng thời gian trước, tôi gặp chuyện không may sau đó sang Mỹ tìm đường, nhưng lại bị Lăng Đào lợi dụng, ngay cả hôn nhân của tôi, cũng là công cụ buôn bán của ông, mà Căn Ngôn thì, trong bụng đã có bảo bảo của tôi, tôi không biết một người cha làm sao làm ra chuyện như vậy, mà ông ấy lại làm được, cho nên, tôi đơn phương tuyên bố, Lăng Đào từ đây về sau, không phải là cha của tôi, tôi và Lăng thì, không còn một chút quan hệ.”

Hiện trường vang lên thanh âm xì xào bàn tán, Căn Ngôn nhìn người đàn ông trong màn ảnh, tuần tú nghiêm nghị, góc cạnh rõ ràng, anh nói từng chữ từng chữ, người rõ ràng kiên quyết, anh nói —— tôi chỉ thích Căn Ngôn; anh nói —— người phụ nữ mà tôi muốn cưới chỉ có cô ấy; anh nói —— ngay cả tên tuổi của bảo bảo cũng nghĩ ra rồi.

Anh nói —— hôm nay cảm ơn mọi người tham dự, cảm ơn mọi người làm chứng cho tôi —— hôm nay chỉ tới đây thôi —— tôi muốn theo vợ con của tôi trở về Mĩ ——

Anh để micro xuống, đứng dậy rời đi, bản lĩnh tự nhiên.

Căn Ngôn lấy điện thoại ra gọi cho anh.

“Em đột nhiên rất muốn biết, bảo bảo của chúng ta tên gọi là gì.”

Anh ngẩng người, vui vẻ nói: “Em chờ anh, anh trở lại sẽ nói cho em biết.”

THE END

--- -----oOo-----

Ôi! Thế là hoàn rồi. Edit xong bộ này mà ta cảm thấy tiếc cho Nhiễm Sĩ Duệ. Lẽ ra tác giả nên để cho Nhiễm Sĩ Duệ có một kết thúc tốt hơn. Các nàng có cảm thấy thế không????

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Chàng Trai Trẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.